TUNELUL DE LA CAPATUL LUMII

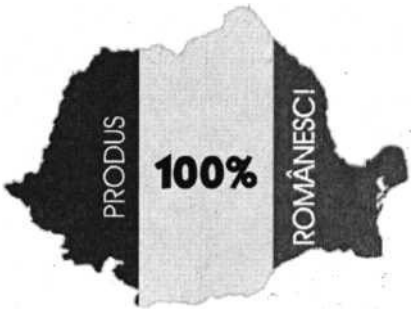

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCENCE-FICT1ON # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

» 9

Diana Alzner
TUNELUL DE LA CAPĂTUL LUMII

© 2018, Diana Alzner
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALZNER, DIANA
Tunelul de la capătul lumii / Diana Alzner - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-80-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-80-2

DIANA ALZNER

TUNELUL de la capătul lumii

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12Cetiți-le noaptea
 # 13Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
 # 15 Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA *2*
 # 18 Un român în Lună
 # 19Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograđia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26 Știință, Filosofie și Religie in Avatar
#27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30 Creație de tranzitare 1 Bacteria nemuririi
 # 31 Creație de tranzitare 2 Cârligul spațial
 # 32Creație de tranzitare 3 Poarta mânturii
 # 33 RSA - Furia fiarelor
 # 34 RSA - Marile migrații
 # 35 Olympus Mons
 # 36 RSA - Noaptea lemurienilor
 # 37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiei
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40—49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66RSA - Hora hoiturilor
 # 67Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69Avatarii faraonului Tlă
 # 70 RSA - România sub Asediu

 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77 încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80Ultima frontieră
 # 81 Istoria Literaturii SF 1
 # 82 Istoria Literaturii SF 2
 # 83 Istoria Literaturii SF 3
 # 84 Orașele caracatițelor
 # 85 Europa benzilor desenate 2

Pentru Alexandru

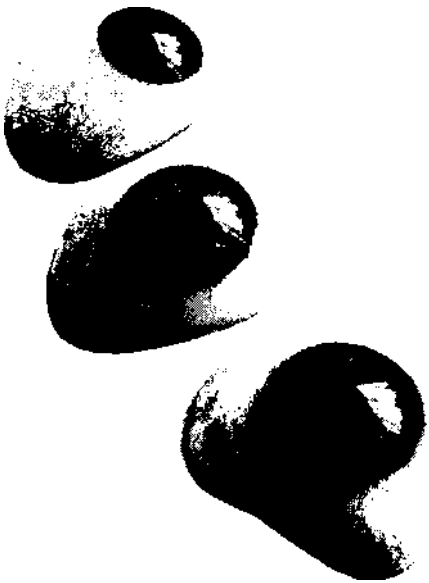

— Dincolo de stânci sclipește ceva. Ce crezi că ar putea fi? întrebă Radiana.

Nu spera să descopere o cetate, așa cum îi promisese el, dar poate că avea să ajungă din nou la ruinele centrelor comerciale dintre Al Mafraq și Mahattat al Hafif. Nu o mai mira nimic. Când îți este înfățișată o ghicitoare, viața nu te lasă până n-o dezlegi. Te aduce iar și iar în același punct.

— Poate fi orice, zise Alee. Ne e în drum, o să vedem.

Merseră în direcția stâncilor și, treptat, începură să deslușească un fel de schelet metalic. Puteau fi resturile unui avion, gândi Radiana.

— Ia uite ce scrie aici, zise bărbatul care era cu ea. HUBB...

— Lipsesc litere.

— Dar este evident că scria „Hubble". E doar o bucată din el.

— Poate că am ajuns, Alee. Din câte văd, aici e o scară pe care cad lucruri din cer.

— N-am ajuns, dar vom rămâne aici. Nu-mi plac norii care se văd la orizont. Mă tem că este o furtună de nisip și resturile astea vor fi salvarea noastră.

— Furtună de nisip? Am săpat doi ani în deșertul ăsta și nu am văzut așa ceva.

— Alexandru Macedon, întorcându-se din

expediția în India și dorind să scurteze drumul spre Babilon, a luat-o prin acest deșert. Sunt convins că știi ce-a pățit.

— I-a murit aici cea mai mare parte din armată, dar nu din cauza vreunei furtuni de nisip. Au murit de sete.

I

Meda

— Vino și vezi!

— Tu ce vezi? întrebă Underson. Vezi ceva sau nu?

— Hm... nu știu, mormăi Killy. Își tot potrivea lentila. De la o vreme îl cam irita. Se spunea că odată cu vârsta e nevoie de mai mult lichid de contact, fir-ar să fie! Și costa o avere! Mi se pare că cel din stânga e mai plin. încercăm?

— Bine, hai la cel din stânga.

Tuburile cu ventuze se mutară pe trupul primului candidat din stânga. Erau multe chestii în el, poate că avea și o poveste coerentă, cât să-i sature pe amândoi. Underson, mai ales, era foarte flămând. Activară ecranul și per- miseră candidatului numărul 1 să perceapă mediul.

Florin se trezi în barul unde își petrecea aproape tot timpul liber. Nu era sigur că ar putea spune precis când ajunsese acolo, așa cum nu știa dacă e noapte sau doar seară. însă ce mai conta, de vreme ce în locul nesuferitului de Gică, la bar vindea o fetișcană de toată frumusețea?

— Primești de băut din partea casei dacă îmi spui o poveste interesantă, îl întâmpină ea cu un zâmbet promițător.

— loi, da' ce nevoie mai îi de beutură? Numa' să-mi zâmbești și eu ciripesc ca un cintezoi și când îți gați pro- gramu' putem mere undeva...

— Mai întâi povestea!

Florin își mângâie barba, atu-ul cu care atrăgea femei, și își zise în sinea lui că grădina Domnului e mare. Poveste! Unele chiar aveau idei trăsnite despre preludiu...

— Elimină-1, mormăi Killy, iritat de contactul uscat al lentilei. E penibil. Nu stau aici să înghit fanteziile defuncte ale respectivului. Ți-am spus că nu mai avem selecționeri profesioniști.

— Mda. Underson era el însuși cam dezamăgit. îi plăceau personajele din epoci foarte, foarte îndepărtate, însă erau și perioade care produceau indivizi absolut indige- rabili. Manevră aparatul și îndepărtă tuburile, apoi activă secțiunea de ștergere. Un ac lung penetră tâmpla candidatului numărul 1. Trec la următorul, zise.

— Da, din nefericire nu putem estima conținutul până nu gustăm. încearcă un mediu de interfață mai dinamic.

Underson comută niște comenzi, reglă acordul fin, re- direcționă tuburile. Obrajii candidatului următor se colorară vag. Dan se auzi strigat:

— Dan, la pământ! O să explodeze! Un reflex dobândit cândva în armată îl făcu să se arunce pe burtă și să se rostogolească. Abia avu timp să se ascundă după carcasa pârlită a unei dube și suflul exploziei îl flutură, pur și simplu. Apoi nu mai auzi nimic, simți doar că plutește. Când își reveni, mâna cuiva i se așeză pe umăr.

10

— Băi, frate, când ți-am spus că salariul e mic! Ce, venii aci ca să dea ăștia cu bombe în mine? Că mă puteam părui și acasă cu Porumbaru, care erea tot timpu' beat! se la- mentă posesorul mâinii. întoarse capul, cu un efort dureros: era Ionel, fierar-betonistul de la Vâlcea. Se gândi că omul avea dreptate. Ce să construiască ei, când palestinienii aruncau în aer șantierul cu totul? Dar gândul se întrerupse la capătul unei țevi. O pușcă i se implântase în piept. Se ridicară cu mâinile sus și porniră în direcția indicată. Adio, Românica, adio bani trimiși acasă pentru nunta lasminei, adio... viață! Nici nu știa pe unde merge, dar se trezi într-un cort, în fata a doi combatanti, dracu' știe ce erau. Purtau ochelari negri și uniforme de camuflaj. Ionel dispăruse, era singur la interogatoriu. Adio, maica mea care m-ai născut!

— Spune-ne cine ești și de unde ești. Spune povestea vieții tale.

Dan tresări și sughiță. Arabul vorbea românește? Să fi făcut facultăți pe la București? Să fie ceva dușmani de acasă care se joacă cu el și îl batjocoresc? Ce era camerele alea? îl filmează să ceară răscumpărare? Vor secrete de stat? Nu și-au găsit omul! El nu-și trădează țara! se hotărî Dan, deși nici nu își pusese întrebarea ce secret de stat ar fi putut el să dețină.

— Ești sigur că folosești dialectul corect? întrebă Killy, dincolo de simulare.

— Bineînțeles.

— Atunci, de ce tace? Cât de greu a început să fie să obții o poveste în zilele noastre!

11

Tunelul de la capătul lumii Diana

— Spune o poveste, orice, te ascultăm și, după ce termini, poți pleca, insistă arabul cu capul înfășurat

într-o basma ca a lui Yaser.

— Noi nu ne vindem țara! Și nimenea nu-și bate joc de mine! decretă Dan, mândru de ceea ce aveau să povestească despre el pe-acasă.

— Nu cred că avem șanse să scoatem ceva de la el, comentă Underson. Privește indicele de emotivitate.

— Mda. Avem o zi proastă. Să știi că selecționerii fac asta intenționat. Dacă nici ultimul candidat nu are nimic de spus, voi cere rambursarea unităților de valoare. Și voi spune tuturor că la Wallance în domeniu nu mai poți auzi o poveste ca lumea, adăugă, cu speranța că erau urmăriți de proprietar. Acul trecu și prin capul celui numit Dan. Underson așteptă un moment, până când Killy își curăță lentila:

— Ai vreo propunere în legătură cu mediul de interfață? »

— Dur. Nu mai am răbdare să mă joc.

— Bine, va fi scenariul „povestea sau viața", mârâi Underson și repetă a treia oară procedura de inițiere.

Oricât se strădui, nu putu să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. îl prinseseră pe un nod superior și zăcuse atârnat în plasele acelea scârboase, pline de bale. Poate Arin scăpase. Poate reușise în ultimul moment să sară pe altă rețea. Erau zadarnice încercările de cartografiere, realitatea tunelurilor era în continuă schimbare, iar el mai și estimase greșit intrarea prin matrice. Privi în jur. Părea să fie un fel de local, deasupra unei estrade scria „La Do-

niazada", o formație cânta un jazz melancolic și niște chelneri sobri purtau pe tăvi pahare cu băutură. Era bizar că nimeni nu dădea importanță

celor două cadavre de la masa centrală. Doi bărbați împușcați în cap, în tâmpla dreaptă. Unul dintre ei nici nu avea ce căuta acolo, cu salopeta aceea de lucru. Cealaltă victimă mai avea încă pistolul în palma încleștată... prea încleștată.... urâtă gaură își făcuse singurel! gândi Alexei.

— Domnule, vă rog să lua ți loc la o masă. Dacă ați intrat în local, trebuie să jucați, am semnat acordul.

Alexei șovăi puțin, apoi văzu o masă liberă și se îndreptă spre ea. Chelnerul îl însoți și îi surâse aprobator.

— O alegere cât se poate de bărbătească, domnule! Martorii dumneavoastră sosesc imediat, îl asigură chelnerul prevenitor, iar el se întrebă dacă era posibil să fi ieșit din tuneluri într-un loc necunoscut. Știa că ceea ce se petrece în tuneluri nu are consecințe acasă, totuși, tresări găsind sub șervetul de pânză un pistol. Era un Magnum de toată frumusețea și găurile făcute cu așa o sculă erau în mod garantat portaluri spre cealaltă lume. Chelnerul cel sofisticat adusese o frapieră și câteva sticle. Manevra cu atâta eleganță și dexteritate șervetul alb, tirbușonul, paharele de cristal, încât îi atrase privirile lui Alexei și acesta se minună constatând că, între timp, în fața lui se așezaseră doi indivizi și nici nu băgase de seamă. Purtau niște ochelari cât se poate de ciudați, cu trei lentile, a treia dispusă în mijlocul frunții. Nu păreau deloc prietenoși și se gândi că erau, desigur, martorii.

— Pe cât pariați, domnule? Câte rotiri, câte încercări?

13

— O clipă! Dar ce jucăm?

— Ruleta rusească, bineînțeles.

Alexei amuți cu revolverul în mână. Fără să știe de ce, îi veni în minte Annabel. Poate pentru că toată povestea lor fusese un joc mortal. Deschise butoiașul de cartușe și zise stupefiat:

— Dar sunt toate! Sunt ocupate toate pozițiile.

— O, da! făcu lejer unul din martori. Știți, avem o propunere, dacă nu vreți să jucați în acest fel.

— în acest fel nu mai este un joc, e moarte sigură.

— întocmai, rânji martorul. Dar în schimbul vieții ne puteți oferi o poveste. Dacă știți o poveste, vă salvează viața. De acord?

— O poveste care să valoreze cât o viață? Și dacă nu știu?

Martorul înclină capul spre masa centrală, unde stăteau cei doi cu găuri în cap. Se părea că nu știuseră povești. Alexei cercetă cu o privire încurcată cartușele aurii care dormeau cuminți, unul lângă altul, în butoiaș. Da, erau pastile de somn. Pastile aurii. Chelnerul plin de morgă începuse să îmbrace pe cei doi morți în saci negri. Se purta de parcă ar fi făcut operația aceea în fiecare zi. Și poate chiar o făcuse!

— Nu știu povești, dar pot să vă spun ce am făcut până să ajung aici.

— E perfect! se destinse al doilea martor și-i oferi un pahar cu șampanie. Alexei se gândi că individul are ceva de insectă, semăna cu un țânțar flămând care vrea cu orice preț să-și înfigă trompa în pielea ta. Un țânțar mare de tot, cu ochi reci și fațetați.

14

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Eu am crescut lângă Reactor... începu Alexei, pe un ton nesigur și meditativ. Mama zicea că m-am născut în altă parte, însă eu nu-mi aminteam nimic de perioada aceea. Din acest motiv, nici nu aveam vreun regret, așa cum vedeam că regretau alții,

aproape tot timpul. Să nu mă întrebați ce este Reactorul, că nu știu să vă spun. Mama intra și ieșea din Locașul Sfânt, odată am intrat și eu după ea, copil fiind, și m-a certat, m-a îmbrățișat, a plâns, mi-a dat niște pastile, de parcă ar fi urmat să pățesc ceva rău. Dar n-am pățit nimic și, o vreme, m-au vizitat tot felul de vecini curioși. Era evident că așteptau să mi se întâmple ceva, însă i-am dezamăgit. Sau poate că ceea ce mi s-a întâmplat s-a văzut cu mult mai târziu, când deja nu se mai aștepta nimeni. Aș putea spune că mi-am petrecut copilăria singur, dacă nu punem la socoteală zecile de copii veniți de Dincolo de Limită cu care mama îmi interzisese să mă joc, dar cu care mă întâlneam în fiecare zi, la fiecare hoinăreală. Mama spunea că sunt morți, dar mie nu-mi păreau morți deloc, ori nu muriseră în același fel ca Petty, șoarecele meu alb. Totuși, ei mă invidiau pentru ceva, ceva ce ei nu puteau avea și eu aveam, dar nu am înțeles niciodată ce putea fi acel lucru și nimeni nu a vrut să-mi spună. Mult timp am crezut că le era ciudă pentru cum arăt, ori pentru că noi aveam o casă adevărată, o casă în care erau lucruri interesante și aveam mâncare datorită serviciului mamei. Ei, toți ceilalți, nu aveau așa ceva. Noaptea rămâneau afară, în jurul focurilor, și alergau prin noapte ca bezmeticii, țipând și urmărindu-se de-a lungul căilor de acces, bucurându-se frenetic atunci când

cobora vreo navă neanunțată și-i purta în siajul ei porțiuni întregi de pistă. Dar pentru toate astea eram eu cel invidios! Copiii mă acceptau între ei, îmi arătau cum să rămân în echilibru deasupra jeturilor aruncate din subteran, cum să levitez pe lângă nave, mi-au spus chiar și despre locul secret unde fusese

găsit Kolea Torr, dar chiar și așa, eu rămâneam eu, iar ei rămâneau ei, cei de Dincolo de Limită.

— Nu te amesteca, Alexei, cu ăia, mă ruga mama de câte ori voiam să ies din casă. Sunt morți și văd lumea pe dos, nu ai ce învăța de la ei. Mie, însă, îmi plăcea cum îi găseam uneori, atârnând prin ramurile scheletice ale copacilor, le spuneam că sunt ca niște bufnițe, iar ei mă întrebau ce sunt bufnițele. Uitam de noi când începeam să le explic despre bufnițe și despre faptul că toți copacii avuseseră cândva niște chestii numite „frunze" și că frunzele creșteau și apoi cădeau având altă culoare când astrul Soarele nu mai lumina destul. îmi puneau zeci de întrebări și mă simțeam amețit răspunzând iar și iar și un răspuns scotea la iveală alte și alte întrebări, încât sfârșeam fugind de ei și ascunzându-mă în locul meu secret, unde, dacă mama ar fi știut că intru, ar fi fost cu siguranță îngrozită. Eram un copil, nu înțelegeam că de fapt toată lumea știa secretul meu și că acesta era și motivul invidiei generale.

— Nu te lăsa devorat de morti! mă cicălea mama.

Ei >

cresc de-a-ndoaselea și știi bine că sunt altfel decât noi! Că erau altfel decât noi, vedeam și singur. Din timp în timp, unii dintre ei dispăreau. La început nu știam unde se duc, dar odată, plimbându-mă pe malul Apei Negre,

16

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

am găsit pe plajă, sub un mal de pământ și nisip scobit de valuri, multe piei lepădate. Acolo veneau ei și se ascundeau, acolo năpârleau și se întorceau acasă mai tineri și mai neștiutori. Mi-am apăsat mâinile îndelung pe porțiunile de piele cenușie și rece care fuseseră cândva sânii Corei, cu amărăciunea celui care știa că ea, când se va ivi, va

fi prea mică pentru ca să mai aibă sâni.

— De ce se întâmplă așa cu ei, mamă? am întrebat-o cu tristețe, pentru că eu eram „altfel". Dar mama doar ofta și mă amăgea că îmi va spune totul într-o zi, mai târziu. Mai multe am aflat de la pilotul care a lovit colțul turnului de la capătul pistei. De la el și din cărțile Locului Secret.

— Deci tu ești puștiul de la Reactorul 5! zisese Pilotul, ciufulindu-mi părul. Auzi, du-te și spune-i mamei tale că am avut un accident și că o rog să transmită asta cui știe că trebuie, iar ție îți promit că după ce am să dezbrac două-trei piei, am să mă stabilesc aici și mă voi juca mult cu tine.

— Și tu ești mort? l-am întrebat, fiindcă îmi părea foarte viu. Omul surâse într-un fel ciudat.

— Deci așa ți-a spus... că suntem morți... Știi ce? Ai să afli într-o zi despre Vârtejuri, despre oamenii Oazelor și despre Reactoare, despre trecut și despre cine suntem. Așa, ai să poți să-ți formezi singur o părere despre noi, cei de Dincolo de Limită.

Dar nu aveam cum să aflu decât din locul meu secret și atunci am hotărât cu toată puterea inimii mele de băiețel să îmi dedic viața dezlegării acestor mistere. Și am stat tot mai mult în ascunzătoarea mea, până când mama s-a prefăcut că mă descoperă.

17

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Alexandria Rediviva, așa se numește acest loc, îmi zise ea. Se spune că primul bibliotecar a strâns douăsprezece mii de cărți și le-a numit Apostolii Răscumpărării. A fost un vizionar.

— Cum se numea acel om, mamă? Era un om de Dincolo de Limită?

— Nu, asta s-a petrecut cu mult timp înainte... înainte de catastrofa de la Geneva. Pe atunci,

oamenii erau doar oameni și atât. Gershom se numea bibliotecarul.

— Povestește-mi tot!

— Știi deja tot, Alexei, tu ești altfel decât ceilalți, sensurile și amintirile sunt toate închise în tine, iar cărțile pe care văd că deja le citești, nu vor face decât să trezească acele înțelesuri ascunse.

3

Cuvintele mamei nu m-au ajutat cu nimic și, dacă înainte eram singur, după ce am tot ascultat-o spunând că sunt special, am devenit și singur și sensibil. începusem să ocolesc copiii-bufniță și pe oamenii noi care apăreau nu se știe de unde, de Dincolo de Limită și întinereau prin jur până se făceau ca mine și apoi și mai mici, până când venea vremea să fugă din nou, să se ascundă de șicanele celor mari, de foame și de frig, tocmai sub sarcofagul de beton de la capătul portului. Ocoleam până și pe mama și cărțile mă întristau, pentru că îmi deschiseseră ochii spre o lume de negăsit. Am așteptat nerăbdător o anume navă aurie și l-am întrebat pe Pilot de îndată ce a coborât din cabina lui plină de tuburi, valve și roți:

— Tu zbori peste tot, nu-i așa? Spune-mi, mai sunt oameni ca mine?

18

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Pilotul era deja mai tânăr ca data trecută, aproape că-mi părea rău că-1 întrebasem, ce putea să știe el?

— Mai este o Insulă, de fapt un arhipelag micuț, departe în Oceanul Liniștit, acolo, în adâncul pădurilor neatinse mai sunt oameni. E tribul lui Sander.

— Mă duci la ei?

— Nu pot, acolo nu pot ateriza.

— Ceea ce îmi spune mama despre Geneva e

adevărat?

— Ți-a spus? oftă Pilotul.

Nu, mama nu-mi spusese tot, aflasem mai mult singur, citind și întrebând-o numai câteodată. Iată, însă, că ceea ce scria în cărțile cele vechi era adevărat. Și dacă ce se scria despre Geneva era adevărat, poate erau adevărate și alte lucruri, poate totul era adevărat. L-am lăsat pe Pilot să-și ducă pachetele și corespondența la biroul unde îl așteptau câteva fete-bufniță, vesele foarte când îl vedeau, deși la următoarea venire el avea să fie un adolescent crud, ce nu avea să mai stăpânească bine nava aurie. M-am întors la locul meu, în Alexandria Rediviva și am început să caut metodic ceva, o carte, un ghid al așezării documentelor. Dacă nu aș fi fost atent, la început mai ales, m-aș fi putut rătăci în vastitatea sălilor înalte, cu arcuri și coloane pe ai căror pereți dormeau oameni transformați în cărți. In scurt timp, adică atât cât i-a trebuit stelei Soarele să parcurgă două zodii, am reușit să găsesc sursa, adică locul de depozitare al celor douăsprezece mii de cărți primordiale, Apostolii Răscumpărării. Doar dacă aș fi chemat toți morții de afară să citească fiecare un document, aș fi putut, în câțiva ani, să am șansa să acopăr toată știința

19

adunată acolo. Dar la ce mi-ar fi folosit? La ce le folosise oamenilor dacă rezultatul încercărilor și ascensiunii lor fusese Geneva? începeam să înțeleg că ei interpretaseră cu totul greșit ceea ce credeau a fi realitatea. Se rătăciseră și de atunci rătăceam cu toții. Drumul era în altă parte. Așa am decis să descopăr de unul singur tot ce pot. în primul rând, de unde vin oamenii care sunt altfel decât mine, unde se duc atunci când se ascund, mici și goi, sub

sarcofagul de beton, să găsesc locul magic al lui Kolea Torr și insula lui Sander. Vestea aproape că a doborât-o pe mama.

Mi-a gătit pentru ultima oară, am tras cu ochiul în cămară și am văzut că provizia de conserve scăzuse, am băut din cutia de lapte și am știut că era bine să plec.

Mi-am început călătoria fără să știu sigur dacă eram vesel sau trist. Am lăsat în urmă portul și Apa Neagră, am depășit pistele navelor și m-am îndepărtat suficient pentru ca Tumul de Control să-mi pară cât degetul unei mâini în zare. Ceața aurie persista, nu vedeam cu precizie spre ce anume mă îndrept, doar când lumina scădea puțin știam că e noapte, că steaua Soarele e pe cealaltă parte a planetei. Aș fi dorit să ajung la Geneva și m-am lăsat călăuzit de dorință. Uneori mă opream să înghit repede o conservă, să beau apă, să mă odihnesc câteva momente. Peisajul nu se schimba prea mult, dar încet, încet, formele vagi de relief care mărgineau orizontul au început să se apropie.

— Geneva! Se referă la acea Geneva? făcu Killy iritat.

— Da, așa cred, bineînțeles! mormăi Underson amețit de fluidul ce intra prin tuburi.

20

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Pe măsură ce dealurile se apropiau de mine, am știut că sunt pe drumul bun. Din loc în loc apăreau și clădiri ruinate, șosele, poduri, apoi, brusc, în mijlocul câmpiei nisipoase, un iaht eșuat. După încă puțin, am găsit râul pe care navigase iahtul: apele erau înghițite de pământ. Mai departe, în amonte, însă, apa creștea și mi-am continuat drumul pe unul din maluri. Dealurile au început să crească. Au devenit munți printre care curgea lent

apa ca de metal a râului. Tot mai aproape, munții cu pereți verticali și netezi aveau ceva sumbru... Vocea povestitorului se sfârși în șoaptă. Fie căuta să-și amintească, fie era pătruns de o emoție pe care încerca să o controleze.

— Continuă, de ce ai tăcut? gâlgâi Under son, tot nesătul. Pereții erau verticali și netezi... Zi!

— Da, reluă Alexei. M-am apropiat pe o parte și am deslușit, prin ceața unduitoare, că pereții nu erau doar verticali și netezi, ci și acoperiți cu imagini mișcătoare. Ca și cum aș fi fost în fața unui desen imens cu detalii surprinzătoare. Dar ceea ce m-a șocat a fost faptul că dintr-odată am fost văzut, la rândul meu, și dincolo au început să se adune oameni. Pereții muntelui erau ca un fel de barieră transparentă între mine și ei. îmi făceau semne disperate. Și erau oameni ca mine, dar se mișcau în două dimensiuni. Nu-i puteam auzi, nu reușeam să le citesc pe buze, poate vorbeau altă limbă. Am privit imensitatea peretelui cât se putea în aerul scămos de ceață. Ceea ce citisem în cărți acum puteam vedea cu ochii și era o imagine fascinantă și neliniștitoare, în același timp. Lumea pe care o crezusem de negăsit era dincolo de perete. Și am înțeles

imediat, concret, ce înseamnă „dincolo de limită". M-am plimbat de-a lungul peretelui, privind. Mă stânjeneau cei din partea cealaltă și aș fi vrut să privesc fără să fiu deranjat de semnele lor. Pentru că privirea mea pătrundea prin linia despărțitoare până în adâncurile lumii închise. Dacă mă uitam la fereastra unei case câteva clipe, ceva misterios începea să clarifice imaginea, ca și cum ar fi topit sticla, perdeaua, pereții și ar fi pătruns în interiorul

locuinței. Vedeam oamenii de acolo și, dintr-odată, dacă priveam mai mult pe unul dintre ei, mă trezeam că îi știu numele și povestea. Doar că cel pe care îl fixasem cu privirea cădea apoi jos și nu mai mișca. Era tulburător. Nu știam dacă ei chiar mor, dar oare nu erau deja morți? așa că am citit în acest fel mai multe persoane. In jurul celor căzuți se adunau alții, căutând să-i trezească, dar nu reușeau. îmi părea rău de ei, dar îmi plăceau și poveștile... Cu cât plângeau mai tare după cei nemișcați, de pe jos, cu atât eram mai curios să aflu cât de puternice fuseseră legăturile dintre ei. Eu n-o avusesem decât pe mama, o iubeam pe mama, dar cum era să iubești pe altcineva? Ca să nu mai provoc atâta durere între ei, mi-am fixat privirea asupra unui tablou din interiorul unui fel de palat administrativ din centrul orașului. înfățișa două tinere așezate lângă o claie de fân. Părea o pictură impresionistă, dacă am înțeles eu bine ce înseamnă impresionismul. De necrezut, dar una din femeile pictate s-a prăbușit, la rândul ei! Personajele din dreptunghiul pictat erau vii!

— Se pot înregistra atâtea informații pe o suprafață plană? șușoti Killy.

22

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— în principiu... habar n-am. Știi cumva exact care grup de selecționeri l-a capturat pe individul acesta?

— Nu, dar putem afla. De ce?

— Nu știu. E ceva aici. Să verificăm la plecare.

— îmh.

— Luminozitatea a scăzut treptat, continuă Alexei. S-a făcut întuneric profund. Nu eram obișnuit cu un astfel de întuneric, ceața rămânea cumva luminescentă și nopțile, dar în acea noapte

parcă toate erau menite să mă tulbure. M-am culcat pe malul râului, între apa curgând leneș și peretele vertical, incomodat de senzația de strâmtoare. Cu toate că mă pregătisem sufletește pentru o noapte fără somn și plină de spaime, am adormit fără să știu. M-a trezit un sunet. Venea din pământ. Cum stăm culcat cu urechea pe argila uscată, auzeam ceva ce se petrecea în adâncuri. Mi se părea că e tot zgomotul făcut de o apă, însă peste curgerea apei se suprapunea o tânguire, un foșnet ciudat, ca și cum într-o singură clipă suflul morții ar fi topit carnea de pe mii de trupuri omenești. M-am ridicat cu înfiorare și am văzut că deasupra norilor, deasupra valurilor de ceață, strălucea astrul zilei, chiar dacă lumina ajungea jos atât de împuținată. Am privit cu teamă spre perete. De unde seara trecută erau oameni care încercau disperat să-mi atragă atenția, acum nimeni nu mă mai privea. O masă compactă de persoane luase cu asalt o intrare în subteran, probabil un metrou, un mijloc de transport despre care citisem. Poate că ceea ce auzisem în somn era trecerea trenului subteran. Aș fi vrut să merg până la capătul defileului ce se îngusta specta-

culos, dornic să văd locul unde râul străpungea muntele. Indiferent de ceea ce se întâmpla în lumea bidimensională, eu aveam drumul meu. Dar nu am apucat să fac decât câțiva pași, când o femeie de dincolo s-a lipit de perete și mi-a făcut semne rugătoare. Am citit clar pe buzele ei „Te rog", iar privirea spunea mai mult decât atât. Mă rușinam s-o privesc prea mult, ca să nu cadă jos moartă. Era printre puținele femei asemeni mie, în afară de mama, pe care o vedeam. De fapt, singurele femei asemeni mie le văzusem cu o zi în urmă, tot dincolo

de limită, dar pe multe dintre ele le anihilasem citindu-le. Aceasta, însă, avea ceva special. Eram impresionat și nu aș fi vrut să fiu. încerca să-mi spună ceva prin semne. Rușinat, am făcut un gest de aprobare, ca să mă lase în pace, și atunci a fugit dintr-odată spre intrarea subterană. Am văzut-o înghesuindu-se, încercând să coboare cât mai repede. M-am întrebat dacă ceea ce vedeam pe peretele de piatră era o proiecție, însă nu știam răspunsul. Citisem despre lucruri care se petrec la mare distanță și a căror imagine se proiectează în apropiere printr-un joc de reflexii. Fata mă amuzase, mă intrigase. Poate ar fi trebuit s-o citesc! Chiar și eu, așa retras precum fusesem în viața de până atunci, m-am simțit măgulit de dorința ei mai mult decât evidentă de a ajunge la mine. Așa că, nici vorbă de proiecție!

— Distanța, ca orice obstacol, de altfel, face femeile foarte atrăgătoare, nu crezi?

— M-ai speriat, omule! De când te uiți la mine? Nu puteai să spui că ești aici? Era un Pilot. Nu aveam cum să-l

confund, purtau toți salopetele acelea strălucitoare și casca de zbor pe încheietura mâinii și mai erau toți veseli, ceea ce consideram că vine din euforia libertății de mișcare. Și unde ți-e nava, mi-am continuat șirul întrebărilor, ca să maschez puțin felul în care tresărisem.

— E mai sus, la stafia de andocare. Sunt de serviciu, poate găsesc ceva material azi. Nici nu știi cât mă bucur să mai văd persoane normale. De unde ești? Probabil de la vreun reactor?

— Da, da, de la reactorul 5. îmi spui și mie ce e pe aici? Și eu mă bucuram de întâlnire, Pilotul părea

dornic să stea de vorbă și să-mi spună lucruri pe care ceilalți le ocoliseră. Ce material cauți?

»

— Ha, ha, material uman. Se degradează cam iute materialul uman de care dispunem, fir-ar să fie! Până și de mine sunt dezamăgit, deja am dezbrăcat o piele, deși credeam că sunt doar povești.

— Păi, poți trece de Limită? Că presupun că asta e Limita, nu?

— Da, domnule, asta e Limita. Nimeni nu pricepe cum arată până nu o vede.

— Nimeni? La cine te referi? Că oamenii-bufnită

tre- »

buie să știe foarte bine despre ce e vorba, de vreme ce de acolo vin. Te rog să mă scuzi, am mai zis încurcat. Deși erau chipeși, Piloții făceau parte și ei tot din categoria oa- menilor-bufnită, ba unii dintre ei aveau ochii măriti chiar hidos, însă, pentru o clipă, omisesem aspectul.

— Nu-i nimic, dacă stau să mă gândesc arătăm întocmai cum spui, însă e din cauza transformărilor de la tra-

versare și apoi, să nu uităm nici de radiu. Hai, vrei să mergi cu mine? Trebuie să fiu acolo, zise arătând în amonte.

Am pornit în urma lui. Mă gândeam de ce oamenii doresc atât de mult unirea cu celălalt. Cu cineva anume, de cele mai multe ori ales în mod inconștient de un resort dinlăuntrul lor, un resort misterios numit vag „inimă". Ce o făcea pe femeia de dincolo să lupte ca să ajungă la mine? Aș fi vrut să simt și eu cândva acel lucru. Deocamdată eram măgulit de insistența ei, de dorința ei. Atât. Păcat că fugise să se ascundă în subteran. Până la urmă aș fi citit-o, chiar dacă asta o ucidea. Dorința de a citi în ceilalți

era ceea ce cărțile din locul meu secret, de acasă, numeau „iubire". Pilotul îmi întrerupse firul gândurilor:

— Nici nu bănuiești ce greu găsim persoane cât mai vârstnice care să știe să piloteze. Cu cei tineri n-am făcut nimic! Când vin, nu apucă să dezbrace decât o piele și nu mai sunt buni de nimic. Nu mai au forță să țină manșa și nici discernământ.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când surpriza provocată de jetul de apă din mijlocul râului mă opri. Parcă balenele făceau așa, când încă populau oceanele reci din nord. Suflau în sus jeturi de apă și aer, ca într-un joc nostim. Doar că jetul din mijlocul râului era mult mai mare decât ar fi putut provoca o balenă. Și nu era din apă și aer, ci din fantome. Trupuri omenești alungite, oameni- bufniță de-a gata! îndată o barcă se desprinse de undeva, de la mal și plecă în larg. Deși ne apropiaserăm de chei, râul avea încă o lățime considerabilă și mi-am îngustat

26

privirea ca să pot vedea cum barcagiul trăgea cu o cange corpurile inerte. Rămăsesem mult în urma pilotului.

— Mai vrei să vii? mă întrebă. Și m-am grăbit să-l ajung, deși mă simțeam cumva înțepenit. Deasupra noastră am auzit ceva zbâmâind, m-am gândit că e vreo altă navă, însă Pilotul se strâmbă dezgustat: Sunt hoitari, nu știm de unde vin, răpesc tot ce pot, mă lămuri Pilotul și într-ade- văr, o minge strălucitoare începu să sâcâie barca și barcagiul. Omul încerca s-o alunge cu vâsla, dar mingea se fixă pe unul din trupuri și-l înghiți, apoi dispăru bâzâind. Dar chiar și așa, barca era plină și apoape că lua apă. Multe trupuri am văzut scufundându-se în apa

metalică, necapturate de cangea barcagiului, și am închis ochii îngrozit fiindcă unii dintre cei aruncați de jet erau încă vii. Ne-am apropiat de locul unde, pe o distanță de câțiva metri, era un debarcader improvizat. Pereții apropiați ai muntelui întunecau locul, iar imaginile mișcătoare de pe stânci se estompaseră. Mi s-a făcut frig. Pilotul aștepta la mal, sprijinit de un stâlp pentru parâme. Din punctul în care ne aflam nu cred să fi fost mai mult de un kilometru până la spărtura unde râul străpungea muntele. Totuși, nu puteam privi într-acolo, era ca și cum cineva mi-ar fi pus o lumină în ochi, dar cu toate acestea lumina nu ne învăluia, părea că efectul era invers, lumina aceea înghițea și puțina luminozitate din jurul nostru.

— Ce e acolo? l-am întrebat pe Pilot. Mi-era ciudă că sunt atât de neștiutor, dar el băgă într-unul din buzunare cele două bile cu care se juca și spuse fără să se uite:

— E mingea de foc. Reacțiile continuă. Vor continua mii de ani. E Geneva.

27

— Geneva era o țară...

Pilotul întoarse spre mine capul lui alungit, cu nasul ca un cioc de pasăre, de parcă ar fi vrut să înțeleagă ce știu.

— Dacă-ți poți imagina ce-au făcut! Cu drăcia lor de mașinărie diabolică... Acceleratorul. Adică noi am învățat că lumea e discontinuă la dimensiunea Planck... iar ei, ei au topit și au unificat particulele, cel puțin eu așa am înțeles. S-a comprimat continentul, dar și timpul, aici, în această regiune. Sunt anomalii teribile. Bine, unii spun că s-au comprimat, alții susțin că au fost eliminate unele dimensiuni, care, chiar dacă treceau neobservate

pentru noi, erau totuși foarte importante în... în acest tot care e lumea. Tăcu și prinse parâma aruncată de barcagiul care tocmai acostase. Atât îmi fusese dat să aud. Au început să scoată cadavrele din barcă. întâi m-am ferit, apoi am ajutat și eu. Toate corpurile acelea erau gelatinoase, moi, extrem de flexibile, ca și cum scheletul le-ar fi lipsit în totalitate. Mă străduiam să nu privesc prea mult și să nu gândesc deloc. Când au fost întinși cu toții pe mal, am numărat douăzeci și șase de trupuri.

— Mai sunt stocuri, Caron? întrebă Pilotul.

Barcagiul scoase un sunet între aprobare și tușit, se îndreptă spre peretele neted cu imagini și deschise ușa unui bufet de dincolo de perete! îl priveam mut. Scoase ceva dintr-un sertar, era o cutie, apoi reveni pe mal și-i făcu un semn Pilotului. Acesta îngenunche lângă primul cadavru, îi deschise gura și îi făcu o incizie sub limbă cu un instrument lunguieț. Caron, barcagiul prinse cu o pensetă un grăunte din cutie și îi dădu drumul în incizie.

28

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Treptat, corpurile păreau să se anime. Dar erau cu adevărat vii? Mama spunea că oamenii-bufniță sunt morți. Ori aceștia erau cei mai proaspeți oameni-bufniță din câți văzusem. Pilotul încercă să-mi explice sensul operației pe când Caron punea cutia la locul ei:

— Radiul... fără el... și nu mai continuă, deși aș fi vrut să știu ce s-ar fi întâmplat fără bobul de radiu. Caron scuipă în apă și lovi cu piciorul ceva ce plutea. Am văzut că era un copil foarte mic și m-am cutremurat, însă Pilotul interveni din nou, împăciuitor:

— Prea mic, nu apucă să trăiască. Apoi, către Caron: sunt gata, chem nava. Iar barcagiul cel ursuz

ridică mâna fără să întoarcă privirea. In clipa aceea, cineva din spatele meu îmi spuse:

— Tu ești acela! Tu l-ai răpit pe fratele meu! Era femeia de dincolo de perete, cea care îmi făcuse semne chiar în dimineața aceea. Un moment m-am simțit în cea mai grozavă încurcătură. Nu aș fi crezut că voi fi tras la răspundere pentru că citisem memoria unor persoane de Dincolo de Limită. Până la urmă, nu erau doar niște morți? Am făcut un pas înapoi și am căutat din ochi Pilotul. Oare aș fi putut să plec împreună cu el? Femeia insista. Era posibil ca vreuna din persoanele pe care le doborâsem cu puțin timp în urmă să fi fost rudă cu ea, dar acum ce ar fi vrut? Nu aveam de unde să știu, erau niște împrejurări... In ciuda situației neplăcute, am putut observa că modificările fizice o afectaseră și pe ea. Nu mai era deloc frumusețea de dincolo de peretele translucid. Acum corpul i se alungise nefiresc, avea brațele și picioarele mult prea

subțiri, nasul acvilin și ochii mari, oblici, mă înfiorau neplăcut. Dar era chiar ea, nu încăpea niciun dubiu.

— Hei! mă strigă Pilotul. Am un loc liber, dacă vrei să zbori cu mine. Am pornit de îndată spre locul unde avea nava. Găsise doi bărbați. Tot mai greu găsim persoane vârstnice, mi se plânse din nou. Numai tineri care nu reușesc să reziste decât un sezon și jumătate! Nici nu știu dacă domnii aceștia au condus vreun dispozitiv, dar îi duc la bază, pentru că pot fi antrenați în alte activități. Timpul de studiu e foarte scurt, să vezi că în curând au să dispară transporturile aeriene, nu va mai avea cine să piloteze. Pot să te las la Reactorul 5, e bine așa? Era mai mult decât bine, poate așa scăpăm de ființa aceea care se ținea morțiș în urma mea. Am urcat

pe trapa navei, iar înăuntru am crezut că mi se face rău! Era una din navele de mici dimensiuni, iar Pilotul îi înghesuise pe cei doi proaspăt recuperați oameni-bufniță într-un spațiu foarte mic. îi înnodase, pur și simplu!

— Nu se poate! am protestat. Nu merg dacă sunt doar două locuri.

— Nu te gândi la ei. Nu simt nimic din ceea ce ține de corpul lor. Doar mintea le este vie. Hai, instalează-te, o să-ți placă! mă asigură, pe când își fixa centurile și casca. Am întors capul și am văzut-o pe femeia-bufniță venind, încă mergea cu greutate, picioarele i se îndoiau invers, nu-și putea controla gleznele și de multe ori călca strâmb, dar chiar și așa înainta în direcția mea cu un braț nefiresc de lung îndreptat spre navă, spre mine. Am urcat și trapa s-a închis în urma mea.

30

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Dacă nu simțiți nimic din ceea ce ține de corpul vostru, de ce îți pui casca? l-am întrebat cu amărăciune, privind prin hublou. Nava se ridicase vertical, lin, mai întâi încet, apoi prinse viteză, dar am avut timp s-o văd pe femeie căzând pe malul apei. Mi se făcu rușine.

— De ce îmi pun casca? Păi și noi putem suferi accidente. Absența durerii nu este același lucru cu invulnerabilitatea. Și-apoi, după un timp nu mai suntem atât de flexibili, chiar ne putem rupe oasele, deși mai greu decât tine, ha, ha! Apoi adăugă, pe un ton schimbat: știi de ce mi-e cel mai frică? De ultimele etape. Când ne micșorăm de tot, după ce dezbrăcăm patru-cinci piei. Ai văzut cum se amuză cei mai mari, rupând degetele celor deveniți copii?

— Cum e posibil? Dar da, știu că cei mici se ascund și par terorizați, însă nu știam că e atât de

rău.

— Am văzut copii cărora le-au frânt spinarea doar ca să râdă. După cum țipă, sunt convins că acei copii simt ceva, îi doare. însă nimic nu e mai tulburător decât felul în care oamenii își pierd mințile. Vin de Dincolo de Limită întregi, normali, apoi, după o vreme o iau razna și fac ceea ce nu s-ar fi crezut nici ei înșiși în stare.

— Cum te cheamă, Pilotule? Aș vrea să te mai văd.

— Aldrin... Eugen Aldrin am fost. Acum sunt doar un Pilot. Te-am luat cu mine pentru că mai voiam să-ți spun ceva. Iar dacă am simțit impulsul de a-ți spune, cred că sunt menit s-o fac. Noi, oamenii-bufniță, cum ne-ai numit tu, suntem foarte sensibili și ceea ce simțim cu sufletul e tot ce mai putem simți, așa că mi-am urmat intuiția: să

nu fii speriat când vei ajunge acasă, la Reactorul tău. Vei observa cu siguranță lucruri bizare, dar ele fac parte din normalitatea sucită a acestei lumi. Kenziro, un prieten al meu care a fost pe orbită, mi-a spus că Pământul are acum o formă ciudată. Din unele locuri seamănă cu o pară, din altele pare un con. Fenomenele exotice au loc și în spațiu. E de tot rahatul ce au făcut...

— Se mai zboară în spațiu?

— Da, spațiul ne prieste acum, imponderabilitatea se zice că e o plăcere. Lumea se reorganizează. Poate vom evolua în niște viermi spațiali de toată frumusețea. Privește în jos. Ai ajuns, acum cobor. Și eu mă bucur că te-am cunoscut și o să încerc să te mai găsesc, pentru că este extraordinar să mai vorbești cu oameni normali, cu inima bună și caldă. Să n-ai încredere în oamenii-bufniță, mint mereu și

sunt răi, îmi mai spuse Pilotul-Bufniță, zâmbind.

* * *

Eram acasă de puțină vreme și nu mă puteam obișnui. Mama nu mai era... Alexei tăcu. Se scurseră câteva clipe și Underson deschise ochii. Pupilele îi înotau în partea de sus a globilor oculari ca doi peștișori somnoroși, nu era pe deplin conștient, dar fluxul lichidului din tuburi se redusese și risca să iasă din transă.

— De ce te-ai oprit? Unde sunt mama? bălmăji Underson cu gura încleiată, fără să-și dea seama că pierduse nu doar accentul corect. Nu sesiză nimic, nici măcar când Alexei ridică privirea și-l fixă dușmănos pe martorul din simulare. Mama s-o fost dus și ea într-o călătorie?

32

— Pentru Dumnezeu, Underson, taci! Spui numai prostii! explodă Killy. Scumpa ta mamă presupun că a suferit un deces, Alexei. Vrei să continui?

— Un deces, da, unul singur, mârâi Alexei pe un ton sarcastic. Am găsit Reactorul cu porțile închise, nu aș fi putut pătrunde în incintă dacă nu aș fi avut o intrare a mea, pe unde mă furișam în Bibliotecă. La aeroport, în biroul de primiri, nu am găsit pe nimeni, deși, de obicei acolo stăteau două fete. Pista nu mai era plină de copii, de pe terenurile din jurul Reactorului lipseau „vecinii". Și nu era numai asta. Ceața se disipase în mare parte, cerul era încă mohorât, dar aerul se încălzise și... nu știu, ceva era schimbat. Aveam un sentiment neliniștitor înfășurat pe șira spinării ca un șarpe rece. îmi sâsâia în ceafă, mă strângea. Am pătruns în Reactor, casa mea, a mamei, a noastră. Mama lipsea și nu am găsit-o, cu

toate că am căutat peste tot. Până la urmă am intrat și acolo unde mă pusese să-i promit că nu voi intra niciodată, pe ușa pe care scria CANDU IV+. Inima mi se zbătea neregulat în piept, ca o bilă închisă într-o cutie. Crezusem că dincolo de ușă e o încăpere, dar mă înșelasem: era un laborator întreg. în mijlocul încăperii, prinsă într-un cub de sticlă, am găsit-o pe Mama. Și am plâns. Nu-mi aduceam aminte să mai fi plâns vreodată. V-ați pierdut mamele, domnilor martori? Abia când îți pierzi mama, înțelegi tristețea. Sau singurătatea. îmi lăsase un bilet pe care l-am citit și recitit. „Iubitul meu fiu, scrisese ea, Reactorul funcționează corect și va funcționa corect în veșnicie, fără nicio intervenție. Nu trebuie decât să ai grijă de tine și, măcar uneori, să te

închini și să te rogi Miezului Viu din Reactor ca să-ți meargă bine și să fii fericit. Ți-am lăsat lângă pupitrul din dreapta un mic depozit cu filme și înregistrări muzicale de excepție. Un om care n-a ascultat muzică bună nu e un om complet. Mama" Nu știu cât am stat acolo. La ce mă gândeam? Nici asta nu știu. Dar cred că abia în acel moment m-a șocat dezolarea lumii în care mă aflam, deși mă născusem și trăisem acolo. Când am ridicat privirea, am dat cu ochii de cadranul rotund al aparatului CAESIUM. Aparatul în care timpul măsura descompunerea atomilor de cesiu. Sau atomii de cesiu măsurau trecerea timpului? Era miezul nopții. Și atunci am privit tabelul pe care CAESIUM îl afișa dedesubt: îmi aminteam foarte bine că aparatul similar din camera mamei indica anul douăzeci și cinci, luna a patra, ziua a treisprezecea, când am plecat de acasă. Iar aparatul de aici - și mi-am ținut

respirația de uimire - aparatul din laborator spunea că am lipsit de acasă cinci ani. Când m-am dus să mă culc, în noaptea aceea, credeam că îmi voi petrece următoarea perioadă a vieții citind, însă m-am înșelat. Am petrecut-o mai mult în camera mamei, vizionând filme și ascultând muzică. Filme nu mai văzusem până atunci, au fost ceva cu totul neașteptat, muzica o mai auzisem, dar fără s-o apreciez. Mai târziu, când aveam să-i povestesc despre acest amănunt iubitei mele, Annabel, ea mi-a spus, cu surâsul ei obișnuit, puțin amar, puțin dulce, puțin gânditor, că nu putem percepe cu adevărat frumusețea până nu suferim mai întâi. Și suferința venise, dăruindu-mi calea spre muzică. Dar singurătatea rămânea întreagă oricâte cărți aș fi

citit și oricâte filme aș fi văzut. Și nu-mi făcea bine nici singurătatea, nici excesul de cărți, începusem să visez prea mult, mă trezeam înspăimântat din somn, mi se părea că aud mișcare în încăperile alăturate și mă întrebam dacă nu cumva mama se va trezi la un moment dat și va ieși din cub, sicriul ei de cristal.

— Credeai că nu te voi găsi? cuvintele fuseseră rostite de o femeie-bufniță. Se apropiase de mine fără s-o simt, pe când citeam afară, într-o după-amiază mai puțin înnorată. Am ridicat ochii dintre paginile volumului „Doctor Faustus", al unui autor numit Thomas Mann, dar, dacă mi-ar fi stat în putere, aș fi preferat să mă ascund în carte: era acea femeie-bufniță pe care o întâlnisem lângă Limită. Ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe, apoi ea izbucni:

— îmi pare rău că arăt în halul ăsta! M-am străduit să fac rost de pastilele acelea, se zice că

ameliorează cât de cât aspectul... Nici nu știi ce bucuroasă sunt că te-am găsit! O porțiune de drum am mers pe jos, dar a venit un transportor și ne-a luat pe toți. Acum lucrez la hală, recondiționăm piese. Nu te bucuri că mă vezi?

Nu, nu mă bucuram deloc, cu toate că nici nu era o surpriză nemaipomenită. De un timp, începuse să apară o nouă generație de oameni-bufniță, parcă și mai alungiți, dar cu o piele mai puțin cenușie. întinereau ca și până atunci, poate puțin mai încet, nu le ținusem socoteala. Acum, pentru prima oară, o ascultam pe mama și nu le mai doream compania. Priveau Reactorul de la distanță și asta îmi convenea de minune.

— Cum... cum te numești? m-am bâlbâit, nesigur dacă mai pot vorbi după atâtea luni de tăcere. Voiam să-i spun

ceva amabil și să plec, să n-o mai văd niciodată. Dacă îi omorâsem cumva fratele privindu-1 prin peretele Limitei, aveam să-mi cer scuze. Ce ar fi vrut să fac? O încercare de a zâmbi îi ridică buzele subțiri de la colturi.

— Meda mă cheamă. Când s-a produs Incidentul lucram la ambasadă. Nu e fantastic că ne-am cunoscut? Aș putea să stau la tine, Alexei? Da, m-am interesat cum te cheamă. Te plac toate fetele!

M-am gândit că la momentul Incidentului probabil că nici nu mă născusem, dar apariția Limitei ca o imensă picătură de chihlimbar oprise ființele dinăuntru într-un anume punct al timpului, iar evadarea îi transforma în creaturi ce evoluau invers. Să stea la mine! Bineînțeles că nu! Nimeni, niciodată nu îndrăznise să pretindă așa ceva, nici măcar în copilărie, tovarășii mei de joacă nu mi-au propus să mă viziteze! Era nebună această Meda?

Tăcerea mea chinuită o determină, în sfârșit, să plece. Am privit cum se îndepărta spre port, în lumina difuză a înserării. Avea un mers unduitor care nu-mi displăcea și silueta ei alungită degaja o eleganță stranie. Mult mai târziu, pe când îmi petreceam serile visând cu capul în poala iubitei mele Arin, ea spunea că ar fi trebuit să iau aminte la semne și era convinsă că „Doctor Faustus", în mâinile mele, pe când și-a făcut apariția Meda, ar fi trebuit să-mi dea de gândit, însă eu nu știam pe atunci să las semnele să-mi traverseze mintea, eram opac. Așa se face că am început să aștept ca Meda să apară prin preajma Reactorului și până la urmă am fost de acord s-o primesc înăuntru. Mă simțeam măgulit de dorința ei de a-mi fi pe plac și era

ceva neașteptat să vorbesc cu ea despre cărți, chiar citise și ea câteva înainte de a fi... ceea ce devenise. M-am iubit cu Meda, încercând din răsputeri să nu mă gândesc la ce ar fi spus mama. Am simțit că plonjez în lumina pură a soarelui, am simțit și mai mult că ființa mea umple întreg spațiul, așa de copleșit am fost de sentimentul de plenitudine care m-a încercat datorită nevisatei apropieri fizice. Ea era mai prozaică, mereu îngrijorată de înfățișarea ei, mereu întrebându-mă dacă o mai iubesc. Uneori, mă întreba dacă nu am sau dacă nu pot găsi pastile, „pastilele de aur". Nu știam ce pastile dorește. Apoi, într-o zi, a sosit, mai tânăr, Pilotul Eugen Aldrin. A ridicat din sprâncene când a văzut-o pe Meda la Reactor, ochii lui imenși s-au mărit și mai mult.

— Ai uitat ce ți-am spus? mă întrebă, iar întrebarea lui m-a făcut să-l consider ostil. Nu aveam chef de predici. Am preluat pachetele pe care

le-a adus, le-am depozitat în recipientele indicate pe ambalaj și l-am lăsat să plece fără să-i răspund. Aveam și o telegramă, erau instrucțiuni de modificare a unor parametri pentru Reactor. Le-am urmat întocmai, apoi m-am așezat pe salteaua de pe terasa din spate și am chemat-o pe Meda, pe tonul acela special care o făcea să se simtă fericită. Dar, în ciuda acestor episoade care, mai târziu, povestite, fie aveau s-o îndurereze pe Annabel, fie aveau s-o enerveze, nu am primit-o pe Meda să locuiască la mine permanent. Ceea ce a nemulțumit-o foarte tare, mai ales după ziua când, plină de satisfacție, m-a anunțat ca va avea un copil.

37

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Alexei se opri pentru o clipă și privi chipurile impasibile ale martorilor. Știa că se află într-o simulare și că ceea ce are în față nu este real, dar chiar și așa, existau mici semne care îl asigurau că transa în care intraseră aceștia se adâncise foarte mult. Totuși, nu voia să riște în momentul în care ar fi înlăturat pelerina și ar fi dat la iveală lansatorul, așa încât continuă să îi intoxice, pentru a fi sigur:

— Meda crezuse că sensibilitatea mea se va manifesta în cazul unei sarcini. Când am refuzat din nou s-o primesc la Reactor, a început actul întâi al unei piese ce avea să se încheie tragic. Voia să mă înduioșeze. Au fost seri când mi-a bătut la geam să-mi comunice că îi e frig sau ca să-mi ceară ceva de mâncare, deși ea nu putea să mănânce. Ca să mă lase în pace, i-am oferit cărți. Mă speriam de fiecare dată când îi vedeam capul luminescent în întuneric, iar ea nu obosea să-mi explice, cu o voce dulce, că e de la ra- diul de sub limbă, care, spunea mai departe, didactic, din cauza instabilității sale emite

lumină. Apoi a încercat să mă impresioneze. A început să-și amintească cum era Dincolo de Limită, a pretins că din cauza pierderii unei dimensiuni, oamenii prinși acolo aveau momente în care puteau vizualiza spirala timpului.

— Știu tot despre Kolea Torr! îmi mărturisi într-o seară, de dincolo de fereastră. Când a explodat capacul reactorului vechi de la Pelinul Negru, au format o echipă de sacrificiu, lichidatorii. Tot personalul a fost evacuat, doar echipa aceasta a rămas să toarne un sarcofag de beton peste pereții cuptorului. Cel care s-a apropiat cel mai mult de sursă a fost muncitorul care tinea brațul furtunului de * »

turnare. A fost expus timp de câteva ore la peste o mie de razi! Echipa nu a mai fost transportată la spital. Medicii unui dispensar de campanie i-au tratat sumar, în ultimele ore de viață. Doar Kolea s-a încăpățânat să nu moară, deși, la o mie de razi un om normal moare în zece minute, Alexei! Medicii voiau să scrie raportul și să fugă, dar ce era de făcut cu acel pachet radioactiv în care se transformase Kolea? Până la urmă au fost nevoiți să-l ia cu ei, învelit în folii protectoare. Se spune că ajunși în spitalul din Pripiat, când l-au despachetat, i-a căzut un strat de carne de pe oase. Au vrut să-l eutanasieze, dar unul dintre medici a propus să mai aștepte puțin. Pacientul era ținut într-o rezervă specială și cei care se apropiau de el purtau echipament de protecție, însă, în ciuda radiațiilor, țesuturile lui au început să se regenereze. Era un miracol. Au chemat familia, numai că ai lui au fost destul de reticenți: nu erau sută la sută convinși că este Kolea al lor, pentru că bărbatul respectiv era mult mai tânăr. După alte câteva zile, Kolea a

schimbat a doua piele. Muncitorul de cincizeci și patru de ani arăta acum ca un bărbat de treizeci. A fost ultima oară când l-a văzut cineva. L-au luat cu o ambulanță neagră. Alexei, Kolea Torr e strămoșul nostru, noi suntem noua generație de oameni. Mă lași să intru? Copilul nostru are nevoie de un adăpost, Alexei! Și era în stare să o țină tot așa până mă retrăgeam în camera care nu avea ferestre spre exterior. Răbdarea Medei începuse să se cam piardă. Mi-a spus că sunt iresponsabil și cinic, dar acestea au fost cele mai blânde dintre cuvintele ei. Pretindea că eu aș fi avut pastilele de care avea ea nevoie pentru

a se întrema cu adevărat, dar că din răutate pură nu voiam să i le dau. Femeia înnebunea, așa cum mă avertizase Aldrin. Spre norocul meu, a dispărut o perioadă. Mă îndoiam că e posibil să poarte un copil. Nicio femeie-buf- niță nu avusese vreodată un copil și nici ea nu dădea semne fizice care să-i susțină afirmațiile. M-am gândit că probabil a dat jos o piele și nici nu-și mai amintește ce-a spus. Mi-am reluat viața pașnică, vegheată de timpul ce măsura descompunerea atomilor de cesiu. îmi făcusem obiceiul să merg în port, iar de acolo coboram până aproape de mare. îmi plăcea să cred că ceva se schimbă, că a început să bată vântul și mișcarea curenților de aer va aduce ploaie, o ploaie care să curețe totul, să îndepărteze ultimele straturi de ceață, să revină soarele. Eugen Aldrin nu mai era, dar Pilotul care îi luase locul mi-a spus că spre est sunt regiuni unde soarele strălucește în fiecare zi, unde vegetația începe să se trezească, ba chiar mi-a confirmat că există Insule în Oceanul Liniștit unde totul e cum era înainte, nealterat. Mi-am

amintit de Insula lui Sander și mi-am dorit să fiu acolo. Dar eram în portul meu de la Apa Neagră, departe de toți, departe de orice posibilitate de a fi fericit. Când m-am întors la Reactor, în seara aceea, am găsit locul ocupat de oamenii-bufniță. Nu îndrăzneau să mă atingă, dar mi-au cerut, pe un ton amenințător, să le dau pastilele care li se cuvin. Pastilele! Ce pastile tot voiau de la mine? Atunci a apărut dintre ei Meda și m-a acuzat că îi privez de șansa lor de a trăi mai mult, de a trăi normal. A declarat că oricum nu au ce aștepta de la mine, de vreme ce nu mi-a păsat nici măcar

de copilul meu. Mi se părea teribil de nedrept felul cum vorbea, dar nu mi-a permis să mă apăr. „ Andu!" a strigat ea și un copil a ieșit în față. M-am simțit profund tulburat. Nu era chiar un copil-bufniță, așa cum văzusem cu sutele, era într-adevăr diferit, dar puteam fi sigur că e copilul meu? Părea ca de trei-patru ani. Era atât de dereglat timpul care măsura descompunerea atomilor de cesiu? Și atunci a început cu adevărat nebunia: oamenii-bufniță au spart recipientele, au scos toate coletele depozitate acolo și le-au deschis într-o învălmășeală de nedescris. îngrozit, am văzut că toate conțineau flacoane cu pastile aurii pentru care cei prezenți se băteau. Am fugit în port, cu speranța că nimeni nu mă va urmări. Nisipul rece al plajei mi-a zgâriat pielea toată noaptea, spaima m-a scuturat neîncetat, fără să știu că a doua zi aveam să-mi întâlnesc destinul. Abia începuseră norii să se lumineze puțin, când am auzit bubuituri în larg. Am presupus că sunt tunete, cunoșteam fenomenul din filme și cărți. Și totuși, nu erau tunete, Annabel se apropia mergând pe apă. Nu știam că e Annabel, vedeam un

singur lucru: nu era o femeie-bufniță.

— Hei, tu, cel de pe țărm! îmi strigă și-mi făcu semn cu mâna. Atunci am observat că, de fapt, nu mergea pe apă, avea sub picioare o plută și pe plută era și o creatură cu blană. Când, în sfârșit, mișcarea slabă a valurilor a adus-o lângă mal, sări în apă fără să-i pese că-și udă poalele rochiei, trase pluta pe nisip și mă mustră: Nu mă ajuți? Și fiindcă eu tăceam, se opri în fața mea: Nu mă recunoști, Alexei? Sunt eu, Annabel, Annabel a ta. Uite-o și pe Zerda. Vezi cum te miroase? Asta înseamnă că și ei

i-a fost dor de tine. Mă cuprinse cu brațele și mă strânse la pieptul ei. Mi-a plăcut, dar eram încurcat. Ar fi fost bine să-mi pot desclești gura să vorbesc și, pe când îmi făceam curaj în acest sens, am văzut ceata de oameni- bufniță venind spre noi. In fruntea lor era Meda, cu copilul de mână.

— Annabel, fugi! Urcă înapoi pe plută și... împing eu pluta, trebuie să te salvezi!

— Vino cu mine, nu te las aici! Urcă sus, ne putem îndepărta repede.

Am ascultat-o. Pentru nimic în lume nu voiam să mai am de-a face cu nebunia oamenilor-bufniță. Annabel scoase un dispozitiv și-l scufundă în apă, apoi un sunet ca un bâzâit de motor se auzi și apa se desfăcu în spatele plutei, făcând-o să avanseze. Meda ajunsese pe mal, cu plodul ei de mână. Mi se părea că nu înaintăm destul de repede, că dacă se va încăpățâna, va sări în apă și ne va ajunge imediat, înotând cu unduiri ca de șarpe. Dar Meda se opri și-mi strigă mânioasă:

— Intoarce-te, Alexei, nu poți pleca de lângă familia ta! Locul tău e cu noi, acasă, la Reactor! Vino imediat înapoi!

— Locul meu e lângă oameni asemenea mie! am strigat peste sunetul motorului. Deși nu am intenționat să se audă așa, cred că nota de bucurie din glasul meu a enervat-o cumplit. A început să țipe necontrolat:

— Da? Așa fel de om ești? Nu-ți pasă de mine? Nu-ți pasă de copilul tău? M-ai iubit, mi-ai dat speranțe și acum fugi? Da? Nici mie nu-mi pasă! Și uite ce-o să fac! Îți omor urmașul! Nu-l meriți!

42

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Meda! Dar Meda oricum nu mă asculta. Ceva luci în mâna ei și tăie gâtul copilului, care nu reacționă în niciun fel. O priveam mut, paralizat. Tăie capul copilului cu totul și-l aruncă în apă, în direcția noastră, apoi începu să-i taie mâinile, bucată cu bucată, azvârlindu-le spre noi.

— Nu te uita! zise Annabel și mă îmbrățișă. Ține-mă în brațe, tine-te strâns de mine, te duc într-un loc unde vom fi în siguranță.

Alexei tăcu și privi înjur. Martorii aveau privirile zeului Budha, iar simularea nu mai funcționa normal. Chelnerul înțepenise cu mâna pe un pahar, pe când servea la altă masă. El, Alexei, își convertise lumea în cuvinte, iar Martorii convertiseră cuvintele lui în hrană pentru sufletele lor secate. Acum dormeau ca un șarpe care a înghițit un elefant. Alexei consideră că putea să înlăture pelerina, iar lansatorul său deveni vizibil. Surâse aproape cu amabilitate și le spuse celor doi:

— Iată că pelerina, o mică invenție din secolul douăzeci și unu, un fleac care distorsionează lumina făcând obiectele invizibile, a sustras vigilenței voastre un lansator. Acum e simplu de tot: ori o eliberați pe Annabel și ne lăsați să plecăm, ori vă fac să treceți în altă stare de agregare a materiei,

domnilor!

43

II

Annabel

Zerda era o vulpe. Ajunsese la concluzia asta după vreo două ore în care plutiseră spre larg. Stătea cuminte în fața lor și privea nesfârșita Apă Neagră, iar Alexei îi putu admira în voie picioarele mai negre, spinarea frumos îmblănită și coada stufoasă cu vârf alb. Zerda era o diversiune binevenită în gândurile lui. Dacă ar fi putut înțelege la fel de ușor cine era Annabel! O ținea în brațe, încă era în brațele lui, ca o minune a altei lumi, dar nu putea ghici nimic, deși ea pretindea să fie recunoscută sau chiar ca el să-i fi dus dorul.

— Cine ești, Annabel?

— Sunt Annabel Lee.

— Dar când ai venit la mine, acolo, pe mal, spuneai că ne cunoaștem. Când ne-am cunoscut?

— Ne-am cunoscut în viitor.

— Bine, dar dacă întâlnirea noastră a fost într-un moment din viitor, cum de aveai pretenția să-mi amintesc de tine în trecut?

— De retroefecte nu știi? Așa cum trecutul influențează prezentul și viitorul, și viitorul poate influența pre-

zentul și trecutul. Totul e în permanentă modificare. Universul unduiește continuu.

— Și ce faci tu, Annabel Lee? Călătorești în timp?

— Sunt jucătoare de Senet. De fapt, sunt un prospector. Și tu, Alexei? îl întrebă zâmbind, pentru că știa oricum totul despre el.

— Eu sunt cititorul cărților și paznicul Reactorului 5. Cu Zerda ce faci?

— Zerda e daimonul meu. Simte hoitarii de la mare distanță. Când o vezi că se agită și încearcă să vorbească, să știi că trimișii lui Anubis sunt prin apropiere.

— Am văzut un hoitar lângă limită. Aproape de Geneva. A răpit un om-bufniță. Aș vrea să-mi povestești totul despre tine, Annabel, sunt foarte curios.

— Vom povesti cât ai să poftești, dar nu acum: am ajuns. Aceasta e Insula Leuce, Insula Șerpilor, unde Tethis, zeița, și-a plâns fiul. Alexei privi în zare prin aerul îngroșat de ceață și zări un contur negru: erau stâncile de pe insulă. Curând, după ce pluta fu trasă la mal, pe plaja îngustă cu nisip aspru, Annabel aprinse un foc. Nu prea aveau ce arde, câteva bețe din tufe moarte de mult timp, câteva oase de pești mari care înotaseră cândva în apele mărilor, dar Annabel aruncă în mijlocul flăcărilor un cub maroniu care înteți focul de îndată și-l întreținu aprins mai multe ore. Alexei nu simțea frigul, dansul flăcărilor îi transmise o stare de liniște meditativă. Zerda se lungi de cealaltă parte a focului, oftă mulțumită și închise ochișorii ei strălucitori. Intr-un târziu, după ce își uscase poalele lungi ale rochiei, Annabel îi spuse, privindu-1 direct:

— Zarurile m-au trimis la tine.

— Zarurile? făcu Alexei puțin contrariat.

— Jocul de Senet. întotdeauna consult auspiciile, adică încerc să aflu în ce parte se înclină universul. Am pus o întrebare, am jucat și am primit răspunsul: să merg spre vest până când te voi găsi.

— E absurd. Cel puțin în cazul unei întrebări cu răspuns „da" sau „nu" șansele sunt mereu de cincizeci la sută... și... stai puțin... ai spus că mă cunoșteai. De unde? M-ai încurcat de tot.

— Te cunoșteam din tuneluri. Doar încă un pic și vei înțelege tot... Nu știam însă exact cum să ajung la tine și când să plec să te caut. Dar știam că exiști. Chiar dacă nu mi-ar fi fost dat privilegiul de-a intra în tuneluri, eu tot aș fi simțit cumva că am în lumea asta pe cineva asemeni mie. Hai să jucăm! Annabel scoase din traista ei o cutie dreptunghiulară. Pe suprafața de joc erau desenate treizeci de pătrate dispuse în trei șiruri paralele. Fiecare pătrat avea o semnificație anume, îi explică Annabel. Cei doi jucători își așezau pentru început pionii în primul pătrat, care era casa lui Toth, iar apoi îi mișcau conform cifrelor indicate de zar.

— Drumul străbătut de pioni e traseul sufletului după moarte. Cel puțin în acest fel și-au imaginat inventatorii jocului, egiptenii. Cuiva i s-a părut însă că portalurile și ușile descrise în joc sunt mult prea exacte pentru o simplă fantezie... și de aici a început totul. Nu este nevoie de calități speciale ca să te afli în rezonanță cu câmpul morfo- genetic din care faci parte sau chiar cu noosfera. Orice în-

trebare vei pune, vei primi un răspuns sau ți se va

da un semn. Mai greu este să te pricepi să-l interpretezi, adăugă Annabel. Alexei tăcea, se mulțumi să arunce zarurile și când zarurile îl trimiseră spre pătratul cu numărul cincisprezece, Annabel îi spuse că e cazul să se bucure: era casa Broaștei, ceea ce însemna pentru el renaștere și șansa de a mai trăi încă o dată.

— Dacă aruncai numărul șaisprezece, nu aș fi avut curaj să te duc în tuneluri. Șaisprezece e Năvodul, adică ești prins și vei fi prizonier. Am însemnat pozițiile, vom continua jocul altădată, acum pregătește-te, plecăm.

— Unde să plecăm pe întuneric?

— E aici, vino și vezi! Ține-mă de mână, Alexei, te duc în tuneluri, să nu te temi, auzi? Zerda!

— Cine este aici, Annabel? întrebă Alexei, înfiorat. Nu dorea deloc să revadă oameni din trecut, sau, cel puțin, nu noaptea, pe întuneric, într-un loc necunoscut.

— E aici Purusha. Ai încredere în mine, nu vei păți nimic. Merseră puțin de-a lungul plajei. Alexei simțea acum, fără dubiu, o briză ușoară de tot. Auzi apa vălurind la țărm. Annabel se opri ca și cum un simț secret ar fi ajutat-o să se orienteze, apoi schimbă direcția și mai făcură câțiva pași. Zerda scheună. Prin aer trecea o vibrație. Alexei ar fi preferat să fi rămas lângă foc, prefera să nu fi plecat niciodată pe mare, să n-o fi cunoscut pe Annabel, nici pe Meda... și-ar fi dorit să fi rămas copil, la casa mamei lui, în biblioteca lui, să nu crească, să nu îmbătrânească niciodată, așa încât să nu îi fie dat să simtă această teroare fără nume care făcea aerul să vibreze pe întuneric. Annabel

rosti ceva, nu înțelese exact ce, avu impresia că nici

nu i se adresase lui, ci cuiva care îi aștepta - sau pândea? - din beznă. Vibrația crescu în intensitate și, deodată, un șuier puternic se încolăci în jurul lor. Scântei albastre, imense li se așezară pe trupuri și Alexei văzu o fată albastră și o vulpe albastră, apoi ameți. Lumea se roti de câteva ori cu ei. Crezu că se prăbușește, apoi constată, prea uimit ca să se mai teamă, că de fapt e aspirat în sus cu viteză. Treptat, își veni în fire. Annabel încă îl ținea de mână, numai că Annabel era diferită. Corpul ei era translucid, din mijlocul pieptului iradia lumină și semăna cu un fluture imens.

— Și tu ești la fel, îi spuse ea înainte ca el s-o întrebe. Doar Zerda nu se schimbase, era parcă mai frumoasă, mai adevărată. Strânse mâna fetei. Era caldă și puternică și avea nevoie de toată căldura și puterea ei, pentru că el se simțea slab și străin în acel loc. întunericul încă îi înconjura, dar era un întuneric populat. Alexei roti capul în toate direcțiile. I se păru că vede o apă nesfârșită, întunecată și nediferențiată, dar după câteva clipe își zise că sunt de fapt într-o peșteră cu multe tuneluri. De peste tot se auzeau murmure nedeslușite, apoi, când privirea i se limpezi și mai mult, văzu cioburi de lumină care se transformară în imagini ce pluteau și imaginile se suprapuseră peste sunete. Mâna Annabelei îl strângea și avea nevoie de mâna ei pentru că ceea ce îi era dat să vadă îl înnebunea: oglinzi rotitoare în care deslușea bucăți din viața lui, din viata altor oameni necunoscuti, din viețile inverse ale oamenilor bufniță, dar și frânturi din lumea de dinainte de Incident...

48

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Suntem abia pe prima treaptă, Alexei. Toate sunt legate între ele, toate faptele, toți oamenii,

toate ființele care au existat și vor exista vreodată și, ține cont, aici suntem aproape, acasă, însă există desigur mult mai multe conexiuni pe care încă nu le putem experimenta din punctul în care ne aflăm. Acum avem două dimensiuni în plus și putem vedea plenitudinea vieții din afara determinărilor spațio-temporale cu care am fost obișnuiți. Nu trebuie să îți fie frică. Privește atent în jur: vezi intrările în tuneluri? Sunt scurtături în spațiu și timp. Dacă ieșim din acest nod pe care stăm, putem să ne deplasăm unde dorim sau, atât cât mă țin pe mine puterile. Vrei să mergem acasă la tine? Cred că vrei. E un loc familiar, care te va ajuta să te liniștești și să asimilezi ceea ce ți-am arătat. Vino! O urmă, căci nu avea de ales. Mișca picioarele fără să simtă nimic sub tălpi, avea senzația îngrijorătoare că la un pas neatent s-ar fi răsturnat și ar fi rămas plutind în bezna vie si terifiantă. Nici nu făcură mai mult de câțiva > » metri, cu Zerda lipită de genunchi, și huruitul electric crescu, se transformă în ceață albastră, în scântei albastre șuierătoare, apoi în lumina dulce din biblioteca lui, Alexandria Rediviva.

— Să nu facem zgomot! șopti Annabel, ducând un deget la buze. Dacă acum ai auzi ceva și ai veni din camera de dormit până aici, ai vedea două molii aurii, strălucitoare, plus o vulpe-fantomă și poate că nu ar fi tocmai plăcut, nu-i așa?

— Suntem în trecut?

— Da, admise Annabel cu un surâs. Vei începe să renunți la cuvinte precum „trecut" sau „viitor", după mai

multe intrări în tuneluri. O să vezi că totul e aici, acum, etern.

— Nu mă preocupă acest aspect, cel puțin nu în acest moment, ceea ce mă înfioară este o întâlnire cu mine însumi. îmi amintesc că după ce mama s-a

stins, se întâmpla să aud sunete ciudate din alte încăperi, dar niciodată nu am mers să descopăr ce era. Dar îmi mai amintesc și că ai spus că viitorul poate influența trecutul și în acest caz mă întreb care sunt posibilitățile ca acum să-mi fac apariția în ușa bibliotecii, cu vreo armă desuetă în mână. Annabel surâse, Zerda își scutură blana și atmosfera rămase destinsă. Mai târziu, după ce băuseră cafea caldă și mâncaseră pe măsuța joasă pentru citit ziare, după ce Zerda se întinse mulțumită și sătulă pe covorașul din fața rafturilor cu literatura spaniolă a secolului al douăzecilea, Alexei murmură, mai mult pentru sine, deși o privea pe sub gene pe Annabel:

— Ce n-aș da să știu tot ce știi! M-ai salvat de oamenii- bufniță, m-ai dus într-o călătorie incredibilă, iar eu nu pot decât să fur niște mâncare din propria mea bucătărie, ca să nu murim de foame. Ce este în spatele acestei povești?

Ceea ce știa Annabel nu putea fi nici înțeles prea ușor, nici cuprins dintr-o singură privire. După ce părăsiră Reactorul, în dimineața următoare, ieșind tot prin tuneluri, petrecură mai multe zile într-un deșert, căutându-1 pe Pu- rusha. în zadar tot întreba Alexei cine e Purusha. Nu i se putea răspunde, pentru că întrebarea ar fi sunat mai corect „ce este Purusha?". în ciuda acestei dezamăgiri, constată cu satisfacție că zilele deveniseră zile, iar nopțile,

nopți cu stele pe cer, adică ceața se risipise. Totuși, erau și motive de îngrijorare, întrucât cerul apărea negru spre vest și se limpezea treptat spre est, până la albastrul despre care până atunci Alexei doar citise. învăță că deșertul însemna căldură și sete când soarele se ridica până deasupra lor și frig

teribil și foame pe când soarele cădea înapoi spre sud-est, într-o mișcare aiurită pe care Annabel o cuprinse în câteva vorbe: „nu mai suntem o sferă". în deșert întâlni prima oară pe cei din neamul Nălucilor și află că se numesc derviși, că sunt doar cu sufletul acolo și că după ce aruncă o privire în jur, coboară pe funie, înapoi în trecut, ducând lumii profeții de groază. A fost cântecul unui derviș rotitor cel care l-a făcut să înțeleagă cât de mult o iubește pe Annabel: „în lumea asta oamenii sunt precum cei trei fluturi în jurul unei lumânări..." Dervișul se roti și veșmântul său alb undui. „Primul s-a apropiat de lumânare și a spus: Știu ce înseamnă iubirea. Al doilea a atins flacăra cu aripile sale, ușor, și a zis: Știu că focul iubirii poate arde." Dervișul se roti îndepăr- tându-se, dar Alexei îl mai auzi cântând: „Al treilea s-a aruncat în inima flăcării și a fost mistuit. Doar el a știut ce este iubirea cu adevărat."

— Eu sunt al treilea fluture, îi spuse în noaptea aceea Annabelei, pe când își încălzeau mâinile la flacăra săracă a unui foc de ierburi. Purusha însă nu se arăta și începură să simtă foamea și setea tot mai rău.

— Vezi, Alexei, fluture sunt și eu. Mă tem să nu-mi fi ars, în flacăra lumânării, sistemul de navigație. Nu știu cum de nu s-a gândit Sander la asta când m-a trimis să te aduc.

— Sander? Sander te-a trimis după mine? Despre ce sistem de navigație vorbești? Annabel nu încerca să-i explice. Scoase din traista ei jocul de Senet și deșurubă capetele celor doi pioni. în fiecare dintre ei era o pastilă aurie, ca cele pentru care se luptaseră oamenii-bufniță.

— Va trebui să te tai sub limbă. Altfel nu vom rezista radiațiilor. Jucară Senet și Annabel se întristă: „ Anubis ne cântărește inimile. Sper să nu murim în deșert." Și zilele treceau urmate de nopți.

Alexei constată că pastila îi transmitea un fel de energie. Foamea se mai atenuase și încă nu se topiseră de sete.

— Dar Zerda?

— Dacă o să-ți dea voie, într-o zi, s-o mângâi după ceafă. Are acolo sub piele pastila încă de când am adop- tat-o. Și toate cuvintele se rosteau între ei din mers. Mergeau mereu spre răsărit, însă deșertul nu se sfârșea. Dar schimbarea se produse pe neașteptate, într-o dimineață: simțiră o adiere de vânt. Pentru Alexei era mirare și un fel de bucurie, dar Annabel se întoarse în toate direcțiile încercând să vadă în depărtări:

— Știi că semeni puțin cu Zerda? Ce adulmeci?

— Vântul... Dacă e un vârtej prin apropiere, nu-i putem face fată.

*

— Vârtej? Vrei să spui taifun, tornadă? Cândva, un Pilot mi-a spus ceva de vârtejuri și m-am uitat într-un dicționar.

— Taci, Alexei, e cu totul altceva. Zerda nu e neliniștită, mă bazez pe ea. De-ar apărea Purusha, să putem trece!

— Când o să-mi spui ce e Purusha? Acum avem timp, insistă Alexei, alergând prin nisip s-o ajungă din urmă.

52

Annabel iuțise pasul, iar Zerda le-o luase binișor înainte, la trap, cu coada jos și urechile ciulite. Soarele era sângeriu și încă rece, dar reușea să-i orbească. Cu ochii înlăcrimați de soare și fire de nisip, Alexei tot putu să observe că se înmulțiseră tufele de mesquito și ierburile înalte era- grostis, pe lângă care treceau și care, în urmă cu câteva zile, erau atât de rare încât nu aveau ce pune pe foc

seara.

— Trebuie să-mi spui până la urmă, Ann! M-ai luat de la casa mea, m-ai despărțit de Reactor și acum nu-mi explici?

— De Reactor și de Med a! într-o vreme a încercat să-mi explice și mie Sander. Fii atent: radioactivitate cluster, tunelare cuantică, străpungerea barierei de potențial și saltul în dimensiuni paralele. Pe astea le-ai căutat în dicționar, domnule? S-ar părea că ființele umane au posibilitatea naturală pentru salt. Iar eu funcționez chiar mai bine decât mulți alții, la acest capitol. E destul pentru tine? Hai, cred că avem noroc. E un sat în fața noastră. Sunt oameni ai Oazelor. Zerda se oprise pe coama unei dune. Când ajunseră lângă ea, văzură Oaza. Locul părea acoperit cu o invizibilă cupolă, se gândi Alexei. Aerul tremura ciudat deasupra celor câtorva umbrare dispuse circular în jurul unui ochi de apă, iar spre răsărit, în direcția lor de mers, înfipt într-un stâlp înalt, spânzura jumătate din scheletul masiv al unui animal cu colți.

— Sunt închinători ai Zeului Elefant, îl lămuri Annabel. Probabil sunt toți bolnavi, așa cum am mai văzut prin alte părți. Alexei o urmă cu o strângere de inimă. Prefera să fie singur cu ea. Oamenii, de orice fel ar fi fost, aduceau numai necazuri. Zerda se ținea pe lângă picioarele lor. De

îndată, niște forme ciudate ieșiră de la adăpostul umbrarelor. Alexei rămase ca țintuit pentru o clipă. Ființele acelea nu semănau cu nimic din ce mai văzuse.

— Nu trebuie să îi fixezi cu privirea, n-o să le placă. Suferă toți de Proteus, sunt Oameni-Elefant, ți-am spus. Și de anemie aplastică. Dar au ajuns la un echilibru... Sunt curioasă în ce se va transforma

specia umană... Hai, au apă și mâncare, vino! Alexei pomi alături de ea amintin- du-și de cuvintele lui Aldrin: „Vom deveni viermi spațiali de toată frumusețea." Destul de ciudat, dar oamenii-oa- zelor, acești „oameni-elefant", nu păreau să susțină teoria Pilotului: erau mult prea diformi pentru niște viermi, chiar și spațiali. Și diformitatea lor era în ea însăși stranie, căci afecta numai jumătate din trupul fiecăruia. Lângă fântâna joasă se adunaseră deja mai multe dintre creaturile acelea. îi aminteau de o pictură pe care o admirase într-un album, nu-i mai știa exact titlul, dar reținuse autorul, Bosch. Băștinașii încercaseră să-și acopere diformitățile cu văluri albastre, însă veșmintele erau deja prea mici. Alexei privi îngrețoșat picioare imense atașate unui corp normal, sau numai o mână și un picior crescute hidos dintr-o jumătate de trup rămasă la dimensiuni normale, erau și dintre cei care aveau capul desfigurat... unde să privească dacă la ei nu se putea uita? O lăsă pe Annabel cu un pas înainte. Zerda se lipi de genunchii lui și o simți încordată. Soarele devenise lichid și punea creste luminoase pe dunele din jur, dar Alexei descoperi că acel amănunt care până adineaori l-ar fi bucurat, acum îi stârnea nesiguranță. Annabel spuse ceva într-o limbă ne-

cunoscută. Monstruozitatea principală, probabil cu rol de conducător, îi răspunse. Apoi ea spuse din nou ceva, iar celălalt păru să cântărească mesajul cu fruntea lui deformată tremurând într-o parte. Ii făcu un semn și Annabel se căută în buzunarele rochiei. In palmele ei apăru un cristal fin cizelat, care aduna sclipirile soarelui. Băștinașul se declară convins, iar ei fură primiți. Alexei descoperi că putea fi greu să privești în gol, dar exersă acest lucru tot timpul cât

două femei diforme le aduseră la picioare un vas cu apă și niște conserve luate de la baza totemului cu scheletul, conserve-ofrandă. Restul sătenilor se așezaseră gâfâind, unul lângă altul, la soare. Spre șocul său, își scoseseră veșmintele și oasele lor deformate, cocoașele, excrescențele, nodurile și coarnele nefirești ieșiră la vedere, îl impresionă frumusețea unei femei care nu avea atinse decât un picior și puțin o mână, dar se vedea cu ușurință că boala e în plină evoluție. Se strădui să nu se uite la ea, dar ființa aceea tot îl surprinse de vreo două ori și îi zâmbi cu tristețe. Priveliștea copiilor bolnavi îl răni cu adevărat. Toți purtau semnele incipiente ale bolii: o ureche imensă, o parte a craniului pe care creștea ceva, poate o creastă, poate un corn, sau aveau un deget imens, ori arcadele ochilor se îngroșaseră peste măsură. Dacă cei mari nu le mai acordau nicio atenție, copiii se adunaseră greoi în fața lor și îi priveau cu mirare pe când mâncau.

— Ann, mă simt vinovat să le mâncăm proviziile, îi vezi cum se uită?

— Stai liniștit, sunt autotrofi. Nu au nevoie de hrană solidă.

55

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Ca oamenii-bufnită? »

— Nu. Pe oamenii-bufniță îi țin radiațiile, ăștia se hrănesc cu energie solară, nu-i vezi cum stau? Uită-te cum respiră! înghit *prana* sau *chi* sau energie cosmică, după cum vrei să-i spui. Conservele conțineau hrană sintetică. Alexei se gândi cu invidie la mâncătorii de prana, era o soluție. Gustară și din apa cu gust fad, Annabel umplu recipientul lor din vasul pus la dispoziție, apoi dădu semnalul de plecare. Marele Om-Elefant îi făcu un semn abia vizibil, iar în mâinile Annabelei apăru din nou

cristalul piramidă. Alexei privea nedumerit. Ce voia să facă? Dar ea trecu încet prin fața tuturor. Ei respirau calm, înghi- țeau soare, aveau ochii închiși. Annabel se întoarse și vorbi cu șeful. Atunci, femeia care era cel mai puțin bolnavă țipă. Vulpea scheună răgușit și Alexei tresări. Bocind, femeia se uită la el și-i spuse ceva în limbajul lor care semăna cu un fel de lătrat. Alexei făcu un gest de scuză: nu înțelegea. Unul din copii se ascunse în spatele pulpei ei de dimensiuni considerabile. Și mai apucă să vadă mama și copilul căzând jos, vărsând neașteptat de mult sânge închis la culoare în nisipul care îl sorbea lacom. Lui Alexei parcă îi pocniră timpanele, dar nu era sigur că auzise ceva. De emoție, i se uscă gâtul. Tremurând, văzu în mâinile Annabelei un tub argintiu. Ea îi ucisese!

— Ce-ai făcut? De ce?

— Erau contaminați.

— Ai spus că toți sunt contaminați!

— Am spus că toți sunt bolnavi, dar contaminați erau doar ei. Nu știi despre ce este vorba, Alexei, zise pe un ton

obosit și se adresă iar Omului-Elefant. A fost chemată una dintre femeile celelalte. Alexei observă că, deși restul grupului se speriase, nu erau terorizați de moartea violentă a mamei cu pruncul. Șeful lătră ceva și femeia se grăbi să se apropie. O puseră să se întindă pe nisip. Piramida de cristal din mâna Annabelei sclipi.

— Nu! Nu te las s-o omori și pe ea, țipă Alexei și-o lovi peste mână. Cristalul se rostogoli în nisip și își schimbă brusc culoarea. Annabel păli și ea, de furie.

— Femeia asta poartă un copil, dacă nu îi dau pastila mea, copilul riscă să se îmbolnăvească și să

se deformeze, iar mama nu-1 va mai putea naște. Asta fac, Alexei, mai zise cu buzele albite. Apoi se întoarse puțin cu spatele și-și scoase de sub limbă pastila aurie. I-o arătă femeii și îi făcu ei incizia. Se simțea ciudat, îi era rușine de neștiința lui, dar nici nu putea să accepte să privească indiferent crime atât de... atât de... sadice... Alexei se gândi la persoanele pe care le doborâse la pământ Dincolo de Limită, din simplul motiv că le intrase în minte și le citise viața, încercă să se consoleze, zicându-și că poate, totuși, nu muriseră... Oamenii-elefant se retraseră sub umbrare. Leșurile celor uciși zăceau unde căzuseră și nimeni nu se mai uita la ele.

— Trebuie să-mi explici, altfel nu merg cu tine mai departe, îi zise Annabelei, arătând spre cadavre. M-ai luat din locul meu, am venit cu tine pentru că eram într-o situație... fără ieșire. Dar acum mă voi întoarce înapoi, chiar dacă risc să mor pe drum.

— Ești la mii de kilometri de casă, Alexei, am venit aici pe scurtătură. Iar dacă m-ai urmat, ai făcut-o nu pentru

că erai într-o situație fără ieșire, ci pentru că așa ai simțit că trebuie să faci, pentru că... veneai cu mine oricum, chiar dacă aș fi intrat în biblioteca ta și te-aș fi chemat, pur și simplu.

— Nu, datoria mea era...

— Sunt lucruri și circumstanțe în fața cărora micile datorii pe care ni le asumăm de dragul unei presupuse ordini nu mai pot sta în picioare.

— Deci nu vrei să-mi explici!

— E mult de explicat, când vom intra iar în tuneluri, ai să înțelegi care este rostul tău.

— Atunci du-te, eu mă întorc. Nu pot călători alături de o persoană în care nu am încredere.

— Ce am făcut de ți-ai pierdut încrederea, Alexei? De ce nu ești rezonabil? Am ucis doi băștinași care erau contaminați cu ceva față de care Proteus e o glumă.

— De fapt, tu și tot ce ține de tine este suspect, spuse din vârful buzelor, fără să calculeze cât o vor răni cuvintele lui.

— Da? Bine! Ia uită-te! Annabel culese de pe jos cristalul, îl înhăță pe Alexei de braț și-1 smuci până în dreptul fântânii cu ghizduri joase. Azvârli cristalul în adâncuri și-l obligă pe bărbat să îngenuncheze, cu o forță pe care nu i-o bănuise.

— Privește, Alexei, deschide ochii și privește cu atenție și apoi spune-mi ce vezi! îl țintuia cu o mână în mijlocul spatelui și cu cealaltă pe creștet și avea mâini grele Annabel. La început, Alexei nu văzu nimic, deși i se părea că o boare călduță urcă în sus din adâncurile fântânii, însă

după câteva momente apăru o scânteie, o stea căzătoare care, cu cât se îndepărta, cu atât devenea mai strălucitoare: era Cristalul. Și murmure de voci ajunseră în cele din urmă în urechile lui Alexei și, pe când credea că va ameți, o explozie de lumină se petrecu jos, în subteran. Atunci văzu, poate nu tocmai clar, sau poate nu era el în stare să înțeleagă bine ce vede, dar văzu. Ar fi vrut să privească, era curios întocmai cum fusese în noaptea aceea, lângă Limită, dar mâinile Annabelei îl traseră la o parte.

— Ce-ai văzut?

— Nu știu sigur... o livadă, un parc? Apărea mereu și o bancă, o bancă pe sub pomi. Pomi ca mai demult, cu frunze.

-Și?

— Lin bărbat și o femeie stăteau așezați unul

lângă altul pe bancă, murmură Alexei, simțind că ceea ce văzuse produsese un fel de alunecare de teren în adâncurile ființei sale. Erai tu și cu mine. Noi eram.

— Deci ai văzut! Așa că, ascultă-mă, Alexei! Fă abstracție de povestea asta, îți spun ceva ție și numai ție: am avut o viață împreună. Acum, în acest moment, suntem undeva împreună, de aceea m-ai fi urmat oricum, pentru că știai că așa trebuie să faci. Zdruncinat, Alexei nu mai zise nimic și porni alături de ea. Mergeau tăcuți și depășiră duna din față, apoi observară că Zerda lipsea. Annabel suflă într-un țignal, fără să se audă nimic. După puțin timp apăru vulpea pe coama dunei și coborî spre ei ducând ceva în bot. Le furase sătenilor o pasăre. Au mers spre est până seara și deșertul nu își schimba peisajul:

59

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

aceleași dune sterpe de nisip întărit, aceleași tufe aspre cu țepi albiți și uscați, soarele căzând la fel pe aceeași parte a cerului pe care se înălțase. Când focul aprins întinse limbile sale sfârâind și le încălzi cana de metal în care Annabel fierse un ceai, Alexei simți că situația lor este departe de a fi bună. Iar zarurile jocului de Senet din acea noapte erau și ele îngrijorătoare.

— Mă tem că Seth își va trimite ogarii cu coada despicată să ne caute. Alexei, tu nu știi nimic de Grădinari, nu-i așa? Mi-am dat seama, în cărți nu scria despre asta. Annabel tăcu și câteva clipe ascultară foșnetul flăcărilor pe când mistuiau ultimele bețe de ocotillo. Presupun, însă, că ai citit despre testele nucleare.

— Nu, nu am căutat ceva anume despre asta.

— încă de la primele teste, au venit Grădinarii. O explozie de asemenea anvergură e vizibilă nu doar

din spațiu, ci și din alte dimensiuni. Și au fost multe explozii... Trinity, Baker, Castle Bravo, Castle Romeo, Aztec și încă vreo cinci sute... Plus accidentele nucleare. Hm, avusese dreptate Robert când cita din Bhagavad Gita - „Eu voi fi moartea, distrugătorul lumilor!"

— Robert?

— Robert Oppenheimer. Dar el credea că moartea va veni prin forțele eliberate. Nu, moartea aveau s-o aducă Grădinarii. Grădinarii Pământului. Hai, chiar nu știi de ei? Nu știi ce sunt?

— Demoni? Zei egipteni cu care cochetezi prin tuneluri?

— E bine dacă mai poți glumi. Sunt o specie extraterestră ostilă. Sub influența lor s-au construit apoi accele-

ratoarele de particule de la Geneva, dintre care ultimul, Futur Collisionneur Circulaire, a fost poarta spre dimensiunea lor. Annabel surâse amar. Exploziile nucleare au fost pentru Grădinari ca o invitație, de parcă omenirea ar fi spus: „Vino și vezi!". S-a făcut cu adevărat frig, e mai rău decât în seara precedentă.

— Aveai un fel de pastile de pus pe foc.

— Mai e una singură.

— Dar eu, cel puțin, nu am văzut acești Grădinari pe nicăieri. Au plecat?

— Ai spus că te-ai întâlnit cu hoitari. Sferele acelea strălucitoare sunt manifestarea sensibilă a Grădinarilor.

— Răpiseră un om-bufniță...

— Mereu au răpit oameni. îi văd în tuneluri, dar mă feresc de ei. Stau pe nodurile înalte, unde eu nu mă aventurez. Nu știu care este adevărata lor

înfățișare. Aici apar ca sfere, în tuneluri sunt ca niște viermi grași, inelați, cu picioare scurte, cu trei ochi și nasul înfundat în mijlocul feței, dacă încreștitura aia turtită se poate numi „față", comentă Annabel cu dispreț. Viermi! gândi Alexei. Viermi spațiali! Poate că Grădinarii asta și voiau, să-i ajute să evolueze. Mulțumesc frumos, nu.

— Ei înșiși se numesc tardigrazi, continuă Annabel. Chiar la început, când forțele unite ale Europei au încercat să riposteze, s-a constatat că nu prea era nimic de făcut împotriva tardigrazilor. Sunt cele mai rezistente organisme cunoscute. Pot trăi zeci de ani fără apă și fără hrană, rezistă la temperaturi imposibile, zero absolut sau plus o sută cincizeci de grade Celsius, iar în privința ra-

diațiilor, cred că le consumă pe pâine: suportă de câteva mii de ori mai mult decât oamenii. Cu alte cuvinte, aici e mediul perfect pentru ei. L-am făcut noi să fie! Cu un scheunat de indignare, Zerda se cuibări lângă genunchii fetei. îl privea pe Alexei de parcă l-ar fi avertizat că Annabel îi aparține ei și numai ei.

— Un Pilot mi-a spus că la Geneva au unificat particulele elementare... M-a fascinat de când mă știu Incidentul de la Geneva.

— Ascultă, Alexei, mai scrii jurnal?

— Știi din tuneluri? o întrebă mai mult de formă; era periculos cu Annabel, nu puteai să-i ascunzi nimic. Rar, dar am scris. Ca să pierd timpul... După ce citești mult, inevitabil simți nevoia să scrii.

— Deci vei avea cartea ta în Bibliotecă.

— Nu, eu am scris numai pentru Vultur. Am citit undeva că după ce murim ajungem într-un loc unde ni se cere să ne justificăm existența și singura

justificare e propria inimă.

— Pusă pe cântar!

— Cam așa. Mă gândeam să-i ofer Vulturului smulgă- tor de inimi niște manuscrise în schimb și să mă lase să trec nevătămat spre altă viață.

— Eu sunt Vulturul, Alexei. Ia privește ce am aici! Annabel îi arătă o hârtie străveche, sfărâmicioasă.

— Ce e? Abia se vede ce este scris.

— încearcă să citești: o vei scrie peste câțiva ani, în viața pe care o trăiești acum alături de mine, acolo, unde ne-ai văzut pe bancă, în livadă, în parc.

62

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

„Tunelul de la capătul lumii", citi Alexei. „Pagina 241. Intre timp, galaxia noastră, Calea Lactee se îndreaptă spre un nou nor cosmic de materie și se va produce un nou „bang" care va omorî dinozaurii, sau polii magnetici ai Terrei se vor schimba și în 72 de ore de nebunie civilizația se va prăbuși, oamenii se vor mânca între ei, iar aici, mai aproape, marele experiment al secolului de la acceleratorul de particule, CERN, de la Geneva, a făcut „fâs" la numai 13 zile de la pornire și va fi reluat doar în aprilie 2009, pentru a evidenția bosonul Higgs sau particula lui Dumnezeu, care conferă masă particulelor elementare și, dacă descoperirea va fi făcută, lumea va funcționa din nou, dar chiar și așa, în stare de faliment. In 22 octombrie, la Geneva experimentul aflat pe butuci a fost inaugurat cu surle și drapele, cu regi, crăițe și viziri și huiduit de haidamaci laici și religioși, care sunt distribuiți în rolul lui Gică-con- tra, se vede că lumea e în funcție." Pasajul următor era atât de afumat, încât nu putea fi citit. Alexei trecu peste el. „Intre timp, SUA, Marea Britanie, Franța și Spania au intrat în recesiune economică, zeci de bănci s-au prăbușit,

dar banca acelui scelerat, Morgan, care a organizat lovitura de stat mascată sub evenimentul din 11 septembrie 2001 s-a îmbogățit, iar un miliardar pe nume Warren Buffet, care a făcut miliarde de dolari în deruta generală, a ajuns primul în topul miliardarilor Terrei. Așadar, capitalismul e viabil, Marx, Engels, Lenin și Stalin se pot întoarce în Sheol, iar americanul Fukuyama, de origine japoneză, mai poate spune că îngerul a strigat, că a venit „Sfârșitul Istoriei". în mod firesc, soarele apune, soarele răsare și

vor muri și regi și călăi, iar Pământului nici că-i va păsa că este populat de homununcuii sau de furnici."

— Numai că homununcului au reușit să spargă Pământul, șopti Alexei și privi cerul spre vest, unde nu se vedea nicio stea, de parcă o gaură imensă ar fi străbătut spațiul dincolo de limita observabilă.

— Iar locuitorii pământului vor fi în curând numai tardigrazii, adăugă Annabel. Ți-a plăcut captura mea?

— E tulburător, aș vrea să păstrez eu bucata asta de hârtie. Crezi că am putea face un schimb, Annabel, pardon, vreau să spun domnule Vultur.

— Cum adică?

— M-am hotărât să-ți dau totuși inima. O poți cântări. O poți sfâșia. Doar s-o păstrezi.

A doua zi porniră înainte de răsărit. Zerda părea cam neliniștită, cel puțin așa considera Annabel că se traduceau scâncetele ei și alergatul nehotărât dintr-o parte în alta. Erau, însă, amândoi de acord că trebuie să adune toate bețele și smocurile de iarbă care le ieșeau în cale, dacă nu vor cumva să înghețe în noaptea următoare. La primul popas,

Alexei văzu ceva sclipind în nisip. Obiectul era aproape îngropat.

— Poate e lampa lui Aladin!

Era un contor Geiger vechi. Pe când îl studiau și făceau presupuneri despre felul în care ar fi putut să ajungă acolo, Zerda lătră cu glas subțire. Annabel sări în picioare, plină de spaimă, dar apoi, când văzu semnul, îl prinse de mână pe Alexei și o chemă fericită pe Zerda:

— Haideți, suntem salvati!

64

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Pe colina din apropiere ardea Rugul Aprins. înaintară spre flăcările albastre, spre noua lor viață, spre călătoriile ce-i așteptau de-a lungul tunelurilor de sub lume. între timp, pe când scânteile albastre îi cuprindeau pe Alexei și Annabel, Meda, devenită copilă, distrugea un alt raft cu cărți din Alexandria Rediviva, Pilotul Aldrin își dezbrăca ultima piele și intra în migrația subterană sub forma unei pietre maronii, Sander consulta șopârla-oracol pe lespezile calde ale Insulei, iar Seth, zeul malefic, tardigradul întunericului, deșertului, dezordinii și morții își trimitea hoitarii să caute oamenii care aveau al treilea ochi deschis.

III

Sander

Ea îi spusese cândva că este insula cea mai izolată de pe Pământ. Nici măcar din tuneluri nu era posibil să destindă direct pe Tristan da Cunha, un câmp de protecție înconjura întinderea de uscat din mijlocul Oceanului Liniștit. Trimaranul despica apele cu viteză constantă și, pe măsură ce se apropiau, Alexei reuși să descopere printre valuri delfini însoțitori. I-ar fi plăcut să se afle pe unul din hydropterele care prindeau mile întregi de portanță și se ridicau în aer: probabil că aveau o vedere bună a micului arhipelag. Căpitanul îi relatase tot: cum insulele aparținuseră înainte de Incident Atlanticului, cum plutiseră în derivă după ruperea continentului negru și ajunseseră în celălalt ocean. Dar, până la urmă, acum nu mai era decât un singur ocean...

— Cine ar fi crezut că marele nostru împărat va fugi de pe Sfânta Elena? Ha, ha! râse căpitanul în barba lui roșie. Și încă să fugă cu insulă cu tot! Știa. Alexei știa cum se văzuse statuia împăratului Napoleon plutind peste ape. O priviseră împreună, din tuneluri. Dar acum era prima

oară că venea pe Insula lui Sander, Insula Tristan da Cunha. Și venea singur. Doar cu Zerda. Se lipise de piciorul lui și adulmeca aerul sărat. Părea surprinsă, dar și el era surprins: întotdeauna își imaginase Insula ca pe un paradis tropical, cu plaje argintii, ape calme, calde, palmieri leneși, mâncare din abundență și izvoare dulci. Un vis. Pe când, în realitate, ceea ce apărea în fața lor era muntele Meru al Insulei, iar singura bucată de teren plat era îngustă și răvășită de vânt. Conul vulcanic se înălța abrupt ca o amenințare, acoperit cu verdeață, dar străbătut de văi accidentate.

— Avem noroc cu delfinii, tună vocea Căpitanului. Patrulează pe lângă țărmuri, da' nimeni nu le poate cere să înfulece pietre. Când vine un banc mai mare de înotători, dau de știre, săracii, anunță pe limba lor.

Ar fi vrut să-l întrebe despre ce înotători este vorba, dar Căpitanul intră în cabină, să pregătească acostarea. Ajunseseră. își puse palma pe piept.

„O *intrare în tuneluri presupune o singură ieșire din tuneluri, nu mai multe!", obișnuia Ann să-i tot repete. „De fiecare dată trebuie să trecem prin matrice, prin Purusha, dar asta numai pentru că suntem încă în viață. După ce vom muri, vom avea avantajul de a fi pretutindeni, gândește-te! Ne vom putea plimba pe întregul evantai de dimensiuni și posibilități, Alexei. Moartea ne transformă în ființe ubicue", murmurau buzele ei, pe care el le privea cu înfrigurare.* Dar acum o avea pe Annabel într-un singur loc, un loc precis, în buzunarul de la piept al cămășii, lipit de pielea lui. Privi lung țărmul. Era singurul golf în care se putea ancora, în rest, de jur-împrejur, falezele erau înalte și neprimitoare. Când puse

piciorul pe pământ, avu impresia că insula dansează sub el așa cum dansase trimaranul pe valuri. Șiruri de oameni (oameni adevărați, își spuse cu mulțumire), săpau de-a lungul malului. Munceau cu un fel de îndârjire, cu disperare.

— Drum bun! îi ură Căpitanul, de pe puntea principală, deși cel care pleca era tot el. Ai grijă cu Patriarhul! și râse iar în barba lui roșie. Fără să știe de ce, Alexei se simți dezolat. Nu era un sentiment promițător, dat fiind că pășea prima oară într-un loc la care visase atât de mult. Insă diferențele dintre ceea ce își imaginase și ceea ce găsea erau prea mari.

— Unde îl pot găsi pe Sander? îl întrebă pe unul dintre săpători.

— Patriarhul? La casa dintre pini, acolo, mai sus, răspunse omul fără să se uite la el. Drum bun! îi ură și acesta, iar Alexei presupuse indispus că probabil era un fel de salut local. Nu îi era foame, dar ar fi fost plăcut să poată bea un ceai și să-și ia timp să se obișnuiască din nou cu terenul ferm sub tălpi, după atâtea zile petrecute pe ocean. Descoperi, printre casele joase, cu acoperișuri cuminți și modeste, una care avea o firmă luminoasă: „La Maharanee, cărți, cafea, ciocolată" clipeau becurile, ca o chemare ce i se păru încărcată de mister. încă nehotărât dacă s-o viziteze sau nu pe Maharanee, Alexei rămase pe loc. Atunci auzi un strigăt. Unul din muncitori se lupta cu ceva în groapa pe care o făcuse. Alți doi se apropiară să-l ajute. Deodată, Alexei avu revelația că oamenii săpau tranșee. De parcă ceva din apă ar fi ieșit să-i atace, iar ei

își pregăteau liniile de rezistență. Muncitorii aruncară ceva afară din șanț. Apoi alte strigăte și alte pietre aruncate. Pietre trebuiau să fie. Alexei reveni pe mal. Intr-adevăr, erau niște pietre maronii de forma unor rinichi. Ceva mai mari. Unele pietre se zbăteau ușor, ca niște pești care se sufocă. Altele doar vibrau. Apoi rămâneau nemișcate. I se părură cumva familiare. Era ceva ce știa. Zerda sche- una și voia să le amușineze, dar nu îndrăznea. Una din pietre deschise un ochi pe o parte și îl privi. Alexei se îndepărtă dintr-odată, grăbit și îngrozit. Sigur că știa ce sunt! Erau copii-bufniță în ultimul stadiu. O singură dată mai văzuse așa ceva, când dezgropaseră micii monștri ce încercau să se ascundă sub sarcofagul de beton, la Reactor.

„In tine stă înscris chipul mamei tale, cel pe care l-ai văzut ori de câte ori ai privit-o, aerul tăcut și nemișcat din Alexandria Rediviva și aventura cu Meda, mângâierea pe care blana vulpii Zerda a lăsat-o pe genunchiul tău și lumina primului răsărit adevărat pe care l-ai admirat în pustiu împreună cu mine, și știi de ce? Pentru că totul, chiar și cel mai mic stimul cu care venim în contact, lasă în noi o urmă fiziologică bine definită, o engramă." Sigur că știa ce sunt! Nu mai dorea ceai, nici cafea, nici cărți, nici ciocolată. Pomi direct spre casa dintre pini. După un urcuș de câteva minute pe panta lină, pătrunse într-o pădurice cu alei și se apropie de un foc care ardea ia marginea unei grădini.

— îmi place să cred că oamenii sunt atrași unul de altul, în măsura în care simt că există șansa de a-și modifica perspectiva asupra lumii. Posibil să fi citit asta pe undeva, dar e adevărat, nu crezi și tu, Alexei? întrebă,

fără să se întoarcă spre el, bărbatul care scormonea în foc. Nu, Alexei deocamdată nu credea nimic. Oare toți oamenii de pe insula asta aveau darul de a vedea la spate? De unde știuse cu cine vorbește? Să fi fost acesta Patriarhul? Zerda se apropiase târâș, pe burtă și scâncind, de picioarele celui care vorbise, iar el îi mângâie creștetul și urechile lăsate pe spate, în semn de totală supunere. Și dintr-odată lătră scurt spre creatura care se încălzea pe una din stâncile miniaturale din apropiere.

— E o șopârlă curcubeu, zise Patriarhul, adică Sander, încercă Alexei să-și pună ordine în impresii. Ea mi-a deslușit că vei veni azi, adăugă el și se întoarse în sfârșit să-l privească. Așează-te pe unul din trunchii aceia, fiul meu, liniștește-te câteva clipe până focul va mistui opera mea de grafoman. Alexei îi dădu ascultare. Un fel de pace nemaiîntâlnită cobora din neștiut în locul acela. Aerul era răcoros dincolo de cercul de căldură al focului, răcoros și aromat de mireasma pinilor. Scântei cu viața de o clipă se ridicau spre cer, șopârla mijea ochii, Zerda se culcase cu botul pe labele dinainte, de sus, de pe o ramură de pin, o bufniță, o bufniță adevărată, o pasăre, îi privea rotindu-și capul. *„Zarurile m-au trimis la tine, îi spusese Annabel. Zarurile? întrebase el contrariat. Jocul de Senet, răspunsese ea."* Pe chipul Patriarhului se așternuse pulberea unui surâs. Alexei se gândi că era un bărbat frumos, în ciuda vârstei. Era, probabil, unul din acei oameni rari care devin mai frumoși pe măsură ce îmbătrânesc.

— Annabel mi-a spus că jocul de Senet a trimis-o la mine...

— Fiecare avem tehnica proprie de divinație. Doar trebuie să întrebi și Universul îți va răspunde. înainte să ies în Uqbar, grădina din fața casei, formulez în gând o întrebare. Dacă Miyagi, șopârla mea, stă pe piatra ei, consider că răspunsul la întrebarea mea este „da". în caz că Miyagi nu este la vedere, răspunsul e negativ.

— Dacă e frig și soarele nu răzbate prin nori, probabil că șopârla va dormi în cotlonul ei, indiferent de adevăr.

— E foarte logic ce spui, Alexei, dar e valabil în lumea ta. Mai precis, în lumea pe care o percepi tu. Convingerile tale sunt formatorii lumii în care trăiești. Credințele tale modelează realitatea din jurul tău. Nici nu știi de câte ori am găsit-o pe Miyagi afară, pe piatra ei, în zile reci sau chiar ploioase! Pentru că eu cred că Universul e magic, cred că Universul este în sine o structură inteligentă, care îmi dă răspunsuri prin intermediul câmpului morfogenetic la care sunt conectat.

— Adică prin intermediul șopârlei!

— Sau al zarurilor sau al oricărui sistem doresc. Totul e să crezi, adăugă Sander în șoaptă. Alexei își aminti, fără să știe de ce, de culoarea aurie a cartușelor dormind în trupul unui Magnum, de culoarea aurie a pastilelor dorite de Meda, de ochii aurii ai oamenilor bufniță, aceeași cu cei ai păsării care îl privea din pin. Toate însemnau alegeri pe care le făcuse în viață. Și care îl duseseră spre ceea ce era acum, un om singur cu o floare în buzunarul de la piept. *In tuneluri ea avea întotdeauna culoarea aurie, era un fluture de aur, o femeie cu aripi, ca Nike, și uneori se comporta în moduri de neînțeles pentru el. La început stăteau numai*

împreună, dar după mai multe călătorii, așa numea ea incursiunile, începuse treptat să-l lase să exploreze și singur, iar ea urca pe trepte superioare, pe nodurile unde îi spusese că sunt pericole. Te întâlnești cu cineva acolo, o acuzase gelos, iar Ann îi explicase, mai întâi calm, apoi tot mai necăjită de neîncrederea lui, că își face doar meseria, era un prospector, uitase? Insă el se întărea în convingerea că ea avea încă o viață paralelă, așa cum avea cu el, în lumile multiple.

— Să cred? E de ajuns să cred? N-am putut să cred niciodată în lumile multiple, deși Annabel mi-a arătat... Și n-am crezut în ea. Iubirea noastră a fost un eșec. Cu tot cu Everett și Dunstone și Kubrialiev. Și cu lumile lor multiple demonstrate științific...

— Am să-ți spun ceva ce am mai spus odată, cândva, cu mult timp în urmă, unei persoane fără seamăn pe lume pentru mine. Toate iubirile sunt desăvârșite, dar numai pentru o anumită perioadă de timp, mai lungă sau mai scurtă. Vezi tu scânteile acelea care se ridică în aer, Alexei? *Scântei cu viața de o clipă...* Iubirile sunt astfel de scântei. Sau sunt ca niște particule exotice într-un accelerator, apar, trăiesc preț de câteva nanosecunde și mor. Dar, pentru că timpul lor de viață este foarte scurt, nu le poți nega existența, nu-i așa? Iubirea e întocmai. Faptul că timpul vieții noastre este mai mare decât cel al iubirii, e doar o întâmplare.

— Nu, nu iubirea a murit...

— Știu, Alexei. Să intrăm în bibliotecă. Am o bibliotecă și o grădină, ar trebui să fie de ajuns pentru a fi fericit, dar te anunț că Cicero s-a înșelat. Miyagi, fetițo, strecoa-

ră-te în ascunzișul tău. Și eu am fost prospector, Alexei, oare ți-a spus Annabel? Am găsit șopârla aproape de Miyagi, după dezastrul de la Fukushima.

Focul se stinsese și porniră pe aleea presărată cu ace de pin. Casa licărea din ferestre sub apăsarea muntelui. Auziră pe cineva alergând în urmă și Zerda lătră scurt. Sander se întoarse. Unul din bărbații pe care Alexei îi văzuse săpând pe malul oceanului, îl recunoscu după pelerina de cauciuc galben, avea să-i comunice o veste Patriarhului. Sander ascultă, făcu un gest de neputință și-i spuse:

— Jennings, lasă-i să facă ce vor. Legile trebuie să fie flexibile în momente de criză. Un singur lucru: nu permiteți înaintarea mai sus de cota o sută cinci. Apoi, venind spre Alexei, îi zise franc: Resursele de hrană sunt în scădere dramatică. Vor să-i mănânce. Fac o groapă în nisip, aprind focul și înfierbântă bolovanii. După aceea, pun pe jar toți înotătorii și bolovanii deasupra. Le crapă crusta osoasă și miezul iese ușor. Le-am interzis până acum să-i mănânce, dar sunt slăbiți și dacă pierdem Insula, pierdem șansa de a mai trimite prospectori, adică vom dispărea ca specie. Câteva acte de canibalism nu mai contează. Oamenii dintotdeauna s-au jucat puțin mâncându-se între ei, iar înotătorii aceia... cât mai sunt oameni și cât altceva? Alexei se înfioră în adâncul său, gândindu-se la posibilitatea de a-l mânca pe Pilot sau pe Meda. Era de preferat să-și pună o pastilă aurie sub limbă.

— Nu aveți pastile?

— Pastilele sunt direcționate spre Reactoare. De acolo sunt luate de... de ocupanți. Știi de tardigrazi, nu-i așa? Ei au nevoie de ele. Nu au capacitatea naturală de a se

conecta la câmp, ca oamenii. Stai o clipă, băiete. Am ajuns în Tlon, am aici un frate. Sander scoase din faldurile veșmântului o trusă ca de medic. O deschise. Era plină cu seringi, iar seringile aveau înăuntru un lichid roșu, vâscos. Se îndreptă spre unul din pinii cei mai înalți și-i mângâie scoarța. Alexei aștepta nedumerit. Ochii bătrânului erau închiși, ca și cum ar fi privit înlăuntrul său. Căuta cu palma stângă un punct anume și, când îl găsi, înfipse acul seringii adânc în lemn.

— I-am dat sânge. Hai să mergem mai departe. Mai ai de văzut încă una din grădinile mele.

— Presupun că e Orbis Tertius. Sander întoarse capul spre el și-l privi cu adevărat pentru prima oară de când venise. Văd că ți-a priit Alexandria Rediviva, Alexei. Mă bucur, doar eu am utilat ultimele încăperi de acolo, pe când eram profesor la Gornaya Shoria, în Siberia. Of, ce timpuri! Atunci m-am îndrăgostit de pini.

— Chiar voiam să vă întreb de ce sunt atât de multi aici. Mie îmi plac stejarii și mestecenii.

— Pinii, pinii sunt tare dragi inimii mele. Vezi tu conul acesta? El a dat denumirea celui mai important element din ființa complexă care este omul, glanda pineală, din cauza formei. Glanda pineală produce dimetiltriptamină, sau molecula DMT, o structură chimică asemănătoare serotoninei. DMT-ul este legătura noastră cu alte dimensiuni. Nu doar omul produce acest compus extraordinar, sunt și plante care îl produc, deși în cantitate mult mai mică. Fac de ani de zile cercetări în acest sens și încerc să obțin molecula din pini, agave și acacia. In America de

Sud erau secte care consumau ritualic Ayahuasca

pentru conținutul de DMT. Spuneau că le deschide al treilea ochi, de fapt al treilea ochi este chiar glanda pineală. Haide să intrăm în casă, cred că va ploua și e îngrozitor de trist aici când plouă. Interiorul casei îi păru lui Alexei comod, dar modest. Două femei, tăcute ca niște umbre, le aduseră mâncare sintetică, probabil din conserve. Cafeaua, însă, era veritabilă, chiar dacă foarte veche și o băură adânciți în gânduri. Zerda se transformase într-un inel roșcat pe covorașul din fața șemineului, cu puful cozii acoperindu-i nasul. Alexei simți că Sander era dintre acei oameni alături de care tăcerea nu-1 stânjenea.

— Toată lumea, adică cei care au mai avut timp s-o facă, a dat vina pe accelerator pentru dezastru, dar *ei* erau aici încă de la primele teste nucleare, zise Sander într-un târziu, mai mult ca răspuns la propriile gânduri. Era o monstruozitate acel Futur Collisionneur Circulaire, putea dezvolta o sută de teraelectronvolți și totuși, asta a distrus numai partea Occidentală, adică a deschis o poartă spre altă dimensiune. Să nu crezi că eu consider puțin lucru Incidentul, Alexei... Nenorocirea a venit încet, treptat, am fi putut s-o oprim. Bunică-mea spunea că după Primul Război Mondial liniștea și tihna au dispărut din lume și oamenii au început să alerge către o prăpastie. Tata obișnuia să afirme că după Al Doilea Război Mondial harul lui Dumnezeu s-a retras și siguranța vieții s-a spulberat. Se deschisese cutia. Celui de al treilea conflict nici nu i-au mai spus „război", ci „experiment" sau „Incidentul". Prima bombă a fost aruncată de israelieni asupra Ankarei, iar

nord coreenii au lovit Seulul. Aliații s-au regrupat

rapid și a urmat un foc de artificii. Era prin 2020, plecasem deja de la Gomaya Shoria. Am scris totul în zeci și zeci de caiete. O nebunie. Nu-mi pot reprima credința că ceea ce nu e pus pe hârtie nu va rezista. Uneori mai ard, ca să fac loc altor însemnări. Dar de ce îți spun ție toate astea?

— Pentru că suntem doi străini, două ființe atât de abstracte, de parcă ne-am afla în tuneluri și de aceea suntem gata să ne mărturisim tot adevărul. Și pentru că și eu am scris, facem parte din aceeași specie. *Eu sunt Vulturul, Alexei.*

— Ha, ha! Ai avut și tu senzația aceea afurisită în tuneluri? Eu mă simțeam de parcă aș fi fost pisica lui Schrodinger, nici mort, nici viu, dar tu spui bine: „abstract", ha, ha! Sander își șterse ochii și Alexei avu dintr-odată revelația că, de fapt, acesta plângea. N-ar fi reușit să ne curețe tardigrazii, dacă nu era să fi avut colaborarea elitei mondiale. Mă tem că omul va dispărea, Alexei. Unde este Annabel? întrebă cu glas scăzut și privind absent spre ferestre. Alexei duse mâna la buzunarul de la piept. Scoase de acolo discul plat, cu patru petale și îl așeză pe masă, între ei. *Le spusese că ori o eliberează pe Annabel și îi lasă să plece, ori îi transformă în altă stare de agregare a materiei, o replică inutil și ridicol de agresivă, ca într-un film prost. Și pentru că nu răspundeau, ori simularea se blocase, el trăsese foc după foc, până când decorul unde fusese instalat dispăru de tot și putu să-i vadă în toată splendoarea. Trebui să recunoască, în momentul acela de panică și groază paralizantă, că Annabel avusese dreptate: aveau fețele turtite și încrețite ca un capăt de*

dimpotrivă, păreau extaziati. Acțiunea directă îi îmbăta. Până la urmă, îi luară arma, fără să se apropie de el, îl așezară într-un fel de dispozitiv, fără să-l atingă, și fu silit să privească, s-o vadă pentru ultima oară pe Annabel. O striviseră între două câmpuri de forțe sau ce vor fi fost acele plăci transparente vibrante și strigătul lui deznădăjduit, ca și geamătul de durere al femeii, le provocară țipete de plăcere și mici convulsii. Apoi îi înmânară ceea ce rămăsese. Un disc cu patru petale. Și-l eliberară. Era în tuneluri, prima dată singur, fără ea. Ba cu ea în buzunar. Sander se aplecă peste masă. Atinse cu degetul materia aceea chinuită.

— Pecetea muntelui Meru. Semnul radioactivității. Biohazard. Simbolul Stelei întunecate. Crucea templieră. Ție cu ce ți se pare că seamănă?

— E o floare. E floarea mea. *Sunt o roată de foc îi șoptise cândva la ureche, suntem două roți de foc care s-au văzut și s-au iubit, îngeri cu șase aripi, Alexei, roți de foc.*

— Au contopit-o cu jocul de Senet, îl avea întotdeauna asupra ei, spuse Sander încet, își cuprinse capul cu palmele și privi din nou spre fereastra ce începuse să se întunece. Când durerea e prea mare, mă consolez cu gândul că informația nu poate să dispară niciodată. Faptul că am existat este înscris pentru totdeauna undeva, într-un loc intangibil. în Câmpul Sursă.

— Eu sunt vinovat, zise dintr-odată Alexei, ca și cum s-ar fi temut că dacă n-o spune, nu va mai mărturisi altădată. Am... am avut înainte pe altcineva. Orice ar fi susținut Ann, eu nu știusem de existența ei! Am fost cu o femeie-bufniță, adică dintre cei extrași.

- Da.

— Mi se părea că Annabel are alte preocupări în afara mea.

— Era prospector.

— A fost o prostie, am vrut să-i las un semn celeilalte, să vadă că nu am uitat. în perioada când eram împreună, atârnam un steag vechi în colțul turnului, la Reactor, așa încât să știe că o aștept când avea să iasă din hala de lucru. Am descins din tuneluri în punctul respectiv, am atârnat steagul, dar la revenirea în tunel cred că am accesat greșit matricea, pe Purusha, și am atins un nod superior. Eram neexperimentat. Tardigrazii m-au cules de îndată, stăteam atârnat în plasa aceea lipicioasă, ca de păianjen, dar Ann m-a văzut și a început să urce pe niveluri ca să ajungă la mine. Ne-au capturat pe amândoi. Eu sunt vinovat de moartea ei. îi jurasem să nu mai comunic niciodată cu cealaltă.

— O cârpă fluturândă e un semn, deci tot comunicare. Tăcură amândoi copleșiți. Ploaia lentă spăla geamul ferestrei, iar ochii Zerdei se descinseră în puful cozii. Lui Alexei i se păru că deasupra casei, a muntelui, a insulei și a lumii întregi planează o amenințare inexprimabilă. Nu mai voia să trăiască.

— Da, așa este, răspunse în ecou Sander. Am vrea să fim în locul morților, pentru că s-a deschis a patra pecete, vino și vezi, Alexei! „A ieșit un cal vânăt și pe el un călăreț care se numește Moartea și este urmat de Iad. Acestuia i s-a dat stăpânire peste a patra parte de pământ, ca să ucidă cu sabia, cu foametea, cu molima și cu fiarele pământului. Vino și vezi!" Acum chiar trăim Apocalipsa. Ești cel mai bun prospector pe care l-am avut, Alexei.

- Eu?

— De când te-ai născut, te-am depistat că aveai

ochiul lui Dangma deschis, adică glanda ta pineală funcționa peste parametri obișnuiți și firești. Îți amintești cum „ai citit" acele persoane de Dincolo de Limită? Mama ta te-a crescut, Annabel te-a antrenat, eu te voi trimite să cauți.

— Ce să caut?

— O lume nouă pentru oameni. Cei care au mai rămas... Vei lua una din cele două nave Vrii pe care le avem. Este o navă care poate călători transdimensional, iar tu ești acela care poate rezista unei astfel de deplasări. Annabel te-a pus să privești într-o fântână, nu te mira, mi-a povestit, mereu am păstrat legătura cu ea. Lumile multiple sunt reale. Nu e momentul acum să-ți expun teoria lui Everett, plus că mi se pare că nu ești de acord cu el din motivele tale. Insă toate stările posibile ale multiversului există, toate posibilitățile sunt exploatate și tu nu trebuie decât să găsești o variantă a pământului în care omul nu a apărut. Câmpul morfogenetic se va extinde odată cu deplasarea ta, așa încât, după ce îmi vei trimite un semnal de acolo, vom putea deschide un tunel prin care, cu câțiva pași, să mutăm populația rămasă. Nu, nu lua floarea cu tine. Las-o aici, ca să te gândești la ea cu dor. Am s-o pun între filele cărții pe care a iubit-o cel mai mult: „Un veac de singurătate". *îmi place când o carte se deschide în altă carte, e ca și cum ai pune două oglinzi una în fața celeilalte, dai șansa infinitului să se arate.* Să doarmă într-o carte este cea mai frumoasă înmormântare de care poate avea parte un om.

79

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Pot s-o iau pe Zerda cu mine?

— S-ar putea să reziste, dar e posibil, în aceeași măsură, să dispară de lângă tine. Totuși, ia-o. Nu e

bine să fii singur. Am să-ți dau și câteva dintre caietele mele, să le citești, vei găsi acolo notații despre lumea de dinaintea Incidentului, despre tine, despre Annabel și tot ce s-a petrecut la Gornaya Shoria. Dacă Annabel ar putea interoga jocul de Senet, sunt sigur că ar descoperi bune auspicii pentru drumul tău: un băiat și o vulpe căutând o stea. Ce poate fi mai frumos? Dar noi nu putem decât s-o întrebăm pe Miyagi, ceea ce vom și face de îndată și ai să vezi că va fi acolo, pe piatra ei, în ploaie.

— Pot să văd nava?

— Sigur că da, Alexei. Vino și vezi!

IV

Eugen

Se țineau de mână când autobuzul porni cu greu, atent să scape de străzile înguste și aglomerate ale orașului. Știau amândoi la ce se gândește celălalt și, pentru prima oară, acest lucru îi încurca.

— Cel mai tare mă tem de oamenii fără chip, șopti Adina. Promite-mi că nu vei fi niciodată un om fără chip, Eugen.

— Sigur că nu, făcu el serios.

— Nu așa! Promite-mi, insistă femeia. Chiar acum deja *a* început să ți se estompeze fruntea. Trebuie să ne spunem totul.

— Da, coconaș. Vechiul alint, pe care-1 rostiseră de mii de ori în convorbirile lor din rețea, suna fals și trist în acel loc. Adina se gândi că totul semăna cu o scufundare în apă. Până în această zi, stătuseră cuminți pe insula lor imaginară, de fapt nu imaginară, virtuală, blogul lor secret, închis pentru restul lumii. Dar epoca fericirilor și frustrărilor virtuale se încheiase, iar ei plonjaseră în apele incerte și trebuia să înoate spre țărmurile negre ale unui continent necunoscut: viața lor reală împreună. Dar ma-

rea era plină de capcane, de banchize de gheață plutitoare, ca și cum tot ce ar fi înecat în trecut în apele ei ar fi prins viață și ar fi ieșit la suprafață. Și de ce continentul visat avea maluri negre, se întrebă ea, dar viziunea așa se prezenta, nu putea fi modificată. Dacă privea în jos, în trecut, putea să amețească. De exemplu, chiar trecutul foarte apropiat, momentul în care urcaseră în autobuz: o lăsase pe ea înainte, curtenitor, dar îl auzise în spatele ei cerând bilete numai până la Alba. Nu mergeau la Cluj, la apartamentul pe care el îl avea acolo? Nu o ducea acasă? Dintr-odată i se păru că toată lumea știe că sunt un cuplu de îndrăgostiți tomnatici, necăsătoriți încă, porniți într-o aventură periculoasă pentru vârsta și poziția lor în societate. Doamna care se și instalase pe un loc la fereastră, cu o carte în mână, strânsese buzele în semn de inabordabilă virtute. Oare o judeca? Nu, de unde să știe? O luase razna, era prea sensibilă. Și totuși... cealaltă călătoare, cea pe fața căreia machiajul plutea în mici pete de culoare, ca în tablourile lui Van Gogh, nu cumva i-a surâs complice? Iar cea de pe locul de vis-ă-vis o privea fără jenă, drept în față, ca și cum ar fi examinat-o. Era una dintre acele femei vârstnice care au scăpat de datoria de a mai face impresie și care devin formatori de opinie în cercurile lor. Liberă, putea spune tot ce-i trecea prin cap, putea să se îmbrace oricum. Dar, mai ales, își putea permite s-o doară undeva de părerea oricui. Cât își dorea și Adina să fie tot atât de dezinvoltă! Dar va fi ea în stare vreodată? Sau va tresări toată viața la semnalele emise de cei din jur? Oamenii erau făcuti din mai multi oameni, nimeni nu era doar

unul singur, erau mai multe fețe lipite una peste alta, trebuia să înveți să le decojești. Cristale cu fațete multiple. Stări de conștiință alternative. Chipuri de oameni înecați care ies din adâncimile proprii. Și, uneori, nu aveau chip deloc.

— Promite-mi, Eugen, îi ceru din nou.

— îți promit solemn că ne vom spune totul, că nu vom purta văluri pe față. Nu te voi săruta prin văl, îi șopti pe un ton care îi trimise scântei de-a lungul venelor. Lăsăm personajele lui Magritte să facă asta. Autobuzul se strecura acum pe Valea Oltului și ziua senină de mai se întunecă temporar când umbra munților căzu peste ei. Iată un drum, gândi Adina, un drum care nu se știe exact până unde merge și o umbră întunecată. Mai era apa neagră din lacurile de acumulare, și masa aceea solid-lichidă transmitea un fel de presiune inexplicabilă pe antenele nevăzute ale ființei sale. „La mijlocul drumului vieților noastre ne-am regăsit într-o pădure întunecată", își zise pe când închidea ochii. Autobuzul se opri pe neașteptate. Un polițist gesticula frenetic lângă un semafor instalat provizoriu. Coloane de mașini fuseseră oprite pe ambele sensuri, ca să treacă un convoi militar. Adina privi în sus, cât putu de sus, spre crestele munților, unde pluteau nave mari de ceață compactă, Micul și Marele Vehicul, gândi, pe când Eugen o prinse de mână. Crezuse că a uitat de ea, cel puțin deocamdată. Dacă el punea mâna pe vreo carte, era în mare pericol să se întâmple asta. își cumpărase din autogară o plachetă cu rubaiatele lui Omar Khayyam, pretextând că nu avea ediția respectivă. Cinci-

zeci de kilometri nu mai știuse de el și nici de ea.

Acum o luase de mână și privea mașinile verzi, probabil blindate, ca și cum acele capcane de fier îi confirmau ceva ce tocmai citise. Convoiul se îndrepta spre Sud, în sens opus lor. Simțea, la rândul lui, ceea ce simțea ea? Că atingerea palmelor și înlănțuirea degetelor poate expune realitatea imediată unor fenomene miraculoase? Lumina se coagula, din starea gazoasă devenea încet lichidă, picura, apoi stropii tot mai vâscoși se solidificau, îi prindeau înăuntru ca într-o imensă picătură de chihlimbar. în veșnicie, el o va ține de mână, își zise în timp ce un camion militar hurui prin dreptul ferestrei. Coloanele de mașini începură să curgă din nou pe cealaltă bandă și se urni și autobuzul lor. Treceau dube, tiruri și autoturisme. De sus, de la înălțimea locului ei, putea să vadă ocupanții din celelalte vehicule mici: erau fie familii cu mașinile burdușite de bagaje, cu tați nervoși la volan și mame obosite să tot calmeze copiii de pe locurile din spate, fie femei singure sau cu copii. Eugen încă o ținea de mână și îi veni gândul că el, ca și toți ceilalți bărbați, nu vor rămâne niciodată singuri. Femeile îi nășteau și îi înmormântau, se luptau pentru dragostea și atenția lor, iar ei aveau privilegiul de a fi mereu însoțiți pe drumul vieții. Era pe cale să se întristeze și nu era momentul potrivit pentru așa ceva. Doar erau, în sfârșit, împreună! Făcuseră pasul cel mare, până la urmă iubirea dintre ei învinsese constrângerile lumii, nu-i așa? Atunci, de ce ar fi tristă? Poate din cauza defileului îngust, cu munți întunecați de o parte și de alta, cu șoseaua suspendată de un versant și apa neagră a râului

clocotind sub ei. Eugen închisese ochii, să fi adormit? Sau doar căzuse și el pe gânduri? Un deget

îl ținea între filele volumului de rubaiate, pe post de semn de carte, dar cealaltă mână era încă în mâna ei și Adina crezu că îl vede hrănindu-se, trăgând energie mistică din cele două surse ale sale: cărțile și ea. Bărbații nu sunt niciodată singuri! Dar existau, în ciuda acestui amănunt, și bărbați nefericiți. Auzobuzul prinsese viteză. Cobora pantele spre Sibiu. Lumina zilei îi inundă și simți o oarecare sporire a bunei dispoziții, tocmai când începuse să mediteze la nefericire. Pentru că ea, Adina, era un bun receptacol al nefericirii celorlalți, recunoștea ușor nefericiții, așa cum se recunosc între ei membrii unei confrerii secrete. De aici încolo, viata avea să se schimbe! Pusese punct mariajului cu Andrei. Fusese un noroc să oprească totul înainte ca vreunul din ei să cadă victimă acestei uniuni nepotrivite. Acum puteau fi prieteni cu adevărat, dacă reușiseră să se salveze din naufragiul căsniciei. Pusese punct ca și cum ar fi încheiat un enunț. Și începuse altceva. începuse partea magică a vieții sale, dragostea, libertatea, împlinirea alături de Eugen. Deși el cumpărase bilete numai până la Alba-Iulia. în Sibiu, autobuzul parcă într-o autogară veche, în care pătrundea de departe zgomotul traficului de pe șoseaua de centură, miros de mâncare și senzația de furnicar uman zgândărit. Pe peretele înalt al unei clădiri învecinate era un poster imens ce înfățișa o gură cu buze cărnoase, roșii, răsfrânte, pregătindu-se să muște dintr-un hamburgher în care fuseseră îndesate fotogenic și salam și șuncă și piept de pui și murături și frunze de salată, toate captive

între jumătățile rumene ale unei chifle. O altă reclamă anunța o noapte de vis la clubul Celest, iar

o alta te îndemna să iei pastile MultiForce ca să fii sănătos, puternic, vesel și cu o viață fericită. Ei i se păru mai mult o reclamă la o armă, decât la un medicament.

— Cobor să aduc ceva de mâncare, îi spuse Eugen, care deschisese ochii și își eliberase mâinile. Probabil văzuse și el prima reclamă. îl privi prin geamul prăfuit al autobuzului. încerca să înțeleagă ce făcuse: pusese punct unei căsnicii nefericite, dar oricum, o căsnicie de zece ani și plecase cu un bărbat pe care îl cunoștea de patru ani, dar numai de pe internet. Și pe care îl mai văzuse doar de două ori, cu care petrecuse abia două ore și ceva în total, prima oară pe o bancă într-un parc, a doua oară într-o livadă, aproape de casa ei. Cine era el, se chestionă, cu toate că era cam tardiv să își pună întrebarea. își concentră privirea ca să-l ajungă din urmă, să prindă acel ceva secret ce emana din el. Nu știa ce este, dar descoperi două lucruri: se deosebea de toți ceilalți oameni și, când se îndepărtă de ea, tensiunea dintre ei deveni aproape vizibilă, ca un arc electric, ca o imensă scânteie albastră și avu certitudinea că nu se înșelase, că îl iubește cu adevărat, că Eugen este Acela. Se întoarse cu o pungă maronie și câteva ziare sub braț. îi oferi un sandviș, iar Adina se văzu pusă în situația neplăcută de a mânca în fața lui, de a deschide gura în mod ridicol, întocmai ca în reclama de pe zidul din față. Puse mâncarea înapoi în pungă. Nu putea mânca. Autobuzul porni. Aruncă o ultimă privire: mănânci hamburgher, te distrezi la clubul Celest, apoi

înghiți o pastilă MultiForce (sau mai multe, după necesitate) și totul e în regulă! Eugen citea ziarele.

— Au repornit acceleratorul de la CERN, Geneva,

o informă. Iar nord-coreenii au făcut încă un test nuclear subteran, în ciuda avertismentelor internaționale. Foarte încurajator, adăugă, iar tonul lui nu părea ironic. Adina deschise cartea de rubaiate acolo unde paginile păstrau distanța impusă mai devreme de arătătorul lui. Firdousi, Saadi și Omar Khayyam. Florile deșertului arab. Khayyam fusese medic, matematician, astronom și poet, dar și derviș rătăcitor, căutător al liniștii și contemplației. Eugen se oprise la aceste rânduri: „Cine n-a greșit cu nimic, oare cum a trăit, îmi spui? Dacă, pentru că fac rău, Tu cu răul mă pedepsești, spune-mi, între Tine și mine, unde-i diferența, îmi spui?" Totul părea un basm oriental. Ai voie să începi o poveste din ce loc îți place. Din punctul în care s-au declanșat faptele, mergând înainte, sau dintr-un punct situat în viitor, revenind treptat pe firul acțiunii. Sau poți să începi de aiurea, ca și cum te-ai afla într-o pădure și ai pleca în căutarea a ceva, iar dacă cititorul se pierde pe drum, e treaba lui. N-are decât să lupte, dacă vrea să te însoțească. Nu-i vei spune niciodată totul, tot ce știi, nu va bănui niciodată cu exactitate ce cauți și ce urmează să descoperiți, nu va fi sigur dacă privește sau este privit, iar povestea poate fi un mijloc de cunoaștere, dar și un mijloc de a fi cunoscut. Deasupra apei plutește doar o bucată de gheață, însă ghețarul cel adevărat se află dedesubt și el e teribil și înspăimântător. Adina își aminti că citise cu ceva timp în urmă o carte care începea așa: „Pe

fundul Oceanului Atlantic se află o carte. Povestea ei vreau să v-o istorisesc." Ar fi vrut să înțeleagă de ce a visat apoi de atâtea ori că plutește deasupra apelor întunecate ale unui ocean liniștit, de ce

privirea ei devenea în vis de o acuitate insuportabilă, încât putea străbate distanțe mari nu doar ca întindere, ci și ca timp, pe care-1 vedea răsucindu-se ca o spirală, o dublă spirală. Poveștile puteau fi locuri ce punctau unind două spații, două conștiințe, însă pentru ea, poveștile erau un mijloc de a se cunoaște pe sine. Profesia ei! De câte ori i se cerea să-și spună profesia trecea printr-un moment de mare încurcătură. Scriitor? Ești scriitor după ce ai scris măcar o carte care se vinde bine. Scriitoare? Sună și mai neverosimil. Doi ani predase într-o școală și de atunci, când era întrebată, spunea că este profesoară. De fapt, era ca Omar Khayyam, câte puțin din toate, dar, mai ales, derviș rătăcitor, derviș care cade în fântâni ale contemplației atât de adânci încât ajung la stele.

— Ai adormit? Am ajuns. Ochii lui Eugen îi zâmbeau. Multe lucruri se schimbaseră la el de când îl cunoștea, dar ochii rămăseseră aceiași. Erau ochii lui de la vârsta când devenise ceea ce avea să rămână tot restul vieții. In pozele lui vechi, în cele pe care i-a oferit prilejul să le vadă, deși era cu mult mai tânăr, avea deja acești ochi atât de diferiți de toți cei în care ea mai privise. Bineînțeles că fotografiile pot înșela, mai ales cele clasice, pe hârtie, care capătă cumva o lumină fantomatică, mici fâșii desprinse din personalitatea celui pe care îl înfățișează, granule de timp condensat, efecte care țin de logodna bucății de carton cu

aura celui fotografiat. Dar Eugen avea și azi ochii lui din poze, ochii care te priveau până dincolo de tine.

— La Cluj? se prefăcu ea adormită, dar își regretă imediat cuvintele.

— La Alba, îi răspunse, luând bagajul ei micuț,

ridicol de micuț, dat fiind că acolo erau toate posesiunile ei mobile. Și-i aruncă o privire cu ochii aceia ai lui care o făcu să se simtă ca un iepuraș în lumina farurilor, pe șosea. In autogara din Alba dispăruseră sălciile imense, umbroase, iar micul parc de lângă peroane părea chel, trist și murdar, cu băncile lui plasate în soare, coșurile de gunoi în număr excedentar și iarba prăfuită. Adina își aminti că se află în orașul ei natal. Oare Eugen aștepta ca ea să preia inițiativa? Crezuse că el a aranjat tot, că o salvează. Se enervă pe ea însăși când realiză că iar căzuse în capcana de a lăsa pe altcineva să-i organizeze viitorul. I se mai întâmplase de câteva ori în viață. Dorința ei de a fi pe placul celor din jur, de a simți că face parte dintr-un grup care o acceptă, o duseseră în situația de a face unele mici compromisuri. Sau, mă rog, mai mari. Cele câteva apariții pe scena liceului, în piese de teatru care elogiau partidul, fuseseră o abdicare de la felul ei de-a fi, retras și introvertit. Apoi, mănăstirea. Și după aceea fusese profesoară, iar finalmente, marele compromis al căsătoriei. Să fii în rândul lumii, să nu râdă cutare sau cutare. Era cazul să preia frâiele, tocmai pentru că se afla într-o situație mai disperată decât oricând.

— Eugen, nu mi-ai spus nimic din ceea ce urmează, de fapt, să se întâmple. Dar mi-ai dat de înțeles că vom merge

la Cluj și vom lua viața de la capăt. Ai spus că ai obținut postul la Biblioteca Academiei. Că te-ai despărțit de Medeea, că fiul tău e pe picioarele lui și că ești liber. Am crezut că... Cuvintele i se opriră pe limbă. Nu o prindea rolul revendicativ. Pur și simplu,

nu era ea.

— Dar întotdeauna am visat împreună că te vei întoarce la Alba. Am vorbit de atâtea ori de casa cu acoperiș țuguiat, cum o vom răscumpăra... da, era un vis, însă... Te vei adapta mai ușor, declamă Eugen, fără să bage de seamă că vorbele lui aveau efect similar cu grindina.

— Și unde o să stăm? La Cluj aveai apartamentul.

— Ți-am rezervat o cameră la pensiunea... O găsesc, nu mai știu cum îi zice.

— Mi-ai rezervat? Mie? Eugen, dar eu aveam casa mea. Am plecat pentru ca să fiu cu tine, nu de dragul de a locui singură într-o pensiune. Dacă aș fi știut, nu veneam.

— Ba da, veneai. Era suficient să te chem și ai fi venit, în orice condiții, pentru că știi că nu mai puteam rezista departe unul de altul. Brusc, i se păru că gara banală și murdară devine un decor suprarealist. Era cu putință să-i spună așa ceva acolo, în mijlocul drumului, cu valiza umilă între ei, de parcă ar fi negociat adopția unui câine nu tocmai prezentabil, de la un adăpost? Avu revelația că este posibil să existe bărbați de acest fel: de o inteligență sclipitoare, o cultură enciclopedică, cu un bagaj de lecturi amețitor, realizați profesional și cu o reputație socială impresionantă, dar niște infractori din punct de vedere sentimental. Iar ea fusese naivă până la durere!

90

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

în timpul cât el se așeză la coadă la ghișeu, să cumpere bilete mai departe, spre Cluj, scoase pe furiș hamburger- ul din pungă și mușcă din el. Era moartă de foame! Asta era una din capcanele în care amândoi căzuseră: credeau că se cunosc perfect.

Erau atâtea potriviri și afinități între ei, încât uitaseră că toate se rezumau la intelect. Și, cu toate că se plăcuseră și fuseseră puternic atrași unul de celălalt și după ce se întâlniseră, iată că elemente banale, precum mâncatul împreună, le ridicau probleme. Și Eugen era cazul să mănânce, gândi ea. Știa că își face injecția cu insulină în fiecare dimineață, dar apoi trebuia să fie atent să mănânce.

— Am contramandat și rezervarea la pensiune. îmi pare rău că am dat greș din prima clipă, zise pe tonul unui copil care așteaptă să fie consolat. Se pricepea să alunece în jurul unei probleme fără să pună punctul pe „i". Era specialist la asta. Adina încercă să-și amintească un cuvânt, cum se numeau filosofii care făcuseră din această abilitate o artă? Sofiști? încurcau lucrurile. Te lăsau în ceață. Creau voit confuzie. Mda. Eugen se victimiza pentru că voise s-o abandoneze la Alba. Dar el numea abandonul „perioadă de adaptare" și invoca lungile lor discuții despre orașul ei natal, poveștile ei despre casa părintească cea cu acoperiș țuguiat, poveștile cvasi-mitice cu tunelurile de sub cetate și vocile care răzbăteau de sub pământ. Desigur că ar fi vrut să-i arate totul! Ar fi vrut mai mult decât orice să locuiască împreună cu el în Alba- lulia, însă nu se putea, el câștigase un post la Biblioteca din Cluj. L-ar fi dus mai întâi la cimitir, să vadă mormin-

tele, cele patru generații de femei care o precedaseră și care stăteau toate aliniate și acum și liniștite în lăcașurile din vârful colinei. Apoi ar fi coborât pe străduțele răsucite ca un șir Fibonaci, spre centrul vechi. Pe aici trecea mocă- nița, i-ar fi spus, iar Eugen ar fi înțeles afecțiunea ei aparent inexplicabilă pentru trenuri. Ar fi mers de mână pe

aleea de beton pe care municipalitatea o turnase peste vechile șine și ar fi ajuns în cartierul vechi, care, pe vremuri, fusese și cel mai elegant, în fața casei ei, chiar lângă porțile Cetății. Intr-o primă expediție rapidă, i-ar fi arătat numai zidurile văzute din exterior, ziduri în formă de stea, ziduri străbătute de nenumărate și neștiute tuneluri. Apoi ar fi intrat pe poarta casei, ar fi străbătut grădina de flori a bunicii și ar fi încercat să deschidă ușa de la intrare. Poate ar fi fost necesar să pună umărul, s-o împingă puțin, căci în interiorul în care nu mai pătrunsese nimeni de ani și ani timpul se așternuse gros și cenușiu, straturi-straturi, pe dușumele și pereți, pe praguri și pe cerce velele ferestrelor. Asta a fost camera mea, i-ar fi spus, strângându-1 de mână și i s-ar fi părut că sosirea lui în acel loc tainic al mitologiei personale era ceva foarte asemănător unei asimilări. După ce îl va fi dus pe Acela în casa părintească, ea nu avea să mai fie aceeași niciodată, dar chiar și trecutul ei avea să se modifice, într-atât de percutantă va fi fost prezența celui iubit. Camerele nu mai erau umplute decât cu aer, amintiri și prezențe, însă ea știa unde fusese fiecare lucrușor și i l-ar fi descris amănunțit: aici e canapeaua roșie, cu trandafiri, unde bunicul îi citea cu glas tare bunicii care orbise, stăteau amândoi sub cupola blândă

a luminii de la veioza cu motocicliști învârtindu-se, iar aici am suflat de ziua mea în ultimul tort făcut de mama, pe când mai avea patru luni până să moară, pe fotoliul acesta stăteam, în zilele întunecate de toamnă târzie, citind și visând, visând la tine, Eugen, încă de la doisprezece ani. Dar Eugen avea să creadă că ea inventează, doar era scriitoare, trăia

din povești. Până la urmă, era bine că nimeni nu știa precis cât era invenție și cât adevăr, meseria ei greu de numit avea și avantaje. Și aici, între bufet și perete, era casa păpușilor. Ți-am povestit de Ann, păpușa americană, nu-i așa, îl va întreba cu speranță, și el își va aminti, fiindcă nu uita decât ceea ce voia să uite. O visa adeseori pe Ann, după accidentul tragic în care sfârșise. La o curățenie generală, când fusese mutată și mobila, cineva scăpase piciorul dulapului pe capul păpușii, reducându-1 pe vecie la o formă plată, la un univers bidimensional. Vărul Arpi hotărâse pe loc, în maniera celor care mai târziu luau decizii în locul ei, că Ann trebuie înmormântată. El fusese recent la înmormântarea unui vecin și era la curent cu cele trebuincioase. Săpară o groapă în pământul pivniței și, după o ceremonie cam mormăită, dar presărată din belșug cu „Doamne milu- iește", păpușa fu culcată în mormânt. Primi o cruce și plantară câteva flori, care s-au ofilit de îndată din cauza luminii slabe. Ar fi fost totul bine dacă Ann ar fi rămas în groapă, numai că în unele nopți ieșea și rătăcea prin grădină. Pivnița nu era pentru odihnă! De ce Arpi alesese acel loc? In pivniță erau încăperi pe care le descopereai atunci prima oară, chiar dacă locuiai în această casă de

când te știai și coborâseși în pivniță de sute de ori înainte. Unele camere subterane se iluminau dintr-odată, scurt, apoi lumina dispărea, ca și cum s-ar fi stins un bec. Cu sufletul la gură, deciseseră să stea odată la pândă, amândoi, ea și Arpi. Era ziuă și prin ușa deschisă la capătul coridorului răzbătea vag lumina de afară și sunetele diurne ale curții lor. Au stat așa mult, mult, înghețaseră și încremeniseră,

dar trebuia să aștepte până când lucrurile aveau să creadă că nu e nimeni de față și se vor comporta ca atunci când sunt singure. Pentru că nu doar particulele cuantice au prostul obicei de a-și schimba starea când încerci să le observi, lumea toată, Universul întreg fac cu voioșie perversă treaba asta, dintr-un soi de răutate care plutește liber de la căderea lui Adam. în zadar îi spuseseră bunicului despre încăperile instabile de sub casă, nici mama nu fusese mai receptivă. Doar râdeau cu râsul acela inconștient al adulților și schimbau vorba, însă ce puteai să le ceri, dat fiind că băștinașii australieni, când căpitanul James Cook a ancorat lângă coastele continentului, se prefăceau că nu văd corăbiile, iar întrebați, se jurau că nu văd nimic, nimic? Mintea lor refuza să perceapă ceva ce nu avea corespondent în experiențele lor anterioare. Totuși, un inuit care a fost luat în călătorie spre sud, la revenirea acasă povestea rudelor despre copaci și-i asemăna cu multe bărci puse una peste alta...

— Adina!

— Da, iartă-mă, eram dusă pe gânduri.

Sosise autobuzul. Adina cântări masa de călători presărată cu geamantane, genți, rucsacuri, văzu chiar și două

covoare făcute sul și se întrebă unde vor încăpea cu toții. Șoferul deschise portbagajul din burta vehiculului și acolo se stârniră certuri între cei care voiau să așeze lucrurile într-un anume fel. Coșul doamnei grase trebuia să stea deasupra, pentru că erau porțelanuri de preț în el, geanta domnului cu chelie nu putea fi terciuită sub geamantanele unui cuplu de tineri, întrucât conținea mâncare, doamna mărunțică, adusă de un băiat cu priviri sumbre, era

să leșine când pe covorul ei apărură urme de noroi de la un rucsac aruncat înăuntru, peste capetele celorlalți, de o fată cu cercei în urechi, nas și sprâncene. Cei care reușiseră să încarce lucrurile se îmbulzeau la ușă. Gestul lor necugetat îl irită îngrozitor pe șoferul oricum nervos. îi coborî cu forța, nu le controlase biletele! într-un târziu, închise cala de jos, urcă și deschise ușa pentru pasageri. Era o înghesuială care amenința să sufoce pe cei mai slabi de înger. Reușiră să urce. Primiseră bilete în picioare. O femeie nu a fost lăsată în autobuz, întrucât avea într-un port-bebe legat de piept un bichon smiorcăit. Rămase în fața ușii închise, plângând. Jumătate dintre cei prezenți au pledat pentru ea, spunând că micul animal nu are cum să le pericliteze voiajul, dar șoferul era de neclintit, avea principii. Nu se putea, compania nu permitea, dacă azi un câine, mâine poate un... cal?! Sau un bou, completă cineva din mulțime. Motorul porni, autobuzul se mișcă de pe loc. Femeia începu să bată cu pumnii în ușa închisă și să strige că își uitase bagajele înăuntru, dar șoferul nu mai opri. Țipa disperată, cățelușul îi plângea în brațe. Adina, strivită de pasageri, privea cu ochi mari. Trăise ani de zile în

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner căsuța ei dintre dealuri și nu mai știa nimic despre lume. Pentru ea, lumea însemna televizor, internet și Andrei. Iar de vreo șase ani, Andrei avea o amantă. După primii treizeci de kilometri, unii pasageri începură să mai și coboare. Fiecare oprire era prilej de certuri și înjurături, după cum se umbla în cala de bagaje. Eugen avea o mină întunecată. Stăteau lipiți unul de altul, stânjeniți și nefericiți. Apropierea după care tânjiseră nu semăna cu asta.

— Ești bine? cuteză să-l întrebe. Avea zile când dispărea de pe internet și nu mai dădea de el, apoi se întorcea senin și fără nicio explicație. Cum aveau să se traducă aceste stări în realitate?

— Trebuie să-ți spun ceva, șopti el, oarecum înviorat că i se oferise prilejul. Nu... nu știu unde o să stai. Eu sunt cu Medeea și cu copilul.

— Eugen, dar ai spus... privirea lui chinuită o făcu să tacă. Încet, capul i se umplu cu un nor mare, alb, pufos, îi înfundase urechile și nasul, abia respira, abia auzea. Călătoria era spre necunoscut, din câte își dădea seama, dar, cel puțin, nu mai erau atât de înghesuiți. La următoarea oprire se eliberară câteva locuri și putură să se așeze. Adina ținea fața întoarsă spre fereastră, nu voia să-l privească. Dincolo de geamuri se derula podișul, Podișul ei cel atât de iubit, podișul străbătut săptămânal în anii de studenție, cunoștea fiecare palmă de teren la care ochii ei puteau ajunge din goana trenului, acum traseul era diferit și multe se schimbaseră, iar dacă pe atunci știa spre ce merge, acum nu mai știa. Oprirea de la Câmpia Turzii dură cel mai mult, vreo douăzeci de minute, coborâră

mai multi călători și urcară doar doi, un cuplu de pensionari. „Aici e cel mai bine!", zise cineva, așa, în zbor, fără să se adreseze cuiva anume, ca un fel de reproș adresat celor care mergeau mai departe. Nu mai era mult până la Cluj, dar pe ea nu o preocupa atât de mult unde avea să stea, ci, în mod absurd, se întreba iar și iar cum putuse el să se căsătorească cu o femeie cu care nu avusese nimic în comun, după cum îi povestise, și pe care o mai și chema Medeea! Medeea, Dumnezeule! Chiar în acel moment, se sparse cerul deasupra lor, cineva țipă, șoferul frână involuntar, iar ea îl apucă de mână pe Eugen. Erau

avioane.

— F16, spuse el. Probabil se antrenează.

— O să merg să stau la mătușa Iulia, îl anunță pe un ton neutru. Dacă mi-ai fi spus, rămâneam la Alba sau nici nu plecam de acasă, îmi pare atât de rău că îți fac probleme.

— Da. Strada Fericirii, numărul șaptesprezece?

— întocmai.

— Ca în nuvela aceea a ta.

Autobuzul porni. Pasagerii vorbeau între ei, incidentul le trezise un sentiment ciudat de solidaritate.

— Sunt americani, spuse cineva.

— Nu, sunt de-ai noștri, fu contrazis și urmă o lungă argumentație. Adina avu un sentiment de deja-vu. Eugen avea dreptate, era ca în nuvela ei sau, dacă nu chiar la fel, măcar în parte. Personajul feminin (să fi fost chiar ea?), se ducea la Iulia neni, sora bunicii, pentru că era urmărită de niște indivizi mai mult decât suspecți, răi ca membrii unei confrerii secrete și antrenați ca trupele de asalt. Voiau de la ea un artefact. Era un element fabulos, declanșator

97

Tunelul de la capătul lumii Diana

al celei de a cincea forte, dacă era utilizat într-un anume fel. Ajunsese în posesia eroinei absolut întâmplător, îl moștenise de la bunicul matern, care, la rândul său, îl subtilizase (cât îi plăcea acest eufemism!) din laboratorul unui savant evreu, ascuns sub masca unui banal farmacist. Urmăritorii ei voiau să mute planeta pe o altă linie temporală...

— Haide, iubito, am ajuns. îi permise să o conducă până la poarta cu numărul șaptesprezece. îl lăsă și să o sărute cast. Era prea singură, prea speriată.

— Va fi totul bine, o asigură el, dar ea nu mai avea motive să-l creadă, se simțea înșelată. Cerul se înnorase urât spre vest, acum, că el plecase, trebuia să-și facă destul curaj încât să apese cu degetul pe butonul soneriei sau avea să o prindă ploaia în stradă. Dar avea să-i mai deschidă cineva? Nici nu era sigură că mătușa mai trăiește. Nu păstraseră legătura. Adina nu suporta telefonul, nu putea vorbi cu cineva care n-avea față, iar mătușa nu mai vedea să scrie și să citească. O abandonase pe Iulia neni în oceanul vâscos al trecutului, de unde mai răsărea, când și când, împreună cu toate lucrurile legate de Cluj, de studenție, de tinerețe. Oare cum mai arăta bătrânica ei? Cum avea să i se înfățișeze curtea în care învățase în zilele fierbinți ale sesiunilor? Zidurile casei formau o curte in- terioară, deschisă numai la un capăt, spre grădina vecinilor, dar ascunsă dinspre stradă. Doar vârful pinului depășise acoperișul și se zărea falnic și verde. Știa că pinul mai există. Pe el îl văzuse pe internet. Accesase Google Earth și se plimbase pe strada Fericirii. Se plimbase și prin Alba,

pe deasupra casei cu acoperiș țuguiat, pe deasupra Cetății unde se jucau în copilărie, pe deasupra cimitirului unde dormeau cuminți luliana, lanka, Elisabeta și Irina aștep- tând-o pe ea. Iar ea se delecta, în mod anticipat, cu bucuriile morții, căci ce altceva putea fi acest zbor și această privire în direct spre pământ, văzut prin ochii satelitului, decât unul din privilegiile de care beneficiau cei morți? Morții îi survolau pe cei vii de când lumea. Cu cât trupul înainta în moarte, pe calea descompunerii, cu atât mortul devenea mai omniprezent, mai omniscient, căci integrân- du-se în Divinitate, se făcea tot mai

asemănător acesteia. La descompunerea finală moartea era ubicuitate. Degetul ei apăsase butonul soneriei fără să-și dea seama, pentru că poarta mare de lemn se deschise încet, iar mătușa Iulia îi apăru în față.

— Vai, Doamne, chiar tu ești? Adina dragă, ce bucurie! Mătușa Iulia era neschimbată, cu toate că trecuseră cincisprezece ani. Avea părul alb, ondulat, prins într-un coc grecesc, rochia albastră de casă și șorțul ei dantelat, mirosea a lavandă... Nu mai putea să scrie și să citească, dar văzu pe loc lacrimile din ochii ei.

— loi, scumpa mea, da' de ce plângi? Nici nu știi cât mă bucur să te văd! Ești singură? Unde este bărbatul tău? Te pomenești că ai divorțat! No, să știi că bine ai făcut! Dacă nu ți-o făcut copil, așa-i trebe! îl condamnă ea sever și o trase de braț în curte. Poarta se închise în urma lor, ca o gură ce și-a înghițit prada. Știa cum e la mătușa Iulia, pe când locuise la ea, în ultimii ani de facultate, avusese adeseori prilejul să-i asculte teoriile. Bărbații trebuiau

folosiți, erau doar o unealtă. Dacă nu erau buni pentru scopul principal pentru care fuseseră sloboziți pe pământ de Domnul Dumnezeu, te puteai descotorosi de ei fără să stai pe gânduri. Mătușa avusese complicate relații cu toți bărbații din viața ei: lacsi, Tibor, Bela și Domnul Dumnezeu, care încurcase totul în stilul Său caracteristic, misterios și de neînțeles. Pe primul soț, lancsi, îl părăsise fiindcă nu-i făcuse copil. Al doilea soț îi făcuse un copil, dar micuțul murise la patru ani. Deși plânsese după copil până când lumina ochilor îi pălise, avusese putere să spună „Domnul a dat, Domnul a

luat, fie numele Domnului binecuvântat!" Apoi, al doilea soț murise în război. Nu era prea bine să stai certată cu Domnul, dacă erai femeie și voiai un copil, așa că făcuse pace cu El. Iar Domnul i-1 trimisese pe Bela, care îi adusese un fiu vitreg pe care îl iubise ca și cum ar fi fost al ei. Depășiră zona porții unde era un fel de terasă acoperită și traversară curtea spre intrare. Sunetele orașului nu treceau de ziduri, doar șinele tramvaiului se auzeau scârțâind, când vagoanele luau curba spre bulevardul Horea. în curtea mătușii, lumina părea să iasă din pământ și se întâlnea la nivelul ferestrelor cu lumina venită din cer. Era un regat al luminii, o lumină grea, apăsătoare, cum este lumina deșertului, și Adina își aminti că aici, în acest loc, citise pentru prima oară rubaiatele lui Omar Khayyam. Aici, însă, spre deosebire de deșertul nemilos bântuit de lumină, exista un refugiu din calea dezintegrării: poalele răcoroase ale pinului. îl privi cu încântare copilărească și se întrebă din nou, după cincisprezece ani, cum era posibil să crească

un pin atât de falnic în mijlocul încins al orașului. îl ocoliră pe trotuarul care mărginea casa. De sus, dintre ramuri, le urmărea o bufniță uriașă.

— O! făcu mătușica. încă un cutremur, ai simțit? Au spus și la televizor, au fost zeci de cutremure mici, de suprafață, dar nu mă pot obișnui, prea m-am speriat în 1940. Da' nu-i nimic, n-o să ne cadă casa-n cap cât timp luăm gustarea de după-amiază.

Era joi dimineața și rămăsese singură. Bucuria de a o vedea a mătușii fusese cât se poate de sinceră: dacă venise Adina, avea cine să rămână acasă, iar ea putea să plece. Nu voia să recunoască faptul că fuge, dar, „pentru orice eventualitate", dorea să fie

lângă fiul ei, Peter și lângă familie, orice ar fi urmat să se întâmple. Nu voia să se trezească peste câteva zile că are nevoie de pașaport ca să ajungă la Tg. Mureș. Și iată așa, gândi Adina, Mureșul pierduse pe Eugen și ai lui și o câștigase pe Iulia neni și ai ei. Doar ea era smulsă din rădăcini și a nimănui. își fierse o cafea pe mica plită electrică. Avea nevoie de lichidul negru și fierbinte ca s-o țină ancorată în realitate și s-o ajute să se gândească lucid la situația sa. Se simțea cumva plutitoare, ca după toate nopțile în care visa acele vise. „Acele vise" erau visele grele, colorate, făcute din apă verde de mare și din soare lichid, în care totul era ușor ca pe Lună, iar aceste vise treceau bariera și o urmau dincoace ca un fir de apă ce trece pe sub ușă. în noaptea precedentă dormise în camera unchiului Bela. Nu-i plăcea camera aceea, încă de acum cincisprezece ani, iar sentimentul i se reconfirmă. Zecile de ceasuri care ticăiau

fiecare pe altă limbă și poza grofului Față Neagră nu puteau fi ingredientele pentru un somn liniștit. Se visase studentă. Visase că venise la Cluj și știa că trecuse o perioadă foarte lungă de timp în care lipsise, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum ar putea să justifice absența față de colegi, profesori și Iulia neni. Hotărî să meargă mai întâi la facultate, cu bagajul greu după ea. Se rătăci în clădire. Apăruseră scări impozante de lemn lăcuit în culori închise și erau holuri somptuoase, cu covoare roșii. Nu găsea avizierul, nu găsea sala V, sediul lor de an, nu găsea, de fapt, pe nimeni, clădirea era pustie. Pinii din curtea facultății crescuseră atât de mari, încât își vârâseră ramurile prin ochiuri de ferestre sparte și o făcură să se înfioare: cât timp

lipsise ea, dacă totul se transformase atât de mult? Călătorise numai până la Cluj sau se mutase în timp? într-un hol, la parter, descoperi că prin dușumelele sparte crescuse un arbore imens, care ajungea cu coroana până la etajele de sus, abia vizibile și arborele făcea flori de trandafir ce se scuturau într-o ploaie parfumată. Era straniu să se afle acolo și voi să plece. își luă geanta ticsită și ieși, dar afară, pe trotuar, își aminti că plecase de acasă mult prea grăbită și își uitase și actele și banii. Era fără identitate. Nu avea cum să-i dea de știre tatei despre situația ei. Singura scăpare era să meargă la mătușa Iulia și să încerce să fie primită acolo, chiar dacă o va certa că a lipsit. în clipa următoare se și afla față în față cu bătrâna, iar aceasta îi dete o palmă și Adina se prefăcu în pulbere. Era acum peste tot, strălucitoare și amorfă, un praf auriu, dar era fără chip. Se trezise și văzu că se lumina de ziuă.

102

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Fotografia portret a grofului Față Neagră o privea. Era un bărbat cam de patruzeci de ani, pe care unele femei l-ar fi găsit frumos, cu părul negru, lipit și lucios, cu mustață subțire și obrazul smead, dar cu un zâmbet felin și prădător. Dinții lui nu-i plăceau deloc. Ar fi putut paria că avusese prea mulți dinți și prea mari pentru un om. întinse mâna și culcă fotografia cu fața în jos. Așa proceda cu ani în urmă, când stătea să învețe în această cameră, pentru răcoare, și nu suporta privirea individului, cu toate că el era mort de aproape o sută de ani. însă fotografiile... mai ales cele pe carton... au o viață a lor, înmagazinează ceva din energia celui surprins.

— Da? răspunse la telefon. Doar doi oameni îi știau numărul: Andrei, fostul soț și Eugen, fostul viitor soț. Pentru ea, bărbații se situau mereu la

timpul trecut, chiar și cei din viitor. Era Eugen: o anunța că vine s-o vadă. Când îi deschise poarta și îl primi, încă nu știa ce atitudine să adopte. Era confuză, după tot ce trăise în ultimii ani, în ultimele luni tot mai condensate, iar ziua de ieri fusese nodul confuziei, cerul îi crăpase deasupra capului și pământul i se cutremurase sub picioare, iar noaptea nu fusese cu nimic mai bună. Nu fusese sedusă și nici chiar de tot abandonată, în fond era victima propriei credulități. Ea divorțase de un soț care oricum nu-i mai era de mult timp soț, iar Eugen se strămutase în Cluj ca să poată fi cu ea. Poate intenția lui fusese să se despartă de nevastă, poate că nu mințise. Altfel nu ar fi lăsat slujba, casa, orașul natal. Poate că, în ultimul moment, nu fusese destul de puternic, nu rezistase lacrimilor și rugăminților. Adina se

simți penibil. Nu voia să fie cauza suferinței unei femei nevinovate. Prea bine știa ce înseamnă asta...

— Ai ascultat știrile? o întrebă el direct. Cantonul Geneva s-a proclamat Republică independentă de sine stătătoare. Și-a închis granițele și spre Franța și spre Elveția, după ce au repornit acceleratorul. Ce legătură o fi între cele două evenimente? Am ascultat toată noaptea la știri și am scris, am scris, mai că am umplut un caiet. Pentru că este o legătură între toate faptele, numai să poți afla tot... Uniunea Europeană a propus negocieri, dar de fapt nu are timp de ambițiile politice ale unor savanți nebuni, în timp ce evreii nu mai pot fi stăpâniți nici de prietenii lor americani și amenință Moscova cu represalii, dacă nu renunță să sprijine Palestina. Nu știai nimic, nu-i așa? Adina îl privi mută. Aștepta de la el altceva. îl lăsă pe banca din fața garajului și plecă în casă după cafea. Avea senzația că nu merge, ci

levitează, că încă e sub forma prafului auriu din vis și el o ignoră fiindcă nu are identitate. Aruncă o ocheadă oglinzii din hol. Crize politice? De ce nu îi era mai aproape în aceste momente ale propriei lor crize? Se întoarse la măsuța de afară cu tava și ceștile de porțelan alb ale mătușii. El rămăsese la același subiect:

— Ți-am povestit că am fost la Geneva, îți amintești, iubito? Uite, mă bucur că am fost, dacă de acum înainte nu va mai fi posibil? Să fi fost și tu cu mine, era o binecuvântare! Aș fi avut cu cine vorbi despre minunile pe care le-am văzut. In primul rând, încă din avion am văzut Jetul de Apă, e fantastic, are o sută patruzeci de metri înălțime, e ca un stâlp lichid, ca o jerbă aruncată de o

balenă colosală. E drept că eu am fost la Convenția Internațională a Crucii Roșii, știi că sediul Crucii Roșii e la Geneva și a fost înființat de Henry Dunant, primul câștigător al Premiului Nobel pentru Pace, nu? Dar tot am avut șansa să vizitez muzee, am văzut lucrările lui Alberto Giacometti, are statuile acelea cu femei aplatizate, Ie cunoști? Parcă ar fi creaturi bidimensionale... Și am fost și la casa de sticlă „Lumina", proiectată de Le Corbusier, dar..., dar, cel mai important pentru mine, cred că-ți dai seama, a fost faptul că am putut păstra un moment de reculegere la mormântul lui Borges, scriitorul meu preferat și...

— Eugen!

— Da, iubito. Sunt irelevant?

— Nu, dar fugi de realitate. Cu mine ce faci?

— Este liber un post de arhivar tot la Biblioteca Academiei. Corespunzi din toate punctele de vedere. Am lăsat la biroul de personal un CV al tău, nu cred

că ai ceva împotrivă. Vom lucra în același loc, ne putem vedea zilnic, eu cred că nu e puțin lucru. Și ai încredere, va fi un loc sub soare și pentru noi, îngerul meu.

Deci, hotărâse ca ea să devină arhivar. însă nu putea să facă nazuri: nu avea nicio sursă de venit, iar proviziile din cămara mătușii nu aveau să dureze veșnic. Unde se topise arcul electric dintre ei? După ce el plecă, se așeză din nou pe bancă, în fața ceștilor nestrânse. Putea să se mintă încă puțin că el e tot acolo, lângă ea. Nu-i venea să creadă că a revenit la Cluj, Clujul nu intrase niciodată în planurile ei, deși mătușa Iulia și unchiul Bela îi fuseseră

foarte dragi. Privi garajul. Avea acoperișul plat, acoperit cu bitum, pe pereți tencuiala începuse să cadă, iar ușile de fier erau încuiate cu un lacăt ruginit. Trase de lanț și lacătul căzu. Era numai la intimidare, cine știe de când pierduse mătușa cheile. Iar înăuntru văzu minunea: motocicleta cu ataș a unchiului, cea cu care veneau în vizită la Alba, în copilăria ei. Era întreagă și bine întreținută. Dar, mai mult decât pentru mersul în vizite, unchiul și mătușa folosiseră „motorul" pentru pasiunea lor comună: peșterile. Nimic nu-i putuse opri, nici accidentul de motocicletă, nici pericolele subterane. II luau pe micul Blacky în rucsac și plecau. își aminti de o poză a mătușii, cu Blacky în rucsac, purtat pe piept, și înțelese dintr-odată de ce fusese impresionată de femeia cu bichonul rămasă în autogară și cu bagajul pierdut. Da, unchiul Bela îi spusese nenumărate povești despre peșteri și tuneluri subterane, despre sistemul neștiut de caverne care lega bortele din Apuseni: Ighielul cu măreața Hudă a lui Papară, cu peștera de la

Câmpeni și cu cea de la Scărișoara, cu Măgura, cu groapa de la Arieșeni, cu Onceasa și cu canalul de spaimă de la Cetatea Rădesii, toate mergând spre Mo- neasa, Meziad și Peștera Vântului. îi povestise despre creaturile ce trăiesc în adâncuri, fără lumină: viermi, păianjeni, mici scorpioni, miriapozi, dar mai ales viermi, care îl fascinau pe Bela bacsi. Apoi voiseră să plece în Do- brogea, unde fusese descoperită de puțină vreme peștera Movile, dar renunțaseră până în sfârșit, auzind zvonuri printre speologi că e cercetată de americani și că nu s-a deschis pentru public. Unchiul ar fi trăit sub pământ dacă ar fi putut, ducea cu el tot felul de aparate ciudate, de care

rudele râdeau pe sub mustăți, făcea măsurători și le nota în caiete, în termeni cifrați. Fusese atât de convingător, încât Adina și Arpi se deciseseră să-i spună lui cam ce se petrecea în pivnița de sub casă, dar tocmai în anul acela unchiul nu i-a mai vizitat. întrebat de unde îi vine pasiunea, se justifica răspunzând cu o poveste din copilărie, pe când se juca cu alți copii de vârsta lui, copiii grofului de Lipova, unde părinții lui erau arendași. Ceata de vreo opt băieți străbătea castelul, din pod până în beciuri, într-o hărmălaie și-o fericire netulburate de nimic. Tot atunci începuse să prindă fluturi și să studieze viermi la microscopul din odaia de studiu, să colecționeze creaturi de groază care o făceau pe maică-sa să țipe și să se tân- guiască, dacă le descoperea întâmplător când făcea curățenie. „Viața se întinde și unde noi nu o mai putem vedea", repeta unchiul, dar pe vremea aceea ei i se păruse o prostie, un truism. Mult mai târziu începuse să se gândească la faptul că poate Bela bacsi voise, de

fapt, să spună cu mult mai mult. Ce anume putea fi definit ca „viu"? Dacă o anume energie făcea diferența dintre un corp animat și unul neanimat, atunci „viul" era acea energie. Energia plutea în jur, era peste tot. O simțea vibrând dacă atingea șaua motocicletei, o simțea în poza grofului Față Neagră, la fel cum o simțea în palmele lui Eugen. Se trezi din visare și închise ușa garajului. Găsi scara și se urcă pe acoperișul de bitum. Era un bun loc de observație pentru mișcările pisicești din grădinile alăturate, deși ardea sub tălpi și mirosea a parcări cu mașini vechi, a trecut, a copilăria ei.

Adina

Merge cu Eugen la Grădina Zoologică. De fapt, el este cel care o duce. Și-a dat seama că încearcă să evite anumite zone ale orașului, probabil nu vrea să fie surprinși de Medeea, ieșită la cumpărături. Medeea la cumpărături ar cumpăra Lâna de Aur și ar plăti cu o bucată de copil, gândește, vexată, Adina. Totuși, e docilă și merge la cofetărie și-l lasă chiar să-i cumpere o prăjitură la un preț exorbitant; în urmă cu câteva luni, cu banii ăștia și-ar fi putut lua un palton. Se plimbă și prin parcuri mărginașe, acolo el o ține de mână. Și la Grădina Zoologică. Ei nu-i plac grădinile zoologice, urăște să vadă animale ținute după gratii. Nici lui nu-i plac, dar îi explică răbdător că aceste animale sunt născute în captivitate și, fără ajutorul oamenilor, nu s-ar descurca în sălbăticie. Dar tot omul le-a obligat să se nască în captivitate, argumentează ea și Eugen tace. Ea merge mai departe și îi spune că a văzut pe internet proteste din cauza deciziilor unui parc zoologic din străinătate, care, după ce a înmulțit excesiv animalele, pe cele aflate în surplus le-a sacrificat. Au ucis în

văzul vizitatorilor un pui de girafă și au hrănit leii, zice ea, roșie în obraz de indignare. Dar probabil că a suferit mai puțin decât dacă ar fi fost vânată de un leu în savană, îndrăznește el să spună. Haide, Eugen, fii cinstit, nu simți, nu vezi unde e răul aici, pledează ea pătimaș. Ba da, fetițo. O duce în sectorul elefanților, lui îi plac elefanții. Un mascul mare, blajin, vine până lângă gard. II cheamă Ivan, o informează. Ne cunoaștem, l-am mai vizitat. Apoi își dezvăluie temerile: nu știu ce va fi cu animalele. Cine se va mai ocupa de ele? Deja sunt prost întreținute, personalul e tot mai puțin, nu știu ce este de făcut, poate ar fi cazul să le elibereze pe cele care nu sunt periculoase, nu știu... Adina privește ochii inteligenți ai elefantului, care pare să asculte dialogul lor. Ii place sunetul gutural pe care îl fac elefanții, nu cel obișnuit, ca de trâmbiță, ci acela mai special, ca un mârâit tandru. Trec de sectorul maimuțelor, pe care niciunul nu le agreează în mod deosebit și se apropie de cel al lupilor, vulpilor și coioților. Vulpile au pui care stau fără sfială pe bucata înălțată de pajiște de deasupra vizuinii lor. Se joacă veseli, ca niște cățeluși. Îți amintești de Vulpișor? îl întreabă, și cu tristețe și cu nostalgie. El își amintește cu un surâs. Vulpișor și Adina s-au întâlnit în gospodăria mănăstirii unde ea era novice. Argații voiau să pustiască un cuib de vulpi ascuns în liziera pădurii din apropiere, într-o hălăciugă deasă. S-a organizat un fel de vânătoare barbară, cu bâte, un asediu circular al mărăcinișului, dar Adina l-a făcut scăpat pe puiul de vulpe care a ieșit pe partea ei. Pentru Vulpea Micului Prinț, pentru dreptul la viață și libertate al tutu-

ror ființelor de pe lume, își spuse. Eugen o trage de braț. In timp ce se îndreaptă spre ieșire, cu mult mai triști decât când au venit, Adina se gândește că și ei sunt lipsiți de libertate; mai mult, sunt chiar sclavi ai unui sistem care a decis să-i împuțineze. Ii vor sacrifica și îi vor oferi ca hrană leilor. îi apăru în minte imaginea zeului egiptean cu cap de ogar, întruchiparea răului, a deșertului arid, ucigașul fratelui său, Osiris. Vor fi dați ca hrană lui Seth.

La Bibliotecă li se distribuie puținilor angajați rămași pastile aurii de iodură de potasiu. Intr-adevăr, sunt colegi de serviciu, adică lucrează în aceeași instituție, dar asta nu înseamnă că se văd zilnic sau că sunt în aceeași încăpere. Ea este la subsol, în arhiva cu atmosferă controlată, cu lumina deprimantă, artificială, rece, care îi dă frisoane. Are de fișat douăsprezece mii de cărți donate de un personaj misterios, care a semnat actul cu un singur nume: Gershom. El are un birou sus, la etaj, selectează documente, le clasifică. O singură dată s-a dus la el, dar a înțeles că a procedat greșit, vede din încurcătura cu care o primește. El nu o vizitează niciodată la arhivă. Totuși, o sună uneori pe numărul de interior și o cheamă cu el în pauza de masă. La colțul străzii e un fel de local cu mese rotunde, la care stai în picioare și unde mai poți cumpăra chifle nu prea proaspete și iaurt lichid, transparent, care se bea cu paiul din pahare de carton. Mai au ceai și biscuiți fără niciun gust, probabil de la armată. în ciuda ofertei sărace și deloc îmbietoare, prețul alimentelor este înspăimântător. Adina nu are bani, încă nu a primit niciun salariu, deși este angajată de o lună și jumătate. Când

întreabă pe șeful direct despre acest amănunt nesemnificativ, acesta o privește cu superioritate și îi dă de înțeles prin fraze savante că trăiesc vremuri în care „oamenii de bine" își fac datoria fără să fie meschini și să aștepte plata pe loc! Argumentul ei că nu are ce mânca îl face să pufnească disprețuitor. Dar are noroc cu adevărat, pentru că în grădina părăsită de alături de casa mătușii a găsit tufe de cartofi, iar untură mai este în gamiță. încep să se coacă și căpșunile. Iar Eugen îi mai aduce câte o pâine pe care i-o strecoară cu un aer vinovat. Se plimbă cu el mai des, totuși. Orașul s-a golit de oameni, străzi întregi sunt numai ale lor, Medeea nu mai iese, nu mai are cine să-i surprindă, nu mai au de cine se feri. Este interzis să se circule pe stradă între orele douăzeci și două și șase dimineața și niciodată în grupuri mai mari de trei. Noaptea nu e voie să ții lumina aprinsă fără să tragi perdelele. Patrulează mașini ale armatei și soldații au arme în mâini. Toți au arborat o privire încruntată, adecvată situației. Dar care este situația? se întreabă Adina. Televizorul mătușii nu funcționează, probabil nu a fost plătit abonamentul pentru cablu. Ascultă știrile la radio. E același radio pe care îl cunoaște din copilăria ei; și bunică-sa avea unul la fel. Mare, dreptunghiular, o cutie de lemn lăcuit, cu difuzoare de-o parte și de alta, acoperite cu un fel de țesătură aurie. în mijloc e scala pe care sunt scrise orașe cu nume de vrajă: București, Pireu, Milano, Roma, Madrid, Viena, Paris, London. Locuri unde numai în vis se putea ajunge. Și când apăsai pe clapa albă de os, după câteva momente se deschidea într-o parte un ochi verde, ca de dragon.

111

Apoi se auzeau paraziții și voci îndepărtate, de

parcă oamenii care vorbeau ar fi locuit în neant sau poate erau morți și vorbeau de pe alt tărâm. In câte-o după-amiază ascultă știrile cu Eugen. Stau la măsuța joasă de cafea, sub privirea insuportabilă a grofului Față Neagră, exact în locul unde învăța ea în urmă cu cincisprezece ani. Vorbesc destul de puțin, Adina își imaginează că sunt un cuplu peste care au trecut decenii de căsătorie. Dar nu se poate minți pentru mult timp, întrucât arcul electric dintre trupurile lor îi ține încordați. Când obosește, Eugen o anunță că a venit momentul să plece. Am să-ți aduc telescopul meu, îi spune la poartă, ca și cum i-ar oferi un substitut. Mai face încă o concesie și o sărută pe obraz. Trebuie să fie mai atenți când își iau la revedere, pentru că revederile pot deveni improbabile. El se ține de cuvânt. După două zile, într-o sâmbătă seara, apare cu telescopul. Am așteptat o noapte senină, se motivează palid. Arcul electric are mii și mii de volți. Adina își face un calcul rapid: dacă vrea să privească împreună cerul nopții, înseamnă că va rămâne la ea până a doua zi. îl lasă în pace, continuă tactica mariajului de zeci de ani. El montează micul telescop pe acoperișul garajului, acolo unde ea își petrece zilele de singurătate, pe o pătură, cu o carte în mână. între timp, prăjește cartofi și își binecuvântează vecinii. Are și o farfurie cu căpșuni. îl privește pe furiș, când nu se știe văzut, și îi trece un junghi prin stomac. Stomacul pare mai afectat de sentimente decât inima. Eugen e mulțumit de felul cum a instalat aparatul. Coboară de acolo și se plimbă prin grădină, se oprește sub pin și îi comunică încântat

că au o bufniță. Avem o bufniță, zice. Acest plural o fericește. Ar fi putut fi un plural adevărat, nu doar

imaginat. II lasă să exploreze mai departe grădina. Nu se poate opri să nu-1 spioneze. E un om frumos și consideră că numai ea este în stare să-i vadă întreaga frumusețe. Bărbații cred mare parte din viață că ar fi niște eroi mitologici, niște zei sau măcar semizei, oricum, ființe cu puteri peste cele obișnuite. Când vine clipa să descopere că de fapt sunt tot oameni, au un fel de cădere, o deziluzie, un mic leșin la nivel psihic. Dacă îl depășesc, devin cu adevărat înțelepți, frumoși și puternici, dacă nu, rămân mici epave naufragiate la malul propriilor vise. Eugen depășise acest prag încă din tinerețe, sau așa presupunea ea. Devenise un bărbat adevărat foarte de timpuriu. Ar fi dat orice ca să știe la ce se gândește. îi mărturisise că ținea un jurnal. L-ar vrea pentru ea, chiar dacă ar fi dezamăgită să afle cât de puțin loc ocupă în lumea lui interioară. Spre seară aerul devine rarefiat, subțire și strălucitor. Are să urmeze o noapte cu ecouri de mierlă, Adina știe cum sunt nopțile din curtea acestei case. Urcă cina frugală sus, pe acoperiș. Acum poate mânca de față cu el. Beau și ceai rece și privesc apusul. Stau sprijiniți în pernele din colțul ei de citit așteptând să apară stelele. Adinei îi este și cald și frig, îl simte și pe el tremurând, li se ating umerii și e foarte conștientă de această atingere. Parcă ar fi în sala de spectacole, la vârsta gimnazială, și ar aștepta să apară actorii. Așa stau și acum, amândoi orientați cu fața spre spațiul gol dintre case. Se va ridica o cortină? Spectacolul trece de limita vizibilității sale, Adina știe asta, viața trece de

limita până la care o putem percepe. Spectacolul va fi sus, pe cer, dincolo de cer, între cer și pământ,

apoi pe acoperișul garajului, motocicleta va străluci tăcut pe întuneric sub ei și totul va continua sub pământ printre rădăcinile arborilor, printre schelete de om și animal, printre comori ascunse și nedescoperite, prin tuneluri... Eugen meșterește ceva la telescop. Noaptea s-a adâncit. Nu e Lună, nu sunt lumini, nu e mișcare. O umbră mai întunecată decât întunericul trece pe deasupra lor. Ai văzut-o? întreabă el. Era bufnița. Aripile ei nu fac niciun zgomot. Tace puțin, caută cu luneta pe cer. Vino să vezi! o cheamă. Privește prin lunetă. Vede o gaură în cortină, în pânza întunecată a cerului, dincolo de care e lumină. Din copilărie nu și-a putut înfrânge impresia că stelele sunt găuri în cer. Era o fericire prea mare să poată crede că dincolo de întunericul nopții există un spațiu atât de luminat și strălucitor. Chiar și acum, nu vede decât o gaură în bolta cerului. El spune că e Altair, din constelația Vulturului. E o stea liniștită. El caută acum pe Betelgeuse și pe Rigel. I le arată întâi fără telescop, apoi o pune să le privească prin aparat. Acestea îi par mai nervoase. Dincolo de ele lumina fierbe. Se gândește că oricând micile rupturi s-ar putea lărgi și Paradisul s-ar prăvăli peste ei. Iată, în direcția asta este constelația Săgetătorului, vezi? Dacă privești în această direcție privești spre Centrul Galaxiei, acolo unde este o gaură neagră masivă. în jurul ei ne învârtim. Deci erau găuri și spre întuneric, nu doar spre lumină! Crezi în zodii, Eugen? Cred că toate lucrurile și fenomenele și faptele sunt legate între ele și vibrează la unison. Până la urmă și Newton a

spus-o, atât cât putea la vremea aceea, în legea atracției universale. Ai crede că forța cu care un mic asteroid atrage steaua Rigel este insignifiantă, dar

s-a demonstrat științific că există. Și mai avem și legea inseparabilității cuantice pentru lumea subatomică. In asta sunt foarte tentat să cred, mai ales de când ne-am cunoscut. E interesant „să crezi" în teorii științifice ca într-un dumnezeu, căzu el pe gânduri. Arată-mi o stea dublă, Eugen. Stea dublă? Păi... cred că avem așa ceva în zodia Capricornului. Sunt acolo Prima Giedi și Secunda Giedi. Ce se întâmplă cu stelele duble, Eugen? Stau față în față, pe veci unite, fără să se atingă în veci, cu mâinile întinse una către alta? Nu plânge, iubita mea, nu plânge, Adina! Suntem împreună. Eugen o îmbrățișează cu adevărat pentru prima oară. Stelele par să coboare pe pământ, iar pământul își trimite secretele în spațiu. îmbrățișarea lui e ca o agonie lentă, e fericire condensată, așa cum totul, toată materia din univers e doar lumină condensată. Nu are timp și nici nu vrea să gândească. Vrea numai să simtă. Vede crescând din umerii lui aripi aurii, ca irizările de sidef pe scoici, vede, dar nu știe ce este ceea ce vede, apoi dintr-odată stelele se rup și Paradisul se prăvălește din cer peste ei.

Trec zile întregi în care el nu o mai vizitează, dar are grijă să o vadă zilnic în pauza de masă sau la cinci, când pleacă spre case, ca și cum în noaptea de pe acoperiș ar fi depășit o nepermisă limită. în intersecțiile mari sunt staționate tancuri, oamenii se strecoară grăbiți pe străzi, nu mai are nimeni chef să stea pe-afară mai mult decât e neapărat necesar. Presupune că lipsa lui de acasă de-o

noapte întreagă i-a creat probleme cu Medeea. Nu-1 poate judeca. I-ar fi plăcut să-1 vadă despărțind apele de uscat, alegând definitiv între ea și nevastă, dar, pe de altă parte, îl înțelege. Doctorul Jivago n-a

fost scutit de suferință, deși a părăsit-o pe Tonia. In grădina din vecini se termină cartofii. Este pusă în situația de a face un gest de care nu se credea în stare: pune scara pe gardul care desparte grădinile și trece dincolo, dar nu pentru câteva legume. Forțează ușa casei. E moartă de frică. Face treaba asta târziu, când stă să cadă întunericul și abia mai vede. Găsește cămara, dar nu sunt cine știe ce provizii, proprietarii au luat cu ei tot. Câteva borcane cu gem și compot, două cu zacuscă, posibil stricată. Surpriza vine când ridică fără speranță capacul unei lăzi frigorifice. Mai sunt acolo niște pachete cu carne, de o culoare cam gălbuie, dar nu e momentul să facă nazuri. Le încarcă pe toate în sacoșă și se întoarce acasă tremurând din toate mădularele și acoperită de transpirație. Desface la repezeală un borcan cu zacuscă, dar mirosul îi întoarce stomacul pe dos. Vomită în baie și e cuprinsă de disperare. Dacă sunt toate stricate? Le depozitează în frigider. Furnizarea energiei electrice nu s-a întrerupt. La radio se transmite muzică ambientală. Posturile naționale nu se mai aud, acum prinde un post local, dar destul de serios în tentativa de a păstra calmul concetățenilor. E totul bine, zice una din vocile suspendate în eter, nu s-au raportat incidente. Noaptea precedentă, Țările Baltice au fost anexate. Ankara denunță presiunile Irakului. Un cutremur cu magnitudinea de 5 grade pe scara Richter s-a înregistrat în zona Banatului.

116

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Vă lăsăm în compania muzicii. Aveți grijă de voi, oameni buni! Da, da, zice Adina, are grijă de ea însăși. Telefonul fix nu mai funcționează, a pierdut orice legătură cu mătușa Iulia, oricum nu a vorbit decât o dată cu ea. Merge la serviciu sperând că

până la urmă va primi niște bani. Cu o întârziere de două luni, li se acordă o sumă fixă, în mână, bancomatele sunt închise. Salariile sunt aduse de o mașină a armatei. Când aude pe coridoarele clădirii cizmele militare simte că ceva greu se așează peste ea, peste lume. In dimineața următoare, vrea să cumpere pâine de la un magazin alimentar care mai are marfă și continuă să fie aprovizionat. La intrare, păzit de un soldat, zace un băiat tânăr, împușcat. A vrut să fure, șoptesc oamenii, clătinând din cap. II ocolesc și intră în magazin să-și facă cumpărăturile. Nu poate să suporte scena, dar mai ales, nu poate crede ce vede, nu este real! în pauză îi spune lui Eugen că nu știe ce să mai facă, încotro să mai meargă. Se întreabă, cu ochii strălucind, dacă mai are rost să trăiești, dacă e firesc să așeze documente pe rafturi în atmosferă controlată, când afară lumea se omoară pentru o bucată de pâine. Da, are rost, o asigură el. Ceea ce facem noi aici e ceva de maximă importanță. E ceva ce poate supraviețui unui om care moare absurd și nedrept, e ceva ce chiar îi justifică existența, nu numai lui, ci nouă, ca specie. Adina, există buncăre subterane unde sunt depozitate semințele tuturor plantelor, așa încât să nu fie pierdute pentru totdeauna în cazul unei catastrofe. Biblioteca este și ea un astfel de buncăr. Dacă civilizația dispare și mai rămân doar câțiva oameni, există șansa ca într-o zi

biblioteca să furnizeze informații capitale. Discursul lui o deprimă și mai mult. Acasă nu-și mai găsește locul. De când s-a iubit cu el pe acoperișul garajului nu ar mai pleca de acolo și stă uneori până foarte târziu afară, privind stelele. însă calmul aparent al nopților este sfâșiat brutal, la un moment dat, de

trecerea unor avioane supersonice, îngrozită, fuge în casă. Nu poate aprinde nicio lumină, la geamuri nu sunt perdele. îi este urât, așa, ca în copilărie. Nu intră în camera lui Bela bacsi, cu toate că a ascuns fotografia lui Față Neagră într-un sertar. Stă toată noaptea într-un fotoliu, plângând încet în tăcerea lipicioasă. Ce caută ea aici? De ce nu a rămas acasă? Dimineața constată că s-a luat apa. După ce împroașcă un lichid cafeniu, robinetele tușesc de câteva ori, apoi tac. Iese la poartă, în răcoarea începutului de zi. Doamna Iren, de peste drum, îi spune că nu mai este apă nicăieri în oraș. Mai are apă în sticla din care uda violetele. își face un ceai, se simte cam rău. Preferă să stea acasă, nu mai merge la serviciu, se plimbă prin grădină, cu ceașca în mână. Ar fi băut o cafea, dar nu mai are demult. Postul de radio și-a întrerupt emisia și îi lipsește „Oameni buni, aveți grijă de voi!" I se pare surprinzător că soarele strălucește, că trece vara, că petuniile au înflorit, că mierla fluieră. Cum de natura nu rezonează cu lumea oamenilor? Nu mai are apă. Asta va fi cu adevărat o problemă. își amintește că la doar două străzi distanță, în gară, erau câteva cișmele. Ar trebui să încerce să aducă apă de acolo. S-ar putea uita și după mersul trenurilor. Dacă circulă ceva spre București, ea pleacă bucuroasă! Pentru că povestea ei de dragoste pare

să se fi sfârșit. Dar nu regretă nimic! Poate o va scrie odată, o va transforma într-un alt fel de energie, o va retrăi, o va converti în nod temporal prin care va putea să se întoarcă de câte ori va dori alături de Eugen. Să spui povești e ca și cum te-ai crede puțin Dumnezeu. Ca atunci când se joacă

fetițele și spun magica formulă „ziceam că...", după care realitatea dispare de îndată și totul se transformă în cabinet medical, dacă se joacă „de-a doctorul", sau în sală de clasă, dacă se joacă „de-a școala". Să spui povești presupune să recunoști că ești un om slab care nu poate transpune decât în imaginație ceea ce vede dincolo de el. Spun povești ucigașii în serie rataţi și sfinții rataţi, iar ea nu știe sigur cărei categorii îi aparține. Gândurile îi sunt întrerupte de sonerie. A venit Eugen. Când îi deschide poarta, i se pare că în spatele lui, pe stradă, lumina se coagulează ca o cremă de zahăr ars. De fapt, în aer plutește mult praf. Abia închide poarta și Eugen o îmbrățișează strâns, o lipește de el, o sărută. Poate că totuși știe de ce e la Cluj, de ce a plecat din casa ei. Pentru că oriunde ar fi, în brațele lui e acasă. M-am speriat când am văzut că nu ești la serviciu. Ești bine? De ce nu mi-ai telefonat că nu vii? Ar vrea să-i spună că azi dimineață tocmai de el voia să fugă, dar nu mai este valabil. Dacă până la urmă o va alege pe ea? Mai ales că... Nu mai este apă, îi spune în schimb. Voiam să merg la gară, să aduc. Nu e apă nici la gară, de acolo vin. Dar am văzut în grădină o fântână, Adina. N-a mai fost folosită de ani de zile. Când eram studentă, Bela bacsi mai scotea apă din fântână să ude florile, dar acum, uită-te și tu, nu e nici lanț, nici

găleată și e capacul pus. Adu-mi scara cu care te urci pe acoperiș, cobor în fântână, și o lopată, ceva, să curăț puțin, poate s-a astupat firul izvorului. Lucrează amândoi în tăcere, în timp ce deasupra lor atmosfera amiezei se întunecă treptat, acoperită de un fel de pâclă. Aerul are o culoare ciudată, trandafiriu prăfuit. El umple o găleată cu pământ pe

fundul puțului, iar ea o trage sus, de funia cu care au legat mânerul. începe să se adune apă și el urcă înapoi pe scară. Stau în iarbă, cu spatele sprijinit de ghiz- dul fântânii. Eugen pare obosit și palid. Adina crede că îl preocupă ceva. E posibil să fie doar îngrijorare și sentimentul de nesiguranță care inundă lumea. Se ridică și privește în fântână. Nivelul apei urcă încet. Nu e tocmai limpede, dar el spune că se va limpezi. Precum urcă apa în fântână, așa urcă și ceva neștiut, negru și fatal în realitatea lumii, ceva terifiant și inevitabil, ceva ieșit din ne- cunoscut. Ia uite ce piatră am găsit! exclamă Eugen. Ea crede că e un bulgăre de pământ, o piatră scoasă din fântână. Dar, după ce Eugen o curăță, văd că are o formă aproape sferică, cu mici fațete, cam ca o minge de golf deformată. El vrea s-o spargă. Ei nu i se pare o idee prea bună. Deschid garajul în căutarea unui ciocan. Motocicleta îl impresionează pe Eugen. îi spune că dacă vine sfârșitul lumii, vor fugi amândoi cu motorul unchiului. Ea se și vede înfruntând Marele întuneric pe șaua motocicletei, alături de Meat Loaf. Se simte cam ametită, se așează pe o băncuță și îl privește, în tentativa lui de a sparge piatra. E ca toți bărbații: un copil. Dar reușește s-o spargă și se minunează amândoi: ceea ce crezuseră a fi o

piatră era doar o crustă, un fel de depunere, de sedimentare peste un cristal foarte limpede, frumos șlefuit, deși într-o formă cam bizară. Iți dai seama, zice el, au fost necesari mii și mii de ani, dar ce spun eu? milioane de ani ca să se formeze așa un guler în jurul cristalului. E un artefact străvechi, Adina, posibil nici să nu aibă origine terestră, e o comoară inestimabilă. Să ai grijă de el. Nu, dragul

meu, spune ea alb, vis-ă-vis de entuziasmul lui, e al tău, tu l-ai găsit. El protestează, vrea să i-1 lase ei. Pe ea o doare, în secret, că el nu-1 acceptă, spunând că, da, e al meu, pentru că l-am găsit, dar tot ce e al meu, este al nostru. Până la urmă, îl pune în buzunar. Fântâna s-a umplut cu apă. Fantastic! Când el anunță că e timpul să plece, ea îi pune într-o plasă o pungă cu carne din frigider. De unde o ai, se miră Eugen. Am... mi-a dat-o cineva, zice, sugerând că ar fi vorba de niște vecini. Ii înfășoară pachetul de carne într-o față de masă și mai pune deasupra lui niște șervete de damasc. Să nu ți-o vadă nimeni, îi explică. Să nu ți-o ia până acasă. El râde. Adică am asupra mea un giuvaer din minele regelui Solomon și tu ești îngrijorată că cineva mi-ar putea lua pachetul de carne, o întreabă în fața porții. Da, admite ea, s-ar putea ca acum să fie mai valoroasă carnea. O sărută și pleacă și nu vede că ea rămâne acolo cu lacrimi pe obraz. El pleacă de fiecare dată. Mai târziu, după-amiaza, i se face foame și decide să supraviețuiască. De acum, nu mai are de ales. Trebuie să supraviețuiască. Scoate alt pachet de carne, îl dezgheață și îl gătește, cu geamurile închise. Se teme că mirosul ar putea atrage vizitatori nedoriți. Sunt persoane

care se poartă în viața reală la fel de absurd ca în vis. Sunt personalități obsedate și obsedante, discontinue, iraționale, ca niște picături de nebunie ale Creatorului. Ce te faci când întâlnești așa ceva? Fugi! Dacă iubești un astfel de om, ești mort. Nu știe sigur cum este Eugen. Nu îl cunoaște cu adevărat, dar fascinația pentru el persistă. Iubește totul la el, îl iubește cu mintea, cu inima, cu trupul, dar nu are de gând să-l lase s-o omoare. Un singur

vizitator nepoftit se anunță: un motan sur, frumos, dungat care se cere primit înăuntru de pe pervazul ferestrei. Mănâncă împreună din carnea cu un gust acceptabil, deși puțin cam stătut. Apoi Adina se simte teribil de obosită. Dintr-odată nu mai poate să sufere mirosul de mâncare și nici căldura de afară. Se refugiază în camera lui Bela bacsi, pe divanul de lângă măsuța de cafea. Camera lui fusese dintotdeauna răcoroasă, de când învăța aici în sesiune. își amintește cum avea obiceiul să-și scrie scrisori destinate sieși, celei din viitor. „Mie, celei din ziua de mâine", își scria înaintea unui examen important, ca și cum ar fi căutat asigurarea că evenimentul care o stresa avea să treacă, iar ea va continua să existe, întreagă, și după aceea. Uneori își trimitea scrisori destinate unui viitor mai îndepărtat. Pe acelea le lipea bine, le sigila și încerca să le ascundă de ea însăși, de tentația de a le deschide înainte de vreme. Se întâmplase să uite de micile capsule de timp și să le găsească târziu, mult după momentul destinat, dar atunci aveau un farmec aparte, ca un vin vechi. Oare?... Tocmai aici, sub sticla asta mată a măsuței de cafea, pusese odată... Sare de pe divan și ridică sticla

mesei cu o agrafă. O, doamne, chiar este un bilet acolo! Se sprijină de tocul ușii și citește: „Vocea se duce în foc, ochiul intră în soare, spiritul intră în lună, șinele în universul infinit, părul trece în plante și arbori, sângele în ape... Unde e atunci omul Purusha? - O să trec mâine examenul de literatură veche!!!! - 7 decembrie 1992". Zâmbește acelei zile din trecut. Parcă aude un fel de șuierat care se apropie, dar ce poate fi? In secunda următoare este trântită la podea și acoperită cu moloz. Un dulap a

căzut peste ea, dar a rămas proptit în măsuță și, de fapt, a salvat-o. Asta realizează după un timp, când pereții rămași încetează să se rotească în jurul ei. Divanul pe care intenționase să doarmă este acoperit de cărămizi și bucăți de tencuială și dincolo de el este grădina. Zidul casei și o parte din acoperiș au zburat. își simte picioarele ude, poalele rochiei îi sunt umede și o gleznă o ustură. Mai rău, are impresia că pielea coapselor i se atinge de ceva moale, rece, fin, o textură incalificabilă, parcă ar fi fost pielea unui delfin mort. încearcă să se extragă din celula care a salvat-o. Mintea ei funcționează doar pe bază de instinct. Speră din tot sufletul că nu sunt propriile-i intestine împrăștiate pe jos. Iese cu greu de sub dulap, are o singură zgârietură care-i sângerează. S-a tăiat într-un ciob. Dulapul lui Bela bacsi s-a spart în cădere și zeci de borcane și borcănele s-au prefăcut în cioburi. Mare noroc că s-a ales cu o singură tăietură. Mirosul însă este insuportabil: toate recipientele conținuseră viermi mai mari decât a văzut în toată viața ei, păianjeni albicioși care o cutremură de oroare, scorpioni de peșteră, miriapozi,

lilieci în diverse stadii de dezvoltare, toți conservați în formol, cel mai probabil. Trebuie să se îndepărteze! Acolo nu e bine! Trebuie să se îndepărteze de camera prăbușită, repetă mintea ei. Iese în grădină, pipăindu-se. Nu o doare nimic special, o doare totul. I se pare că nu mai aude prea bine. I se pare că tot ce vede e o fotografie mișcată. Undeva, departe, se mai aud bubuituri surde. Reperează pe stradă cizme de militari. O femeie plânge peste drum, să fie tanti Iren? Se așează direct pe pământ, cu capul în mâini, departe pe cât

poate de ziduri. Deci, se aruncă bombe. Este război, înseamnă că este război. Dacă n-ar fi fost mereu cu capul în nori și cu nasul în cărți, poate ar ști acum cine cu cine se bate. Se teme să mai intre în casă. Rămâne afară mult timp, praful se depune încet peste părul ei, pe straturile răscolite din jur, pe pinul retezat de la jumătate. Mirosul de formol al borcanelor sparte o urmărește. Cunoaște acel miros, îl însoțea mereu pe Bela bacsi. Poate din cauza emoției îi răsare acum în minte una din istoriile lui, pe care le-o spusese cândva, în copilărie, și apoi nu o mai repetase niciodată. Le povestise despre cum trebuia să stea pe scaun în fața grofului, relatându-i tot ce făcea acasă, tot ce făceau părinții lui și cum era terorizat că într-o zi stăpânul îi va face ce îl văzuse făcând unui alt servitor. îl surprinsese în pivniță chinuindu-1 pe Feri. Omul care îngrijea serele era legat de un scaun, dar din capul lui ieșea un lichid galben prin niște tuburi și bietul Feri părea mort sau măcar leșinat. Tuburile alimentau un fel de recipient mai mare, care fierbea pe lampa cu spirt. Iar aburii ieșeau prin alt tub ce trecea printr-un

vas cu apă și se distilau. Spaima pe care o resimțise văzând scena de groază, ca și neîncrederea și amuzamentul celor cărora le-a povestit, dar, mai mult ca orice, teama de răzbunarea grofului, l-au făcut să plece pribeag și să nu mai dea prin Lipova decât după moartea lui Față Neagră. Adina se întreabă de ce toate astea îi vin în minte acum. De ce? O trezește din halucinație un sunet familiar: aude sunând un telefon. E telefonul ei, sună pe masa din bucătărie. Nu poate fi decât Eugen, trebuie să-i răspundă, să-l liniștească, probabil e îngrijorat pentru ea. Cu un efort de voință se ridică

de jos și își face curaj să se apropie de casa șifonată. Ușa atârnă strâmb și din pereți se mai cern pârâiașe de moloz. Telefonul sună, dar pe ea durerea a țintuit-o în fața pinului mort. Pinul avea vârsta ei. Telefonul sună imperativ. Intră bâjbâind, calcă pe cioburi, pe tablia spartă a unui scaun, în mod curios, telefonul se află unde l-a uitat. Eugen trebuie să fie. Răspunde. Dar de la celălalt capăt îi vorbește o femeie. Adina strânge pleoapele, încercând să înțeleagă cu cine vorbește și ce i se spune. Până la urmă, adevărul trece prin ea ca o lance de gheață: e Medeea. S-a terminat insulina lui Eugen, îi comunică, și el va intra în comă în scurt timp. Din blocul lor de pe strada Paris nu se vede nicio farmacie. Nu ar putea Adina să aducă de undeva fiole de insulină glargin? In numele dragostei ce i-o poartă soțului ei, măcar atât să facă pentru el, pe lângă tot răul pe care l-a adus familiei sale... Adina răspunde că va aduce insulină, fără să aibă nicio idee despre cum va face asta. Iese din casă cu telefonul în mână și nu știe unde să-l pună, nu are buzunare la

rochia albastră de vară pe care a îmbrăcat-o de dimineață. In zorii zilei, lumea mai păstra o urmă de normalitate. Acum... Se apropie de poartă și ascultă. Dinspre oraș vine un zgomot surd, îndepărtat, în apropiere se aud glasurile vecinilor, plânșete, chemări. încă e lumină, deci nu e ora douăzeci și două, mai poate circula pe stradă, cel puțin, legea i-o permite. Dar se teme de soldați, de oameni, de tancuri. Deschide poarta și face un pas în stradă. Casa familiei Vaida nu mai e decât un morman de cărămizi. Canatul unei ferestre a rămas în picioare, unde îi fusese locul în zid și pe pervaz mai este încă

o mușcată înflorită acoperită de praf. Fereastra s-a inversat: acum nu mai oferă celor dinăuntru posibilitatea de a privi spre stradă, ci celor de pe stradă de a privi într-o casă fantomă, o casă de aer. Ocolește avalanșa de moloz revărsată pe o parte a trotuarului, apoi observă că pasajul care ducea spre bulevardul Horea este și el prăbușit. A căzut etajul întâi al blocului vechi, iar etajele al doilea și al treilea au rămas suspendate în armătura de fier beton de pe laturi. Poate că ar fi reușit să escaladeze grămada de cărămizi, plăci de beton, mobilier, covoare, aparatură, dacă nu i-ar fi venit în gând că acolo pot fi oameni, trupuri omenești și nu poate să calce peste ele. Trebuie să ocolească pe la Policlinică. Restul caselor de pe stradă par afectate într-o măsură mai mică, dar ajunsă din nou la o intersecție cu bulevardul se cutremură. Distrugerile fac zona de nerecunoscut. Vede oameni în dreptul intrării unui bloc, încercând să scoată pe cineva de sub dărâmături, alții sunt așezați jos, pe o pătură, femei și copii amuțiți de groază,

iar mai încolo, sub un copac, sunt întinși morți cu lumânări aprinse la cap. își face curaj să meargă pe cealaltă parte a străzii, dar cineva o strigă, sunteți bine, o întreabă, aveți nevoie de ajutor, dar ea face un semn din mână că nu și o lasă în pace. Grăbește pasul. Știe cam pe unde era o farmacie spre centru, dar nu reușește să-și amintească deloc cum ar putea ajunge de la farmacie în zona unde se află strada lui Eugen. Pur și simplu, i s-a șters din memorie harta. Toate străzile îi par acum niște tuneluri întunecate, iar întunericul ce se țese tot mai des nu o ajută. Știe că trebuie să se orienteze rapid sau va rata și Eugen are să moară, așa cum i-a spus Medeea. Se

strecoară pe lângă pereți, ascultă ținându-și respirația, aude glasuri, mașini, soldați, bine că drumul ei trece prin altă parte. Când i se pare că se apropie cineva, se lipește de zid. închide ochii, după metoda din copilărie: dacă eu nu văd, nici ceilalți nu mă văd pe mine. Când îi deschide, nu știe cât timp a petrecut așa, poate a adormit, nu de somn, ci din dorința de a evada din această realitate într-o alta, acolo unde nimic rău (încă) nu s-a întâmplat. Ajunsă în fața farmaciei, rămâne siderată: e într-o clădire veche, cu ușă și geamuri micuțe, care sunt prevăzute cu gratii. Degeaba ar sparge fereastra. îi vine să râdă. Nu își poate da seama la ce s-a gândit când a promis că duce insulina. Că au căzut toate ușile și geamurile din oraș? își amintește că mai există o farmacie după colț, lângă piață. Merge mai departe și simte crescând în ea un fel de nepăsare pentru ce ar putea să i se întâmple, o nepăsare ca o maree cenușie. îi apare în fața ochilor imaginea băiatului îm-

pușcat la intrarea în magazinul alimentar. Insă acum sunt atâția morți în oraș, iubito! Și chiar râde. Râde plângând. Omul e o ființă ușor reversibilă spre țărână, își spune. Obrajii omenești se prefac ușor în praf, unde citise asta? Ha, în cartea lui Omar Khayyam, pe când venea cu Eugen spre noua lor viață. Spre noua lor moarte... Se trezește lângă farmacie. Mda, iată un geam numai bun de spart. Găsește o bucată de bordură și privește în jur. își face socoteala că cel mai bine e să spargă partea de jos a ușii, ar fi suficient pentru ca să se strecoare înăuntru. Sparge sticla, lărgește spărtura și intră. Se ascunde după tejghea. Desigur că e întuneric, dar mai așteaptă puțin și are să vadă ca o pisică. Și i

se va potoli și inima. începe căutarea. Insulină, insulină, repetă în șoaptă. Găsește de toate, numai insulină nu. I se pare că prin dreptul intrării trece o umbră și se lasă jos, pe burtă. Dacă a văzut-o cineva? E o hoață. S-a deprins să fure. A spart casa unor oameni pentru mâncare. De acum are experiență. I s-a părut, nu e nimeni. Se ridică și caută, caută. Descoperă într-un sertar cutii mici de carton pline cu fiole. Insulină, Dumnezeule! Ia o cutie întreagă, cu un sentiment de imensă ușurare și iese prin spărtură. Mâinile sus și nu mișca! aude de cum se ridică pe picioare. Rămâne stană, i se pare că i-a vorbit țeava armei care este îndreptată spre pieptul ei. Nu poate ridica mâinile, nu e de acord să dea drumul insulinei. Poate s-o împuște dacă asta dorește. Mă poți împușca, dacă vrei, îi comunică armei, dar dacă nu-i duc insulina, îmi moare băiatul. N-am luat bani, mă poți controla. Casa ne-a sărit în aer. Dacă nu-i duc insulina, moare.

128

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Ăsta era repertoriul, îl epuizase. Țeava se ridică până în dreptul feței sale, este un singur soldat, nu-i place felul cum rânjește pe întuneric. Ochii lui spun că a venit vremea când nimic nu mai are importanță, când totul este permis. într-o fracțiune de secundă lovește țeava armei și fuge spre o intersecție unde e o lumină slabă. Sunt două blindate oprite cruciș și militari în jur. Soldatul nu are curaj s-o urmărească. Se scurge lipită de ziduri, acum trebuie să coboare spre strada Paris, Eugen i-a arătat o dată unde locuiește, e un bloc mic, cochet, cu mai multe apartamente și un tei mare în spațiul verde. Din fericire, aici orașul pare neatins, cel puțin atât cât vede pe întuneric, într-un final, sună la soneria din dreptul numelui Vasarin. Știe

exact ce a simțit mesagerul Fidipide după ce a alergat de la Maraton la Atena. îi deschide Medeea și, dacă nu s-ar clătina spre interior, probabil că i-ar lua cutia și i-ar închide ușa în față. O așează într-un fotoliu, la intrare, îi dă un pahar cu apă, probabil din fântâna de la Iulia neni, gândește Adina. Duce insulina din raza ei vizuală. Dintr-o cameră apare un bărbat tânăr, frumos, îmbrăcat în pijama. Seamănă izbitor cu Eugen, deci acesta e „copilul". I-a trezit din somn, acum își dă seama. Trebuie să plece, să facă drumul întors spre casa ei pe jumătate dărâmată, din moment ce nu este poftită să se adăpostească până dimineața. Eugen? A îndrăznit să întrebe. Dar simte pe undeva că acum are dreptul, i-a adus insulina. Se odihnește, răspunde Medeea cu amabilitate glacială, stând în picioare, o atitudine mai elocventă decât orice cuvânt, care se traduce prin „pleacă!". Dar tânărul ciocănește la o ușă,

tată, te caută cineva. De ce-1 trezești pe taică-tău, știi că nu i-e bine! Eugen răsare imediat și Adina citește perplexitatea de pe chipul lui ca pe ceva dureros. Se încruntă la ea și se simte rănită. Are fața descompusă de supărare, dar ea, ea a venit chemată, altfel nu ar fi cutezat. Am adus insulina, murmură ca pe o scuză. A zis Medeea că nu mai ai și ți-e rău. Eugen se uită la ele cu aceeași privire neagră. Meda, cum ai putut? Le întoarce spatele și intră iar în camera lui. Ah, deci în particular îi spune „Meda". Ce-i drept, ar fi obositor să rostești o viață întreagă hiatul acela. Adina se ridică să plece, deși mai speră că o vor opri acolo ca să nu fie silită să umble noaptea pe străzi. Dacă se gândește mai bine, chiar va rămâne, va sta sub copacul din spațiul verde. Aruncă o ultimă privire fugară prin hol și

spre ușile închise ale camerelor din ceea ce crezuse că avea să fie casa lor, a lui Eugen și a ei. Și deschide ușa de la intrare. Adina, stai o clipă. Se întoarce radioasă spre Eugen. Trebuie să pleci imediat, uite, ține legitimația asta. Nu ai niciun buzunar? Ți-o pun într-o carte, ai mare, mare grijă de actul ăsta. Hai să te conduc, întoarce capul să salute, Medeea îi zâmbește triumfător. Se opresc sub tei. Eugen o îmbrățișează. Trebuie să pleci, iubita mea. Ascultă-mă bine: cu legitimația asta mergi la camera opt de la intrarea din spate a Bibliotecii. Te așteaptă cineva acolo. Uită-te la mine, Adina, uită-te în ochii mei. Ai încredere în mine. îți dăruiesc viața. Am ascultat la radio. Au detonat o bombă nucleară la Ankara, alta la Seul. Și se pare că nu se vor opri. S-a sfârșit. Te iubesc, du-te! Vino cu mine! scâncește Adina. își aduce aminte

de ochii soldatului de la farmacie: Eugen, acum nimic nu mai are importanță, vino cu mine, totul e permis acum. Nu se poate, Adina. Sunt dator să trăiesc sau să mor lângă ai mei, dar, dacă soarta va decide altfel și voi mai fi în viață și liber, am să vin să te caut, chiar de-ar fi să merg pe jos sau pe bicicletă, nu-mi trebuie motocicleta unchiului, încearcă el să glumească. Pleacă acum, nu mai e timp! Pleacă! Se desprinde din brațele lui și-l ascultă, pleacă, a fost învățată să asculte de când era novice. Merge în pas alert spre bibliotecă, îi urmează instrucțiunile. într-o intersecție, se oprește, paralizată. Soldații din jurul blindatelor s-au transformat în oameni fără chip. Toți poartă măști și arătă îngrozitor, ca în cele mai rele coșmaruri. I se pare că i se fac semne, dar fuge. în fața bibliotecii se ține de gard. Nu știe dacă mai

poate. La camera opt e un militar, un ofițer. Sunteți soția domnului Vasarin? Mi-a spus că e posibil să-și trimită soția, asta este, ce să facem, e un singur loc pentru transportul de cărți. Vine o mașină militară și o ia. Merg spre gară, din ce se pare. Opresc în fața unui depozit. Acolo simt aceiași oameni fără chip. E dusă într-o încăpere, o femeie în uniformă îi dă un teanc de haine și o trimite la o baie să se spele. Să vă spălați bine de tot, stați sub duș, să vă spălați cu atenție și părul, vă rog să dați jos toate hainele și îmbrăcați ce v-am dat. Se execută întocmai, dar păstrează cartea de la Eugen. Când e gata, nu are oglindă să se privească, dar e conștientă că poartă o salopetă galbenă, bocanci și mască. E un om fără chip. Este urcată într-un tren. Un ofițer o însoțește până la ușa vagonului și îi înmânează o mapă cu documente. în vagon veți

fi singură, aveți tot ce este nevoie pentru călătorie, vă rog să citiți instrucțiunile, înăuntru vă puteți scoate echipamentul, pereții sunt de plumb. Noroc! Și ușa se închide pe dinafară. Vagonul e plin cu containere, într-un colț este o banchetă cu două pături și o ladă cu ceva mâncare. Nu sunt ferestre, dar arde un bec. Deschide mapa. „Documente clasificate. Reactorul 5. îndatoririle personalului de serviciu". închide mapa. Scoate cartea de la Eugen. O ascunsese sub salopeta prea largă. „Un veac de singurătate". El spusese că-i dăruiește viața, dar îi dăduse, în schimb, un veac de singurătate. Și ea a rămas datoare. Trebuia să-i fi spus! El trebuia să știe, era dreptul lui. Sau poate știa?

VI
A, In derivă

Simon strânse pleoapele. Nu avea chef să se trezească, dar zgomotul acela era prea neobișnuit. II știa din copilărie, pe când locuia la câțiva metri de o haltă abandonată, la Valea Florilor. Se apropia un tren! Ii auzea roțile scrâșnind, vuietul stârnit de vagoane la macazurile îndepărtate, șuierul locomotivei avertizând că vine. Cunoștea zgomotul trenului dintr-un film.

Se sprijini în cot și ascultă cu atenție. Nu era niciun dubiu. Urma să treacă un tren.

Doar că acolo unde se aflau casa și pământul lui nu exista nicio linie ferată.

Cum zgomotul creștea și creștea, se apropie de fereastră și dădu perdeaua la o parte. Greierii și privighetoarea din pădure amuțiseră, întunericul își ținea respirația. Apoi văzu o lumină undeva în dreapta, cam pe unde drumul o cotea pe lângă râu, spre livada familiei Câmpeanu. Odată cu zgomotul, creștea vertiginos și raza de lumină.

„Visez? Precis visez!" Cu siguranță nu era decât un vis, unul din acele labirinturi nocturne în care îi plăcea să se

piardă. Dar amestecul de spaimă primitivă, mirare și curiozitate explodară când trenul undui luminos prin fața ferestrelor sale.

* * *

Se întorsese în pat și se culcase. Era imposibil să creadă că văzuse un tren pe fereastră. Soarele dimineții îl surprinse privind în tavan, întrebându-se dacă era sau nu cazul să cosească în ziua aceea pajiștea de pe Dealul de Est. Se simțea de parcă toată viața numai asta făcuse! Mirosul de iarbă crudă și flori, sunetul cremenei pe lama coasei și încordarea mușchilor lui, în mișcarea de răsucire cu care secera masa verde, erau cele mai vii senzații din mintea lui, din amintirile lui.

Se ridică mânat de lumina tot mai puternică, se bărbieri în oglinda atârnată în cui, apoi puse la fiert, pe plita electrică, un ibric mare de cafea și două ouă.

Deschise ziarul și citi articolul de fond. Era ceva despre retrocedarea pădurilor, o poveste încâlcită, însă numai bună în timp ce mânca cele două ouă, bucăți de slănină și ceapă, era chiar potrivit, deși i se părea că cei de la ziar discutau același subiect de când lumea!

Când termină de mâncat, își puse pălăria de pai, luă termosul cu ceai rece și ieși în curte. încă de acolo se vedea că ceva nu e cum trebuie. O dungă plutea deasupra râului, în lung. Pe malul celălalt îl văzu pe Dragomir hol- bându-se și învârtindu-se încoace și încolo, ca și cum, dacă s-ar fi întors puțin cu spatele, drăcia avea să dispară.

134

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

îi făcu un semn și bărbatul începu să gesticuleze în

toate direcțiile:

— Ai văzut? Ai văzut? De la un capăt la altul!

Simon se apropie câțiva pași, se uită în susul râului, apoi în jos. Dragomir avea dreptate: linia de tren plutea pe deasupra apei. Erau acolo șinele de fier, traversele, chiar și pietrele colțuroase presărate printre ele. Și nu le susținea nimic! Ar fi vrut să se mire, dar constată că era în stare să accepte faptul ca pe ceva posibil. Dacă drumul de fier trecea pe deasupra râușorului lor, era în regulă. Probabil că trenurile aveau să sperie rațele și gâștele.

Chiar atunci se făcu auzit un zgomot surd în depărtare. I se păru că liniile tremură imperceptibil și înțelese că avea să treacă încă un tren. Pe partea cealaltă, Dragomir încremeni cu ochii măriți, apoi făcu câțiva pași în spate, cu o expresie de groază pe chip. Ce putea să-l sperie atât de tare? Până la urmă, era doar un tren, gândi Simon, privind cu mirare cum gura vecinului său se închidea și se deschidea de parcă ar fi fost un pește scos pe uscat.

Atunci observă direcția în care privea Dragomir: Insula Suspendată părea să se clatine, să vibreze. Asta chiar nu era bine! Nu mai avu timp să se gândească ce ar fi presupus stricarea echilibrului Insulei, pentru că trenul se apropia în salturi.

Nu s-ar putea spune că Simon nu mai văzuse niciodată trenuri, însă adevărul era că nu văzuse trenuri în realitate. Nu era de mirare că întreaga atenție i-a fost captată de monstrul de la capătul străzii și nu e de mirare nici că lui nu i se părea nimic straniu în faptul că trenul vălurea, se

mișca asemeni unui viermișor care-și trage partea din spate spre înainte, făcând o buclă la mijloc, apoi

înaintează cu partea din față și o ia de la capăt tot așa. Pur și simplu, Simon credea că așa merg trenurile. Când vagoanele îi dansară prin față, avu totuși ocazia să constate că persoanele de la ferestre nu păreau tocmai încântate de călătoria lor. De fapt, înăuntru părea să fie un talmeș- balmeș. Bieții oameni se țineau de ce apucau, bagajele căzeau, se rostogoleau și tot felul de obiecte se pierdeau acolo unde ușile sau geamurile erau deschise. Intr-adevăr, ceva nu era bine deloc! își zise calm Simon. Poate domnul Sander ar trebui să se ocupe puțin de acest aspect.

La capătul unuia dintre vagoanele de la coada trenului coborâră două persoane. De fapt, s-au aruncat din tren, concluzionă Simon, e și normal, trenurile nu sunt un mijloc de transport adecvat și nu e surprinzător că s-a renunțat la ele.

Se îndreptă spre ei. Erau un bărbat și o femeie. Cei doi se certau.

— Să nu cumva să-i spui! insista bărbatul, dar privirile lui fioroase nu păreau s-o intimideze pe cea de lângă el. Situația este instabilă și nu putem ști ce se va întâmpla dacă îi spui! mârâi printre buze, când Simon se opri în fața lor.

— Ati văzut cumva o fetită? întrebă femeia. , *

** **

Pe când îi așează pe cei doi musafiri în camera lui, care îi servea și de dormitor și de bucătărie, Simon realiză,

pentru prima oară, că nu-și aducea aminte să fi fost vreodată acasă la ora prânzului. Se simțea încurcat și, deschizând frigiderul, se convinse că sunt motive

de stânje-neală: nu avea nimic de mâncare.

întotdeauna, când venea acasă spre seară, descoperea un sufertaș cu două feluri de mâncare în frigider. Nu prea știa ce bagă în gură, era un om distrat, dar, cu toate acestea, avea grijă să spele recipientele și să le lase pe un colț al mesei, la uscat. Dimineața nu mai erau acolo, în schimb apăreau în frigider cele două ouă, slănina și ceapa.

Trebuia să-l roage pe Dragomir să-l împrumute cu niște mâncare. El stătea acasă tot timpul și creștea găini, era pasiunea lui. Probabil că avea și ouă și came.

Dragomir îi oferi ceva ce semăna cu o tocană. Era teribil de surescitat din cauza trenului, a liniei ferate, care numai din fier nu părea să fie, dar mai ales din cauza celor doi „intruși".

— Cum poți să știi ce sunt? Cum i-ai putut primi la tine în casă? Ce va zice Sander? Dacă sunt din Sistem?

Simon căzu pe gânduri o clipă, apoi păru să-și amintească:

— Dar oamenii sunt disperați. Le-a dispărut o fetiță, o caută, de-aia sunt aici.

— Fii serios! Afară au rămas numai centraliștii, sunt centralișți? Au ecusoane? Iar dacă vin din Interior, nu sunt oameni, ascultă-mă pe mine! Nu trebuia să-i primești, o să se supere Sander.

Era greu să-l abați pe Simon din calmul lui enervant, constată Dragomir, privind înciudat cum vecinul trecea puntea peste râu: nu dădu nicio atenție șinelor de tren

din cauciuc sau pietrelor imponderabile; Simon ducea cratița ca pe un trofeu al ospitalității, spre casa unde îl așteptau oamenii, care nu erau oameni

și care, dacă ar fi fost doar sosii de cauciuc ar fi fost o fericire, însă cine știe ce puteau fi...

De fapt, Simon se gândea că străinii chiar aveau ceva ciudat. Bărbatul era stăpânit de o furie pe care nu încerca să o ascundă. Nu durere, nu disperare, ca în cazul femeii, ci furie. De altfel, cei doi se certau de când veniseră. Ajuns în dreptul ușii, Simon ascultă:

— întrebăm pe aici pe cine găsim și eu mă întorc, să știi, zicea bărbatul.

— Sigur că da, Toma, întoarce-te, abandonează-ne, e stilul tău.

— E vina ta, nu ai supravegheat-o.

Simon intră. Nu prea știa ce să zică. Puse cratița direct pe masă. Deschise bufetul și, pentru prima oară, realiză că nu avea decât o singură farfurie, o singură furculiță. Le așeză în dreptul femeii.

— Să mă iertați, știți, noi suntem refugiați, nu prea avem de toate...

— Cum se numește locul acesta? încercă femeia să pară interesată.

— Suntem în Arhipelag.

— Aha! Deci nu ati văzut o fetită blondă îmbrăcată în J I rochiță albastră...

- Nu...

Simon o privea direct în față, fără ocoliș. Spusese că o cheamă Mara. Avea ceva diferit față de toate femeile pe

care le întâlnise până acum, nu prea multe, de când scăpase din Sistem. Nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă că Mara este o frumusețe, dar era pe chipul ei un lucru care-1 atrăgea.

— Vă mulțumim pentru tot, trebuie să plecăm,

orice întârziere ne poate costa. Există vreo localitate în apropiere? Unde merge trenul?

— Oh, trenul! făcu Simon, trezit din visare. Trenul a apărut prima oară azi noapte. Domnul Sander trebuie să-l fi introdus. Nu știu unde merge.

—Cine e domnul Sander? Am putea vorbi cu el?

— E stăpânul domeniului. Puteți vorbi, dar numai când coboară. Ia priviți pe fereastră! Sus, acolo, sus! E pe Insulă.

— Doamne-Dumnezeule, Toma! O insulă care plutește. E un indiciu. Ai putea suna la celula de criză, poate ne ajută cumva.

— Mi se descarcă telefonul, nu știu câte apeluri mai pot face. Sună de pe al tău.

— L-am pierdut în tren. Oricum, nu te poți întoarce dacă nu îți comunică puncte de reper.

— Fir-ar să fie! Ies afară, să vezi că nu am semnal!

— E soțul tău?

1

Mara îl privi pentru prima oară în față. Cine putea fi acest personaj care punea întrebări directe?

— Suntem separați, zise după o clipă de tăcere. Adina a dispărut și eu sunt vinovată, locuia cu mine.

— Deci veniți din Exterior, de la centrale.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Mara, noi suntem refugiați. N-o să-ți ascund că nu prea suntem în siguranță, deși domnul Sander face tot ce

poate. Dacă nu știu totul despre voi, ar însemna să pun în pericol acest loc. Sunteți oameni?

— Ce tot spui acolo? Sigur că suntem oameni! Arătăm a extraterestri?

Toma îi făcea semne la fereastră, să iasă afară. O urmări din priviri. Era ceva special în ea, o

frumusețe secretă care nu avea de-a face cu formele corpului sau cu trăsăturile feței. Altceva. Trăia cumva în propria ei sferă de neatins. Simon se simți în pericol: era pe cale să se îndrăgostească, dar această străină nu era pentru el. Se uită la ea prin sticla ferestrei. Se plimba în jurul soțului ei, care vorbea la telefon. Era palidă de îngrijorare și avea un șchiopătat aproape imperceptibil. Ieși pe prag, ca să-i audă ce-și spun. Bărbatul încheiase convorbirea și se răstea la Mara:

— Ai lăsat-o singură!

— Se jucau atât de frumos, era cu Iulia în grădina lor. Era și Arpi cu ea. Ce putea să li se întâmple? El s-a dus acasă, e bine.

— în grădina bibliotecarului!

— Renunțase la tot, nu mai avea biblioteca. Dacă era să se întâmple ceva rău, s-ar fi putut întâmpla oriunde.

— Caut-o, dacă vrei, eu cred că este fără sens.

— E și copilul tău, chiar nu îți pasă deloc?

— Nu mai e nimic de făcut. Cât timp linia de tren persistă, aceasta este calea de ieșire. Eu mă întorc acum. La revedere!

— Stai! Te rog, Toma, te rog, ajută-mă, nu o pot găsi de una singură!

140

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Toma, însă, urcă pe punte și de pe punte se cățără pe linia de tren. Simon văzu șinele îndoindu-se ușor sub pașii nesiguri ai bărbatului, semn că linia era tot mai puțin rigidă. Mara plângea în hohote, chiar acolo, în fața casei lui, ca un dar al Insulei. Nu trebuia decât s-o consoleze, decât să o ajute să-și găsească fetița.

— Te ajut eu s-o cauți pe Adina. Cunosc bine de tot dealurile din jur, cosesc iarba în fiecare zi.

Numai azi, nu... - adăugă meditativ, așezându-se jos, acolo unde capitulase Mara. Nu mă crezi?

— Poate ar trebui să mergem de-a lungul râului, suspină femeia, cu nasul într-o batistă, pe când silueta celui care-i fusese partener dispărea departe, pe linie.

* * *

Se așezaseră pe iarbă, sub umbra pe care Insula o aș- ternea peste pământ. Mara inspiră miresmele câmpiei, ascultă sunetul ca de arc întors al unei păsări, privi minunea culorilor în jocul creat de lanurile aurii, alternând cu dreptunghiurile verzi pe care creștea o recoltă necunoscută. Drumuri netede străbăteau locul, râul curgea prin mijlocul văii, iar deasupra apei se desfășura linia trenului, ca un tentacul trimis de o lume imposibilă. Adina era de negăsit și un fel de renunțare îi invadă inima. Nu putea să lupte cu forțe care o depășeau.

— E păcat să ne întoarcem, când am ajuns deja atât de departe, Simon!

— Nu, nu putem rămâne peste noapte afară. Vom merge în fiecare zi în altă direcție, îți promit că o vom găsi pe

fiica ta. însă, în fiecare noapte trebuie să fim la adăpost. Nu-ți pierde speranța, Adina e pe aici, pe undeva.

— De ce trebuie să ne întoarcem acasă? Nu pricep!

— Ascultă și spune-mi ce auzi.

Mara ascultă, ținându-și răsuflarea. Câmpia vălurită tăcea până în depărtări. Doar în răstimpuri se auzea cârâitul ca de arc întors al acelei păsări,

dar asta parcă adâncea tăcerea. Apoi, *sunetul* ajunse la ea. Era ceva între foșnetul stins ridicat la înaintarea unei armate printr-un lan de porumb și ceea ce ar auzi cineva dacă ar sili un milion de cărăbuși să urce pe un zid de carton. Simți pielea rece pe brațe și se înfioră. Avea sentimentul profund că ceva nedeslușit, dar foarte rău, e pe cale să se petreacă.

— De ce se aude așa?

— Pentru că tocmai vor sosi pachetele de memorie, iar asta va declanșa atacul crabilor. Eu am mai pierdut un transport, dacă mi se mai întâmplă, nu voi mai putea suporta interfața. Te rog, înțelege-mă.

— încerc, dar nu știu unde mă aflu. Nu poți să-mi spui?

— Ni s-a promis tinerețe și viață fără de sfârșit dacă acceptăm să ne virtualizăm. în exterior au rămas numai tehnicienii de la centrale și familiile lor... Și cei care au fugit, cei pe care instinctul de supraviețuire i-a salvat... Nu pot să-ți explic ce se întâmplă pe Pajiștile Verzi ale Eternității, pentru că doar numele sună frumos, în rest e iadul, e parcul lui Seth, tardigradul morții. Profesorul Sander salvează suflete. A construit insule pentru o femeie pe care o iubește. Unele nu i-au plăcut și le-a scufundat. Dar ea nu l-a părăsit, e cu el, acolo, sus, plutind.

142

însă nici insulele scufundate nu au fost lăsate fără întrebuințare și ne-a adus aici pe noi, Domnul să-l binecuvânteze!

— Nu te supăra, nu înțeleg.

— Eu sunt de vină, ți-am spus că am pierdut un pachet de memorie.

— Nu înțeleg, cum adică, suntem pe o insulă scufundată aici?

— Da, sigur. Privește sus, spre dreapta: e balena Moby Dick. Dacă insula nu ar fi scufundată, cum ai putea-o vedea plutind deasupra? Vezi cum scuipă jetul de apă?

Mara se scotoci prin buzunare și scoase un telefon.

— L-am mințit că mi-am pierdut telefonul, ca să economisesc un apel. Știam că el o să plece, zise de parcă și-ar fi explicat mai mult sieși, în timp ce forma repede un număr.

— Sunt subiectul Mara David, în ieșire din data de doisprezece iulie. înregistrez punct de reper în celula de criză sintagma: „Moby Dick". Menționez că sunt în așteptarea unui raport la acest număr și că s-a mai efectuat o înregistrare acum - privi ceasul - șase ore, cu sintagma „Insula plutitoare".

— Ce-a fost asta? întrebă Simon, brusc circumspect.

— Ai văzut vreodată un labirint? Ai auzit de Tezeu?

— Am auzit de Tezeu.

— Da? făcu ea, zâmbind. Păi, cum să-ți spun, acesta e firul Ariadnei.

— Dacă nu plecăm chiar acum spre casă, vei avea și monștri de ucis, nu doar un biet minotaur, clipi Simon.

143

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Sentimentul neliniștitor o străbătu din nou. Ascultă un moment: un milion de cărăbuși urcau un perete de carton. Doar că acum știa că nu sunt cărăbuși, ci crabi.

* * *

Se întorceau pe firul apei. Linia de tren părea destul de fragilă în anumite locuri, ceea ce o îngrijora serios pe Mara.

— Cât crezi că va mai rezista?

— Cât va dori domnul Sander.

— Ha! Mă tem că domnul Sander nu are habar de linie, Simon.

Bărbatul făcu un pas în lateral și o privi cu atenție:

— Spui că veniți de la centrale, din Exterior...

— Din exterior, da, însă nu știu despre ce fel de centrale vorbești.

— Cele care furnizează energie pentru existența a tot ce vezi.

— Aha!

— De ce nu vrei să-mi spui adevărul?

Mara se opri din mers. Soarele scăpătase, dar nu apunea, era ciudat. Lumina crepusculară părea că va dura mult timp.

— Dacă lumea ta nu poate suporta adevărul? Dacă stricăm echilibrul?

Simon păru să se gândească, apoi zise:

— Uite, știi ce cred eu? Aici nimic nu pătrunde fără știrea lui Sander. Dacă te afli aici, precis ai un motiv, așa că spune-mi.

144

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Mara surâse fără voie și-i arătă spre balonul dirijabil care plutea deasupra:

— Balena înota în apă, balonul plutește în aer, nu înțeleg nimic, dar e frumos. La noi, dintotdeauna au fost dispariții, însă la un moment dat au început să apară lucruri. Și oameni.

Se baricadaseră în căsuța de lemn. Mara nu se înșelase: afară apusul stăruia, razele piezișe ale astrului desenau copacilor umbre lungi, apa

râușorului era ruginie, coama dealurilor părea evanescentă. „Iar crabii au escaladat peretele", își zise îngrijorată. Sunetul se apropiase considerabil. Era mai mult ca sigur că nu venea doar un milion de crabi, ci mult mai multi. Oare mai exista speranță pentru Adina? Un suspin îi străbătu pieptul: oricât încercase să fie curajoasă și rațională, așa cum Toma îi pretindea, cu un ton persiflant, în asemenea clipe durerea pierderii copilului avea să răzbată până la urmă la suprafața ființei sale și s-o transforme într-un ghem de nervi și isterie.

— O vom găsi! Mara, uită-te la mine, o vom găsi, văd cât suferi, dar te asigur de un lucru: crabii nu-i vor face nimic. Adică nu-i vor face nimic - adăugă el mai rezervat - cu o singură condiție: să nu se atingă de niciun pachețel.

— Pachețel?

— Da, de pachetele de memorie care vor sosi. Vezi, Sander menține lumina cât se poate de mult tocmai pentru ca toți să ajungă să și le recupereze, dar mai sunt și cazuri când este imposibil...

— Ce sunt crabii ăștia?

— Sunt trimiși din Interior. Sander este un rebel care a reușit să evadeze, ba a luat cu el atâta lume! Acum ne

recuperează memoria din bazele lor de date, numai că merge destul de greu. Crabii? Crabii sunt niște robotei... cu clești și dinți...

— Ascultă, Simon, înainte să apară roboțeii posesori de clești și dinți, trebuie să clarificăm ceva.

Sunetul de afară se auzi mai aproape, ca un fel de amenințare la ceea ce tocmai spusese. Mara inspiră iute și zise:

— Nu doresc decât să-mi găsesc cât mai repede

fetița și să plec de aici. Mi se pare că ai nevoie de ajutor și sunt dispusă să te ajut dacă îmi spui ce să fac, însă după aceea mă vei ajuta, la rândul tău. Stai, stai! Nu așa, ca azi, plim- bându-ne fără tintă. Concret, adunăm toti vecinii, formăm o echipă, ne organizăm...

— Mara, nu înțelegi cum funcționează locul acesta. Suntem ca un glob plutitor. O insulă. O enclavă. Un chist în mașinăria care a înghițit lumea. Adina nu putea pleca de aici. Dacă a intrat, o vom găsi.

— Nu, tu nu înțelegi cum stau lucrurile, Simon. Privește linia de tren: se descompune. Când va dispărea, n-o să ne mai putem întoarce.

— Nu ai unde să te întorci, Mara, pentru că nu ai plecat de nicăieri.

Și Simon își dori în sinea lui ca linia de tren să dispară chiar în acel moment.

Pe plita electrică aburea ibricul plin cu ceai. Ceai adus de Mara, pliculețe găsite prin buzunare. Simon inspiră aerul aspru, ozonat, așa cum era de fiecare dată la sosirea pachetelor. Avea o emoție rece pe ceafă, de parcă ar fi purtat un fular ud. Stăteau sprijiniți de peretele de lemn al

casei și țineau în câte-o mână ceașca de ceai, iar în cealaltă o bâtă solidă. Se uită din nou pe geam, înăuntru, în casă. Ibricul de pe plită aburea, patul lui modest se alinia cu peretele de apus, pe masă încă trona cratița lui Dragomir. Dar totul părea schimbat. Și era din cauza acestor oameni veniți cine știe de unde. Prezența percutantă a femeii de lângă el dăduse lumii lui o patină de vechime și irealitate.

Ieșiseră din casă, în ciuda dezaprobării lui. Ea îi

spusese: „poți să rămâi, eu voi aștepta afară, și Adina mea este undeva afară", iar el nu avusese nimic de replicat, pentru că dacă ar fi pomenit ceva despre dinții și ferocitatea crabilor, nu ar fi făcut decât să agraveze totul.

— Ai început să povestești despre apariții...

Mara sorbi din ceașca de ceai și își sprijini ceafa de perete. Privea în depărtare, spre orizontul de unde crăn- ținitul crabilor se apropia inexorabil.

— Eram la mare, în vacantă, zise ea exact când Simon credea că n-are de gând să mai vorbească, cu Adina și Toma, deși ne despărțiserăm, în sufletele noastre... eram împreună și totuși, cumva, separați. Aveam tot timpul sentimentul că undeva, unde nici nu-mi pot imagina, mă așteaptă o viață nouă, doar să am curaj să pășesc în necunoscut, să accept provocarea schimbării, mă înțelegi? Toma era deja foarte departe de mine, iar eu înțelegeam că nu pot să fiu numai și numai o mamă. încă așteptam lucruri noi de la viață. Ca o ironie, lucrurile noi n-au întârziat să apară, însă erau cu totul neașteptate. Aveam camere la un hotel cu vedere spre mare și într-o dimineață ne-a trezit zgomotul neobișnuit al sirenelor de

poliție. Peste noapte intrase în port *Octavius,* un vas comercial dispărut în urmă cu sute de ani. Abia după- amiază am aflat cum se numește. Nu am dorit să ne apropiem alături de mulțimea de curioși, dar camerista care ne servea ne-a povestit că pe vas echipajul era prezent, însă toți erau congelați. La știri se spunea că vasul mai apăruse cândva, prin 1775, dar dispăruse la fel de misterios. Autoritățile au ridicat o prelată în formă de cortină și nu am mai putut vedea mare lucru nici de la fereastra camerei... Bineînțeles că Toma a plecat spre

capitală, este ziarist și înregistrase un reportaj la fața locului, dar chiar și fără sursele lui de informații, tot îmi ajungeau la urechi lucruri de necrezut. Mai întâi fusese avionul acela din State. Aterizase fără pilot la Bruxelles și era plin de schelete omenești. Apoi au descoperit că era o cursă dispărută în 1946. După nici o lună de zile, din gura metroului s-a revărsat pe străzi un fluviu. A erupt de undeva din zona dintre stații, au estimat, dar cert este că a înghițit Dâmbovița, a acoperit câteva bulevarde până și-a găsit vadul. Dar nu e prea spectaculos, dacă mă gândesc la cutremurul care a înălțat un pisc muntos nou în Peru sau la *desprinderea Portugaliei de uscat.* Haiti nu mai este o insulă, Bering nu mai este o strâmtoare, ci un istm. Pe insula Rosalia, în Galapagos, s-au născut o mulțime de copii cu blană. Dorisem schimbări? Le primisem! Nu conta că nu acesta era genul de schimbare la care am visat... Și se spunea, pe la diferite emisiuni, la ore mai târzii, desigur, că e abia începutul. Că porțiuni mici ale lumii au devenit bidimensionale, iar savanții nu pot explica fenomenul. Ai auzit? Cum e posibil așa ceva?

148

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Cred, aproape sunt sigur că am fost fizician. Uite, prezența ta mă ajută să îmi aduc aminte! E incredibil. Ceea ce îmi povestești mă duce cu gândul la principiul holografic, un model al universului...

— O, taci! Pe cine crezi că mai interesează acum toate astea? Au apărut printre noi părți ale unor lumi pe care le credeam inexistente. Economia mondială s-a prăbușit. Domnește haosul acolo de unde vin, Simon. Ne putem pierde în propria noastră grădină, în casă sau prin oraș. Unii oameni nu au mai fost găsiți niciodată, alții, chiar dacă sunt

recuperați, când revin nu mai sunt ei înșiși, încât ajungi să te întrebi ce anume au pierdut acolo unde au fost...

— Sau ce au adus înapoi cu ei...

Mara întoarse capul spre el și îl privi. Lumina apusului i se răsfrângea pe obraji și asta aproape că îl duru, atât era de frumos. Să fi fost o făptură umană această ființă venită din necunoscut? Cum de ajunsese tocmai la el?

— Ascultă-mă, nu glumesc. Sunt sigur că eram fizician, dar vezi, un pachet de memorie în minus este o lovitură grea... Ceea ce se petrece acum pare un fel de inflație haotică, la altă scară, evident, adică mici regiuni ale realității încep să se dilate și să inunde spații paralele. Ținând însă cont de mărginirea Bekenstein...

— Simon, te rog! Eu nu înțeleg oricum nimic din ceea ce spui! Tot ce știu este că într-o zi nu am mai putut ignora semnele din jurul nostru și am fost cuprinși de spaima că ne-am pierdut definitiv controlul asupra propriilor noastre vieți.

149

Tunelul de la capătul lumii Diana

— Povestește-mi, Mara. încă mai avem de așteptat, bărcile nu se văd.

— Vin pe râu, în bărci?

— în bărci, pe sus. De obicei pachetele sunt aruncate din apele care scaldă Insula.

— Mai bine povestește-mi tu. îmi este folositor să știu, dat fiind că lumile noastre au început să se amestece.

— Nu se amestecă, doar au început să devină vizibile una pentru alta, e totul așa cum era de la începuturi.

— Sunt multe insule în Arhipelag?

— Doar șase. Prima creată a fost Insula Tristan

da Cunha, iar cea pe care o vezi plutind e *Invenția lui Morel.*

— Și celelalte unde sunt?

— Sub noi, ia uită-te! - și Simon lovi cu călcâiul în pământ, desprinse o bucată de sol, se aplecă și decopertă cam cât suprafața unei cărți, sub privirea ei uimită. Hai, uită-te! - o îndemnă din nou, până când Mara îngenun- che și privi prin ferestruica ciudată: sub ei se întindea văzduhul nesfârșit, presărat de nori alb-aurii, iar undeva jos, jos, în apele calme ale unui ocean, naviga o insulă plină de verdeață.

— Lumi imaginare, vise! rosti ea, ridicându-se puțin amețită.

— Visele sunt momentele cele mai reale ale vieților nostre, Mara.

— Dar visele nu se împlinesc niciodată.

Simon nu a mai apucat să răspundă, cu toate că i-ar fi dat un răspuns frumos, îi stătea pe buze să-i spună că visele sunt sacre și se împlinesc, însă chiar în acel moment,

se petrecută deodată trei lucruri: la capătul străzii s-a ivit valul de crabi, Marei i-a sunat telefonul și un glas de fetiță strigă de undeva: „Mami!"

— O, Doamne, nu pot să pierd apelul! Simon, uită-te după ea! De unde mă strigă?

In largul de deasupra lor, o barcă cu o singură velă se apropia împinsă de vânt. Peste scrâșnetul crabilor, Mara auzi deslușit clipocitul valurilor.

— Merg eu s-o iau pe Adina! Stai aici, nu lăsa crabii să te înhațe, pocnește-i cu bâta, dar, mai ales, ai grijă să nu fii sub barcă!

— Unde e? strigă femeia, dar în aceeași clipă răspunse la telefon și lovi neîndemânatic un crab cât o minge, care înălțase cleștii spre pantalonii ei.

— Peste râu, cu Dragomir.

— Vin și eu!

— Nu, tu nu poți trece râul, ferește-te de barcă!

Mara însă nu-1 mai auzea, asculta ce i se spunea în aparat, ceva atât de îngrijorător încât nu observă că barca se îndrepta exact spre porțiunea de cer de deasupra ei și nu simți nici crabul care o apucase cu tenacitate. Totul dură câteva clipe: un fel de tun aruncă din ambarcațiunea zburătoare câteva zeci de pachețele albe, ce începură imediat să plutească, deschizând mici parașute, iar barca trecu sus, pe deasupra Marei și un val de apă sărată o inundă, doborând-o la pământ.

— Ți-am spus, ți-am spus! strigă Simon, aducând copilul în brațe peste pod, în colcăiala de crabi. Fetița începuse să țipe și să se zbată, Dragomir alerga pe malul celă-

lalt ca un nebun, încercând să prindă un pachet care se părea că îl urmărește, pești mici, colorați exotic, agonizau pierduți de valul care purta barca și chiar atunci un crab o mușcă, așa încât Mara nu mai putu să pretindă că îi ignoră. De fapt, leșinase pentru câteva clipe. Telefonul îi dispăruse din mână. Probabil că erau pierdute și ea și Adina.

— Ai spus că nu ne vor face nimic dacă nu ne atingem de pachete! țipă furioasă și lovi strașnic cu bâta doi crabi, dintre care unul, în mod evident, fu scos din uz. Dă-mi fetița! încerc să mă urc pe linie, atât cât mai e din ea, altfel vom rămâne aici pe vecie, carnalul este extrem de instabil, așa mi-au spus.

— Ți-o aduc eu, urcă-te!

Nu era deloc ușor să se îndrepte spre o anume țintă când picioarele le erau amenințate necontenit

de clești tăioși. Mara fusese ciupită de mai multe ori, dar înainta cu vitejie și, ajutată de Simon, se cățără pe linie. Șinele de tren erau foarte moi, abia o țineau. Se simțea ca pe o punte de funie la mare înălțime, traversând un canion. Doar că acum traversarea era cu mult mai grea. întinse brațele după fetița terorizată, care intrase într-o neliniș-titoare tăcere și încremenire. Greutatea copilului îndoi traversele și mai mult. Mara încercă să păsească, dar un picior îi scăpă în jos și căzu, însă reuși să se mențină pe linii. Se redresă greu și atunci întoarse capul. îl văzu pe Simon copleșit de crabi. Avea picioarele însângerate, pantalonii îi erau sfâșiați și văzu cu groază că lipseau și bucăți de came din pulpele sale. Un braț îi fusese retezat. Dea-

supra lui plana un pachețel alb, dar era clar că destinatarul nu va mai fi capabil să-l apuce.

„Nu se poate, nu fac asta! Nu am de ce să fac așa o neghiobie!" își zicea Mara, chiar în timp ce săvârșea neghiobia în sine. Coborî de pe linie în viermuiala crănțănitoare a crabilor, care i se păru o nimica toată pe lângă nesiguranța și instabilitatea căii de tren.

Arse câteva șuturi încoace și încolo, își recuperă bâta și mai lovi de câteva ori crabii mai zeloși, din a căror crustă săriră mici dispozitive dezgustătoare. Când ajunse lângă Simon și îl prinse de umăr, acesta era deja pe punctul de a se prăbuși. Se retraseră spre casă, cu crabi agățați de picioare. Mara deschise ușa și îi lăsă pe cei doi înăuntru, izbi crabii care încercau să pătrundă, apoi se întoarse și semănă distrugeri importante printre crustacei. Pachetul lui Simon se legăna nehotărât deasupra

intrării. Mara îl apucă dintr-o săritură. Noroc cu picioarele ei! Se întoarse spre ușă, conștientă că abia acum crabii vor înnebuni, dar reuși să intre și să încuie, scăpând doar cu câteva pișcături mai serioase în șolduri și fese.

în câteva clipe se lăsă liniștea și se făcu noapte.

Din linia de tren mai rămăseseră doar scame, pe ici, pe colo. Dimineața zilei următoare era învăluită într-o ceață trandafiriu-aurie și păsări neștiute cântau la ferestre. Mara privea afară. Niciun crab! Doar sus, pe cer, Insula plutea maiestuos și, deasupra ei, ca un nimb, dăinuia un curcubeu circular.

Mara cercetă picioarele lui Simon. Fețele cu care îi în- fășurase pulpele seara trecută la culcare opriseră sânge-

rarea. Mai mult o întrista pierderea brațului. „Mă vindec repede", o asigură el, cam posomorât. „O să-mi crească la loc."

Mâncară toți din tocana lui Dragomir. Adina părea să-și revină, ceea ce era cel mai important. Simon își luă termosul din frigider. Erau deja trei farfurii în bufet și asta îl nedumerea, fiindcă era evident că femeia nu avea ce căuta aici. S-o întrebe, să se lămurească repede! Să-l omoare, dacă asta vrea, să-1 *șteargă,* dacă pentru asta venise, deși era ilogic să aduci și un android mic și fără utilitate într-o asemenea misiune. Se întoarse spre ea:

— Aștept, dă-i drumul, zău că nu pricep de ce nu ai făcut-o azi noapte!

Ea se fâstâci într-un mod foarte culpabil.

— Să fac... ce?

— Tu știi, fă-ți misiunea pentru care ai venit. Să nu crezi că n-am observat că e ceva în neregulă cu

tine. Sunteți niște androizi performanți, dar nu aveai cum să-mi mărturisești, nu-i așa? „Arătăm a extratereștri?" - o maimuțări el. j

— Nu înțeleg...

— Picioarele tale, le-am văzut!

— Protezele mele, vrei să spui... roși ea. Da, am proteze bionice în loc de picioare.

— Și vrei să te cred!

— Da, crede-mă!

— De ce, mă rog frumos, ai proteze? făcu el ironic.

— Am avut un accident.

— îhm...

154

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Ieri m-am bucurat pentru prima oară că le am, să știi. Fără ele...

— Și cum le-ai dobândit, ca să zic așa?

— Plecasem cu mașina, încă eram cu Toma... Din fericire, Adina nu călătorea cu noi. Ne certam, el n-a fost atent, într-o curbă ne-am dat peste cap. Eu n-am mai putut ieși, mașina s-a aprins, el s-a panicat și a fugit. Am avut noroc cu cineva care trecea pe acolo, dar era prea târziu pentru picioarele mele.

— Și după toate astea, te-a părăsit!

— Nu poți iubi o femeie cu picioare bionice. El însă nu m-a iubit nici înainte. întrevăd însă un motiv în toată povestea, Simon! zise ea zâmbind. Ce crezi, nu voi fi cea mai grozavă recuperatoare de pachete?

Văzuți de sus, de pe Insulă, cei trei formau o familie fericită. Așteptând să-i crească brațul, Simon nu putea cosi, dar era sigur încă din acea primă dimineață că se va ocupa din nou de fizică după ce își va recupera memoria. Așa că se așezară cu toții jos, pe câmpul năpădit de maci, chiar lângă scheletul unui galion spaniol. Deschise cu grijă pachetul și extrase pastilele aurii din foița în care fuseseră învelite. Le înghiți. Mara îi văzu chipul

transfigurat și își spuse că niciodată nu o mai impresionaseră în așa fel ochii unei ființe omenești. Sander, însă, de sus, de pe Insulă, zâmbi: el știa că ceea ce simțea Mara era un început de iubire.

— Acum sunt foarte sigur că poți să-mi spui tot, Mara. Ce se petrece, cum ai ajuns aici?

— Și tu, domnule, trebuie să-mi spui de ce nu pot să merg pe celălalt mal al râului!

155

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Dar poți, numai că vei avea o perspectivă mai ciudată, dacă o suporți... Acolo e *Insula din ziua de ieri...* E rândul tău acum.

— Lumile imaginare din filme, cărți, vise, au căpătat consistentă materială, au devenit adevărate, de asta e haos la noi.

— Totul este energie, nu există energii mai adevărate decât altele.

— Iar începi?

— Deci acum tu crezi că te afli într-un film?

— Nu, într-o carte. Au ars toate cărțile, dar nu a ajutat cu nimic. Sunt în cartea scrisă de vecinul meu, bibliotecarul, împreună cu soția lui, înainte ca ea să moară de cancer. Au scris cartea ca pe un refugiu pentru ei doi.

— Ești minunată când îți imaginezi că trăiești într-o carte, știai? Cred că aș vrea să te sărut.

— Ne vede Adina!

— Nu, se joacă mai încolo, dar să-l lăsăm pe domnul Buendia să treacă pe cărare fără să-1 intrigăm.

— Oh, un general!

— Nu, e doar colonel.

VII

Cuibul

Ura să meargă prin labirintul de coridoare din afara cuibului. Ivona era atentă să urmeze săgeata care se lumina în fața picioarelor ei, indicându-i direcția, încerca să rămână concentrată asupra acestui amănunt, dar tot era înfiorată de inexplicabila senzație de vid pe care o experimenta de fiecare dată aici. Poate era din cauza metodei de iluminat. Lumina era nu doar rece, lumina era conștientă. Lumina era o privire care o supraveghea. Un ochi critic și rău-voitor. Imaginația ei exacerbată! Oh, blestemul acesta al umplerii golurilor cu elemente care, de fapt, nu existau! Era furioasă pe ea însăși, dar știa că nu are leac. în sfârșit, săgeata roșie se metamorfoză într-un cuib cu pui și o pasăre-mamă care venise să-i hrănească. Ajunsese! Tastă numărul de indentificare personală. Aparatul pâlpâi. De ce nu-i permitea accesul mai repede? Tot mai avea senzația că fâșii de lumină putredă i se înfășoară pe picioare și i se agață în păr, ca pânzele de păianjen, ca... mătasea broaștei pe trupul unui înecat. Peretele glisă, permițându-i accesul. Acasă! Respiră ușurată. în cuib se

simțea în siguranță. Păși în atriumul în care jucau raze de soare piezișe. In spațiul pentru pregătirea mâncării erau Alexa și Ada, curățau fructe pentru salată.

— Am venit! le anunță și fetele îi făcură semn să li se alăture.

— Cadavrele cădeau din cer, continuă Alexa ceva ce începuse să povestească înainte ca Ivona să fi sosit. Fusese o zi frumoasă și ne plimbaserăm pe câmp mare parte din după-amiaza aceea. Ia o cană de ceai, scumpo. Iar ți-a fost frică pe coridor? Pe la ora cinci am auzit o bubuitură, dar nu am știut ce ar putea fi. Nepoată-mea, Lorena, îmi zice: ce e aia de vine spre noi? M-am uitat în toate părțile, nu vedeam nimic. Mă uit la ea, o văd cu ochii în sus. Din cer cădea un pachet. Avea picioare și mâini, dar asta am văzut când s-a mai apropiat. Era o doamnă grasă, rochia îi flutura în sus, acoperindu-i fața și dezvelindu-i chiloții. Dacă n-a murit când a explodat avionul, am presupus pe loc că ceea ce auziserăm mai devreme asta a fost, a murit în aer, norocoasa, n-a trăit așteptarea aceea nesfârșită de câteva minute până te izbești de pământ. Și spun că era moartă, dar nu pentru că nu ne făcea semne cu mâna, așa cum m-a certat Lorena că aș fi pretins, ci pentru că am văzut alții, mai târziu, care se zbăteau, se dădeau peste cap în aer, înotau în gol. Nu pot uita izbitura aceea, la zece metri de noi. A făcut „pleosc!", exact ca plasa cu organe de porc cumpărate în măcelărie, când am scăpat-o pe jos ca să mă apăr de vânzător. Am rămas amuțite și toate lăcustele care țârâiau s-au oprit câteva clipe. Ne-a fost frică să mergem să vedem. Să nu mă înțelegeți greșit.

Etalarea interiorului unui corp omenesc mă înnebunește. Nu în sensul că mi-ar fi greață... e ceva ce parcă m-ar pune în legătură cu o realitate neîngăduită. înăuntrul nostru e lumea de dincolo. Hai, nu râdeți! Și, deodată, Lorena a țipat: uite! uite! - și am știut atunci că trebuia să mă uit în sus. O jumătate de avion se lovea de pământ în luncă, parcă aș fi văzut cu încetinitorul, nasul negru al aparatului săpase un șanț adânc cu o ușurință incredibilă și deodată s-a aprins. Apoi am observat că se ridică fum negru și din altă direcție, nu puteam vedea într-acolo din cauza pădurii. Mi-am zis că trebuie să fie restul avionului. Văzduhul încă mai era punctat de corpuri în cădere. Am fugit spre casă. Poate ar fi fost frumos să acordăm ajutor, dar cu ce să ajuți pe cineva care cade de la zece mii de metri? Și-așa, era să murim de spaimă, ca proastele, când într-un șanț am dat peste o fată blondă cu spatele frânt, îi ieșeau coastele ca niște sulițe pe sub sâni, îi curgea sânge din nas, era deja moartă, totuși avea încă o expresie de groază pe față, în ochii deschiși cu care privea spre alt pasager, un bărbat care nu îmi pot explica în ce fel fusese despicat în lung, probabil de vină erau firele rețelei dezafectate. **Ivona** nu mai ascultă. își amintise de vara când citiseră împreună, ea și Emanuel, *Orb prin Gaza,* cu toate că se aflau la sute de kilometri unul de celălalt. Cartea conținea un episod cu un câine aruncat din avion și doi amanți întrerupți, așa cum fuseseră și ei, la doi ani după momentul lecturii. Dormea cu Emanuel în livada cu mierle, mâna lui se odihnea între coapsele ei, întunericul era deplin și calm. îl auzea respirând, auzea câte un măr

cum pică de pe ramură dând dreptate lui Newton. La ce visa iubitul ei, arhitectul? La ce visa ea, femeia adulteră? De fapt, și el săvârșea același păcat, dar ceea ce la femei este vrednic de aruncarea cu pietre, la bărbați este tolerat. Toată greutatea nopții pestrițe de stele i se așezase pe suflet. Printr-o chimie neștiută, întunericul îi dilua ființa în neant. Casa ei, prelungirea ei, dormea întunecată mai încolo, pe deal. Soțul ei se lupta cu miezul pământului cam la o sută de kilometri, la stația de foraj, iar ea încerca să-l deslușească în beznă pe mult iubitul, adoratul Endymion- Emanuel. I se păru că aude ierburile foșnind. Putea fi o adiere, putea fi o pisică pornită s-o caute, să i se cuibărească la căldura dintre sâni. Și deodată, coroana imensă a mărului bătui sub care se aflau, pom bătrân de cincizeci de ani, s-a cutremurat zdravăn. Mere mari, aplatizate la poli, au căzut peste ei, năucindu-i. Nu fusese câine aruncat din avion, ca în romanul lui Huxley, fusese o ploaie de mere. Au sărit în picioare amândoi. Emanuel a aprins lanterna ei cea mare, deși ea îl ruga mutește să n-o facă, să n-o compromită. Ce să fi fost? Un vecin venit la furat! Furia lui era însă prea mare ca să se mai gândească la reputația ei de femeie măritată dormind în livadă cu alt bărbat. Dar nu era un vecin. Era un elefant.

— Și vă dați seama, continuă Alexa, ce am zis auzind în seara aceea la televizor că populația nu trebuie să se îngrijoreze, întrucât ceea ce vedeam era o teribilă conspirație, de data asta spre binele tuturor, și nimic mai mult! Oamenii căzuți din avionul Concorde fuseseră morți deja la îmbarcare, așa se intenționase, să se facă mai întâi un

test cu cadavre, abia apoi să se aprobe revenirea avioanelor Concorde. Nu auzisem niciodată ceva mai năstrușnic, nu puteam să cred. Noi ne-am gândit mai degrabă că se voise eliminarea anumitor persoane. Pentru că alte posturi de televiziune anunțau că printre cei morți era o echipă de ingineri nucleari. Ori se știa că teroriștii-eco vizează personalitățile din lumea științifică. Cel puțin una dintre teorii am verificat-o încă din aceeași seară, când am închis găinile. Păsările noastre înnoptau sub fânar. Deasupra era recolta de fân din urmă cu trei ani. Noi două, Lorena și cu mine, singure acasă, nu mai puteam cosi. Dar fusese o recoltă bogată și cum nici vacă, nici cai nu mai aveam, fânarul nostru era plin până sus, până la acoperișul subțire de șindrilă. Ei bine, cineva căzuse din cer în fânarul nostru. Vreo jumătate de oră ne-am tot codit și nu am îndrăznit să urcăm, dar omul gemea. Am chibzuit că poate nu e bine să sunăm la poliție să spunem că unul dintre pasagerii avionului e viu, pe când postul național de televiziune afirma răspicat că aparatul fusese încărcat cu cadavre. Și pilotul? - mă întrebă Lorena și am presupus că el, nu, nu fusese cadavru, cineva trebuise să piloteze. Deci, oricum, era o crimă, măcar una, la mijloc și am fost de acord amândouă să tăcem, să nu sunăm la poliție. **Ada** nu putea să audă de fânare, clăi de fân și oameni căzuți din cer fără să-și amintească de ziua oribilă din vacanța ei la țară, ziua când, vorba Alexei, fusese pusă în contact pentru prima oară cu lumea de dincolo a interiorului roșu, umed și transdimensional al corpului omenesc. Era la bunici, într-un sătuc idilic și sărac din sudul

țării. Marieta, Ionel și Adrian erau singurii copii din

apropierea casei lor, singurii ei parteneri de joacă. Ei o învățaseră să modeleze căni mici și neregulate din argila galbenă scoasă din coasta râpei, să mănânce știr crud și picioare de lăcustă verde când li se făcea foame, cu ei a fost la furat piepteni și pocnitori din bordeiul săpat în pământ al unei țigănci bătrâne și tot cu ei se juca în după-amiaza când se amuzau sărind din fânar în claia de fân de jos, din curte. Au sărit toți, Ada tot mai tresare gândindu-se că putea fi ea... Sărise, da, sărise cu toată teama, fricoasa fetiță de la oraș a sărit dornică de a dovedi că merită să fie deplin acceptată, confirmată în grupul lor. Ultimul a sărit Adrian. Și a nimerit în furcă. L-a străpuns printre picioare până în stomac. Cine a pus în mijlocul unei clăi de fân o furcă cu dinții în sus? Adrian urla. Se prăbușise pe spate, cu furca în burtă și urla. Ionel și Marieta, speria ți de ceea ce avea să spună mama lor când va veni de la sapă, s-au grăbit să-i scoată furca din măruntaie. Ada își amintea că un dinte de fier îi împungea cămașa zdrențuită, prin piele, în dreptul buricului. Au tras de furcă și a ieșit roșie de sânge, dar și puțin verde, probabil de la știrul crud și de la picioarele de lăcustă. Adrian guița subțire, ca purceii legați de scară pentru scopit. Toți trei se uitau la el stânjeniți și nu știau ce să-i facă. Au ascuns furca. Intre timp, Adrian s-a tras de-a bușilea la umbra nucului. Sub el rămăsese o pată lipicioasă. Horcăia, amuțea apoi, și iar începea să urle cu puteri nebănuite, încât clătina dogoarea soarelui până în cer. Ei se așezaseră la câțiva pași și priveau asaltul furnicilor asupra sângelui ce se închega în țărână.

162

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Până la urmă a venit mama lor, s-a pus și ea pe

urlat. Ada își amintește că a văzut-o smulgându-și baticul din cap, era pentru prima oară că o vedea fără el și constată că avea un coc de păr la ceafă, mic și sur ca un șoarece. A întrebat ce au făcut, cine l-a înțepat, se bătuseră? A vrut să-i dea băiatului pantalonii jos, dar s-a oprit, că acesta leșinase. Atunci a luat cel mai bun lighean pe care-1 avea, nou și smălțuit, a pus copilul în el. A răsucit un prosop și l-a pus pe creștet, apoi a ridicat ligheanul cu tot cu Adrian în vârful capului și a pornit 4 kilometri pe jos până la dispensar, la asistentă, să cheme salvarea sau să-i coasă băiatul. Ceilalți doi frați au rămas pe prispă, tăcuți și cuminți, simțindu-se pe undeva vinovați. Iar ea, Ada, plecase degrabă acasă, cu bănuiala tristă că bunică-sa nu o va mai lăsa la joacă la vecinii din vale. Abia după două zile a auzit că la dispensar nu găsiseră pe nimeni, că erau hârtii de ziar lipite pe geamuri și ușa cu lacăt, încât Adrian murise în ligheanul cel nou al maică-sii, într-un lac de sânge adânc de-o palmă. Și urmase înmormântarea, iar bunicii ei, care le erau nași, au ajutat cât au putut, că erau tare săraci Marieta și ai ei. I-au făcut brăduț lui Adrian și s-au împărțit batiste cumpărate de la Vâlcea. Și colaci mici cu colivă și lumânare la mijloc...

— Căci după ce aleargă toți oamenii dacă nu după asigurarea că vor fi iubiți și admirați și după moarte? întrebă Alexa, mai mult retoric. Ne-am speriat noi văzând bărbatul trântit în fân, ne rupsese acoperișul, se lovise la cap de un căprior și era cam amețit, dar o femeie simte când are șansa de a descoperi pe cineva capabil să iubească alt-

fel decât toți ceilalți, cineva capabil de dragostea aceea pe viață și dincolo de moarte, ca în cărți și

filme, da. Simțind acest lucru, m-am apropiat și l-am întors cu fața în sus, i-am scos paiele din gură și din nas, i-am ridicat capul și l-am așezat în poala mea. Lorena s-a dus să aducă niște comprese și apă de băut, pe urmă ne-am apucat să-l examinăm. Era un bărbat peste patruzeci de ani, brunet, cu pielea albă, foarte frumos. I-am pipăit trupul, să vedem dacă are fracturi, eu partea stângă, Lorena pe partea dreaptă. Din fericire nu avea nimic rupt, însă o bucată de plastic i se înfipsese în piept și mai era și lovitura la cap, făcuse cucui și am pus comprese. Nu purta verighetă, un amănunt interesant. I-am găsit actele în buzunarul de la haină, ce minune că mai erau acolo, nu-i așa?, după ce plonjaseră din cer, am aflat că se numea Randolph Bulsara, de patruzeci și șase de ani, cetățean englez originar din Tanzania, se născuse la Dar es Salaam, cu douăzeci și trei de ani înaintea mea și cu treizeci de ani înaintea Lorenei. Fetelor, vă rog să mă credeți că omul acela a fost și va rămâne iubirea vieții mele. Am ajuns să mă întreb, și nu doar eu, ci și Lorena, dacă era cu adevărat viu când l-am găsit sau dacă nu cumva televiziunea națională spusese adevărul și avionul fusese încărcat cu cadavre. O să-mi spuneți că un mort nu se mișcă și nu vorbește, dar, chiar dacă nu pot să vă contrazic, trebuie să vă atrag atenția că realitatea e mult mai complexă decât bănuim. El era unul din acei ingineri nucleari, am citit în actele lui. **Ivona** credea că știe ce vrea să spună Alexa. Trecuse și ea prin senzația înceţoşată că Emanuel nu este tot timpul viu sau,

mă rog, că nu e tot timpul prezent în întregime în lumea locuită de ea și cei din jur. Nu se întâmplase neapărat din noaptea când fuseseră „scăpate"

animalele de la grădina zoologică și elefantul le trântise în cap o tonă de mere ba- tule. Stările acelea de transă îl vizitaseră pe Emanuel și cu ceva timp mai devreme și apăruseră și după aceea. Totul începuse când se demarase proiectul catedralei „Tuturor Sfinților", la ea în oraș. Dacă vreau, pot să câștig concursul de proiecte, o anunțase el. Ar însemna să mă mut lângă tine pentru mai mult timp, inclusiv pe perioada realizării construcției, pentru supervizare, ce zici, vrei? - o întrebase pe messenger, într-o dimineață, iar ei îi stătuse inima în loc, își ținea răsuflarea și privea cursorul clipind la capătul rândului. Să vină la ea în oraș presupunea multe lucruri. Multe. Drumuri de viață modificate. Destine contorsionate. Da, vreau, scrise repede și din clipa aceea deveni femeia adulteră în care avea să se arunce cu mere. Nu-l văzuse niciodată până atunci. Doar două-trei fotografii cam îndepărtate și neclare unde trupul lui părea înecat în vegetația luxuriantă a unei grădini. Iar el își părăsi căminul cu doi copii majori și pe nevasta lui cândva frumoasă și râvnită de vecini și cunos- cuți, fostă campioană județeană la cal cu mânere, ca să vină să conceapă o catedrală. Ivona își zise în sinea ei că biserica avea să fie copilul căruia îi vor da naștere împreună. împrejurările fuseseră într-o stare de minunată complicitate cu visul lor. Soțul ei, Toma, lipsea de acasă trei săptămâni pe lună. Era o perioadă și o distanță care o separau de el suficient încât esența căsătoriei să se dilueze.

Se putea imagina liberă. Cât despre Emanuel, bănuia că el nu poate fi reținut de ceremonii sau de acte, de nevastă sau de cei doi copii. El era sincer cu el însuși, atât. A vrut să-l întâmpine la gară, dar

el a refuzat. S-au văzut pentru prima oară în parcul Zăvoi, lângă lacul cu nuferi. Fusese un sentiment stânjenitor, nu plăcut. Petrecuseră trei ani pe internet, suflet lângă suflet, minte lângă minte, gând la gând. Ce să faci dintr-odată cu două trupuri care n-au habar unul de celălalt? Se cunoscuseră ca în Grădina Raiului, doar spiritual, era ciudat să descopere și anexele materiale atașate atâtor fraze sclipitoare pe care și le scriseseră. Existența se desfășoară stratificat, o avertiză el în dimineața de vară, lângă lacul încărcat cu flori de nufăr, îi sărută mâna și îi scoase verigheta. Privi amuzat gravura din interiorul inelului. „Toma, 1 iulie 2010", scria. O verighetă e un tor, draga mea. Știi ce este un tor? O să-ți explic într-o zi. Să vezi ce verighetă vei primi de la mine, șopti, iar Ivona bănuia acum, după ani de zile, că el încă de atunci era mort. Sau în transă. Pentru că îi aruncă pur și simplu verigheta în lac. Cling! făcu inelul de aur cu numele soțului. Cling! Și se scufundă în adânc. Te doresc acum, mai spuse cu tonul cel mai firesc din lume. Ea mormăi ceva. Nu, nu la hotel, o contrazise. Hotelul e locul spurcăciunii, ori tu ești mireasa mea secretă, cosmică, ezoterică. Nu te pot duce într-un hotel. Hai la tine acasă, șopti fierbinte, ținând-o în brațe, în văzul lumii, în parc. Ivona se cutremură. Era femeia adulteră, dar nu în patul conjugal, chiar dacă existența se desfășura stratificat. Emanuel o fi fost capabil să trăiască în același timp în mai

multe locuri, dar ea, nu. Acasă la mine nu pot eu, scânci de teamă că arhanghelul de lângă ea s-ar fi putut să-și strângă aripile și să plece. Așa au ajuns și s-au statornicit în livada cu mierle de lângă casă, sub mărul bătui cu ramurile până la pământ.

— Norocul nostru că vorbeam amândouă engleza! Cum ne-am fi înțeles altfel cu inginerul nostru? Prima oară când a deschis ochii a fost a doua zi dimineața. Dormise- răm în fân, lipite de el, așa cum aveam să dormim de atunci încolo: eu de partea lui stângă, Lorena de cea dreaptă. A deschis ochii și a privit cerul prin gaura pe care el însuși o comisese în acoperiș. Vedea el ceva, căci a spus că existența curcubeului depinde de fotoreceptorii conici din ochii noștri și că animalele care nu au acești fotoreceptori nu-1 pot vedea, cu alte cuvinte, pentru ele curcubeul nu există. Se uită, pe rând, întâi la Lorena, apoi la mine și apoi din nou la curcubeul pe care el îl vedea și continuă: așa că voi, dragile mele, nu doar că vă uitați la curcubeu, ci îl și creați. Bufnițele nu văd cerul ca fiind albastru, ci violet. Pisicile nu văd culori deloc. Dar chiar și pentru voi, culorile pe care le percepeți reprezintă doar unu la sută din spectrul electromagnetic. „Rainbow" și „owl" și „purple", ca și alte exerciții lexicale făceau foame. Noi nu vedeam oricum acel curcubeu și am presupus că este unul imaginar, consecință a căderii de la mare înălțime. Bine că ne puteam înțelege! m-am gândit și m-am oferit să-i aduc *bacon and eggs,* dar el a spus că nu mai mănâncă deloc de ceva timp. Am fost contrariate, am cerut lămuriri, dar el a spus doar atât, că sunt pe lume

revelații și ferestre prin care dacă privești, nu mai poți să te întorci la mâncare, te transformi într-o clipă, este ceva ce ține de transubstanțializare. Și, fără alte cuvinte, ne sărută pe amândouă și după aceea am văzut și noi curcubeul. Ada știa foarte bine că există o conexiune secretă și, pentru ea, nu tocmai inexplicabilă între cuvinte, realități și diferite

părți ale cortexului. Știa foarte bine despre ferestrele care te fac altceva decât obișnuiai să fii. Da, într- adevăr, erau fapte și evenimente care puteau schimba brusc și ireversibil cursul vieților, provocând unde, așa ca pietrele aruncate într-un lac. Lumea în care toți înotau putea fi tulburată ca o apă sau putea fi bruiată, se puteau da diferite lovituri realității și cel mai simplu mod de a o face, dar și cel mai necinstit, era minciuna, însă exista și posibilitatea mai rafinată a nuanțărilor, a adevărurilor locale sau alternative, care descompuneau realitatea în fapte componente și separate, lipsite de conexiuni, așa cum prisma descompune lumina în cele șapte culori, în curcubeu. Rainbow. Arc en ciel. Arcobaleno. Regnbue. Regen- bogen. Szivarvany. De pildă, Marieta devenise altceva după ce văzuse moaștele fratelui ei. Fusese unul din acele evenimente care deturnează cursul firesc al vieților. Murise Adrian după ce căzuse în furcă, în furca despre care nu se știe și nu se putuse explica în ce fel ajunsese în claia de fân cu dinții în sus. Murise și fusese îngropat sub privirile satului întreg. Nici nu trecuse bine pomenirea de nouă zile, când mama băiatului, venită la cimitir să umple candela cu ulei, făcu o descoperire neașteptată: mormântul era răscolit. Polițistul constată că lipsea cada-

vrui. Dispăruse cu sicriu cu tot. Vrăjitoarea de la Lacul Dracului murise de multi ani. Ea, Licuricioaia, mai făcea asemenea fapte de cutremura împrejurimile. Dezgropa morții ca să le taie degetele pentru farmecele ei satani- cești, dar nu se auzise niciodată ca un mort să dispară cu totul. Și nimeni nu se gândi, nici măcar polițistul, să facă vreo

legătură între această șocantă absență a unui corp din locul său de veci și dispariția țigăncii din bordeiul săpat în coasta dealului de humă. Ancheta s-a încheiat fără niciun răspuns. A trecut timpul. Ada avea doisprezece ani și tot mai venea în vacanțe la bunici, tot cu Marieta se juca, deși jocurile începeau să se schimbe. într-o zi, trecu pe la Linia Hanului o șatră țigănească, un șir pitoresc de vreo zece căruțe cu coviltire colorate. Și-au așezat vatra în crâng, pe malul Topologului. Țigăncile vindeau linguri de lemn și făcături de dragoste, amulete și talismane, Visul Maicii Domnului și buruieni de junghi, iar țiganii își ziceau „aurari" și cârpeau pe la gospodari cazanele de țuică cu aramă și cositor. Nu se știe cum, dar deodată a trecut un zvon pe uliță, ca un fum negru, că țiganii au cu ei moaște sfinte, dar nu de cele care se văd prin biserici, numai bucăți, ci au un sfânt-copil, întreg, nestricat și care, la cei ce se roagă cu fierbinte credință le răspunde vorbind de pe cealaltă lume. Așa s-a strămutat satul cu mic, cu mare, de la săpat porumbii și păscut vacile, în zăvoiul umbros al râului, printre plute și sălcii, așteptând la coadă să vadă minunea. De mult timp aveau nevoie de o minune ca să-și mai poată suporta viața. De ceva, acolo, cât de puțin, care să le dea speranță și încre-

dere că nu e totul numai atât: muncă, osteneli, griji, boli și moarte. Și iată că minunea apăruse! Cei care se întorceau din cortul cam slinos al țiganilor povesteau cu glasul frânt de emoție despre copilul mort, cu carnea uscată, cu pielea maronie și pătată, cu părul bălai și lung, lung, cu ochii duși în fundul capului, dar pe care de îndată îi deschidea, mișcând și din buze pentru cei plăcuți la ceruri. Când copilul

șopotea, o țigancă bătrână își apropia urechea de buzișoarele lui crăpate și traducea mesajul. Asta până în ziua când Marieta cu maică-sa și fratele Ionel, împreună cu Ada, au mers să vadă și ei binecuvântarea trimisă pe meleagurile lor. Au stat toată dimineața să le vină rândul să intre în cort, au răbdat câteva ore de zăduf în atmosfera umedă de lângă apă, erau acolo când au ieșit Onela și Rica lu' Neferu bocindu-se pentru păcatele lor, după ce le mustrase sfântulețul, au auzit pe Mărin a lu' Pioaucă făcând legământ de moarte că se va lăsa de băut și bătut muierea, au privit pe furiș la baba Ileana, de-1 ținuse pe neamțul venit ca șofer la boieri, în alte vremi, când a ieșit palidă și tremurândă după numai câteva minute... Apoi li s-a făcut foame copiilor și au mâncat frunze crude dintr-un salcâm, niște dragavei și au căutat și lăcuste, dar n-au găsit. In cele din urmă, le-a venit rândul să intre. Poate pentru că era cam întuneric acolo și poate și din cauza fumului de tămâie, faptele nu au avut loc imediat. Ada își amintea că au îngenuncheat toți lângă raclă. Mama Marietei se ruga cu fruntea pe sicriu, dar ei, copiii, se uitau curioși, să vadă pe sfântul. Dacă, pe când aștepta la coadă, Adei îi trecu prin cap că și ei i-ar fi plăcut

să devină sfântă, odată ajunsă în fața unui asemenea caz, simți mai mult teamă. Copilul mort avea un chip de groază, nu unul pe care să se fi așternut pacea. Nu părea sfânt, asta era opinia ei, de care se rușină îndată. Și totuși, nu părea sfânt. Nu avea nimic auriu pe lângă cap, așa cum văzuse la biserică, nici nu purta haine strălucite, ba chiar era învelit într-un țol cam destrămat. I se păru că racla tremură și se îngrozi. O simțise! Ii citise gândurile! Văzu pe Ionel

privind țintă la copilul uscat. Mama ridică și ea capul dintre rugăciuni. O tensiune grea apăsa pe umerii lor. Atunci tresăriră toți, căci mortul mișca ochii în cap de parcă ar fi fost doar adormit și ar fi visat. Țiganca de pază părea foarte neliniștită. Era ceva în neregulă sau doar Ada simțea asta? Dintr-odată își dădu seama că știa! Știa! Și mama Marietei, a lui Ionel și a mortului Adrian țipă lung: Adriaaaaneeeee! Dar ea știuse, cumva știuse încă dinainte, de când auzise povestea țiganilor, știuse că sfân- tulețul lor e Adrian, fratele lui Ionel și al Marietei, partenerul ei de joacă, cel care modela cele mai reușite ulcele de pământ galben, cel care avea răbdare să-i explice și ei, fetița de la oraș, de ce e rău să scapi vaca în lucernă, cel care sărise într-o furcă ascunsă în fân... Adriaaaneeee! țipă iar lung femeia și Ada căscă ochii mari, căci mortul se ridicase în capul oaselor și mormăise: „Mamă". Ridicase și una din mâinile lui uscate ca o creangă de copac, uscată și maronie și cu pete, cu unghiile întregi și crescânde și voia să ajungă la mamă-sa. Ionel făcu câțiva pași în spate, bâlbâindu-se, Marieta începu să plângă, iar ea simți că i se dezleagă ceva în cap, că un fel de oblon se dă în lături

și poate vedea pe o fereastră ascunsă ceva înspre o altă lume. Afară, vocile domoale ale femeilor care așteptau amuțiră. Mama își prinse copilul mort (?) în brațe. II ridică din raclă și atunci se văzu un furtun transparent care ieșea din ceafa lui. Un fel de tub subțire, flexibil, prin care se prelingea din capul său un lichid gălbui. Scena era înfiorătoare și nu avea nimic înălțător, își aminti Ada. Regăsirile post-mortem sunt de cele mai multe ori nelalocul lor,

câtă vreme ne aflăm pe lumea asta. Nu se știe ce zic morții când unul din cei vii ajunge printre ei. Cum îl primesc? Tot cu oroare? Ionel și Marieta plângeau de-a binelea, nu de emoție, ci de frică, exista precedentul, dacă li s-ar fi putut întâmpla și lor? Ada încremenise, două femei de afară mișcaseră perdeaua care acoperea intrarea în cort, moarte de curiozitate și priveau înăuntru, crucite. Țiganca, oarecum depășită de situație, păru să ia o hotărâre. Se postă în fața lui Adrian și rosti cu glas mare un cuvânt, un singur cuvânt. Dar forța rostirii a fost ca o piatră aruncată în apele realității.

— îi spuneam Ralph. Câteodată, Ralphie. Vi s-a întâmplat să întâlniți oameni pe care numele proprii îi strângeau? Numele rămân mici și oamenii cresc. Nu-i mai încap. Poate oamenii ar trebui să primească numele mult, mult mai târziu. îl numeam Ralph când ne iubeam cu el, Lorena țipa Ralph!, Ralph!, Ralph!, poate așa țipam și eu, dar nu-mi mai amintesc, căci momentele de extaz sunt ca o poză supraexpusă, intensitatea trăirii te orbește, de aceea și țineam ochii închiși când Randolph intra în mine, dar după aceste momente îl alintam Ralphie. Nu ați obser-

vat că dragostea fizică transformă pe cei mai multi bărbați în copii? Asta e defectul lor cel mai răspândit. Noi îl doream Ralph, iar el pe loc devenea Ralphie. In sfârșit, ne gândeam la el ca la „Randolph" când îl ascultam perorând despre pasiunea lui, Știința. Eram geloase pe otreapă asta pe care n-o puteam înțelege și care ni-1 răpea când ne era lumea mai dragă. Tot Randolph era și când vorbeam între noi despre el. Nu înțeleg cum poate Randolph să suporte chestia aia, spunea Lorena.

Rămâne un mister că Randolph degajă atâta energie fără să se alimenteze de la nicio sursă, adăugam eu. Dar poate că tocmai aici era secretul. „Chestia aia" era chiar ea cea care îl alimenta. O avea în piept, în mijlocul toracelui, probabil i se înfipsese în came la prăbușire. Semăna cu un fel de ecran. L-am întrebat dacă-1 doare și a răspuns că nu, însă nu a dorit să adauge nimic altceva. Acesta era unul din motivele pentru care Lorena îl considera mort: nimeni nu poate trăi indiferent cu o bucată de ebonită? sau să fi fost de metal? înfiptă în piept. Eu eram destul de rezervată în a-1 considera pe Randolph indiferent. Mie mi se părea încăpățânat. Nu voia sub niciun chip să coboare din fânar să locuiască în casă, alături de noi. Ar fi fost mult mai comod și mai civilizat să dormim într-un pat și să stăm la o masă, dar el nu accepta să se îndepărteze de gaura pe care o făcuse în acoperiș. M-am gândit că, prin tradiție, fantomele, adică oamenii morți, sunt foarte încăpățânate și capricioase. Nu știe nimeni de ce sunt așa, dar în acest fel se prezintă lucrurile. Puteam spune că eram pricepută la morți. Maică-mea murise pe când eram copilă și am putut

vedea toate fazele îndepărtării ei. Morții se înstrăinează treptat de cei vii. Difuzează lent în altă dimensiune. Un timp îi mai poți vedea, le mai simți încă mirosul, apoi doar îi mai auzi, când și când, tot mai vag, tot mai estompat, apoi îi auzi numai în vis, apoi dispar. Iar dacă revin întâmplător, vreodată, sunt alte persoane, sunt transformați, sunt spirite încăpățânate și capricioase. Deci, nu era nimic de făcut, decât să întindem o foaie de cort peste gaura din acoperiș, să ducem sus pături și perne, să cărăm la înălțime sufertașul pentru mine și Lorena de trei

ori pe zi și să ne interogăm în gând despre ce avea să fie când vremea se va strica iremediabil, prin octombrie... însă nu aveam timp să cugetăm prea des la asta. Dintr-odată, viața noastră se umpluse, deși timpul părea să se extindă ca un elastic. Fiecare zi devenise un roman cu fapte, aventuri, răsturnări de situație. Recuperatorii se răriseră de tot. La început se perindaseră oamenii agențiilor guvernamentale ale unor diverse state. Apoi veniră tot ei, dar sub acoperire. Acum erau mai mult pasionații de relicve. Orice bucățică din fuzelajul avionului costa o avere. Aflaserăm că un vecin găsise o valiză goală pe care o tăiase în bucăți, vânzându-le la preț bun. Măria lu' Nae, vecina de la șosea, ne-a șoptit, pe când căutam cartofi pe lotul nostru de teren, că „unii" au adunat bucăți omenești din cadavrele împrăștiate, le-au conservat cum s-au priceput și le vând pe bani grei. Dar cine o putea crede pe Măria lu' Nae? Se dovedise cam nebună ea, vorbea numai în versuri. Problema era că nu puteam crede nici ce se spunea la televizor, la știri, cum că rămășițele avionului ar fi con-

taminate cu ceva radioactiv. Toți se gândeau la câștigul pe care l-ar putea obține, iar a descuraja căutătorii era firesc. Eu și Lorena înțelegeam deplin situația, înțelegeam disperarea oamenilor, mai ales că tatăl meu împreună cu fratele meu, tatăl Lorenei, erau închiși pentru neplata impozitelor. Deci, avionul fusese umplut cu cadavre radioactive și recuperatorii căutau rămășițele îmbrăca ți în costume de protecție etanșe, cu figura sub o mască de scafandru al cărei ecran se tot aburea de căldură... Iar noi ascundeam în fânar pe Randolph Bulsara, mort și radioactiv! Nu ne păsa. Constatasem de ceva

timp că trăiam într-o lume făcută numai din răspunsuri și nimeni nu se mai chinuia să pună întrebări. Cumva, oamenii chiar erau îndemnați să renunțe la orice fel de interogații, ca la o preocupare ce putea genera neașteptate pericole... îi dorim și îi căutăm pe aceia care ne determină să ne punem întrebări, nu pe cei care ne furnizează întruna răspunsuri, gândi **Ivona.** Ce este un tor? îl întrebase până la urmă pe Emanuel. Erau la el, în garsoniera mare în care se stabilise, la periferia cartierului Nord. îl vizita uneori, deși incursiunile în garsoniera lui îi făceau să se simtă mult mai vino va ți. Iată că și Emanuel se poate simți vinovat! constată ea. Descoperise, de-a lungul timpului, că el avea un fel de cod personal de legi și principii, unele comune cu ale societății, altele inventate, dar pe care le respecta cu strictețe. De la fereastra camerei lui se vedea bulevardul Calea lui Traian, cu teii încă neînfloriți și, mai încolo, spre stânga, terenul gol, imens, destinat construirii catedralei. La început, locul fusese bântuit de câini și sufocat de gu-

noaie. Apoi, o echipă curățase lotul și Episcopia ținu o slujbă. Nu se grăbesc? îl întrebase ea. Eu sunt gata, o anunță dezinvolt. Și concursul? Trebuia să fie un concurs de proiecte. Ii declară solemn că avea să-l câștige negreșit. E o simplă formalitate. Cine ar putea refuza bijuteria asta? și-i arătă spre planșetă. Pentru tine o construiesc, Ivona, să nu uiți niciodată. Ivona nu înțelegea nimic din desenul tehnic. Nu vedea decât cercuri care se întretăiau. Parcă ai studia teoria mulțimilor, îi zise pe un ton care sună ca un reproș. Ha, ha! râse el. Crezi că astea sunt diagrame Venn? Nu, iubito, vei vedea că sunt chiar sfere. Turle? încercă ea. Nu chiar, aproximă

Emanuel. Va fi o singură cupolă, imensă, iar alte patru mai mici, în jur, dispuse în cruce. Restul sunt numai forma energetică ce se va genera și pe care mi-am ilustrat-o în proiect. Sunt toruri. Te-am mai auzit spunând cuvântul acesta, șopti, privindu-și mâna fără verighetă. în definitiv, ce este un tor? Emanuel rămase blocat o clipă. Apoi se răsuci spre vasul cu fructe care trona peste niște cărți și apucă un măr. îl vezi? Da, Ivona îl vedea. Era un măr frumos, numai bun s-o păcălești cu el pe Albă-ca-Zăpada. Asta e forma torului, zise arătând mărul. Energia punctului zero ieșind printr-un capăt, înconjurând sursa și reintrând prin capătul opus. Gândește-te la forma câmpului magnetic al pământului. Tăie mărul cu un cuțit. Vezi? Ivona însă nu-1 vedea decât pe el, pe Emanuel, ca într-o variantă a Raiului în care bărbatul oferă mărul. Universul generează toruri, o lămurea el, gândește-te la forma galaxiilor, la atom, la tornade. Torul e forma pe care o ia energia peste tot, a zis și Fuller.

176

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Cine să fi fost Fuller? se întrebă ea. Și apoi, torul ne conduce spre echilibrul vectorial, scumpa mea, spre matricea cu șaizeci și patru de tetraedre, spre Floarea Vieții. Iar Floarea Vieții are să fie pictată pe domul pe care-1 construiesc în locul lui Pantocrator, ca la mănăstirea lui Pavel Tebeul din Egipt. Pentru că acela e adevăratul chip al lui Dumnezeu. Tăcu și o privi cu o intensitate care suspendă în nemișcare, pentru câteva clipe, firele infime de praf care pluteau în soarele dintre ei. Fetițo, fetițo, ai încredere, vei fi mândră de mine, îi șopti îmbrățișând-o. Dar cine ești tu? se întrebă în gând Ivona. Cine era el, Emanuel, care știa adevăratul chip al divinității, dar nu putea să vadă prin ce trece femeia pe care o

iubea? O să-ți explic pe îndelete geometriile sacre, îți promit că te voi duce cu mine peste tot. Uite, prima lecție: în geometria sacră sfera este forma femininului. Vezi? o întrebă, plimbându-și palmele pe șoldurile ei. Iar formele unghiulare, ascuțite, sunt cele masculine. înțelegi, Ivona? Simți? Privea peste umărul lui spre fereastra garsonierei. Pe pervaz era vaza ieftină în care începuseră să moară tijele de floarea-soare- lui aduse de ea de acasă. Inflorescențele lor perfect rotunde, ca o secțiune printr-o sferă geodezică, se profilau pe câmpul gol din depărtare, unde avea să crească domul lui Emanuel cu Floarea Vieții spre cer. Strânse pleoapele când un fir de soare la asfințit i se strecură în ochi și-l strânse și mai tare în brațe pe El. Cine ești? ar fi vrut să-l întrebe. Dar, mai grav, îi venea să se întrebe în acel moment de plutire și cădere „cine sunt?" și, mai ales, „de ce sunt?"

177

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— în anumite împrejurări nu sunt bune întrebările, vă spun sigur. întrebările dau de bănuit celor care au renunțat să se mai întrebe, dar, în primul rând, îi sperie pe cei care au ceva de ascuns. Ajunseserăm la concluzia că Randolph ne ascunde ceva. Era în legătură cu bucata metalică din pieptul lui. Nu mai mare de o palmă, rece și întunecată. Noi, femeile, nu renunțăm ușor când vrem să aflăm ceva. Am tot adus vorba de obiectul respectiv, fie direct, fie mai pe departe, am dorit să-l atingem, să-l sărutăm, să-l scoatem, să aflăm dacă doare și ce este sub el. Invariabil, Randolph începea să bată câmpii. în principal, vorbea mult despre „câmpul punctului zero". Dar iubitul meu, trebuie să-ți scoatem de aici chestia asta, dacă se infectează? zicea Lorena, grijulie. Iar el riposta: voi știți că

Dennis Gabor a precizat că ecuațiile matematice care i-au permis lui Heinsenberg să elaboreze teoria cuantică sunt asemenea celor utilizate în telecomunicații? Și aveți habar că ele corespund necesităților impuse de descrierea matematică a proceselor fiziologice cerebrale? Era exasperant! M-am temut că nu e doar mort și radioactiv, m-am temut că mai e și nebun. Haide, Ralphie, am spus eu, fii copil cuminte și lasă-le pe fetele tale să te trateze. Știi că am făcut un an de medicină înainte să-l închidă pe tata? După aceea nu m-am mai putut întreține, n-am găsit nicăieri de lucru, în toate posturile erau preferați chinezii, lucrau mai mult, mai repede și mai ieftin. Dar eu știu să tratez o rană, am disecat și cadavre, zău așa! Am omis să menționez faptul că, printre altele, mă lăsasem de medicină și disecat cadavre pentru că vedeam lumea de din-

colo sublimând sub formă de abur negru dintre țesuturile omenești deschise. Mă lași să mă uit, Ralphie? Alexa, mă lua el serios, dacă ai făcut medicină, știi că creierul uman funcționează prin intermediul interferenței undelor, nu numai prin cuvinte, imagini și mediatori chimici. In creier are loc rezonanța undelor și poți să fii sigură că sincronizarea cu lumea se produce prin trecerea creierului pe lungimea de undă a fenomenelor lumii. Creierul tău, al meu, al tuturor transformă lumea aspațială și atemporală a tiparelor de interferență în obiectul sau fenomenul observat. Gândește-te că ochiul tău creează spațiul și timpul prin simple procese fiziologice care au loc pe retină. Imaginea retiniană este proiectată la exterior prin fenomenul de anteroproiecție, demonstrat de Krohalev, astfel

încât imaginea noastră despre lume este o Creație Virtuală! Creierul percepe lumea în afara propriilor structuri, până în profunzimile ei, la scara Planck a particulelor cuantice... începusem să nu mai am dubii, nu vorbea în versuri, dar se putea lua de mână cu Măria lu' Nae. într-o seară l-am încolțit amândouă, la propriu. Stăteam lungiți sub bolta pânzei de cort, el între noi, eu la stânga lui, Lorena la dreapta. Capetele noastre se odihneau pe pieptul lui, îi ascultam dulcea bătaie a inimii. îl iubeam teribil, dar trebuia să știm care era problema cu plăcuța din piept. Deci Ralph, spune-ne ce este asta sau nu mai urcăm aici la tine și te lăsăm singur. Ce este plăcuța asta, Ralph? Sunt la Zid, îngăimă el. E Zidul. E Limita. O bucată din Zidul Limitei. Bietul Randolph! zise Lorena. Aveam uneori obiceiul să vorbim despre el ca și cum n-ar fi fost acolo. Mor-

ților nu li se pare ciudat să nu fie luați în seamă. Crezi că e nebun sau crezi că e android? am întrebat-o. Randolph închisese ochii și respira liniștit. De multe ori părea să se retragă într-o buclă a realității, pe alt plan, pe alt strat energetic. Ne întrista în asemenea momente și am decis să nu mai punem întrebări. Când primești un dar din partea vieții, nu trebuie să te întrebi prea mult „de ce?", ci să te bucuri de el. Fără întrebări. Ada știa că nu se poate fără întrebări, mai ales pentru o anumită categorie de oameni. Unii sunt făcuți să nu poată trăi fără întrebări, așa cum alții se mulțumesc să digere orice răspuns, oricât de aberant, elucubrant ori indigest ar fi părut. De o întrebare se lovise, ca de un prag, sau nu, ca de pragul de sus al unui portal când intrase prima oară în sfântul locaș. Era după ce lumea ei se tulburase de tot, iar ea luase

hotărârea să plece de acasă. Ce poate fi mai perturbator sau ce lovitură mai grea se poate da realității decât pronunțarea unui cuvânt cu o putere atât de mare încât să pulverizeze un cadavru? Pentru că asta se întâmplase cu Adrian, mort sau viu, sau pe jumătate mort, pe jumătate viu: când țiganca a rostit cuvântul, s-a prefăcut în pulbere ca... da, ca fiul împăratului după ce s-a întors de pe tărâmul celălalt. Fiul împăratului din „Tinerețe fără de bătrânețe și viață fără de moarte", basmul pe care tatăl ei i-1 spunea în copilărie, cu glas tainic și întotdeauna pe înserate, când lumina scădea. Dacă lumea s-a făcut printr-un Cuvânt, era evident că pietrele care puteau tulbura suprafața realității erau tot cuvintele. Dar cuvânt fusese cel rostit de țigancă în cortul acela slinos? Sau doar un grup de foneme, adică

fantoma unui cuvânt? se întreba Ada, după ani de zile, pe când studia în biblioteca mănăstirii. Cuvintele sunt ca oamenii: făcute din suflet, spirit și trup. Un cuvânt, ca să fie viu, trebuie să aibă sens, adică spirit, trebuie să poată fi rostit și atunci primește suflet, iar când e scris și prins în materie, are și trup. Spiritele cuvintelor plutesc în Cer și coboară să se nască pe pământ, asemeni oamenilor. Erau și cuvinte-strigoi, cuvinte-demon și un astfel de cuvânt rostise țiganca. De câte ori își amintea de acel moment, Ada nu-și putea reprima impresia că apa Topologului, ce curgea lângă șatra de țigani, ieșise brusc și năvalnic din matcă, crescând de sute de ori, transformându-i pe toți în creaturi acvatice pentru câteva momente. Dar nu, nu fusese râul. Aerul își schimbase culoarea, lumea se tulburase, lovită de acel cuvânt magic. Cadavrul copilului

„sfânt" se dezintegrase, ei căzuseră la pământ și, până să se dezmeticească, toți țiganii dispăruseră, iar șatra nu mai era. Au plecat spre case în tăcere, fără să vorbească, dar întrebările le atârnau deasupra capetelor. Tot drumul, din zăvoi până acasă, Ada, în vârstă de doisprezece ani la vremea aceea, mersese pe vârfuri, încercând să formuleze exact întrebarea care plutea deasupra ei. Oare lumea de după rostirea cuvântului era tot aceeași cu cea de dinainte? Oare nu cumva bunicii ei și părinții ei erau acum cu totul alții și ea nici nu-și dădea seama? Oare nu cumva mareea aceea ciudată și felul cum unduise realitatea mutase lucrurile, faptele și oamenii din locurile lor, pentru totdeauna, ca într-o stranie „deplasare spre roșu"? Obsesia realității mutate avea s-o urmărească de atunci în-

colo pentru tot restul vieții. Unde era și unde ar fi trebuit să fie? Imaginea lumii se metamorfozase ca într-o poză mișcată? Ce durere, dintr-odată totul devenise „întrebare"! Cum să nu-ți pui întrebări când Marieta, fetița din flori a unei tărănci analfabete, termină cu succes o făcui- tate de limbi rare și ajunge translator la o ambasadă în Geneva? Iar fratele ei, Ionel, fierar-betonist plecat la muncă în Israel, descoperă în Țara Sfântă un manuscris de mare valoare, ascuns într-o amforă? Iar ea, Ada, chiar cu puțin timp înainte de începerea războiului, în anul în care Africa a fost ruptă de Marele Canal de Navigație, a intrat novice la o mănăstire în munți. Ce faci când ești luat de val? Te ții cu putere de ceva solid. încă se imagina luată de viitura apocaliptică a viziunii ei cu Topologul, așa că se agăță de singurul lucru ce părea solid: credința, revelația divină. Doar pinii înalți străpungeau ceața

albastră a dimineții când ea păși întâia oară în curtea mănăstirii. Primul lucru pe care l-a auzit a fost o întrebare, rostită de o maică la strană, în rugăciune: „Ce este, Doamne, omul că-ți amintești de el?"

— Dar chiar și fără întrebări, viața noastră nu a rămas idilică mai mult de două luni. Abia mai găseam de mâncare și necesitatea de a pleca să căutăm câte ceva pe câmp îl teroriza pe Randolph, care nu suporta să-1 lăsăm singur. Iar nouă începuse să ne fie teamă să mergem departe. Lumea se schimbase. în timp foarte scurt, lucrurile, oamenii, legile care-i guvernau deveniseră de nerecunoscut. Cine putea spune dacă mai existau legi? Antena cu care prindeam câteva posturi de televiziune se stricase, la

radio se spuneau lucruri pe care nu le puteam lua în considerare. Parcă postul care emitea ar fi fost cucerit de o bandă de puștani teribiliști care nu urmăreau altceva decât să sperie populația cu un serial gen „Războiul lumilor". Dilema de a crede sau nu a dispărut când s-a luat curentul. Acela a fost începutul dezastrului. Părea că răul a fost dezlănțuit. Intr-o noapte, cineva ne-a intrat în casă, cel puțin doi indivizi, ne-au căutat pe mine și pe Lorena, dar noi eram în fânar și l-am binecuvântat pe Randolph pentru asta. Ne-au furat găinile. Erau singura noastră sursă de proteine, aveam mare nevoie să învățăm trucul lui Randolph, să putem renunța la mâncare. A fost nevoie să-1 întrebăm ce credea că am putea face. Ne doream ceea ce dorește orice femeie de la bărbatul care o iubește: protecție. Ne-am fi dorit un Randolph care să aducă acasă un iepure de câmp, pe care să-l coacem în jar.

Sau un Randolph care să fure o mașină și să ne ducă departe, undeva unde să fim în siguranță. Un Randolph care să ne plătească impozitele și să-i elibereze pe tata și pe frate-meu. Dar Randolph nu putea nimic din toate astea, el putea doar să ne iubească. Nu aveam de ales, trebuia să ne hrănim cu dragoste. Categoric, la începuturile unei relații dragostea poate ține de foame. Insă totul în jur devenise prea amenințător ca să mai putem recepționa efluviile de energie hrănitoare. Nu ne puteam menține pe lungimea de undă a inginerului nostru nuclear. Uneori, nici nu părea om și am optat pentru varianta că ar fi un android, dar numai din cauza nepăsării lui față de noi. Nici cutremurele zilnice nu-1 perturbau în vreun fel, deși eu cu

Lorena eram înnebunite. Ralph, crezi că ai putea veni cu noi să căutăm ciuperci? Poate mai găsim, sus, la Râpa Roșie. Fetelor, ascultați-mă cu atenție, totul a început în 1933, la Chicago, cu denumirea „Proiectul Rainbow". Iarăși curcubee, Ralph?! Nouă ne e foame, nu înțelegi? Suntem în pericol. Cum să facem să plecăm de aici? Tocmai asta încerc să vă explic, dar nu aveți răbdare să mă ascultați. Proiectul Rainbow era condus de John Hutchinson, Nikola Tesla și Emil Kutenaur. Sunt sigur că știți povestea, voiau să facă un vapor să devină invizibil pentru radar. Experimentul fizic avea nevoie de o bază matematică, așa încât l-au cooptat și pe matematicianul David Hilbert. Lui îi aparține ceea ce în analiza matematică se numește „spațiu Hilbert". Dacă ați făcut liceul, ar trebui să știți ce este un spațiu Hilbert. Nu? E un spațiu dual, realizat, cel puțin teoretic, prin aplicarea unui spațiu scalar asupra unui spațiu vectorial. Ceea ce

ne interesează pe noi este faptul că Hilbert susținea că spațiile multiple generează realități multiple. Mă ascultați, fetelor? Dincolo de faptul că această teorie s-a aplicat în experimentul Philadelphia, problema a fost aceea că în 1943 s-a generat un tunel cuantic. Am privit spre Lorena și mi s-a părut că e pe punctul de a se sufoca. S-a ridicat furioasă din culcușul foșnitor de paie și i-a zis, cu mâinile în șolduri: Știi ceva, Ralph? Nu dau doi bani pe tunelurile tale cuantice când nu mai este de mâncare, când suntem în pericol de a fi violate și omorâte chiar de vecinii cu care până acum ne dădeam bună-ziua pe uliță! Dar despre salvare vă vorbesc, încercă Randolph o încercare disperată de a ne re-

ține atenția. Nu auziți? Realitățile multiple! Posibilitatea de a trece prin tuneluri. M-am ridicat și eu, scuturându-mi hainele. Hai, Lorena, să mergem după ceva de mâncare. Poate mai găsim fructe sau vreun ciuf de varză prin luncă. Nu mă lăsați singur! protestă Randolph. Nu înțelegeți că am erori de transcriere și dacă părăsesc locul pot să mor? De fapt, chiar și aici pot să mor în orice clipă. Nu mă lăsați singur, vă rog! Dar l-am lăsat. îl iubeam, dar l-am lăsat singur. Chiar și dragostea are nevoie de hrană. A fost ultima oară când l-am văzut. **Ivona** se trezi aprobând din cap. Așa era, dragostea avea și ea nevoie de resurse. Pentru că ce era dragostea dacă nu un motor celest, o mică stea cu reacțiile ei termonucleare? Când se termină combustibilul, se prăbușește în sine. Rămâne fără viitor, are numai trecut. Și, cu fiecare zi care trecea, căsătoria ei cu Toma se adâncea mai mult în propriul trecut, în propria moarte. Ca și stelele, iubirile nu pot fi salvate. Când el a început să-i pună întrebări tot mai

insistente despre pierderea verighetei, așa îi spusese, că a pierdut-o, a știut că nimic nu va mai putea opri colapsul final. A venit și ziua în care el a trecut pe acasă, fără să rămână, doar pentru ca să-i aducă niște bani. Pe la începutul toamnei, când amintirea merelor căzute peste ea și Emanuel era încă foarte vie, Toma nu a mai venit deloc. Situația se complica, revistele n-o mai plăteau pentru textele ei sau pentru articolele istorice. Realitatea depășise cu mult resursele de care dispunea ficțiunea, cine să mai citească povești? Iar eseurile istorice nu interesează pe nimeni pe timp de război. Din istorie, se știe, nimeni nu are nimic de învățat.

185

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Rămăsese singură, nu găsea o sursă de venituri. îl avea pe Emanuel și o biserică stranie crescând pentru ea în partea de nord a orașului. Nu fusese dragostea ei suficient de puternică încât să deschidă ferestre spre alte dimensiuni ale ființei, unde nu mai e foame, nici frig, nici oboseală, nici disperare? Poate așa ceva nu experimentau decât oamenii morți și radioactivi care cădeau din avioane, de la zece mii de metri, ca Randolph al Alexei. Poate erau deja îngeri și cădeau, de fapt, din paradis. Era greu să iubești îngeri. Ei nu știu de nevoile oamenilor. După ce Toma plecă definitiv, gustă amărăciunea deznădejdii. Nu doar că terminase mâncarea, dar în cutia poștală continuau să apară facturi și somații de plată. Nu putea decât să le ignore. Mergea uneori pe jos până la garsoniera lui Emanuel, sperând că el va băga de seamă că ei i se întâmplă ceva rău. Pe fereastra lui se vedea acum șantierul. Nu îndrăznea să-l întrebe cum de i se aprobase proiectul cel puțin fantezist, în afara canoanelor, cum de autoritățile direcționează fonduri spre

construcții de dimensiuni megalitice în prag de război. Cupolele bisericii creșteau direct din pământ, ca o tumoare, ca un degețel de fractal îndreptat acuzator spre lume. Emanuel era efervescent, îi promitea că va fi uimită. Stai să vezi, îi spunea, vei înțelege totul, iubita mea, ai răbdare. Până se lasă frigul terminăm lucrările în exterior, apoi mut echipele înăuntru. Era evident că el nu mai vedea decât edificiul său monstruos. Nici nu observa că ea ajunge la el după kilometri lungi parcurși pe jos, că e slabă și palidă, că are privirile unei pisici flămânde. Nu trebuia să fii picat de

la zece mii de metri, nici să fii mort și radioactiv ca Ralph, ca să rămâi nepăsător la suferința femeii pe care spui c-o iubești. Era destul să fii bărbat. Era destul să fii Emanuel. Mă întreb de unde vine tentația asta de a construi biserici tot mai mari, cuteză Ivona să murmure într-o după-amiază însorită de la sfârșitul lui octombrie. Cum de unde? făcu el. E ca și cu piramidele. Trebuie să li se amintească oamenilor că vor muri. Altfel sunt tentați să creadă că vor face cumpărături la mail în eternitate, că vor dormi, munci, mânca, iubi, distra la nesfârșit. Pe măsură ce societatea evoluează și se dezvoltă, perspectiva morții devine tot mai estompată. Lumea de dincolo e mascată de reclame la hamburgheri. Bisericile trebuie să fie mari, altfel riscă să se piardă în peisaj. Memento! Bisericuțele mici erau pentru oameni în faza sensibilă a existenței societății. In zilele noastre e nevoie de edificii mărețe. Moartea e un bun stimulent, un bun catalizator pentru viață și dezvoltare. Faptul că viața are un sfârșit și faptul că suntem conștienți de acest lucru, este singurul motiv care ne îndeamnă să

mergem mai departe? Asta vrei să spui, Emanuel? Adică moartea e biciul care ne mână, care ne face să explorăm, să descoperim, să analizăm, să netezim necunoscutul transformându-1 în alei de promenadă? Ca să nu plecăm pe lumea cealaltă fără nelămuriri? Nu, nu asta am vrut să spun, zise Emanuel serios. Sau poate nu în felul cinic în care o spui tu. Voiam să spun că moartea, ideea de moarte, teama de moarte, dacă vrei, este ingredientul magic pentru orice societate umană, factorul la care se raportează tot, în esență. Dacă oamenii ar trăi

veșnic aici, pe lumea asta, specia s-ar opri din mers, poate s-ar transforma într-o altă specie, în niște viermi devoratori de telenovele. Aha! Tot sistemul acesta e foarte controversat, dragul meu. Deci, bisericile sunt un fel de amprentă terestră a vieții de apoi, menite să amintească oamenilor că au ceva de care să fugă. Cu toate astea, acolo îi așteaptă Dumnezeu, care e Iubire. Atunci, de ce se tem cu toții? Știi, se spune că după ce mori nu mai simți durerea, dar eu cred că, de fapt, lucrurile sunt diferite. Orice durere fizică dispare, într-adevăr, dar ai timp să constați că durerea fizică era o binevenită diversiune de la gama mult mai diversificată a durerilor sufletești. Cum ar putea fi împăcați oamenii cărora le e dat să guste încă de aici, din lumea materială, durerea sufletească, Emanuel? Nu cumva pentru acești nefericiți sunt mall-urile și canalele de știri și filmele proaste, excursiile all-inclusive și, în general, toată comoditatea pe care o oferă kitsch-urile din orice domeniu? Spune! Ce e cu tine, fetițo? Ce e cu discursurile astea? Nu te-am auzit niciodată vorbind așa. Ascultă, Emanuel, dacă aș depinde de tine, dacă viața mea ar depinde de

voința ta, dacă dintr-odată ai avea asupra mea această deplină putere, aceea de a mă ajuta să trăiesc sau de a mă lăsa să mor, ce ai face? Pentru că știi... e o ispită foarte mare să-ți dovedești puterea. Cele mai mari puteri sunt cele care rămân nedovedite, Ivona, șopti, luând-o în brațe. Simți că se topește, că nu mai e decât o pecete pe inima lui, și renunță să-i mai spună ce i se întâmplă.

— Dacă iubești un om, nu poți să-i ignori suferința. Și totuși, eu cu Lorena am plecat și l-am lăsat pe Randolph

singur. Credeam că era doar un capriciu faptul că se temea să rămână singur. în ziua aceea ne-am dus până la Râpa Roșie. Era un drum prin pădure, destul de abrupt, spre coama ruptă a dealului. Să fi fost eu singură, sau Lorena singură, niciuna dintre noi nu ar fi avut curaj să meargă atât de departe. Am găsit câțiva hribi care începuseră să se usuce. Pe o pantă desțelenită în primăvara precedentă creștea un lot de porumbi, dar știuleții fuseseră culeși înainte de vreme. Totuși, mai erau coceni cruzi și le-am ronțăit tulpinile dulci și suculente. Surpriza a fost un bostan turcesc, care, nu se știe prin ce noroc, scăpase nedepistat. Era destul de mare, să fi avut cinci sau șase kilograme și l-am cărat pe rând, fericite că vom avea de mâncat cel puțin trei zile. Am tras și o spaimă grozavă auzind glasuri mai la vale, într-o vâlcea prin care trebuia să trecem. Lorena era sigură că după voce unul dintre cei care vorbeau era Stelică, un holtei tomnatic și depravat. Ca să fim sigure că nu ne văd, am ocolit pășind ușor, dar am dat peste o viroagă umedă și accidentată, unde am scăpat bostanul, care s-a prăvălit la vale, bucuros să scape de noi. L-am recuperat, avea doar mici

julituri. Se făcuse șapte seara când am ajuns acasă. Ne-am oprit la buza pădurii să privim curtea, să ne asigurăm că nu e nimeni acolo, așteptându-ne. Peste foamea cronică se suprapunea în acele momente și setea. în aer stăruia un miros ciudat, de cârpă arsă, dar parcă și de ceva chimic. Am strâmbat din nas. Și noi trebuia să aprindem focul, pe ascuns, în bucătăria de vară, unde obișnuiam cu ani în urmă să fierbem soarba la porci. Afară puteam fi văzute. Doar un foc

mic, să frigem hribii și să coacem felii de bostan în spuză. Aș mânca o lipiuță, se plânse Lorena. Nici vorbă! i-am re- tezat-o. Făina care mai este, trebuie s-o păstrăm. Hai să urcăm, nu ne pândește nimeni, iar Randolph ne așteaptă. Prima care a urcat pe scara fânarului a fost ea. Am văzut că picioarele de pe scară s-au oprit și am pișcat-o de pulpă ca să înainteze. Ajunsă sus, o văd că i se înțepenește spinarea, exact ca pisicii noastre când a văzut un șarpe. Ce-i? am întrebat-o, urcând cât puteam de repede. Apoi mi-a înțepenit și mie spinarea. In culcușul nostru zăcea o umbră. Conturul unui corp. După primul moment de paralizie, ne-am apropiat, Lorena pe partea dreaptă, eu pe cea stângă. Priveam mute cenușa albăstruie a celui ce fusese iubirea vieților noastre. Simțeam că încep să fiu cu- prinsă de un tremur incontrolabil. Ne-am așezat lângă rămășițele lui. Crezi că ne-a iubit? mă întrebă Lorena brusc, ținându-și mâinile în poală ca o servitoare ce a rămas gravidă. Crezi că era dintre acei oameni atât de rari care chiar pot iubi? Avea vocea stridentă. Nu i-am răspuns nimic. Nu era nimic de spus. M-am apucat să strâng cenușa, deși Lorena a tresărit puternic când am stricat conturul

trupului. Ce-a pățit? mă întrebă, cu ochii plini de lacrimi. M-am oprit o clipă, privind-o. Ce să-i fi spus? Habar nu aveam ce putea să pățească un inginer nuclear mort și radioactiv căzut din avion. Căzut din avion exact în locul unde îl așteptau două fete care nu mai iubiseră pe nimeni. Nu știu, Lorena, i-am spus cât am putut de blând. Trebuia să vorbesc cu mare băgare de seamă, să nu mi se rupă șuvoiul de lacrimi din piept. Dintr-odată

m-am simțit mai singură decât dacă aș fi fost pe o planetă străină, la milioane de ani lumină de pământ. Nu știu ce a pățit. Poate a fost combustie spontană. Vezi, nimic în jur nu a luat foc, nici pătura, nici paiele. E un fenomen misterios. Tu te gândești la fenomene când el nu mai e?! mă acuză hohotind. Ce-o să facem acum? Singure! Nu avea rost să-i țin predici despre faptul că orice iubire te limitează și că, în fond, ne eliberaserăm. In sinea mea, și eu aș fi vrut să rămân limitată, să rămân pe veci în fânar lângă Randolph ascultând perorații despre pisica închisă într-o cutie a unui sadic pe nume Schrodinger, despre in- separabilitatea cuantică și alte asemenea năzbâtii fizice, presărate cu sublimul căderilor în abis, când Randolph uita de particulele elementare și ne poseda pe rând, iar și iar și iar. De ce l-ai stricat, de ce? Lorena, trebuie să adunăm cenușa, vrei s-o împrăștie vântul? Și, cum ea plângea în tăcere, mi-am continuat munca. Randolph încăpu perfect în crăticioara cu capac în care fuseseră săptămâna trecută ultimii cartofi fierți. Știi povestea reginei Artemisa și a regelui Mausol? am întrebat-o cu voce fragilă. Lorena nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit. Artemisa și Mausol erau frate și soră, soț și soție, după datina

antică. El era satrapul provinciei Caria, dar a fi rege nu te scutește de moarte, nici măcar de o moarte timpurie. Când a murit Mausol, Artemisa a fost atât de îndurerată, încât, după ce l-a ars pe rugul funerar, a adunat cenușa și își amesteca în fiecare zi o linguriță din ea în cupa de vin, astfel încât să se împreuneze cu el și dincolo de moarte. Și i-a construit cel mai frumos mormânt din lume, Mausoleul de

la Halicamas, una din cele șapte minuni ale antichității, auzi? O să-i bem cenușa, Lorena, vrei? își ridică fața din palmele ude de lacrimi. întinse un deget în urna mea improvizată și atinse materia fină, aproape argintie. Apoi duse degetul în gură. Am făcut la fel, tremurând. Gustul lui Randolph era dulce-acrișor. Amândouă ne-am simțit imediat mai bine. în mijlocul păturii zăcea plăcuța pe care o avusese înfiptă în piept. Am luat-o în mână și am privit-o pe toate părțile. Nu avea muchii tăioase, nici colțuri, părea să fie un fel de cristal translucid. Lorena mi-o luă din palmă și o sărută. Parc-ar fi chihlimbar, zise. Am uitat să mâncăm în seara aceea. Și nu am mai mâncat niciodată după aceea. Ne-am hrănit numai cu cenușa lui. Trecuse- răm printr-o fereastră magică. Noaptea care urmă am dormit strâns îmbrățișate, cu plăcuța de chihlimbar între noi. Lorena mai plângea și eu am făcut tot posibilul s-o alin, spunându-i legenda chihlimbarului, care e suc și esență de soare, i-am spus că se mai numește și elektron și i-am povestit în șoaptă cum a apărut chihlimbarul în lume, din trupul lui Phaethon prăbușit din cer pe pământ, nu dintr-un avion, ci din carul de foc al tatălui său. Era o poveste frumoasă și o poveste e cel mai bun

medicament. Doar nu era s-o informez pe un ton profesoral despre felul cum s-a format chihlimbarul din rășină de pin fosilizată? Ada revăzu pe loc pinii din curtea schitului. își amintea de pini. Crescuseră în jurul bisericii ca niște apărători. Printre pini căzuse la pământ când dealurile au luat-o la vale, pe sub pini a fugit să se ascundă de maica stareță cu ceva timp mai devreme, înainte de sfârși-

tul perioadei de noviciat. Cum să nu fi fugit dacă avea sub rasa monahală doi bărbați? Erau Hans Urs von Balthasar și Denis de Rougemont. Nu chiar ei, ci două din volumele lor. Ada furase cărți! Furase cărți din clopotniță și era foarte probabil ca maica Milena, paznica turnului, s-o fi simțit-o. S-o fi văzut-o! Și asta era cu adevărat înspăimântător, pentru că maica Milena era oarbă. După cei cinci ani petrecuți în sfântul așezământ, se convinsese că maica Milena vedea până în adâncul oamenilor și lucrurilor. Ti-a fost de folos lectura, soră Tecla? o întrebase cam după o săptămână, în șoaptă, la slujba de vecernie. Să-ți faci timp să treci pe la mine, soră, poate am ceva să-ți spun. Asta era maica Milena: un țipar alunecând printre cuvinte. Totul părea pus sub semnul incertitudinii când o ascultai. Ada-Tecla rămase îngenuncheată în umbră, la intrarea în pronaos. Nu-i plăcea să meargă în față, lângă altar. Din poziția ei smerită gusta meandrele muzicii psaltice, dar și tăcerile profunde dintre cântări, când cel care vorbea era Dumnezeu. Rămânea minute în șir ascul- tându-L, în vreme ce lumina pulveriza vitraliile și i se părea că turlele bisercii plutesc ca niște bărci dincolo de nori, străpungând cerul. Și, fiindcă „Partea diavolului" și „Mic discurs despre iad", ascunse în chilia ei, erau dovada că a

săvârșit păcatul neascultării, seara, când slujba se sfârși, ascunse din nou volumele sub rasă și merse la clopotniță. Maica Milena nu era în chilia ei, de unde supraveghea drumurile ce treceau pe sub geamuri, ci o strigă de undeva de jos, o încăpere ca o pivniță, spre care Ada coborî șovăind. Bine că le-ai adus, e hrana potrivită

pentru ei, o întâmpină maica. Poți să aprinzi becul, Tecla, lumina candelei nu e de ajuns pentru tine. Ada își roti ochii prin încăpere. Era o chilie obișnuită, cum erau toate în mănăstire, doar că nu exista un pat și nici vreo rogojină. Pe dușumeaua de scânduri era așternut un preș. Maica Milena stătea pe un scăunel și împletea cu andrelele. Ea lucra acele minunate veste călugărești, aspre și călduroase, care se vindeau atât de bine la pangar. Ea, monahia oarbă, își mișca degetele cu îndemânare și se ruga continuu. Pe perete, deasupra ei, era icoana în mărime aproape naturală a unui arhanghel. Cine știe cât de înalt e un înger? în jurul îngerilor, Ada credea că lumea stă să plesnească, se subțiază ca o foiță sub forța prezenței lor. Șezi pe celălalt scăunel, soră. Ia spune-mi, ce-ai văzut? în tine stăruie, de când ai venit - și să tot fie cinci ani de atunci, nu? - miros de sânge ars în soare, de email plesnit pe fundul unui lighean nou și de fân uitat în ploaie. Ada scoase cărțile de sub rasă. Privi pe furiș spre femeia în negru. Maica Milena avea ochi căprui, limpezi și, cine nu știa că e oarbă, nu afla decât după mult timp. Te privea fix în față, știa unde e fața interlocutorului, dar nu te privea în ochi, ci între ochi, în mijlocul frunții. Era un sentiment ciudat să se afle pentru prima oară singură cu ea. Maica Milena era indescifrabilă. îndrăzni să-i

mai arunce o privire. Așezată pe scăunel, își ținea spatele drept, ca o regină, își purta întotdeauna și mantia peste rasă, ceea ce îi dădea o maiestate aparte. Simți un firicel de aer rece. Deci șoaptele dintre surori erau adevărate! Chiar și în zilele cele mai călduroase, în jurul maicii adia răcoare.

194

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Ada ar fi vrut să știe pe ce anume își fixa maica ochii atunci când nu vorbea cu nimeni. Știi povestea caligrafului japonez? o întrebă, privindu-i fruntea. A fost odată uri mare artist caligraf, care picta cele mai desăvârșite idio- grame și miniaturi. Toată lumea se minuna de arta sa fără cusur și până și împăratul avu un surâs îngăduitor când slujitorii îi înfățișară lucrările maestrului. Numai că artistul caligraf își murdărea singur, în mod intenționat fiecare lucrare cu o mică pată de cerneală sau tuș. Adei i se păru că simte un curent de aer rece strecurându-i-se pe la picioare. Ce zici, soră Tecla, știi de ce făcea el așa? Ada tresări ușor. I se năzări că aripile arhanghelului din icoană foșniseră. Maica Milena ridică bărbia și adulmecă înspre ea. Mâinile care împleteau i se opriră. Apoi zise deodată: iartă-mă, soră, nu voiesc să te rețin de la ascul- tare, iată de ce te-am chemat. Ada inspiră iute și își zise că este unul din acele momente cruciale numite „punere în abis". De fapt era un moment de care avea să-și amintească în fiecare zi a vieții pe care o mai avea de trăit. Se vedea pe sine stând smerită în fața maicii semețe și deodată chilia nu mai era decât o imagine decupată din filmul lumii. Se vedea respirând un aer îngroșat până la vâscozitatea apei, poate să fi fost chiar apă, apa și mai veche a Topologului revărsat, vedea lumina slabă din chilie coagulându-se între ele și arhanghelul strălucind

stins în umbră. Iar de sub podele venea un aer înghețat ca spaima pe care o ai văzând pe neașteptate adâncurile unui abis întunecat. „Iată de ce te-am chemat", Ada credea că acelea fuseseră cuvintele prin care a fost condam-

nată. Știu că îți place să citești, iată dovada, cele două cărți de lângă tine. După miros și după cum sunau copertele lor în mâinile tale, aș aprecia că sunt două volume de teologie, încă simt amprenta olfactivă a palmelor maicii Semfora, care le-a citit când și-a dat doctoratul. Sunt destul de uzate, nu mai foșnesc ca unele noi, nu-i așa? îmi place mirosul cărților noi, mirosul de tipar și cerneală, deși eu am citit în braille. Cărțile braille miros mai mult a om și a hârtie încălzită. Am citit mult, mai ales când eram la Paris. Da, nu te mira, am călătorit și am studiat în străinătate. Pe lângă studiu, îmi plăcea să citesc și romane. Vezi tu, vei crede că eu nu am cum să cunosc lumea și nu pot vorbi despre ceea ce nu am cunoscut niciodată. Cred că lumea în care trăiți și pe care o vedeți este cu adevărat o sărbătoare, cred că e minunată, dar plăsmuirile despre lume o întrec. Sunt și mai bogate, pentru că în ele, pe lângă frumusețea lumii, este pusă și pecetea sufletului celui care a privit-o și a transfigurat-o în artă, în pictură sau în literatură sau în muzică. Ascultă la mine, soră Tecla, e mai plăcut să privești muntele din poveste sau din tablou decât să fii la piciorul muntelui și să-1 vezi în realitate. în realitate e unul și același munte, de o frumusețe dureroasă. însă transformat în artă... Gândește-te la un text, un text bine scris, textul unui maestru, al unui scriitor mare. Scriitura lui nu doar că va reda frumusețea muntelui, dar, în plus, va instala în mintea cititorului un

tipar care se va multiplica singur și va stimula nașterea de noi și noi tipare, de noi combinații, adică de noi ipoteze, de noi povești, într-un cuvânt, va construi noi lumi pornind

de la ceea ce este specific imaginației fiecăruia. Un text bun nu e o singură poveste, ci e sămânța unei constelații întregi de povești. Cum să mă supăr că ai luat două cărți ca să le citești? Foarte bine! Cred că ești persoana potrivită pentru bibliotecă. Spațiul e cam neîncăpător, dar am vorbit cu maica stareță și vor fi aduse rafturi noi, așa încât să nu mai fie cărți în saci. Vei avea mult de lucru. Maica sta- »
reță vrea să așezi volumele în ordine, să le dai numere de înregistrare, să menții curățenia și să nu permiți maicilor și surorilor să citească nimic nepotrivit. Eu, însă, soră dragă, aș dori să-ți faci timp și pentru studiu. Știu că ai absolvit filologia. Totuși, un bun bibliotecar e acela care a citit toate cărțile pe care le are în grijă, iar dacă asta întrece puterile unei singure vieți omenești, atunci măcar să cunoască vag conținutul fiecărei cărți. Pentru că altfel cum le va păstori? Cum se va descurca în matricea multidimensională care este orice bibliotecă? In locul în care s-au adunat laolaltă toate tiparele lumilor imaginate de scriitori? Deci, să studiezi, fata mea! Timpul e scurt, nu te risipi citind de plăcere. In perioada petrecută la Paris am cunoscut două femei care mi-au marcat destinul: pe scriitoarea Nathalie Sarraute, care încerca să dea un răspuns chestiunii liberului arbitru și predestinării și pe medicul de excepție care a fost Janine Fontaine. Janine m-a învățat cu adevărat să văd lumile nevăzute din jurul nostru. Lumea s-a făcut prin Cuvânt, soră Tecla. Așadar, întoarce-te la

cuvinte, citește despre regulile cvasi-gra- maticale ale codului genetic, despre felul simplu în care rezonanța, vibrația unor cuvinte poate reprograma ADN-ul,

vei găsi niște cărți interesante despre mimele care stau la baza câmpurilor morfogenetice, am pregătit pentru tine un dulap cu cărți, citește-le, sunt numai pentru ochii tăi, ai aici cheia. Ada avea picioarele înghețate. Privi prin aerul îngroșat al chiliei și se văzu pe sine în viitor, în biblioteca inundată de lumină. Unui om nu i se pot întâmpla anumite lucruri și să rămână același. Ada devenise Tecla, dar în ființa ei stăruia mirosul baliei de spălat rufe în care murise Adrian. Mirosul de fân ud și sânge erau în ea, cu toate că traversase fereastra secretă. Cine știe? Poate furca fusese ascunsă în fân pentru ca ea să afle cum poate vibrația unui cuvânt să modifice ADN-ul uman. Iată roaba Domnului! își zise. Lumea se va mișca din nou, o avertiză maica Milena. Ai grijă, soră Tecla, nu e mare lucru să fii înger dacă te-ai născut așa, dar e mai bine plăcut lui Dumnezeu să te naști om și să te lupți să-ți crească aripi! Du-te acum! Ada făcu metanie și ieși în lumina scăzută a înserării. Se simțea amețită. Nu știa sigur de care pare a ferestrei se află: în realitatea copilăriei sale sau în realitatea mișcată, în cea „de după". Și dintr-odată realiză că icoana cu îngerul se transformase pe timpul cât fusese în chilie. Dacă la început Arhanghelul avea în mână o sabie de foc, la sfârșit ținea o ramură, o cetină de pin plină de conuri.

— Este o forță uriașă a celor dispăruți, sau morți, dacă vrei să le spui așa, care acționează asupra noastră. E o presiune cu care ne-am obișnuit, așa cum suntem adaptați la faptul că pământul cade

prin spațiu cu o viteză de... ei, nu mai este Randolph să ne spună care e viteza pământului, în fine, o viteză foarte mare. Dar forța aceea este acolo și

ne modelează. Lumea de dincolo ne modelează, asta face. Apasă asupra noastră ca apa pe pereții unui acvariu. Da, numai că acvariile conțin viața înăuntru, nu în afară, opină Lorena. Viața și apa sunt la un loc și apasă pe pereți dinăuntru înspre afară. De fapt, viața roade din lumea de dincolo, căutând s-o cunoască și s-o descifreze, dacă vrei să facem aici filosofie de femei neconsolate. Și de unde știi de care parte ești? am întrebat-o, puțin enervată. Mereu avea păreri diferite de ale mele, chiar dacă numai uneori și le făcea auzite. Dar eu știam că de fiecare dată credea altceva decât mine. Nu știu, a răspuns. Dar tu de unde știi că aceea e lumea celor dispăruți? zise, pe un ton care căuta ceartă, arătând cu mâna spre plăcuța de chihlimbar. O așezaserăm între spițele unei roți de căruță, pe care o descoperisem în fân, probabil de la căruța antică a bunicului. Stăteam de câteva zile în fața plăcuței, așteptând. Cu vreo săptămână în urmă, plăcuța își schimbase culoarea, apoi apăruseră în ea umbre. Și umbrele se mișcaseră. întâi am văzut un defileu printre munți, cu un râu lat și leneș, cu apele întunecate. încet, unghiul s-a schimbat și am văzut un oraș. Un oraș pe malul unui ape. Și jocul s-a stricat, plăcuța s-a stins. Ții minte când l-am întrebat ce este și nu voia să ne spună, iar până la urmă zicea că asta e „limita", de parcă ar fi fost marginea lumii! Că lumea e o farfurie pe spinarea unei broaște țestoase, dragă Lorena! De ce ești nervoasă? întrebă. Mori de nerăbdare să vezi din nou, mă puse ea la punct și am tăcut, pentru că avea

dreptate. M-am ridicat să fac câțiva pași până la capătul fanarului. Poate că înțepenisem. Eram speriată când pier-

deam controlul asupra propriei mele vieți. Și, de la o vreme, lumea întreagă părea scăpată de sub control. Există întâmplări fără motiv? Există coincidențe tulburătoare? El căzuse la noi, pe noi ne transformase, nouă ne dăruise plăcuța, fuseserăm predestinate. Știi ce cred eu, am continuat să vorbesc, pentru că eram nerăbdătoare, cred că norocul nostru este că cei morți își aduc aminte de noi, cei vii, altfel, dacă n-am mai fi conținuți de memoria lor mineralizată, lumea ar dispărea. în cazul ăsta, noi suntem moarte! făcu Lorena, pocnind din palme ca și cum ar fi vrut să mă trezească din mijlocul aiurelilor pe care le debitam. Pentru că noi ne amintim întruna de Randolph și tu îți amintești zilnic de mama ta și ne amintim amândouă de fata cu coastele ieșite pe sub sâni și de băiatul tăiat în lung și de femeia care a pocnit lângă noi ca o bășică de pește. Vino și vezi! mă strigă dintr-odată. N-am apucat să-i mai răspund, pentru că exact atunci plăcuța s-a iluminat și noi am simțit emoția pe care trebuie s-o fi avut participanții la o ședință de spiritism. Pur și simplu, nu e decât un aparat performant, aplatizat, aparent translucid, dar s-a dovedit că de fapt este un ecran, așa că nu mai face filosofie în fața unui telefon mobil de ultimă generație, concluzionă Lorena, punându-mă la punct a doua oară. Mda, de când Randolph ne făcuse pe amândouă femei, ea refuza să mă mai asculte și să recunoască diferența de vârstă. Ne-am așezat umăr la umăr, sprijinite de claia de fân și priveam plăcuța-ecran. își schimbă de mai multe ori culoarea, apoi

apăru imaginea orașului de la transmisia precedentă. Dacă e un telefon, cum zici, de ce

nu sună? Și cine apelează? Șșș! mă sâsâi Lorena. Da, m-am gândit, poate că avea un alt mod de avertizare în locul sunetului clasic, poate era ceva mai subtil, ceva ce noi nu percepeam. Și, evident, nu noi eram destinatarele de drept ale apelului. Oricum, ciudat apel! Ne arăta orașul. Același oraș. Am privit străzile, clădirile, am văzut că avea un fel de port la o apă; undeva, la câteva sute de metri de țărm era un fel de jet puternic, foarte înalt. Vedeam totul ca și cum am fi zburat deasupra localității, îmi dădea senzația că sunt o pasăre, că sunt un suflet dezgolit de carne sau că tocmai am căzut dintr-un avion, dar fără să mă sperii, fără să mi se lipească diafragma de plămâni. Uite! zise Lorena. Am văzut străzile unduind și după aceea o lumină albă, puternică, păru să învelească orașul. De necrezut, dar numai după câteva clipe, suflul exploziei ajunse și la noi. Inițial, deși părea absurd, am crezut că energia ieșise prin plăcuță, dar nu, plăcuța era încă întreagă, căzuse însă din locul unde o sprijiniserăm. Am constatat asta numai când ne-am revenit, bineînțeles. A trecut peste noi o undă de șoc prin aer și prin pământ. Un colț al fânarului s-a năruit, copacii pădurii s-au aplecat măturați, nici nu știu cât am văzut și cât mintea mea a reconstruit din imaginație. Cred că am văzut totuși acoperișul de tablă subțire de la casa vecinilor zburând ca un gigantic fluture argintiu și pe Lorena proiectată deasupra grămezii de fân. Am zăcut pe pătură mult timp fără să ne spunem nimic. Cred că a urmat o noapte mai lungă decât în mod normal. La un moment dat, știu că Lorena a coborât din vârful

grămezii lângă mine, pe pătură. Zilele urmă-

toare au rămas foarte întunecate. Afară, în aer liber, nu ai fi putut să citești o carte. De la casele presărate dincolo de terenurile noastre am început să auzim uneori vaiete, plânsete, voci disperate. Oamenii mureau de foame, dar noi eram scutite de chinul acesta, nu mai aveam nevoie să mâncăm. Singura noastră grijă era să nu fim violate, omorâte sau răpite de globurile mari, aurii, care zumză- iau pe deasupra pădurilor. Eram sigure că suntem în plin război, dar globurile acelea păreau mai mult un vehicul extraterestru decât vreo armă secretă chinezească. Vimana, zise Lorena. Nu, am zis, Vimana erau aparatele zburătoare care semănau cu un nor. Asta era deocamdată singura noastră discordie. Fusese rezolvată și problema frigului, cu cele două plăpumi de lână și gaura pe care ne-o scobiserăm în stogul de fân. Am recuperat plăcuța. După ce am sărutat-o, pentru că fusese în pieptul lui Randolph, am fixat-o iar între spițele roții. După o lungă așteptare, a reapărut Orașul. Ceva straniu se întâmplase însă: parcă ar fi fost o imagine sepia, în care totul e ruginiu. Locuitorii orașului se mișcau și ei lent, ca niște somnambuli, țineau ochii deschiși, vorbeau, mergeau, gesticulau ca într-un film dat cu încetinitorul. Noi pluteam deasupra lor, ca și data trecută, numai că acum ne puteau observa. Am văzut o fereastră mare, deschisă, și i-am zis Lorenei: hai să intrăm, să ne plimbăm prin casă, e cel mai teribil joc interactiv, ne ajută să nu ne pierdem mințile. Cred că era o clădire oficială cea în care am pătruns plutind, un fel de palat administrativ. Am fost cam șocate, pentru că persoanele dinăuntru se speriau de noi. Aplica-

ția asta pare foarte reală, mormăi Lorena. Nu ne dădeam seama cum arătăm, nu ne puteam vedea una pe cealaltă. Auzi, crezi că suntem fantome? am întrebat-o pe Lorena. Tu așa te simți? zise și mă pișcă de braț, un pic cam tare. Nu mi se pare c-aș fi moartă, am admis. Auzi, nu vreau să fac iar filosofie, am început, trăgând aer în piept, dar eu zic că oamenii sunt legați între ei, nu doar cei vii, ci și viii cu morții și cu cei nenăscuți încă. Suntem legați printr-o rețea de capilare prin care circulă voința lui Dumnezeu sau, dacă vrei, hai să-i spunem altfel, suma tuturor cauzelor, determinărilor, efectelor și consecințelor. Taci! Taci! o iei pe calea lui Randolph, încă puțin și vei da în patima tunelurilor cuantice! zise plictisită. Mai bine uită-te pe fereastra aceea, vezi râul cu ape întunecate și muntele? Cred că aceea e prima imagine pe care am surprins-o în plăcuță. Randolph! am țipat amândouă în același timp. Randolph! El trebuia să fi fost, cu toate că părea mai tânăr. Randolph se plimba pe malul îngust al râului. Nu ne auzea și am strigat de mai multe ori, până ne-am dat seama ce prostie era să facem, ne putea auzi cineva de partea noastră, chiar Stelică. Randolph se uita la oamenii de sub noi, ignorându-ne. Să fi fost invizibile pentru el? Tocmai voiam să-i propun această ipoteză Lorenei, când văd că în sfârșit Randolph privește înspre noi, deși nu chiar la noi, ci mai jos puțin. De îndată, una din femeile ce păreau secretare în clădirea aceea a căzut jos, leșinată sau moartă. Alți oameni au sărit s-o ajute, dar și dintre aceia, unii, pe rând, se prăbușeau. Și deodată, peste murmurul general de uimire și panică de sub noi,

Randolph a ridicat ochii și ne-a văzut. A ales să se uite la Lorena, deși eu dormisem lângă inima lui. După câteva clipe, fața plină de fericire a Lorenei a încremenit într-un surâs și ea a căzut moartă lângă mine. Ecranul-plăcuță s-a stins pe loc. Am țipat cu întârziere. Ceva s-a stins și în mine atunci, pentru totdeauna. Lorena mea nu și-a mai revenit, era moartă cu adevărat. Acum puteam să fac o diferență între mine și ea, iar concluzia a fost că da, eram cât se poate de vie, iar în ziua precedentă eram amândouă în viață și, pe când avuseserăm discuția aceea despre morți și presiunea memoriei lor asupra vieților noastre, eram amândouă în același acvariu, în apă. Desigur că m-am simțit trădată, de două ori trădată, și de Randolph, și de Lorena. Nu, nimic nu este mai amar și mai greu de asimilat ca trădarea unui om pe care l-ai iubit și despre care ai fost convins că te iubește. A chemat-o pe ea să sară în celălalt acvariu, iar pe mine m-au părăsit. Gândul acesta m-a ajutat să o cobor pe Lorena din fânar cu o funie petrecută pe sub brațe și să-i sap o groapă superficială, prea mică, în care am culcat-o cu picioarele la piept, ca pe un prunc, în pântecele pământului. M-am întors la culcușul pustiu și-am plâns. **Ivona** simți că nu se poate declara total de acord cu afirmația Alexei. Când iubești cu adevărat, nici nu îți dai seama că cel iubit te trădează. Pentru că dormi. Când iubești, dormi și visezi. Nu vezi realitatea. De aceea, singura trădare adevărată și singura pe care o poți percepe este atunci când te trădezi pe tine. Când renunți la ceea ce iubești. Ea, Ivona, alesese să rămână dormind. Sigur că da, nu contează dacă ești trădat sau nu.

contează să simți o emoție. Atâtia oameni ar vrea să
iu- I » *
bească și nu li se întâmplă niciodată! Orice lucru și orice om care te poate face să simți o emoție complexă, profundă, te pune instantaneu în contact cu ceva de dincolo de această realitate nesigură. O vulpe și-a făcut vizuină în dâmbul de lângă mărul bătui, îi spuse ea lui Emanuel, în primăvara anului ce a urmat. Biserica Tuturor Sfinților era de acum mare, rotundă și albă, iar în cele patru puncte cardinale, lipite de cupola centrală, erau alte sfere albe, ca niște înmuguriri. Emanuel avea ochi sclipitori și ținea un echer în mână, Ivona gândi că i-ar mai lipsi un șorț, colanul și niște mănuși imaculate pentru ca imaginea să fie completă. Am reușit! o întâmpină fără să audă ce spusese ea despre vulpe și mărul lor bătui. Ivona, datorită ție am reușit să-mi împlinesc cel mai scump vis! Ea clipi cu speranță, cu toate că visele lui Emanuel erau vise de piatră și oțel. Scări ce duceau spre nori. Iubita mea, îți amintești care era citatul meu favorit? își amintea, deși nu îl prea gustase. Da, zise, din „Istoria religiilor" de Ioan Petru Cu- lianu: „Știu ce este viața mea: un fractal în spațiul Hilbert." Bravo, l-ai reținut, sunt impresionat că reții câte ceva despre mine. Emanuel, ce amestec de orgoliu și smerenie! Reținuse despre el tot ce-i șoptise, tot ce-i spusese, tot ce-i strigase la furie sau în extaz. își amintea după-amiaza de toamnă cu nori albi, nemișcați, când el, încă departe, la el acasă, îi scrisese o lungă scrisoare despre felul cum toate particulele universului sunt conectate, despre David Bohm și hologramе, despre faptul c-o iubea și că o ținea în brațe, de la facerea lumii, neîncetat... Și că viața lui era

un fractal în spațiul Hilbert. Emanuel își supunea lumea după cum dorea: uneori, particulele erau toate interconectate, alteori existența se desfășura stratificat. Poate că el mânuia eterul, adică substanța volatilă și instabilă în care voința divină se unea cu dorințele omenești. Poate de aceea reușise să-și împlinească visul. Biserica, acesta era visul tău, da? Biserica, într-adevăr, stai, nu îți dau voie să fii dezamăgită nicio secundă, ascultă-mă Ivona, acest edificiu e mai mult decât atât. Știi, desigur, despre scara lui Iacob. Bineînțeles că știa: scări spre cer! Nici nu era de mirare ca arhitectului să-i placă o scară spre nori. Acum încearcă să depășești legenda biblică, gândește-te la scara lui Iacob nu neapărat ca modalitate a îngerilor de a circula între cer și pământ, ci imaginează-ți conceptul. Ideea de poartă, de portal, de ascensor între această lume și o alta sau altele. Te poți gândi la asta? Sigur că pot, Emanuel, toate bisericile sunt case ale Domnului, ambasade celeste. Da, toate, numai că a mea, cea construită de mine pentru că te iubesc, este o ambasadă care chiar are ușile deschise. Ce vrei să spui, toate au ușile deschise. Da, le au deschise teoretic, la nivel spiritual. A mea le are deschise și la nivel fizic. Am găsit ușa spre Matrice, Ivona. Am reușit să construiesc teseractul. Ce este teseractul? O definiție clasică spune, și ți-o citez exact, că „teseractul este față de cub ceea ce este cubul față de pătrat." Ai înțeles? Nu! Ivona sperase că aveau să-și petreacă altfel după-amiaza însorită de aprilie. Fii atentă, fetițo: gândește-te la un pătrat, îl vezi? îl văd. Acum gândește-te la un cub. îl vezi și pe ăsta? îl văd! Acum te poftesc să te gândești la diferența

dintre pătrat și cub. M-am gândit. Știi care e diferența? Cubul are o dimensiune în plus. Perfect! Și acum, atenție: pătratul e o față a cubului, iar cubul e o față a teseractului. Poți să-mi spui care e diferența dintre cub și teseract? O dimensiune în plus? Și ce-i cu asta? făcu Ivona, tot mai nerăbdătoare. Sfânta Sfintelor din biserica pe care am construit-o este un teseract. Nu se poate! Păi te duc să vezi. Chiar voiam să te las pe tine, iubita mea, să adaugi ultima piesă necesară hipercubului meu. Ce glumă! Emanuel, e o biserică, un spațiu sacru, nu am ce căuta în altar. Nici nu vei intra, doar vei atașa piesa, e o piatră mică, o introduci în fanta pe care ți-o arăt. Numai așa funcționează teseractul. în rest, fără piesa aceasta, nu se va observa nimic. Deschide poșeta, să-ți dau piesa ultimă, piatra din capul unghiului. Scoase dintr-un sertar al biroului un obiect cu o formă ciudată, neregulată, dar foarte atent finisat. Pare să fie din aur. Chiar este din aur, altfel nu se poate. Trebuie neapărat să fie aur. Doamne, dar aici e un kilogram! Greutatea corespunde unui multiplu al proporției ideale. Dar să nu mai intrăm în detalii ale geometriilor secrete și neeucludiene, mă tem că te-am plictisit și, oricum, până nu vezi, nu înțelegi. Hai să mergem, cred că echipele de mozaicari au cam terminat lucrul pe ziua de azi, iar dacă nu, îi trimit acasă. Ivona porni în urma lui. Poșeta i se îngreunase cu un multiplu al proporției de aur, dar în soarele de afară umbra ei părea mai subțire și mai jalnică decât oricând. Iarna trecută supraviețuise numai datorită a doi oameni: o mătușă bătrână și singură care o primise la ea în schimbul menajului și ajutorului sporadic

venit din partea Iui Toma, care trecuse pe acasă și se îngrozise când văzuse în ce stare era. Emanuel, urcat pe scara lui Iacob, fusese prea departe de pământ ca să poată ști aceste lucruri, pe care umbra ei le înfruntase. Echipele tocmai plecau de pe șantier. Ivona era uluită. Din apropiere putu să aprecieze pentru prima oară corect dimensiunile bisericii. Era imensă. Emanuel închise două uși monumentale în urma lor. înăuntru plutea nemișcat un aer prăfos. Mirosea a var, a calcar încălzit și a tăcere proaspăt așezată. Bolțile stârneau ecou la orice șoaptă. Ivona rămase copleșită la intrare. Biserica întreagă sugera infinitul. Cum ți se pare? întrebă Emanuel, vizibil emoționat. Trase aer în piept înainte să răspundă. Ea nu știa să vorbească de armonia proporțiilor, de suplețea coloanelor sau de victoria arhitectonică a unei bolți imense. Șopti rușinată: e de parcă m-ar îmbrățișa Dumnezeu. Așa e! Asta am vrut să simtă oricine va intra. Iți dai seama cum va arăta după ce va fi pictată? Și mozaicul de pe podea? Ai ales să înfățișeze un labirint, te-ai gândit la simbolul trecerii sufletului către moarte? In catedralele medievale labirintul era un fel de consolare, scumpa mea. Vezi tu, orice bun creștin era dator ca în timpul vieții să meargă măcar o dată în pelerinaj în Țara Sfântă, numai că prea puțini erau cei care își permiteau asta. Atunci s-a desenat câte un labirint pe podeaua bisericilor mari, pe care credincioșii îl străbăteau simbolic, cu pasul, dobândind astfel harul și binecuvântarea unui pelerin adevărat. Desigur, dacă mai plăteau și câteva indulgențe. Asta era ceea ce s-a spus. Constructorii de temple, păstrătorii tainei,

știau însă că semnificația și simbolul labirintului

erau, până la urmă, mult mai practice. Cum adică? Labirintul este o probă, o încercare, un drum. Odată străbătut, cel care a intrat devine altceva. Accede la altă dimensiune. Și nu, nu mă refer neapărat la o dimensiune spirituală. Pur și simplu, o dimensiune în plus, cubul față de pătrat. Emanuel... Nu, nu te uita la mine așa, nu glumesc. Hai să străbatem labirintul împreună. Ce vezi în fața ta? Pronaosul și naosul, apoi altarul. Da, acolo va fi altarul, după ce vor monta catapeteasma. Deci, spațiul bisericii e gol, da? Da... De ce? Pentru că la un moment dat îți va părea altfel. Acum dă-mi mâna și vino în urma mea. Era un labirint circular și Ivonei îi fu greu să nu se simtă puțin ridicolă mergând în urma lui, cu pași mărunți, atentă să nu depășească spațiile trasate în culori diferite. Un labirint din gard viu într-un parc poate fi drăguț, amuzant, dar aici... nu te puteai pierde nici în joacă. Nu asta era ideea labirintului? Să te facă să te pierzi puțin? Emanuel se opri. Se aflau în dreptul unei schele. Acum trebuie să urcăm, îi zise. Ajunseseră la ieșirea din labirint. Picioarele lor stăteau pe un desen în piatră înfățișând o cetate antică. Deasupra ei, pe un nor alb scria „Urbs Jericho". Să urc pe schelă? Emanuel, mi-e frică de înălțimi, nu pot. Ba da, poți, vino, te țin de mână, schela e foarte sigură, nu se mișcă, suportă greutăți mari. Dar nu pot! Ba da, poți, haide! Nu! Ivona, trebuie să trăim împreună acest moment, vino! îmi pare rău, nu pot. Bine, așează-te pe scândura asta, să ne odihnim. Mă întreb dacă îți dai seama că venirea mea aici, în acest oraș și efortul acestui proiect pe timp de război,

când la estul țării e prăpăd, iar în vest Europa se mișcă, are o semnificație aparte pentru mine și

pentru noi doi. Da, mi s-a părut cam nebunesc momentul ales pentru o asemenea construcție, recunosc. Și totuși, oameni care se află în poziții de decizie l-au aprobat, Ivona, cu alte cuvinte, este ceva important. Deci se știe, undeva sus, într-un for înalt, ce construiești tu aici. Da, se știe, dar nu se știe că am terminat și că am reușit. Numai tu știi. Vreau să-ți arăt ție ceva ce nu a mai văzut nimeni. De aceea trebuie să urci cu mine pe schelă, pentru că punctul de confluență al energiilor este deasupra altarului. Aș vrea, Emanuel, dar nu pot, mi-e frică. Nu te teme! Nu ai citit aceste cuvinte de atâtea ori în Evanghelii? „Nu te teme!" Fii atentă, îți amintești de elefantul nostru? Da. Povesteau ieri meșterii din echipa de mozaicari că elefantul de aici, de la grădina zoologică, a migrat liniștit din pășune în pășune până la Slatina, dar acolo l-au prins țiganii și l-au omorât ca să-l mănânce. Nu se poate! Ba da. Și mie mi-a părut foarte rău. Cred că și tu te porți ca unii elefanți, scumpo. Eu? Oricât de dragi îi erau elefanții, nu găsea nimic măgulitor în comparația lui. în India, puii de elefant sunt legați cu o funie de piciorul din spate. Nu pot să rupă funia și devin conștienți de acest lucru. Pe măsură ce cresc, funia este tot mai groasă și ea, așa încât elefanții își întăresc convingerea că nu sunt capabili să evadeze. Dar când ajung la maturitate, ei sunt de fapt atât de puternici încât ar putea rupe cu ușurință și lanțuri de fier, nu doar funii, și totuși nici măcar nu încearcă, atât de înrădăcinată este în mintea lor ideea că sunt prizonieri. Urcă pe schelă

împreună cu mine și eliberează-te, Ivona! Ceea ce vei vedea, merită! Ivona se ridică să-1 urmeze. Mult timp după ziua aceea avea să se întrebe ce anume o

determinase să-l asculte. Pentru că, dacă și-ar fi păstrat rezerva, l-ar fi avut lângă ea. Ce folos că văzuse teseractul, dacă nu-1 mai putea vedea pe Emanuel? De ce, de ce îl ascultase? Nu știi niciodată și nici nu vei putea afla dacă dincolo de cel pe care îl numești „eu", când te gândești la tine însuți, nu cumva mai este și altcineva ascuns, mascat și care gândește în locul tău gânduri de care nu ești conștient. Urcă pe schelă ajutată de el, cu inima bătând tot mai tare, pe măsură ce distanța dintre ei și labirintul de jos creștea. Apoi renunță să se mai uite în jos. Trecuseră de înălțimea primelor ferestre și urcau spre al doilea rând de geamuri curbate, pentru care Emanuel îi explică din mers că se folosise o tehnologie specială pe care o vor aplica și pentru vitraliile care aveau să dubleze sticla simplă pe interior. Era aproape paralizată când el se opri. O așează iar pe o scândură și-i arătă de ce să se țină. Atunci avu curaj să privească de unde veniseră. Străbătuseră spațiul din pronaos urcând oblic pe deasupra naosului și acum erau sus, sus, chiar sub cupola altarului. In centrul tavanului era un spațiu mic, gol. Te-ai odihnit? Bun, acum ține-te de mine și pune aici piesa pe care ți-am dat-o. Ai grijă să nu o scapi. Să nu-ți fie frică, orice vei vedea. Ivona își aminti de lecțiile de geometrie în spațiu din clasa a șaptea, când triunghiurile deveniseră prisme și pătratele, cuburi. Fusese fascinată să descopere că poate desena pe foaia de caiet ceva ce aparent ieșea de pe foaie. Era interesant, dar de ce ere

dea Emanuel că asta ar impresiona-o în mod deosebit? Potrivi piesa de aur în așa fel încât să intre în locul gol de deasupra capului ei. Spațiul în care introduse bucata de aur părea și el auriu în

interior. Cling! făcu piesa odată intrată în locașul ei. Cling! și Emanuel o strânse tare în brațe. în primul moment realiză că nu își mai poate simți greutatea corpului. Privi peste umărul lui, în jos, și văzu că în biserică se răspândise o ceață albăstruie. Apoi percepu un tremur în tălpi și o vibrație în zidurile din jur și fu smulsă de lângă Emanuel. îi veni să țipe, dar plămânii îi erau goliți. Aerul dintre ei pârâi încărcat de electricitate. Ține-te! îi strigă el și ea se îngrozi când o străbătu o durere necunoscută din măruntaie țâșnind afară din corp prin umeri. îl putea vedea pe Emanuel clătinându-se, dar nu era sigură dacă el se clatină sau pereții din jurul său se curbaseră nefiresc. Arăta diferit, asta era cu adevărat înspăimântător, părea mai înalt, uscățiv, din trupul lui se aprindeau scântei și... avea aripi. Sau poate erau doar umbre, poate era un fel de aură. Schelele dispăruseră și, când privi mai atent, văzu că stăteau pe un fel de scară spiralată, largă, care cobora la adâncimi invizile și urca spre zone ce nu puteau fi deslușite. De o parte a scării devenea tot mai clară imaginea unui oraș văzut de sus, pe când în partea cealaltă era întuneric, părea să fie spațiul cosmic punctat de stele îndepărtate. Privind drept în jos, de-a lungul axului invizibil în jurul căruia se înfășură scara lor, văzu clădirile orașului, cu străzi pe care circulau mașini, cu oameni mergând pe trotuare, împletindu-se cu șuvoiul negru al spațiului cosmic cu stele. Ce e asta? îl

întrebă pe Emanuel, cu voce sugrumată. El doar își ridică brațele: pune-i un nume, Ivona, nu știu ce este. E teserac- tul. E trecerea. Zi-i cum vrei! Emanuel, a intrat cineva în biserică. Nu poate intra nimeni. Dar sunt oameni acolo, jos, dincolo de oraș,

unde încă mai este vizibilă podeaua cu labirintul. N-are cum. Dar ea vedea. Tresări recunoscând printre persoanele care păşeau peste labirint pe părinţii ei, morţi de mult timp. Emanuel, nu putem opri asta? întrebă din nou. Linişteşte-te, îl auzi, dar nu îi văzu buzele mişcându-se, doar o privea impasibil dintr-o zonă laterală, unde scările păreau să se dubleze într-un unghi imposibil. Era ceva chinuitor, ceva care îi forţa limita minţii şi a capacităţii de înţelegere. Se temea că aşa cum era acum, fără nicio greutate, se va desprinde de locul pe care îşi ţinea tălpile, fie că era scara spirală, fie că era acoperişul vreunei clădiri din oraşul fantomă şi va cădea în haosul negru ce se ţea în stânga. Sau în dreapta. Uneori era deasupra şi dedesubt. Atunci văzu colţul unui aparat de zbor trecând lin prin cupolă şi ieşind pe partea cealaltă şi auzi un glas de femeie cântând şi se trezi în faţa bibliotecii tatălui ei, aşa cum o ştia din copilărie. Iar rafturile bibliotecii trepidau şi un sunet profund, venind din adâncuri nebănuite, o înfioră: era ca şi cum ceva s-ar fi deschis undeva, o poartă care era mai bine să fi rămas închisă pe veci. Emanuel, te rog, eu nu mai văd unde este piesa aceea, scoate-o tu, mi-e frică! Dar el era acolo, în faţa ei şi poate că nu mai era el, aşa cum spusese, poate devenise altceva traversând labirintul ca pe-o fereastră secretă, poate şi ea însăşi era altceva. El nu vorbea, dar îl auzea vorbind în

mintea ei. Ştii cum te văd eu, Ivona? o întrebă şi, din fericire, era glasul lui, tonul lui mângâietor pe care îl recunoscu. Te văd de parcă ai fi un desen pe coperta unei cărţi, dacă îţi aminteşti de prima carte pe care ţi-am dăruit-o... Cea care avea pe copertă o

fată într-o rochie albă mergând pe suprafața mării într-o noapte cu ceață. „Annabel Lee", de Poe. Așa te văd. In spatele tău e marea și tu vii spre țărm, vii spre mine pășind pe apă. Ivona simți apa rece spălându-i picioarele dintr-odată, se sperie, începu să se scufunde. Emanuel sări s-o apuce, dar într-o clipă dispăru. El căzuse prin interiorul spiralei. Țipă deznădăjduită. Câțiva trecători din oraș priviră în toate părțile căutând sursa țipătului, iar părinții ei și alți oameni din pronaos o zăriră. Se prinse cu putere de balustrada scării, urcă câteva trepte și ieși din apă. Undeva, în zona șoldului descoperi tavanul și locașul piesei de aur. O trase cu forță afară. Se afla singură sus, pe schela cea mai înaltă. Cu siguranță, Emanuel era jos, zdrobit. începu să plângă, fără să aibă curaj să privească spre podea. După câteva minute pomi să coboare cu toți mușchii încordați. Când mai erau doar câțiva metri până jos, se ținu de o traversă și privi în jos. Nu era nimic acolo, decât niște saci de adeziv folosit de mozaicari. Nu era nici sânge, nici trupul lui dezarticulat. Ajunse jos și străbătu toată biserica până în altar. Nu descoperi nimic. Schela urca oblic, ca o rampă, din pronaos până în altar, nu putuse să cadă pe traversele de susținere. Emanuel, ești aici? îl strigă. Ecoul care îi răspunse o umplu de groază. îl căută cu atenție peste tot, chiar și în absidele laterale, unde nu ar fi avut cum să

ajungă. Dar el lipsea. Nu putea fi decât sus, era imposibil să nu-1 fi văzut la coborâre, dar poate că, terorizată cum era, nu l-a observat. Nu avea de ales, trebuia să urce încă o dată, singură și, dacă nu-1 va găsi nici acolo, va trebui să aibă curaj să pună piesa la loc, să înfrunte iar haosul unei dimensiuni în plus

și să-l caute. Deodată, își aminti de motanul de Cheshire.

— Am plâns, pentru că pierdusem nu unul, ci doi oameni pe care-i iubeam. Știți cum e să pierzi pe cineva în mod definitiv, irecuperabil? le întrebă Alexa. **Ivona** clătină din cap, deși trecuse prin asta. **Ada** aprobă, dar nu știa, de fapt. Cel pe care-1 pierduse nu era soțul ei, Ionel, ci îngerul cu cetina în mână. Ionel, prietenul din copilărie, cel cu care se căsătorise după fuga de la mănăstire, era un om făcut din altă plămadă. Nu putea fi pierdut, pentru că nu putea aparține Adei. îngerii, care sunt totdeauna aproape, pot fi și departe în același timp, printr-o logică a unei alte lumi. Tare rău îi părea că-1 pierduse, dar nu mai putea rămâne într-o mănăstire peste care se surpau dealurile din jur scoțând la iveală oase albe, galbene sau negre, oase de oameni mâncate de timp. Nu poți sta într-un loc unde dimineața descoperi biblioteca plină până la ferestre cu noroi lichid, ieșit de nu se știe unde, nu poți rămâne într-un loc unde clopotnița e înghițită de pământ într-o groapă imensă din care ies viermi cât piciorul unui om, viermi gălbui, inelați, cu trei ventuze la un capăt...

— Și voi unde erați la Incident? vru să știe Alexa. **Ivona** era în biserică, intrată noaptea, pe ascuns, cu piesa de aur

în poșetă, căutându-1 iar pe Emanuel. Nici nu simțise cutremurul, dar se speriase teribil când ferestrele s-au spart toate deodată. **Ada** era singură acasă, în casa bunicilor. Ionel muncea în Israel, nu știa nimic de starea lui, dacă scăpase sau nu. Ea fusese lovită, se zbătuse între viață și moarte, nu înțelegea cum a supraviețuit, nu știa sigur dacă era

pedepsită sau favorizată rămânând în viață, dacă îngerul fusese aproape sau departe în acel moment.

— Dacă n-ar fi fost recuperatorii, niciuna din noi nu ar trăi, fetelor. Nici **Ada,** nici **Ivona** nu erau sigure de această afirmație. Așa că, ceea ce facem noi aici e o muncă nobilă. Am scăpat cumva la Incident, dar la riposta cu bomba atomică nu mai aveam nicio șansă. Nicio șansă… zise **Ada.** Ba, eu aș fi avut mai multe șanse, gândi **Ivona.** Cam câte dimensiuni erau în teseract.

— Gata, fetelor, am terminat. Puneți-vă măștile, au sosit băieții pentru jocul de Senet. Să sperăm că vor fi mulțumiți de salata de fructe.

VIII

Senet

Cei care veneau erau întotdeauna alții. Nu le puteau vedea fețele, purtau măști. Și nici nu erau sigure că înțeleg ce a intenționat cel care inventase ceremonialul acesta. Să evite atașamentele? Tot ce reușise era să le facă într-ade- văr curioase. Bărbaților le plăcea. Considerau că totul e mai incitant în acest fel. Dar asta pentru că bărbaților le place să vină și să plece fără complicații. Ei sunt maeștrii plecărilor. Se închid în ei înșiși, devin surzi și orbi și nu privesc înapoi. Iar măștile pe care le purtau deveniseră un scut.

— Eu sunt Leul, zise Simon.

— Eu sunt Taurul, zâmbi Eugen.

— Iar eu, Vulturul, zise Colin. El este Moron. I-ați pregătit cele necesare? Se uitară fără să vrea spre Moron. Era fioros, ca toți cei din tribul său. Unui masai îi trebuiau două lucruri și Alexa le pregătise: lapte și sânge de vită. Asta dacă voiai să ai în cuib un masai calm. Mâncau cu plăcere și carne friptă și se zicea că unii puteau fi convinși să guste dulciuri, dar dacă lipseau laptele și sângele, ma-

saii deveneau suspicioși. Stăteau în jurul mesei mari, ovale, din atrium. Jocul începea mai târziu, în puterea nopții. Ivona era indiferentă sub masca ei, Ada se ascundea sub mască, iar Alexa o folosea ca pe un element de seducție.

— Și ce noutăți ne aduceți de pe la alte cuiburi? întrebă Alexa turnând cafelele. Era întrebarea așteptată de toți, deși băieții nu se grăbeau să răspundă. Simon își aprinse o țigară și suflă fumul în sus, spre cer. Deasupra atriumu- lui străluceau stelele.

— lat-o pe Altair, murmură Vulturul, pe un ton visător. Câteva momente priviră cu toții în sus. într-o parte a bolții se vedeau stele, dar în cealaltă domnea întunericul pustiu, ca o bucată de pânză neagră și mototolită.

— Doamnelor și voi, camarazi, am întâlnit la Jocul meu de data trecută o persoană care înnebunise, anunță Leul gânditor.

— în ce cuib? vru să afle Colin.

— Mmm, cred că 42b... Nu are importanță. Partenerele ei nu știau ce să facă.

— Ce se poate face în acest caz? Scrie ceva în Manual? Voi ați citit ceva? le întrebă Alexa pe celelalte două.

— S-ar părea că nu, confirmă Simon scărpinându-și bărbia pe sub mască. Biata fată zicea că Dumnezeu a închis toate tainele în cutii mici, pe care apoi le-a încuiat în cutii ceva mai mari și pe acelea în alte cutii și mai mari și tot așa. își baricadase intrarea în cameră, nu mai voia să participe la Joc, dormea sub pat, pentru ca să fie la locul ei, într-o cutie.

218

Tunehil de la capătul lumii Diana Alzner

— Fata avea dreptate! remarcă Vulturul Colin. Ce

sunt viețile inutile decât niște daruri ambalate în cutii mari de tot, în care, pe când le deschizi, nu găsești decât alte cutii mai mici și apoi altele și mai mici și, pe cât ești mai nerăbdător, pe atât cutiile se tot micșorează, iar în final, la ultima cutie, nu descoperi nimic, decât o pată neagră în colțișorul cel mai îndepărtat, moartea.

— Ce spui acum, Vulture, îmi amintește de bunica prietenului meu din copilărie. Era încă o femeie plină de prestanță, la optzeci de ani. Avea un intelect bine conservat și o memorie uimitoare. Totuși, se plângea că suferă de o boală de gânduri. Termenul îi aparține. Nu suporta petele. își controla hainele de câteva ori pe zi, ca să verifice dacă au sau nu pete. Controla și hainele celorlalți, uneori stând de vorbă cu tine în cel mai pașnic mod, începea să-ți verifice reverele sau mânecile. Săraca, își dădea seama că este absurd, dar mărturisea că nu se poate abține. Nu suporta petele, pentru că îi aminteau de o anumită pată. O pată îngrozitoare. Cine știe ce o fi văzut! Despre acea pată refuza hotărât să spună ceva. Altfel, era absolut normală, lucidă, coerentă, te puteai baza pe ea, în ciuda vârstei. A, mai avea o problemă: nu suporta nici găinile. O înfuriau pentru că raportul lor sexual era prea scurt, ha, ha! Sper că nu v-am lezat pudoarea, doamnele mele. De fapt, biata bunică a prietenului meu a fost o martiră. Căsătorită de părinți în 1912, pe când avea cincisprezece ani, la douăzeci și cinci a rămas văduvă, din cauza războiului. Nu s-a mai recăsătorit și nici nu a mai avut viață sexuală. O sfântă.

219

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— O nebună, mârâi Alexa.

— Când mă gândesc la ea, îmi închipui că o fi suferit mai mult decât una din victimele tradiției

Sati, din India, care presupune arderea soției văduve alături de soț pe rugul funerar, zău așa! Cenușa nu mai poate simți nimic. Sorbiră din cafele, privind lumina dulce revărsată din cele câteva lampioane agățate de pereți. Moron își preparase băutura favorită amestecând laptele cu sânge. Stătea deoparte, ferit de ceilalți, cu sulița sprijinită de coapsă. Ada îl privise de câteva ori pe furiș. Era slab și înalt, avea pielea lucioasă și ciocolatie, întinsă bine pe oasele lungi. Pe chip avea desenate linii roșii.

— Nu doar viețile inutile sunt pachețele mici în pachete mai mari fără să conțină nimic decât moartea, spuse Ivona cu întârziere, privindu-1 pe Vultur. Printr-o conspirație generală se trece sub tăcere faptul că fiecare primim încă de la naștere un dar din partea părinților. Un cadou mic și negru, de catifea, dosit în cel mai adânc dintre sertarele ființei: moartea. M-am ferit să ofer, la rândul meu, acest cadou.

— Fără nicio exagerare, moartea chiar este un dar, oameni buni. Fără moarte răul ar fi nesfârșit, am înțeles asta pe când eram viețuitoare la schit.

— în cazul acesta, Incidentul a fost ceva benefic, un fel de stopare majoră a relelor, așa cum orice condamnare la moarte are ceva bun, nu? concluzionă Eugen, Taurul, pe un ton evident ironic.

— Moartea e un element dintr-o altă dimensiune. De aceea lumea noastră o respinge. Am dreptate sau nu,

Alexa? Alexa îl privi printre gene. Leul acesta avea ceva interesant.

— Uite ce cred eu, făcu ea tranșant. Moartea e o ușă. In ciuda a ceea ce se crede, se poate circula pe

ea în ambele sensuri. Am cunoscut oameni care se învățaseră chiar să stea pe prag, pe dungă. Nici acolo, nici aici, sau și acolo și aici. Cine știe cazul Deolindei Correa, mama moartă care a continuat să-și alăpteze copilul, înțelege oarecum ce vreau să zic cu cei situați „pe dungă". Moartea e din altă dimensiune, da. Nu știu de ce toți cred că moartea e ceva ce te ia, ceva căruia trebuie să i te abandonezi. Eu consider că moartea, chiar dacă nu poate fi refuzată, trebuie primită cu ochii larg deschiși. Ești tot tu și după ce mori! Nu vei înceta să existi.

— „In ziua aceea se vor risipi toate gândurile lor", așa scrie în Sefer Tehillim.

— Ada, gândurile, nu! Poate intențiile. Planurile de viitor. Gândurile pe care le-am gândit rămân. Și rămân și toate visele noastre. Toate trăirile. Toate faptele prinse în chihlimbarul trecutului.

— Mda, se zice că informația nu se poate pierde. Ce a fost are existența înscrisă pe veci în memoria universului.

— Leule, îmi place cum vorbești. Nimic nu se pierde. Mă consolez cu ideea că noi îi ținem minte pe cei morți sau plecați și ei ne țin minte pe noi. Moartea este un singur punct, o singularitate, gaura neagră din cosmosul vieții. Locul din care evaporă o energie întunecată, o presimțire ce ne alimentează coșmarurile. Locul pe unde lumile paralele comunică.

221

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Lumile paralele, cât ar fi ele de paralele, se pot și atinge, șopti Ivona.

— Am văzut cu toții sau, mă rog, am auzit... Se zice că asta au făcut la Incident și că Geneva e un astfel de punct acum.

— Toți ziceți că moartea e bună, mormăi Taurul,

dar e bine să omori oameni? E acesta un serviciu pe care li-1 faci? îmi vine în minte acum un nume: Pedro Lopez. Criminal în serie. Am lucrat împreună cu echipa mea la arhivarea datelor, am făcut și studii de probabilistica dinamicii comportamentale, așa că am luat în calcul toată gama de indivizi. Acestui Pedro îi plăcea să violeze și să ucidă fetițe cu vârsta cuprinsă între nouă și doisprezece ani. Am încercat să calculez câte destine a întrerupt, și nu mă gândesc numai la copilele acelea, ci și la copiii pe care ele i-ar fi născut dacă viața lor n-ar fi fost întreruptă. O generație întreagă de copii a rămas suspendată în eter, nenăscută, din cauza lui.

— Chiar o generație întreagă? Câți copii crezi că s-ar fi născut?

— El a ucis cam trei sute de fetițe. Vorbesc doar de crimele dovedite. Câte vor fi fost, de fapt, nimeni nu știe. A fost arestat și, cum pedeapsa maximă în țara lui era de optsprezece ani, a fost eliberat la începutul anilor două mii pe o cauțiune de cincizeci de dolari. Bineînțeles că a dispărut, i s-a pierdut urma. Când au descoperit noi victime, ucise după tiparul său, poliția a început să-l caute, dar fără rezultat. Și vă întreb: ce era de făcut cu Pedro Lopez? Trebuia sau nu condamnat la moarte?

222

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Condamnările la moarte și execuțiile sunt întotdeauna ceva discutabil. Orice societate care pedepsește omorând se pune în postura și pe nivelul celui pe care l-a condamnat. Amintiți-vă de Omar Kayyam: „Dacă, pentru că fac rău, tu cu rău mă pedepsești, spune-mi, între Tine și mine, unde-i diferența, îmi spui?"

— Eu mă refer la o specie aparte de ucigași, reluă Eugen scuturând țigara în scrumiera de lângă el. Mă

refer la cei care sunt o întrupare a răului pur. La fiare mă refer. La cei ca Pedro Lopez.

— Oamenii au tendința să exagereze fie într-un fel, fie în altul.

— Cum de ești atât de sceptic, Leule? zâmbi Alexa.

— Fiți atenti la faza asta! Suntem în secolul trecut, într-un mic orășel american din statul Tennessee, în care vine un circ ambulant. Cum îngrijitorul elefanților demisionase de puțin timp și aveau nevoie de un om, proprietarul circului a angajat pe loc un cetățean din orașul respectiv. Omul era dornic să muncească, dar nu avea experiență, în dimineața premergătoare spectacolului, elefanții au fost mânați spre râul din apropiere, ca să fie adăpați, dar și cu scopul de a face reclamă, prin procesiune, spectacolului din seara aceea. Cei cinci elefanți defilează maies- tuoși, spre deliciul trecătorilor, dar ultima din șir, femela Mary, rămâne puțin în urmă, pentru că a găsit pe jos o coajă de pepene verde. Noul îngrijitor, dornic să demonstreze că nu se teme de pachidermele uriașe sau poate dornic să-și facă treaba bine, împunge pe Mary în ureche cu o țepușă de fier, ca s-o determine să urmeze celorlalți.

223

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Femela s-a înfuriat atât de cumplit încât l-a izbit cu trompa și l-a aruncat la câțiva metri distanță, după care s-a dus la el, spre disperarea celor prezenți și, în vacarmul țipete- lor tuturor, l-a călcat în picioare, i-a căutat anume capul și l-a pocnit sub talpă.

— Doamne!

— Oamenii, indignați, au cerut proprietarului animalelor să ucidă bestia. Vă dați seama prin ce a trebuit să treacă bietul om. Chiar iubea animalele,

iar Mary era cu ei de douăzeci de ani, timp în care niciodată nu a dat semne de agresivitate. Dar cine să-1 asculte? S-a constituit ad-hoc un tribunal popular care a condamnat elefantul la moarte. Oricât a încercat directorul circului să le explice faptul că, deși situația era tragică, Mary nu trebuia să moară, cetățenii îndârjiți și-au impus punctul de vedere. In dimineața zilei de treisprezece septembrie au încercat s-o împuște, dar gloanțele nu au penetrat pielea animalului. Atunci au decis s-o spânzure și au folosit pentru asta cabluri speciale din dotarea liniilor ferate și o macara. Prima dată ca-blurile s-au rupt și elefantul a căzut. Au reușit la a doua încercare. Se spune că Mary plângea, dar, desigur, poate fi doar o legendă.

— Oh, încetează odată!

— Ivona, scumpo, e doar o poveste. Vă rog s-o iertați, ea e mai sensibilă, câteodată se teme și pe coridoare. Ivona își șterse lacrimile și observă surprinsă că Vulturul o privea cu intensitate.

— Poveste, poveste, dar e adevărată și nu v-am spus-o degeaba, ci pentru ca să vă fac să înțelegeți că e complicat

să condamni la moarte până și un animal, dar un om? Cu alte cuvinte, domnule Eugen, să ne amintim că fiecare ucigaș mai are pe undeva o scânteie de umanitate și că nu e treaba noastră să judecăm.

— Exemplul tău, Leule, mi se pare deplasat, ripostă Taurul. Un elefant e un elefant, iar un om este o ființă cu discernământ care trebuie să răspundă pentru faptele sale. Ce probabilitate mai există ca în Pedro Lopez să se aprindă scânteia umanității? Hai să fim serioși! Deci, după opinia ta, e indicat să-l lăsăm să ucidă în continuare fetițe, ca să

nu ne pătăm mâinile. Pedro Lopez nu se va schimba niciodată!

— Poate nu credeți, dar este totuși posibil, îl contrazise Ada, cu ochii strălucind uscat. Orice om se poate schimba instantaneu, la un singur cuvânt. Se numește metanoia. Nu e neapărat vorba despre convertiri, ci despre metamorfoză. Se declanșează un proces foarte rapid de repro- gramare totală a eului. Schimbările merg până la modificarea genetică. Schimbarea e atât de drastică, încât se poate întâmpla ca omul acela să nu mai semene nici măcar fizic cu cel care a fost înainte. De la un singur cuvânt.

— Ce cuvânt poate fi atât de puternic? Și cine îl știe?

— Să fim înțeleși, puterea de schimbare instantanee nu o au decât cuvintele-forță. Puțini sunt oamenii care le pot rosti. De cele mai multe ori sunt rostite de îngeri.

— Mda, făcu Leul sceptic.

— Nu e chiar aiurea ce spune doamna. Ați auzit ce s-a întâmplat într-un județ din sudul țării, la ultimele alegeri locale dinainte de Incident? E adevărat, a scris și în ziare,

dar lumea nu mai era atentă. Primarul unei comune din acel județ și-a văzut mai mult de afacerile personale, pe timpul mandatului, decât de bunul mers al localității și, pe drept cuvânt, concetățenii lui erau foarte nemulțumiți de el și erau decișisă nu-1 mai voteze a doua oară. El însă a pregătit o campanie electorală halucinantă, cu mari petreceri publice, cu spectacole în aer liber și porții de mâncare gratuită. Pâine și circ, rețeta etern valabilă! Ei bine, la ultimul spectacol din centrul comunei, cu

acea ocazie feeric luminată de becurile stradale, care, până în urmă cu puțin timp, nu se aprinseseră în nicio noapte, primarul anunță că va aduce niște formații de muzică populară foarte apreciate, dar, întrucât voia ceva cu adevărat nemaivăzut în acele locuri, a pus să se tipărească afișe pe care scria că din acea ultimă reprezentație avea să facă parte și o trupă anumită de circari, ce vor aduce cu ei pe Omul Zăpezilor. A împrăștiat aceste afișe în public lăsându-i să se mire și să aștepte copilărește minunea: Yeti în persoană! dar nu singur, ci împreună cu blănoasa lui familie, așa cum au fost ei capturați pe înălțimile albe ale Hymalaiei. Imprăștiindu-se zvonul acela, evident că lumea s-a adunat ciopor, că doar la toți ne place să privim fiare capturate și, mai ales, chinuite. Bineînțeles că trupa de circari nu-1 avea pe Yeti și nici pe respectabila sa familie, așa că primarul s-a înțeles cu ei, contra unui bonus, să spună că Yeti și ai lui au evadat. Publicul a fost oarecum dezamăgit, dar, cum de la Bismarck încoace știe toată lumea că cel mai mult se minte în timpul războiului, după vânătoare și înainte de alegeri, nu s-a mai mirat ni-

meni prea mult. Problemele au început să apară după câteva zile, când copilul unei familii din comună a fost ucis cu bestialitate în curtea casei lui, seara, pe când se ducea către latrină. In aceeași săptămână, unei femei i-a fost efectiv smuls capul pe când mergea pe un drum public ce ducea spre gospodăria ei. Grozăvia a fost văzută de către o altă săteancă, o femeie între două vârste, care povestea șocată despre o creatură umanoidă, foarte înaltă și mătăhăloasă, acoperită cu blană, având ochi fosfores- cenți și răspândind un miros înțepător. Ca

să n-o mai lungesc, o să vă spun că pe o rază de o sută de kilometri de la comuna cu pricina s-au înregistrat într-o lună de zile o serie de crime oribile, dar și mai multe dispariții, determinând autoritățile centrale să trimită o echipă de specialiști pe teren. Cu toate acestea, misterul a fost rezolvat de niște ciobani care au ieșit în puterea nopții să-și apere oile atacate de o creatură nemaivăzută. Unul dintre ei avea o pușcă de vânătoare și l-a doborât pe Yeti al nostru. După alte câteva săptămâni a fost prinsă și femela lui, cu cei doi pui.

— Te rog, lămurește-mă și pe mine ce vrei să insinuezi cu povestea asta, Eugen.

— Nu vreau să insinuez nimic. Am spus exact ce ai auzit. Găselnița de doi bani a unui primar disperat să câștige popularitate a marcat atât de profund mentalul colectiv, încât... Ai tu altă explicație, Leule Simon?

— Dar e evident că asta s-a întâmplat! interveni Ada cu entuziasm, fără să-1 lase pe Leu să răspundă. Energia acumulată în planul astral era foarte mare, avea și un

nume, „Yeti", dar nu avea un corespondent material, pe care însă și l-a făurit pur și simplu. Energia ideii, plus semnificatul, plus semnificantul, egal Yeti în carne și oase!

— Iată cum unești cuvintele cu matematica, frumoasă domnită! mărăi Leul. 1

— Ele sunt unite de când lumea! îi sări în apărare Taurul Eugen. De fapt, s-au născut împreună, țâșnind din mintea infinită a Creatorului.

— Dragii mei, cu cele mai fine terminații ale ființelor noastre suntem înfipți în beznă! spuse Alexa domol, amin- tindu-și de o anumită plăcuță de

chihlimbar.

— Ne hrănim din întunericul orbitor al lui Dumnezeu, murmură Ada.

— Versul care mi-a plăcut cel mai mult era „Atârnăm de capătul unei priviri care ne suge", zise și Ivona, între- bându-se în sinea sa a cui ar fi putut fi acea privire.

— Da, da, cuvintele și matematica se leagă, reluă Eugen, revenind la ideea lui. Asta este una din sugestiile pe care ei ni le-au făcut din timpuri vechi. Tot universul se poate reduce la formule, sau la o formulă gigantică, stranie, înspăimântătoare, iar Lumea a fost creată prin Logos. Acum, pentru că îți plac cuvintele, doamna mea, surâse el spre Ada, trebuie să-ți spun că prin liceu îmi plăcea să colecționez etimologii. Așa am ajuns să descopăr că toate cuvintele au o viață a lor. Se nasc pe lume cu un sens și o formă, dar și sensul și forma se pot modifica în timp, așa cum și sufletul sau înfățișarea unui om se modifică pe timpul vieții sale. Există elevări ale sensurilor și decăderi ale sensurilor. Cuvinte care, inițial, au însemnat ceva urât

și apoi au ajuns să semnifice, dimpotrivă, ceva frumos, dar și invers. Ia gândește-te la etimologia lui „ticălos", ha, ha! râse el. Dar eram fascinat mai ales să aflu cum s-au născut cuvintele, care va fi fost primul dintre ele și ce a însemnat? Asta nu poate un om s-o știe, nu? Dar am găsit și cuvinte mai tinere, a căror naștere a fost supravegheată, adu-ți aminte de „nostalgie", creat de Johannes Hofer ca să descrie boala elvețiană din „nostos" + „algos". Tot ce pot să-ți spun, Ada, este că îngerii vorbesc altă limbă, asta e sigur. Poate limbajul lor e cel matematic, mai ales când lucrează. Mă apucasem de matematică tocmai

din acest motiv, ajunsesem la matematicile superioare și la cibernetică, dar tot îmi mai plăcea să colecționez istorii de cuvinte. In secolul al IX-lea, califul Al Mamun a înființat la Bagdad „Casa înțelepciunii", unde avea să se nască sintagma „al-jabr", ceea ce însemna „a duce la bun sfârșit". „Al-jabr" este rădăcina „algebrei" noastre, așa cum cuvântul arab „sifr" a devenit „cifră". Foarte interesantă mi s-a părut nașterea lui „zero". Zero este fascinant, da, prietenii mei, zero are o viață miraculoasă, deși unele elemente din „biografia" sa au fost aduse în dar ca un cal troian de frații noștri mai mari, știți ce vreau să zic... Se spune că l-ar fi inventat sumerienii, că la început două cuie oblice pe tăblița de lut aveau menirea să indice doar un spațiu gol. însă indienii l-au înțeles cu adevărat pe zero, „nimicul", Sunya, neantul. Era pe la 876... Eugen sorbi adânc din țigară și Ada surprinse ochii lui privind undeva spre interior, spre o lume doar a lui. Muhamad Khwarizmi va prelua cifrele hinduse, continuă el, iar de

la școala arabă ele ajung la Leonardo Fibonacci. Ei bine, Fibonacci, da, acela cu șirul, răspunse el unei întrebări mute, Fibonacci, zic, a dat ocol cifrei zero și, pentru că în arabă îi zicea „șifr", el i-a zis „zephirus", de unde cuvântul a ajuns la noi prescurtat „zero". Chiar dacă trecuse deja o mie de ani de când chinezii descoperiseră numerele negative și hăul din spatele acestora, zero era o mare problemă. O problemă filosofică. Forma lui zero te trimite cu gândul la Oul Cosmic, din care toate au răsărit sau la o sămânță, dar și la un spațiu gol, vid. Zero este Totul și Nimicul în același timp. Conceptul de „zero" i-a făcut pentru prima dată pe

gânditori să se întrebe dacă matematica este inventată de oameni sau, de fapt, oamenii descoperă matematica așa cum ar descoperi un teritoriu. Un foarte vast teritoriu. Un tărâm infint în toate direcțiile, de vreme ce, datorită fracțiilor, între oricare dintre nu- merele naturale se deschide infinitul. Și-apoi... să nu uităm că rezultatul împărțirii oricărui număr la zero este infinitul, murmură, părând că se gândește la ceva cu mult mai mult decât poate să exprime. E suficient, în matematică, să faci un pas alături, că te-ai și trezit dincolo de oglindă, în lumea lui Lewis Caroil, în realitățile paralele. Nici nu vă spun de câte ori, lucrând Ia probleme teoretice, nu m-am simțit ca o variantă a unui alt eu, dublura unui original pe care nici nu-1 cunosc...

— Ce delir, Taure! căscă Simon.

— Vă rog să vă serviți! îi invită Alexa, ridicând capacul de sticlă de pe salata de fructe. Aburii de rom îndulcit au colorat câteva momente atmosfera din jurul mesei, apoi

suiră volatili spre cerul negru. Ultimele cuvinte ale lui Eugen le așezaseră o povară pe umeri. De fapt, nu, le amintiseră de povara de pe umeri. Se străduiau prea mult s-o uite. Ada încercă să-i întâlnească privirea, dar Taurul se uita cu înverșunare spre scrumiera lui sau poate dincolo de ea, în universul paralel al numerelor negative și al necuvintelor. Deci nu era ea singura! Nu doar ea simțise lumea unduind, nu doar pentru ea realitatea devenise o poză mișcată în care nu mai știi care ești tu. Taurul, însă, nu voia s-o vadă. încă nu.

— Bine, acum să nu credeți că-1 dezaprob întru totul, spuse Leul. Știu ce vrea să zică Eugen. Nu

doar matematica sugerează o infinitate de lumi, ci și fizica. Și să nu uităm că matematica rămâne la teorie, pe când fizica, în funcție de avansul tehnologic, poate trece la verificarea practică a ideilor sale. Totuși, se va scurge mult timp până să putem demonstra, de exemplu, care dintre ipotezele despre forma, vârsta și nașterea universului sunt cele adevărate. Dacă o vom face vreodată. însă vom putea aplica în practică mici porțiuni teoretice, ici și colo. O telepor- tare, o mică deplasare în timp, o poartă stelară, glumi el. Dar dincolo de toate astea trebuie să fie mai mult, cred că asta voia să spună Eugen. Știți ce-mi vine acum în minte? Un text citit pe când eram elev, cred că era un text al lui Arthur C. Clarke, nu-mi mai amintesc exact titlul. Se făcea că umanitatea dispăruse și o rasă extraterestră descoperă niște.... vestigii. Omuleții verzi, ca să le zic așa, sunt bulversați, fascinați, cuceriți de complexitatea ființelor umane. Se dispun cercetări, se fac studii și se scriu lucrări pentru înțelegerea civilizației umane dispărute, din puți-

nele dovezi găsite. Textul se încheie amar și ironic, naratorul dezvăluie cititorului, doar lui, nu și personajelor sale, că vestigiile găsite nu erau decât niște role de film, producție Walt Disney. Poți înțelege umanitatea dintr-un film de desene animate? vă întreb. Bun! Dar poți înțelege umanitatea dintr-un film oarecare? In general, poate fi înțeles omul dintr-o reflectare, dintr-o imagine filtrată prin emoții, deci prin subiectivitate? Credeți că cineva care ne-ar studia având la dispoziție doar asemenea surse, ne-ar înțelege? Pentru că acum, întrebarea finală este ce va rămâne din noi? Din fiecare în parte și din umanitate per ansamblu. Este

destul să supraviețuim în amintirea unor... extra tereștri? Este satisfăcător?

— Ei, puțin îmi pasă dacă ne-ar înțelege sau nu! i-o trânti Eugen, parcă supărat dintr-odată. Aș prefera ca umanitatea și fiecare om să rămână fixat pe ceva mai solid decât inimioara unui alien.

— Dar cum se poate, Taure? Nu ți-ai pus niciodată problema că în abisul dintre două numere naturale poate pândi o lume cu dimensiuni în plus, de pildă? Unde ar putea exista alte inteligențe? Sau unde am putea să ne refugiem chiar noi în caz de nevoie?

— Ești cumva fizician, Leule? îl întrebă Alexa, îndreptând lingurița spre el.

— Sunt fizician și mă aflu la dispoziția dumitale, doamna mea! Alexa chicoti și se uită spre fete, dar celelalte două păreau cufundate în propriile gânduri.

— într-o vreme credeam că fizicienii sunt extrem de plicticoși, dar numai până când... până când... Vulturul se întinse și ciocăni cu lingurița în bolul din fața Ivonei:

— Ai putea să răspunzi?

— Poftim?

— La întrebarea Leului, ai putea să răspunzi? Obrajii Ivonei se colorară ușor. Zâmbi vag:

— Dacă lumea ar putea fi înțeleasă dintr-un film?

— Sau dintr-o carte. Ce părere ai? vru să știe Vulturul. Ivona clătină din cap, parcă scuzându-se:

— Nu vreau să contrazic pe nimeni, zise pe un ton scăzut. E greu de judecat. Fiecare avem păreri. Eu... eu cred că... și mă refer în primul rând la literatură, dar chiar și la artă, în general, că aceste creații, de fapt, generează o... super-realitate.

— Cum?

— Nu știu cum să zic, se fâstâci ea. Arta este Frumosul materializat. Frumosul din Treimea Bine,

Frumos, Adevăr. Numai că această frumusețe indusă de oameni adaugă o dimensiune în plus, îmbogățește lumea creată de Dumnezeu cu noi sensuri, cu idei și sentimente proprii, oamenii sunt părtași la creație. Uite, de exemplu, o carte. O carte decantează din realitate doar esența, surprinde ceea ce este marcant, e ca o lupă care focalizează, însă adaugă și ceva absolut original, ceva ce vine din sufletul celui care a scris-o, mă înțelegi? făcu ea chinuită. Colin tăcea. Ivona îi privi buzele atât cât se vedeau prin fanta deschisă în mască. Erau desăvârșit desenate, numai statuile zeilor greci aveau astfel de buze.

— Tu trebuie să fii scriitoare, nu-i așa? o întrebă el.

— Nu, am publicat doar articole, șopti Ivona cu gândul la cartea ei rămasă pe veci în măruntaiele electronice ale computerului.

— Atunci ești o cititoare pasionată, sigur îți plac poveștile.

— Da, admise ea.

— Știi legenda chinezească a Vulturului? Am să ți-o spun eu, zise Colin, așezându-și linguriță pe șervetul din dreptul său. Moron-masai ridică bărbia și privi spre grup. Ada se gândi că era singurul care nu purta mască, avea masca desenată direct pe față.

— Dar înainte de poveste, eu îți răspund că da, marea și adevărata artă vorbește despre Om și umanitate mai mult decât realitatea în sine. Arta e într-adevăr o Super- Realitate, așa cum ai spus, doamnă, suntem de acord. Văzând privirile tuturor ațintite asupra lui, Colin începu: Se povestește că Vulturul a fost înzestrat de Creator cu viața cea mai lungă dintre toate păsările. Ca să se poată bucura de acest privilegiu, trebuie să demonstreze că nu se teme de durere, că are curaj să se reinventeze și că

nu ezită când a venit momentul să aleagă. După treizeci și trei de ani, la mijlocul drumului vieții sale, Vulturul se află într-o pădure întunecată. Trebuie să ia o hotărâre dificilă. Dacă va reuși să își urmeze instinctul, va supraviețui și va mai avea de trăit încă o dată pe atât. Dacă nu, va ajunge muritor de foame, pe jumătate gol și umilit în fața celorlalte păsări. La această vârstă ciocul vulturului a crescut și s-a încovoiat, nu mai poate apuca ușor prada. Ghearele sunt lungi și ele, slabe și tocite. De aceea, acest prinț al văzduhului trebuie să se înalțe sus, sus de tot, pe o stâncă, unde să caute un loc potrivit, o crăpătură în piatră. Acolo, va începe prin a-și smulge una câte una penele

vechi și zdrențuite, apoi își va smulge ghearele și la sfârșit își va propti ciocul în crăpătura din piatră și îl va rupe, învingându-și durerea. Va rămâne stingher, despuiat, flămând, fără apă, până ce îi va crește ciocul și ghearele cele noi și ascuțite, până când pene strălucitoare și mătăsoase îl vor acoperi iar. Datorită curajului său și puterii de a-și stăpâni durerea a dobândit încă treizeci și trei de ani de viață. Poate că și pentru oameni ar fi o soluție să se reinventeze. Sau arta tocmai asta face?

— Destul de subțirică povestea, Vulture, dar presupun că ne-ai spus-o numai din cauza măștii tale, remarcă Leul Simon.

— V-am spus-o mai ales din cauza a ceea ce este sub mască, îi răspunse Colin liniștit. Desigur că are legătură cu cel care sunt. Nici măcar nu ne dăm seama că până și cele mai mici alegeri pe care le facem ne reflectă personalitatea. Trebuie să vă mărturisesc că înainte de a fi adus în această zonă a Cuiburilor mă numeam Kolea Torr.

— Ohoho! izbucni Eugen.

— Vă cunoșteați?

— Nu, Leule, nu ne-am cunoscut, dar Kolea Torr era o legendă. Poate ne spui adevărata poveste care zace în tine, Kolea-Colin.

— Legenda au creat-o alții. Eu, unul, m-am ales fără să vreau cu un dar sau poate că a fost blestem, oricum, nu pot beneficia de el decât după ce-mi smulg penele și ghearele... Poate știți că reactorul de la Pripiat fusese repus în funcțiune. Țara avea nevoie de independență energetică și nu o putea obține folosind mijloace tradiționale.

235

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

După doar trei ani de exploatare s-a produs o explozie. Nu intru în amănunte, nu ne interesează acum dacă a fost eroare tehnică, blestem sau sabotaj. Nu m-a interesat asta nici atunci. Eram doar un muncitor și tocmai intrasem în tură când am fost zguduiți de explozie și s-a dat alarma. Cunoșteam limbajul codurilor, din prima clipă am înțeles că există scurgeri radioactive masive. Explodase unul din cuptoare și după măsurile imediate luate în cel mai desăvârșit haos, până la urmă s-a decis ca locul dezastrului să fie acoperit cu beton. Eu eram în alt sector, dar nu se mai ținea seama de așa ceva. S-a constituit o echipă din personalul care a putut fi găsit pe loc, am primit misiunea să lichidăm efectele accidentului nuclear. Desigur, urma să primim întăriri. M-au pus șef de echipă, sub mine erau numai băieți tineri, mi s-a rupt inima, îi cunoșteam pe toți. Se uitau la mine cu priviri de osândiți. Aveau acasă femei și copii, probabil deja urcați în camioane și evacuați în pripă. Eu eram cel mai bătrân, aveam cincizeci și patru de ani...

— Hm, mârâi Leul sceptic. Ivona ridică ochii și

privi din nou buzele povestitorului. Ceva nu se potrivea.

— Le-am spus tuturor ce au de făcut. Nu puteam să-i salvez, nu stătea în puterea mea să decid. M-am urcat pe brațul macaralei, să tin furtunul de turnare. Tone de ci- ment lichid, formulă specială, au fost împrăștiate în crater. Tot timpul cât am stat atârnat acolo, deasupra găurii întunecate, am rostit rugăciunea inimii, așteptând să-mi cadă carnea de pe oase. Știam că sunt mii de razi. Speram doar ca nevastă-mea, Katia, să se fi salvat împreună cu cei doi fii și cu nurorile. Avea cine să aibă grijă de Katiușa

mea. Iar eu, eu mă aflam în fața Domnului. Nu știu cum m-au coborât de acolo. Când au vrut prima oară să mă schimbe, le-am făcut semn prin masca de protecție că rămân atât cât rezist și m-au lăsat, că doar nu se înghesuie nimeni când e vorba să se lase prăjit. M-am trezit, după un timp, într-un spital. îmi aminteam vag că fusesem transportat cu o ambulanță de la Pripiat, îmi aminteam voci, cuvinte disparate, sunetul fermoarelor de la sacii de plastic închizându-se peste cadavre, dar nu peste mine. Eram în rezerva unui spital și mi se acorda o atenție deosebită, neașteptată, deși personalul medical purta în preajma mea un echipament absolut ermetic. Supraviețuisem! Eram bandajat tot și imobilizat în pat. Nu simțeam mare lucru, decât un fel de furnicături pe toată suprafața pielii, era normal, mă gândeam eu, doar fusesem iradiat din greu. Și îmi așteptam moartea, destul de mirat că încă nu venise. Când mi-au schimbat bandajele, am avut o mică nedumerire, mi-am văzut una din mâini și era roz-albă și fină, dar cam așa arată carnea nouă

care crește după arsuri. Și după aceea a urmat șocul în ziua când mi-au scos toate bandajele. Mi-au permis să mă văd într-o oglindă și am constatat cu neliniște că eram mai tânăr cu vreo douăzeci de ani, aveam, aparent, vârsta fiilor mei. Să știți că nu e neapărat o situație fericită, însă nu mi-am dat seama pe loc. Mi-au aranjat o întâlnire cu familia, într-un fel de vorbitor, o cameră cu oglinzi pe pereți, eram vizionați din toate părțile. Deși eram încă slăbit, puterile îmi reveneau rapid. Totuși, în clipa când așteptam să intre ai mei, nu am fost capabil să stau în picioare. De emoție. înțelegeam

cumva că eram un fel de întors din morți. A intrat Katia singură, speram să văd și băieții. M-am ridicat s-o întâmpin, dar ea mi-a ocolit brațele deschise și s-a așezat. „Bună ziua, domnule!", mi-a zis, iar eu am râs nervos, „Dar, Katia dragă!..." Privea undeva în spatele meu, pe lângă urechea mea stângă. Aștepta într-o politețe ostilă să treacă timpul impus întâlnirii. Am încercat s-o prind de mână, i-am spus că sunt eu, Kolea al ei, dar ea tăcea cu înverșunare. Atunci am tăcut și eu. M-am gândit că tăcerile pot fi și ele de mai multe feluri. Este tăcerea când nu se rostesc cuvinte. Mai este tăcerea cuvintelor spuse numai în gând. Dar există și tăcerea când nici măcar în gând nu se spune nimic. Așa tăceam noi. La un moment dat, a intrat în cameră o persoană care a încercat să inter- medieze un dialog. De parcă am fi avut nevoie de un traducător, noi doi, soț și soție care procreaserăm împreună doi copii. La toate insistențele lui, Katia a susținut, privin- du-mă în ochi, că nu mă cunoaște. A cerut să fie lăsată să plece, întrucât nu voia să fie iradiată în mod indirect. Mi se tăiase răsuflarea! Mediatorul a stabilit alte întâlniri, a scris datele pe o hârtie pe care i-a înmânat-o, ea a acceptat să participe, cu jumătate de gură, probabil că nu avea de ales.

Atunci am realizat că eu eram un fel de prizonier, că nu pot părăsi spitalul când vreau, că sunt supus unor observații foarte atente sau chiar unor experiențe. Dar situația asta a luat sfârșit în prima zi în care localitatea a fost bombardată. Aripa clădirii în care mă aflam a fost lovită și am fugit printre ruine. Am înregistrat mai mult din zbor faptul că nu fusesem într-un spital, ci într-un fel

de unitate militară. Era și mai indicat să fug cât văd cu ochii. M-am ascuns într-un șanț, la marginea unui câmp. Mă simțeam puțin confuz. Mi-am dat seama că nu știu cât timp am stat închis, cât a trecut de la accidentul din Pripiat. Se părea că izbucnise războiul care, de atâta timp, mocnea în zonă. Am căutat un drum, am găsit un indicator de circulație și am reușit să mă orientez. Voiam să o caut pe Katia, dar de unde s-o iau? Nu știam unde locuiește. Privirea ei înstrăinată și rece cu desăvârșire mă dezamăgise. Știam că știe că sunt eu! Ce se întâmplase cu ea? Nu mă mai dorea pentru că eram cu mult mai tânăr? Se temea din acest motiv că lucrurile nu ar mai fi mers între noi? Dar eram tot eu, omul ei, trăiserăm o viață împreună, ne dovediserăm că ne putem baza unul pe altul. Eu îmi pierdusem trupul pe care ea mi-1 cunoștea, dar ea, ea parcă își pierduse sufletul pe care i-1 cunoscusem. Am decis să mă întorc la Pripiat, în singurul loc unde era ceva ce puteam numi „acasă", cu toate că nu aveam s-o găsesc acolo pe Katia și nici pe altcineva, zona trebuie că era moartă după explozia reactorului. Dacă trăiam sau dacă muream, nu-mi mai păsa. însă nu voiam nici să trăiesc și nici să mor decât în felul ales de mine. Am rătăcit zile în șir, flămând și însetat, ferindu-mă doar de

convoaiele armatei care treceau uneori pe șosea. Eram preocupat tot timpul de o singură și obsedantă întrebare: de ce nu voise Katia să mă recunoască? Doar putea să-mi spună deschis: da, te văd, ești Kolea, bărbatul meu, numai că nu te mai vreau! De ce insistase că nu sunt eu? începusem chiar să mă întreb dacă nu cumva mă înșelasem în presupunerile

mele și ea, sărăcuța, chiar nu și-a dat seama cine sunt. îi povestisem întretăiat scene dintre noi, lucruri intime, pe care numai eu, Kolea, le-aș fi putut ști, dar tot nega, zicea că am auzit de la altcineva, din altă parte. Ajunsesem, mergând pe drumurile prăfuite și pustii, să mă întreb ce ne face să fim noi înșine? Care este pecetea care ne deosebește definitiv de ceilalți indivizi ai speciei? Oare dacă diferențele fizice sunt șterse accidental, ne scufundăm într-o masă anonimă și colcăitoare? Nediferențiată? Katia îmi dăduse un răspuns cu care nu puteam fi de acord. Nu! Pentru că eu aș fi recunoscut-o pe ea și numai după felul cum flutura pleoapele, după glas, după adâncul care se dezvăluie în fiecare gest al unui om și fără să vrea. După amintirile comune și irepetabile, după dragostea ei de mamă pentru cei doi băieți, aș fi recunoscut-o, pentru că ar fi știut câte linguriițe de zahăr îmi pun în ceai și ar fi ales pentru așternutul meu o pernă din cele tari. Ah, Katia, Katia! Aș fi recunoscut-o și aș fi iubit-o și mutilată și tânără și bătrână, pentru că o iubeam pentru ceva cu mult mai mult decât înfățișarea ei. Am ajuns la Pripiat după două săptămâni, aproape muribund. Aveam răni pe tot corpul, hainele rupte mi se lipiseră de plăgile supurânde, mă simțeam mirosind a puroi și a moarte. M-am dus la uzină, am coborât prin locurile

știute, ca unul de-al casei, până aproape de reactor, cât mai aproape de miezul radioactiv. Radiația era mortală acolo și să mor era ce doream. Mi-am smuls trențele de pe mine, urlând în pustietatea sinistră de sub pământ, m-am întins în mizerie și am așteptat. Dar nu am murit.

240

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Și în ce constă legenda? întrebă Simon Leul, nerăbdător.

— Legenda au iscat-o niște copii bolnavi. Asta a fost după Incident. Când m-am ridicat, dezamăgit că moartea mă refuza, am ieșit afară, la soare. Nu îmi venea nici mie să cred: rănile se închiseseră, pielea mea era regenerată. Fusesem refuzat până și de moarte. Se părea că nu mai am succes la femei. M-am dus acasă, în micul meu apartament de bloc, m-am îmbrăcat, mi-am reluat viata. Am fă- cut un inventar al proviziilor și am constatat cu mulțumire că micul orășel muncitoresc era capabil să-și întrețină unicul locuitor pentru multi ani. Singurătatea nu mă mai speria. Oamenii fuseseră cu mult mai înspăimântători. Dar a avut loc Incidentul. Eu, rupt de lume cum eram, după atâtea bombardamente pe care le auzeam în depărtări, nu am mai fost mirat de unda de șoc care a măturat pădurea, deși mi-am dat seama că era ceva de altă natură, ceva venind de la distantă. Nimeni nu se ostenise să tin- tească Pripiatul, toți știau că e pustiu. Ori, unda de șoc clătinase ceva în profunzimile lumii. Dar ce putea să mi se mai facă mie, care eram iradiat, mort și se zicea că nici nu mai sunt eu?! Și cu toate astea, am descoperit, la scurt timp, ceva care m-a îngrozit. Intr-o zi, am găsit doi copii. Veneam cu mașina de la ceva distanță, din zona unde pusesem capcane să fac rost de vânat. Am văzut mergând pe șosea două

arătări. Piciorul meu a slăbit brusc apăsarea pe accelerație și mi s-a înecat motorul. Mă uitam și nu puteam spune ce văd. Două ființe înalte, alungite de parcă ar fi dormit în patul lui Procust, cu niște zdrențe

atârnând pe ele, sau poate să fi fost piele? nici nu știam. Mi se părea că sunt translucide sau erau doar cenușii? Auziseră mașina și s-au întors să privească în lungul șoselei. Am tresărit de-a binelea! Aveau capetele lunguiețe, ca de insectă, ochii mari, nefirești, oblici, dar asta nu era tot. Nasul li se lungise mult peste gură, de parcă ar fi fost ciocul unei păsări. întâlnirea a fost inevitabilă. S-au repezit spre mașină, implorându-mă să nu-i părăsesc. Ce noroc că învățasem franceza în școală! Se părea că e singura limbă pe care o știau. Oricât de stranie ar fi, o ființă care îți cere ajutorul rămâne o ființă care are nevoie de tine. Puteam să fug. Și de ar fi găsit Pripiatul, îi puteam aștepta și împușca lejer între ochii lor oblici. în schimb, i-am urcat în spate, între iepurii prinși cu lațul și le-am spus să stea cuminți. I-am dus acasă, i-am întrebat ce au pățit. Copiii nu păreau în toate mințile. Cu toate că vorbeau cât se poate de coerent, înșirau o poveste despre un oraș șifonat, așa spuneau, că orașul lor fusese „șifonat" și că pe ei îi extrăseseră de acolo. Le-am oferit mâncare, dar au refuzat. Mă priveau cu recunoștință și nu știam dacă ochii lor erau așa, apoși, sau acelea erau lacrimi. M-am gândit că arătau ca niște păianjeni. Evident, făcusem o mare și cumplită nerozie. Probabil că aveau să mă contamineze și pe mine cu boala lor hidoasă. Cine putea ști cu ce fel de armă veniseră în contact? Poate biologică sau poate chimică sau ce vor mai fi inventat chinezii. Mi-am zis

că, totuși, nu ar strica să le dau niște iodură de potasiu. Bieții de ei nu aveau habar că veniseră și stăteau fericiți cu fundul pe un reactor care niciodată nu fusese

sigilat ca lumea. în perioada următoare au început să apară de nicăieri zeci și zeci de astfel de făpturi fără noimă. Primii zece care au sosit păreau să mă revendice, considerau cumva că le aparțin și că merită să se afle mereu aproape de mine. Nu știu de ce și de unde, poate pentru că eram un om normal. Sau poate din alt motiv. Din timp în timp, pielea mea începea să supureze și mă acopeream de răni îngrozitoare. Fără să abuzez, făceam tot ce făcusem și prima dată. Mă duceam în zona cu cea mai înaltă radiație și mă vindecam. Cam din trei în trei luni aveam nevoie de o iradiere masivă. Când reveneam la suprafață, nou-nouț și strălucitor, toți fremătau și întindeau mâinile cu degetele lor lungi și subțiri, ca ale bolnavilor de sindrom Marfan, ca să mă atingă. înțelegeam că rămăsesem singura lor minune și poate singura speranță. Speranța vindecării și a revenirii la normal. în rest, viața părea să se restrângă tot mai mult. Bombardamentele încetaseră, convoaiele militare nu mai treceau, pământul părea pustiu. Spre vest, cerul avea o nuanță vânătă, urâtă, iar noaptea acolo nu clipea nicio stea. Treptat, o negură cețoasă a coborât peste locuri și soarele nu mai răzbătea prin ea decât foarte, foarte rar. Un singur lucru mi s-a mai întâmplat până să plec. L-am întâlnit pe neașteptate pe Vladimir, fiul meu cel mare. îmi făcusem obiceiul să plec cu mașina zilnic, copiii mă înnebuneau cu gălăgia lor și cu veșnicele scandaluri pentru pastilele de iodură. Plus de asta, li se mai întâmpla

ceva oribil: năpârleau. De sub stratul vechi ieșeau cu mult mai tineri, mai mici, mai neajutorați. Mă urmărea ideea că până la urmă voi avea

soarta lor și mă tot cercetam în oglinzile mașinii, să văd în ce stadiu de creștere e nasul meu. Cu ocazia uneia din evadările mele de fiecare zi, într-o stație de benzină părăsită, am dat peste cineva care avea probleme cu mașina. Am oprit și m-am oferit să ajut. Când bărbatul care meșterea sub capotă a ridicat capul, l-am recunoscut: era Vladimir. M-a recunoscut și el pe mine, cu toate că refuzase să facă acest lucru când a fost adus în acest scop la întâlnirea aranjată de autorități. Știa cine sunt. Oare ce făcea acolo? Voia să vină acasă, la Pripiat? A pus mâna pe pușcă de îndată și m-a obligat să mă îndepărtez de mașina mea. Știam că e un țintaș bun, doar eu îl învățasem să folosească arma. L-am rugat să nu ia asupra lui păcatul de a-și ucide tatăl. A rânjit urât, mi-a pus în vedere să nu-mi fac iluzii că le-aș putea lua ceva din avere, a luat un rucsac din mașina lui, s-a urcat într-a mea și m-a abandonat acolo, la cincizeci de kilometri de casă, într-o stare de perplexitate dureroasă. Ce avere? De asta se temuseră ei? Că mă voi însura cu o femeie mai tânără și le voi lua bruma de lucruri vechi și uzate pe care eu cu maică-sa le adunaserăm de-a lungul vieții?

— Eh, făcu Leul, încă din adolescență, taică-meu mi-a atras atentia că noi, bărbații, trebuie să fim foarte atenti al cui ogor îl însămânțăm, ca să nu ne trezim după ani de zile că fiii noștri sunt fii de cățea. Sau că sunt nevolnici, buni de nimic.

— Stai liniștit, Leule, că și noi, femeile, suntem foarte atente al cui material genetic îl prelucrăm, ca

să nu ne trezim după ani de zile că fiii noștri sunt cârpe, bolnăvicioși

și împiedicați, veșnic ținându-se de fustele noastre, îl punctă Alexa.

— Ei, gata, nu vă certați, asta a fost povestea mea. N-am mai ajuns niciodată acasă, am pornit pe jos, dar cred că de oboseală și slăbiciune am delirat, m-am rătăcit și până în sfârșit m-a prins un glob auriu, așa, ca pe fiecare dintre voi.

— Deci Legenda Vulturului, cea cu care ai început, a avut pentru tine o învățătură cât se poate de practică, zise Eugen.

— Da, sper însă că nici înțelepciunea de fond a parabolei nu mi-a rămas străină. Mie mi s-a întâmplat ca efectiv să mă recreez fizic, dar mi-am înnoit și sufletul și m-am întărit în convingerea că nu obrazul de carne este chipul nostru definitiv, ci acel blazon interior pe care stau înscrise alegerile pe care le-am făcut. Asta e ceea ce supraviețuiește din noi, alegerile pe care le-am făcut, amprenta pe care am lăsat-o asupra lumii. Toate trec, oamenii mor, dar amintirea a tot și a toate rămâne vie în acea ecuație gigantică a Universului, de care vorbeai tu, Leule. N-am înțeles niciodată de ce oamenii au manifestat atâta neîncredere în capacitatea Universului de a stoca informația, cum au putut să creadă că ceva are să fie uitat sau șters? Disperați au fost întotdeauna, mai ales cei mediocri, care n-au putut face nimic original. Atunci, unul ca Erostrat a dat foc templului Artemisei. Sau Lee Harvey Oswald l-a împușcat pe Kennedy. Avem însă și exemplul contrar, al lui Alexandru Macedon, care a refuzat să bea apă el singur în fața armatei sale însetate. Noi, cu memoria noastră omenească, atât de scurtă și

limitată, ne amintim de astfel

de oameni care ies din firesc. însă nici cei cu desăvârșire anonimi nu dispar din memoria Universului, care este infinită. Omul nu cunoaște decât teoretic infinitul matematic și presupune existența celui fizic. însă există și un infinit absolut, cel despre care vorbea matematicianul Georg Cantor, iar acela e mintea lui Dumnezeu.

— Știi destul de multe povești, Vulture, pentru un simplu muncitor sacrificat să toarne beton peste dezastrul de la Pripiat.

— Singur în orașul părăsit, mi-am petrecut timpul citind cărți din biblioteca orășenească și ce am mai găsit prin casele oamenilor. Și apoi, dacă sunt Vulturul, se cade să știu o mulțime de povești, Simon Leule.

— Ce vrei să spui?

— Păi, mai există o legendă a Vulturului, probabil că e o anexă neștiută la mitul prometeic. Se zice că după moarte, sufletul omului s-ar înălța spre alte dimensiuni. Doar că, în ascensiunea lui, trebuie să treacă prin vămile văzduhului, unde îi sunt cercetate și cântărite faptele. Prima vamă este acest Vultur colosal care pretinde să i se dea povestea vieții întreagă, s-o mănânce, altfel mănâncă sufletul însuși.

— Astea-s invenții de-ale popilor, ca să sperie oamenii.

— Leule, dar tu, ca fizician, ar trebui să fii cel mai credincios, doar vezi lumea cealaltă răsărind din adâncurile atomului. Poți înțelege vămile ca pe trepte spre altă dimensiune, de ce nu te gândești?

— Bazaconii! pufni Simon. Vulturul întâlni privirea Ivonei și îi zâmbi. Vorbi, mai departe,

pentru ea:

— Chiar în casa parohială am găsit două cărți foarte interesante, mă întreb dacă părintele pravoslavnic le citise sau nu. Erau două volume ale lui Uspensky, un matematician mistic: „Fragmente dintr-o învățătură necunoscută" și „Strania viață a lui Ivan Osokin". Nu titlurile lor m-au atras, cât autorul, despre care știam că l-a influențat pe marele arhitect american Claude Bragdon. Se pare că matematica lui Uspensky făcea cercetări în domeniul celei de a patra dimensiuni, idee care l-a obsedat pe arhitect. Gurile rele spun că în Camera de comerț din Rochester, proiectată și construită de Claude Bragdon, se manifesta uneori un fenomen ciudat și înspăimântător, un teseract.

— Nu poți construi un teseract într-o lume cu trei dimensiuni, zise cu severitate Eugen.

— Bineînțeles că nu, îl aprobă din toată inima Vulturul, zâmbind subțire. Teseractul rămâne în lumea lui, cea cu patru dimensiuni spațiale, însă nouă ne deschide doar o ușiță, un mic portal. Privirile tuturor erau ațintite asupra Ivonei, care tremura vizibil și nimeni nu observă pe Moron ridicându-se de unde stătuse. Masaiul se apropie de ei și ciocăni cu vârful suliței sale în tăblia mesei, chiar lângă salatieră. Amuțiră toți. Venise timpul pentru jocul de Senet.

* * *

— Pariez pentru Leu și subiectul 1, mormăi Killy. O să elibereze multă energie, adăugă, îndreptându-și șrinul care-i ieșea îngroșat din trup. Underson îl privi cu ostilitate. Niciodată nu respecta regula,

nemernicul bătrân!

247

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Pariurile erau secrete. Putea să parieze și el pe Leu, era alegerea lui, dar miza se înjumătățea și tensiunea așteptării scădea! Era îngrozitor de bogat Killy, dacă putea plăti închirierea domeniilor pentru perioade lungi, plus amenzile aferente comportamentului său rebel.

— Eu îl aleg pe Vultur cu subiectul 2. Nu vor forma o pereche, dar trepidează de energie.

— Prea diluați, îl taxă Killy, aproape pe punctul de a-și smulge șrinul cu totul. Probabil își vor spune alte povești, cu măștile fixate. îmi dai puțin unguentul tău? Underson îi puse recipientul în față. Doar nu voia să-l ungă chiar el? Killy plătea și pentru el petrecerea în domenii, dar și el, Underson, mergea și-i deversa voluntar lichide când bătrânul era prea bolnav să se deplaseze. Cine ar mai fi făcut așa ceva? Mârâi cu subînțeles și chestionă din priviri pe al treilea ocupant al cabinei. Partenerul lor parie, oftând, pentru Taur și subiectul 3. Știa că e tolerat în domeniu doar pentru ca jocul să fie mai complicat și nu îndrăznea să protesteze. Dar era o porcărie să faci pariurile la liber!

— Unge-mă puțin aici, îi ceru Killy. Văd că va trebui să schimb tubul de alimentare după numai câteva utilizări, dar Poonge nu va mai primi nimic de la mine. Underson se conformă cu prefăcută docilitate. Măcar de i-ar fi oferit și lui un șrin cu cristal de ikebanită, să știe de ce rabdă toate umilințele! ♦

— E bine, e mai bine acum, tot e mai ușor decât cu lentile, cât m-au putut chinui, blestematele! Nu știu de ce nu treci și tu la modelul cu șrin de cristal, Underson, zău

așa! hârâi el. (Ah, nu știa ticălosul!) Uite, Underson, fă Jocul. Am poftă de un joc energic, chiar dacă eliminăm vreun subiect.

* * *

Moron ieși din transă și privi spre cei care stăteau în jurul mesei. Cu vârful suliței indică perechile de jucători. Leul o luă pe Alexa și se așezară la masa roșie din dreptul camerei roșii. Vulturul o conduse pe Ivona spre masa verde, iar Taurul o pofti pe Ada la masa albastră. In seara aceea, Senetul nu era doar un joc cu zaruri indicând mutarea unor pioni pe tabla cu pătrățele. Pentru prima oară în cuibul lor, Senetul avea miza vieții și a morții. Dincolo de emoția nopții ce urma, a doua zi trebuia să coboare toți în orașul ale cărui lumini licăreau uneori în depărtare. Iar acolo... acolo aveau o misiune. Alexa izbuti să-și scoată prima pionii de pe tabla de joc și zâmbi șăgalnic Leului. Ivona însă căzu în Casa Apei și zarul nu o ajută să se salveze. Nu știa precis ce însemna acest lucru, dar auzise că nu era bine și că unele jucătoare care sfârșiseră jocul în Casa Apei nu s-au mai întors în cuib după ieșirea în oraș. Colin întoarse masa de joc invers. Lasă-mi mie piesele tale, îi zise. îmi schimb soarta cu a ta sau poate că eu voi fi mai norocos la zar. Dar zarul se încăpățână și nu îl scoase nici pe Vultur din Casa Apei. La masa albastră, Ada primi șansa unei alte vieți când dădu lovitura norocoasă ce o așează în Casa Frumuseții. Totuși, Eugen scoase primul piesele de pe tabla de joc. Se retraseră în camere.

Moron rămase în atrium și se așeză singur la masa ovală. Pereții de hârtie ai camerelor se iluminară și umbrele celor dinăuntru deveniră vizibile. Vorbeau cu glas scăzut, dar vocile se distingeau clar. In camera roșie din mijloc Alexa stătea în centru, în picioare, în fața Leului. își scutură părul lung și, câștigătoare Ia joc, se hotărî să-și scoată masca.

— Și dacă îmi scot masca, voi purta în continuare o mască, îl avertiză ea pe Simon Leul. Se poate întâmpla să întâlnești un om care să te schimbe definitiv, Leule, știai? Nu sunt sigură cum, însă. E un om care îți pune o pecete, un văl, o mască - ceva prin care, din clipa aceea înainte, vezi totul în mod diferit. Sau, dimpotrivă, ne îndepărtează pentru totdeauna masca, vălul, albeața de pe ochi, pe care le purtăm inconștient și ne lasă goi în fața lumii, s-o vedem pentru prima oară așa cum este? Cred că port pecetea unui om, Leule, așa că voi fi cu tine, fără să fiu în totalitate cu tine. Ceva din adâncurile mele a rămas conectat cu adâncurile acelui om.

— Se cheamă inseparabilitate cuantică. Și cum l-ai cunoscut?

— Mi-a căzut din cer.

în camera verde, cea din stânga lui Moron, Colin și Ivona se opriseră chiar la intrare. Umbra femeii părea să poarte o povară teribilă, invizibilă, neliniștea ieșea din umerii ei tremurând ca aerul încins deasupra câmpiei.

— Să păstrăm măștile, șopti Ivona chinuit. Cunoștea bine protocolul, îl citise de mai multe ori. Câștigătorul jocului avea dreptul să decidă dacă măștile rămân sau nu. Dar, fără măști, trebuia să meargă până la capăt.

— Să păstrăm măștile ca să putem spune tot adevărul? surâse Colin și ceva în glasul lui păru schimbat Ivonei, care își ridică fruntea cu surprindere. în camera albastră, cea din dreapta sa, Moron observă că Ada stătea cu spatele la Eugen, deși în atrium încercase de mai multe ori să-i surprindă privirile.

— îți cedez dreptul de a hotărî ce facem cu măștile, zise Eugen. Rămânem persoane sau devenim oameni?

— „Persona", zâmbi Ada. Păstrăm masca, Eugen. Uneori, masca poate să fie chipul ultim și adevărat. Când m-am îmbrăcat în negru, mă priveau toți de parcă m-aș fi deghizat, de parcă aș fi fost o prefăcută. Nu credeau că schitul din munți a fost alegerea mea liberă, au crezut că e doar frivolitatea unei măști.

— Cred că mă poate privi când vrea, zise Alexa alături. Morții devin invizibili, dar sunt tot aici. înainte de el, ne imaginam cu Lorena cum s-ar comporta diferite cupluri pe care le cunoșteam, în intimitate. Acela e momentul adevărului, clipa când măștile ar trebui să cadă.

— Nu, te rog, nu-ți scoate masca! gemu Ivona în stânga. Nu pot, mă înțelegi? Nu pot.

— Credeam că mă placi, zise Colin. Are să-ți placă ce vei vedea.

— Dar ai renunțat la masca de la schit! t

— Nu, îl contrazise Ada în camera albastră și lăsă bretelele rochiei să-i alunece.

— Și cum arată cuplurile în intimitate? Sunt altfel?

— Ne-am dat seama că sunt imprevizibile. Mă întrebam întotdeauna ce vor face cu mâinile. Cum vor mângâia,

ce vor căuta mai întâi? E ciudat cum în aceeași poziție a unirii din unii oameni rezultă o singură ființă, iar din alții, nu, rămân doar două animale acuplate.

— Privește-mă, Ivona, fii mai curajoasă. Și scoate-ți și tu masca. S-a sfârșit jocul.

— Nu pot să cred! E posibil așa ceva?

— Dar în jurnalul cuibului vostru scrie că ai fost căsătorită, argumentă Eugen. Era înainte sau după schit?

— După. însă n-a fost o căsătorie. Eram singură și fără apărare, încât am considerat că prietenul din copilărie ar putea fi un sprijin, dar el n-a rezistat prea mult în absența oricărui lucru care să ne lege. Eu socotisem că fuseserăm de-a dreptul sudați de rostirea unui anume cuvânt, cândva... în fine, am făcut un fel de contract, nu o căsătorie. Eu consideram că un contract nu poate fi încălcat, el, dimpotrivă, considera că singurul lucru care nu poate fi trădat e dragostea. Așa că numai după un an m-a părăsit și a plecat la muncă în străinătate. Am încercat să mă întorc la schitul meu, dar era târziu. Târziu pentru orice, s-a produs Incidentul.

— Deci nu ți-ai scos niciodată paramanul? întrebă Eugen fascinat, atingând cu vârful degetelor bucata de postav ce aproape că îi intrase femeii în piele.

— Niciodată, zise Ada acoperindu-și umerii.

— Dar ești femeie! izbucni Ivona, undeva între mirare și râs.

— Sunt Radiana, fură ultimele cuvinte ale Vulturului Colin, care dispăru odată cu masca.

— Așa că îl voi căuta pe el în tine, Simon și trebuie să accepți, ceea ce nu înseamnă că am să te ignor de tot, în-

cercă Alexa să-1 consoleze. Scoate masca, Leule, tot sper că într-o zi el nu va mai suporta să mă vadă cu alt bărbat și va renunța să fie mort, devenind vizibil. Leul își scoase masca.

Afară, în atrium, Moron masaiul privi spre cerul negru, lucios. Era și el obosit de mască, de locul în care se afla, de timpul care i se părea tot mai greu de îndurat. își scoase masca cu chip de om și de sub ea răsări capul de câine. Adulmecă aerul și privi din nou spre pereții cu umbre mișcătoare.

— Sigur că-mi place ceea ce văd! se bucură senină Ivona. Cum ai reușit să-i păcălești? Sau... ești unul din aceia... se întunecă ea brusc. Ești unul din acei bărbați cu figura efeminată?

— Ha, ha! Nu! Sunt femeie, toată viața am fost femeie, aș pica absolut cu deplin succes testul micului tron de porfir.

— Ce tron, despre ce vorbești?

— După ce s-au trezit că au înscăunat o femeie, pe pa- pesa Ioana, la 855, cardinalii au introdus un test pentru a verifica atributele masculine ale oricărui viitor Papă: tronul de porfir. Adică un scăunel prevăzut cu un orificiu prin care... mă înțelegi?

— Ah, n-am știut, ești fantastică! Ce amănunte! Deci ai pica testul? râse iar Ivona.

— Nu, nu am de ce să mă supăr, admise Leul. Ce îl făcea atât de special?

— Vezi, asta e, că nu știu. Pe atunci mi se părea enervant. Eram tot timpul atrasă și intrigată... Să fie doar din

cauză că a fost primul? Știi cum e, până nu iubești, trupul e doar servitorul spiritului. Trupul e o cupă, un potir ce duce înlăuntrul său portița spre univers,

sufletul. Numai că din clipa când începe să iubească, trupul se trezește la viață. Dragostea îi aduce adevărata sa libertate și atunci devine egalul sufletului sau chiar stăpânul său. El mi-a trezit trupul. Sau poate mi-a trezit și sufletul care dormea și eu nu știam. Din toată lumea asta mare, era singurul care putea s-o facă. Am fost predestinați. Crezi în predestinare, Simon?

— Mi-ai dezvăluit secretul tău, Ada, e mai mult decât a renunța la o mască. Masca e uneori chipul cel real...

— Nu te lăsa amăgit, Eugen. Ce poate un om să spună despre sine unui alt om? Ce se poate spune, în general, prin intermediul cuvintelor?

— Hm, îmi amintești de lecturi vechi, de Ludwig Wittgenstein și de sentința lui, „Limitele lumii sunt limitele limbajului". Dar adineaori aveai mai multă încredere în cuvinte! Să nu uităm că, în fond, cuvintele ne-au deschis ușa spre gândirea de tip simbolic, ceea ce ne-a făcut să fim așa cum suntem.

— Felul cum folosim cuvintele face diferența, remarcă Ada.

— Asta e valabil în orice domeniu, o aprobă Eugen deschizând brațele, iar Ada se întrebă, în sinea ei, dacă el ar fi dorit de fapt să-și scoată măștile. Imaginează-ți ce supărat a fost Oppenheimer văzând ce au făcut cu energia atomică. Poate că e adevărat ce spui, zise, după o pauză. E posibil să fie așa, să comunicăm mai mult cu

ceea ce rămâne doar sugerat, nespus, decât prin cuvintele în sine.

— E un reziduu... ceva ce evaporă printre sensuri, un sens mult mai profund, din altă dimensiune a

limbajului.

— Gândește-te în cât timp uiți un om pe care l-ai pierdut. Cât timp păstrezi în memorie imaginea lui? Nu, o fotografie nu te poate ajuta și nici chiar un film nu poate, pentru că aceste înregistrări nu surprind totul. Este ceva special care reușește de fiecare dată să se sustragă fixării. Doar memoria, prin amintiri, poate reține acel ceva. Dar cât durează o amintire? Cuvintele nu pățesc la fel?

— Alexa crede că morții sunt cei care își amintesc de noi.

— Și noi îi pomenim ca să nu ne uite, murmură Eugen cu un zâmbet. Cercul perfect!

— Da, l-aș pica și aș contraria întreg conclavul de cardinali, deși nu pricep de ce toată lumea consideră că e firesc să fii indignat de un Papă femeie, dar existența simultană a doi papi în funcție e percepută doar ca o anecdotă, deși s-a întâmplat în episodul de la Avignon.

— Mi se pare că, până una alta, nu e vorba de doi papi, ci de doi Kolea Torr, punctă Ivona, simțindu-se într-una din clipele acelea rare de tot pentru ea, când era liberă și fericită.

— E un singur Kolea Torr și povestea pe care v-am spus-o am auzit-o chiar din gura lui, să știi. L-am întâlnit la marginea deșertului arab, într-un moment greu pentru mine. îți spun dacă îți scoți masca, haide, Ivona!

— Mă tem că asta nu va rămâne o faptă nepedepsită, dar am să îndrăznesc.

— Așa e mai bine! Ai ochii și fruntea pe care mă așteptam să le văd. Nu, nu vom fi pedepsite. Frica asta ne este indusă permanent, dar știi cu adevărat pe cineva care să fi fost pedepsit?

— Unele femei nu s-au mai întors la cuiburi și au dispărut fără să mai poată fi găsite. După jocurile cu miză.

— Asta nu înseamnă neapărat că au fost pedepsite.

— Ce făceai în deșertul arab?

— Sunt arheolog. După ce ultima mea lucrare a fost publicată, marele Pierre Gadareski m-a luat în echipa lui. Au trecut încă doi ani de intervenții pentru ca să primim aprobarea unor săpături în zona aceea. Șantierul nostru era deschis de câteva luni și simțeam că deasupra noastră planează șansa unei descoperiri importante, dar totul s-a spulberat după un raid aerian.

— Toate religiile spun că bărbatul e spiritul și femeia este materia, dar crede-mă! mâinile bărbaților nu caută spiritul, Simon. Unul singur a fost altfel, de aceea mi-era predestinat.

— Unele teorii de avangardă din cercetare discută despre ideea de predeterminare, să știi. Teoria colapsului obiectivului susține că totul a fost predeterminat în momentul sursă al Big-Bangului.

— Deci mâinile tale să-mi caute întâi fruntea și obrajii, privește-mă în ochi, încearcă să mă vezi cu adevărat. E bine și dacă vezi, eventual, un curcubeu, Leule.

— Pe de altă parte, Everett zicea că toate stările sistemului sunt reale, dar nu în același univers, ci în lumi multiple.

256

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Abia apoi trebuie să-ți lași palmele să-mi coboare spre gât și umeri, să-mi cauți cu buzele bătaia inimii sub piele.

— Ideea unei inteligențe care să țină minte totul este foarte veche. De fapt, vine să răspundă unei

nevoi primordiale, nevoia de a face față conștiinței morții. Dacă cineva își amintește de tine e ca și cum nu ai muri de tot, ca și cum ar exista fire care te-ar mai lega o vreme de lumea pe care nu vrei s-o părăsești.

— Lumea se transformă, ființele omenești se topesc în neant, dispar de pe fața pământului, dar amintirea faptului că ai întâlnit pe cineva, că l-ai cunoscut, că ați comunicat, rămâne ceva de nești, nu-i așa Eugen? Ne vom aminti unul de altul și aici și după ce vom muri.

— Nu pot să-ți promit nimic referitor la moartea mea, Ada. Voiam să-ți spun că au încercat să salveze totul, pentru că și cea mai insignifiantă viață de om are un loc bine determinat în lanțul cauzal al realității. Așa au construit Fiara, la Luxemburg, cel mai performant computer din lume care poate stoca dosare întregi de informații despre orice om care a trăit pe planetă. Am fost și eu implicat în acest proiect, mai puțin la început, dar, după ce am rezolvat problema cu testul Turing m-am dedicat în totalitate. De multe ori, după ore întregi de lucru, mă opream în oficiul de lângă birou și, în pauza când ceilalți mâncau sandvișuri reci și beau ceașcă după ceașcă de cafea, eu citeam dosare stocate în Fiara. Acolo am cunoscut și pe Lopez, ucigașul, și alte mici istorii pe care vi le-am relatat. Sunt filme, imagini, articole de presă despre fiecare persoană.

257

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Toți au fost urmăriți prin diverse mijloace. Apoi, erau discuțiile interminabile cu ceilalți colegi din proiect, Fiara îi înspăimânta, îi copleșea, îi inspira. Ajunseserăm să ne întrebăm în ce măsură ar putea supercomputerul să prevadă existența unei persoane. Sau să prevadă destinul unui om.

— Și care a fost răspunsul? Ați găsit vreun răspuns? îl întrebă Ada, puțin distrasă de gândul care se juca încoace și încolo prin mintea ei: încă ar fi putut să renunțe la mască. încă ar fi putut să-1 îmbrățișeze pe acest om care vorbea așa cum numai monahia Milena îi mai vorbise.

— Răspunsul Fiarei a fost unul de bun simț, un bun simț cum numai la o mașină poți găsi, dar toți au fost puțin șoca ți, pentru că nimeni nu se gândise până atunci la asta. Probabilitatea ca o anumită ființă umană să existe este foarte, foarte apropiată de zero. Era suficient ca undeva, în adâncurile îndepărtate ale istoriei personale, doi dintre strămoșii respectivei persoane să nu se fi întâlnit. Sau să nu fi procreat într-un anumit moment. Era destul ca actul procreativ să fi avut loc cu o lună mai devreme sau cu o lună mai târziu și alți gârneți ar fi săvârșit nunta. Iar asta e valabil pentru tot șirul de generații de la începuturile lumii încoace. Chiar făcând abstracție de probabilitatea apariției speciei însăși, deci presupunând că e firesc să existe oameni, sau presupunând că au fost creați, rămâne totuși întrebarea de neocolit: de ce tocmai *acești* oameni? De ce nu alții? Este posibil, oare, să existe lumi în care fiecare șansă a unei ființe umane de a se naște să fie valorificată?

258

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Viața unui om nu poate fi răscumpărată cu nimic, zise Ada, cuprinsă de suflul rece al unei îndoieli. Câți oameni mureau în ea? Câte șanse la viață se irosiseră?

— Raiduri erau acolo aproape zilnic. Vedeam fumul exploziilor ridicându-se la orizont, ca o pădure ce creștea monstruos. Noi, însă, eram într-o zonă pustie și stăteam relativ liniștiți, cine și de ce să ne

arunce în aer? Totuși, am fost aruncați în aer la propriu de suflul unei bombe care trebuie să fi fost mama tuturor bombelor. Dacă n-aș fi fost vârâtă adânc într-un tunel pe care-1 săpaserăm la baza unei mici coline, căutând intrarea într-un dahls, nu aș mai fi stat acum, aici, povestindu-ți. Și așa, o vreme am rămas practic surdă, panicată că se consumă aerul și mor, apoi am început să sap frenetic, să îndepărtez pământul afânat care astupase gura tunelului. Nici nu pot să-ți spun ce am simțit... zise Radiana stins. Tăcu și înghiți, iar Ivona înțelese că face față cu mare greutate amintirii, dacă nu cumva vor fi fost și amintiri mult mai vechi suprapuse, într-un final am reușit să ies, continuă. Afară se făcuse întuneric, aerul era îngroșat și irespirabil, de sus din cer se cernea o ploaie de nisip. Șantierul nu mai era, dispăruseră corturile albe, lungi, unde adunam artefactele găsite sau unde, pur și simplu, stăteam să bem un suc, când soarele ne înfierbânta prea tare spinările. I-am strigat pe colegi, am răscolit prin nisip. N-am primit răspuns. Mă simțeam confuză și dezorientată. Am scos eșarfa de la gât și mi-am înfășurat-o în jurul gurii și nasului, încercând să deslușesc câte ceva în jur. Am apucat un obiect ce ieșea din nisip înainte de a fi îngropat cu totul. Era un dispozitiv Geiger.

259

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

în deșertul Ad-Dahna există radioactivitate naturală și aveam grijă să măsurăm parametrii. Am mai văzut ceva pe jos și m-am aplecat să culeg, dar mi-am dat seama că era o mână de om cu falangele nedesprinse și cu cele două oase ale antebrațului balansând. Cubitus și radius fuseseră înnegrite de arsură. Le-am privit câteva clipe, apoi, când informația și-a găsit drumul spre mintea mea, le-am

azvârlit abia stăpânindu-mi țipătul.

— Nu vreau să te deziluzionez, dar toate teoriile sunt speculație pură. Ca să nu mai spun că multe se contrazic între ele. Teoria universului holografic se opune teoriei lumilor multiple, așa cum mecanica cuantică îl contrazice pe Einstein în ideile sale enunțate în teoria relativității.

— Zi-mi-o pe aia cu pisica! îți place așa?

— Alexa, mă omori! Ești fantastică, da!

— Spune, atunci.

— Care pisică?

— Era una închisă într-o cutie.

— Pisica lui Schrodinger.

— Aia! Ce se mai știe despre ea?

— Pisica nu este în același timp și moartă și vie. Ea se află într-o anumită stare încă dinainte de deschiderea cutiei, fie pentru că pisica se observă ea însăși, fie pentru că mediul observă pisica. Oh, da, iubito! Cum îți spuneam, totul este predeterminat. Ești fenomenală! Alexa... ar fi multe de spus despre paradoxul EPR.

— Poți să-mi vorbești și despre câmpuri. E rândul tău acum, mai poți?

— Câmpuri... gemu Simon, la marginea prăpastiei extazului. Se abținu ca să n-o dezamăgească. Se simțea golit

de sens. Fizica fugise din el, ceea ce fusese înlănțuire învățată logic, devenită viziune însușită asupra lumii, nu mai era decât un amestec eterogen de cunoștințe disparate. Nimeni nu-1 tulburase vreodată așa, ca această femeie. Alexa! o chemă gâfâind, Alexa! Singurul câmp pe care și-l putea aminti era cel pe care îl tot visa, de la un timp: un câmp auriu cu spice unduind, un câmp auriu punctat cu maci.

— Nici măcar Fiara nu putea să facă niște calcule atât de complexe și, oricum, mereu intervenea factorul de in- determinare. Prea multe necunoscute, prea multe variabile. Omul e schimbător. Să prevadă cu exactitate existența unei anumite persoane nu poate decât o inteligență atotcuprinzătoare, o minte infinită, mintea lui Dumnezeu. El joacă un joc al cărui mers și sfârșit îl cunoaște dinainte.

— Vrei să spui că nu respectă liberul arbitru?

— Nicidecum! Doar că știe ce vei alege înainte ca tu s-o faci. Ești liberă să alegi, dar El cunoaște deja alegerea ta. Pre-cunoașterea nu e același lucru cu predeterminarea.

— Pentru că vorbim de alegeri... Eugen, tu ai fi vrut... Ai vrut să renunți la mască împreună cu mine?

— încercam să mă orientez în negura aceea mișcătoare. Am presupus că explozia a avut loc la sud de șantierul nostru, pentru că în acest fel era orientată gura tunelului din care ieșisem. Mi s-a părut o idee bună să pornesc în direcția opusă. Știam că la nord era un drum care lega Al Mafraq de Mahattat al Hafif. Pe drum era posibil să întâlnesc oameni și să cer ajutor. Dacă mai existau oameni care

să dea ajutor... Am pornit. Deșertul se înfățișa răscolit și fierbinte. Când am obosit, m-am lungit jos, încercând să nu adorm. Eram sfârșită de sete. Cu greu am ajuns la niște ruine. Mi-am zis că pot începe să sper. Ploaia de nisip încetase, dar cerul era departe de a se fi limpezit. Aveam gâtul atât de uscat încât mă temeam că nu voi putea vorbi dacă era să dau peste cineva. Când m-am auzit strigată pe nume, am înlemnit. La baza peretelui se deslușeau

câteva mogâldețe. M-am apropiat încet și până la urmă am recunsocut-o pe Cecile, o franțuzoaică drăguță care ne făcea legătura cu ministerul care ne acreditase cercetările și tot ea se ocupa și de aprovizionarea șantierului. Arăta îngrozitor, dar probabil tot așa mă prezentam și eu. „Aștept ca ei să-și amintească cine sunt", îmi explică. Nu mi-a plăcut licărul din ochii ei. Nu știam cum să-l calific, dar mi-am dat seama că aveam în față o Cecile diferită de cea pe care o cunoscusem. Avea lângă ea trei copii. Intr-un prim moment am crezut că dorm, dar petele de sânge de pe pământul din jur spuneau altceva. „Sunt morți, Cecile", am zis brutal. „Este un butoi cu margarină într-o gaură, dedesubt, m-a anunțat. Unde era depozitul, la subsol, mai sunt treptele, poți să cobori să mănânci", a mai spus, făcând abstracție de observația mea. Butoiul era acolo, margarină o fi fost, acum era în stare semi-lichidă, am luat în pumn și am sorbit, era grețoasă, dar mi-am uns cu ea fața și mâinile pârlite. Cecile nu căutase deloc. Mai erau într-un colț niște lăzi și într-una din ele am descoperit câteva lipii uscate. Le-am înmuiat în grăsimea din butoi și am mâncat. I-am dus și ei două, pe restul le-am înfășu-

rat în eșarfă, pentru mine. N-o interesa mâncarea și nici nu dorea să plece. I-am repetat că stă degeaba acolo și că trebuie să mergem spre nord după ajutor. Cecile credea că unul din acei copii e al ei. Nu se putea hotărî care din ei. „Dar sunt morți, Cecile, ar trebui înmormântați. I-am putea duce lângă butoiul cu margarină și să ne întoarcem cu cineva." „Sunt morți, dar nu de tot", admise până la urmă, ca și cum mi-ar fi făcut o concesie. „Moartea e doar un simplu moment de uitare, Radia. Dacă stau cu ei și

insist să-i chem înapoi, dacă îi țin și nu-i las să plece, vor fi siliți să revină, să-și amintească cine sunt, să nu se lase dizolvați în eter. înțelegi, scumpo?" Nu înțelegeam și i-am spus-o franc. Nici măcar nu avea cum să știe care era Julien, băiețelul ei. Copiii aveau fețele arse și ea le înfășu- rase capetele în niște zdrențe, pe post de bandaje. Din când în când îi despacheta, își lipea buzele de carnea lor friptă și zdrobită, cam pe unde ar fi fost urechile și striga: „Julien! Julien, revenir a ta mere, mon fils!" Apoi asculta inima, dar niciuna din inimi nu mai voia să bată. Cu lipide strânse la piept, am abandonat-o pe Cecile. Având forțele oarecum împrospătate, am mai mers două zile și l-am găsit pe Julien.

— „Dumnezeu nu joacă zaruri!", le-ar fi spus Einstein înfuriat lui Bohr și Heinsenberg, care-1 ofensaseră cu principiul incertitudinii cuantice. Alexa, eu m-am îndrăgostit de tine, auzi?

— Da. Și ei ce i-au răspuns?

— Că atunci și el, Einstein, să facă bine să nu-i tot spună lui Dumnezeu ce să facă cu afurisitele de zaruri. Ești obsedată de fizică?

263

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Nu, Ada, ai făcut alegerea cea bună și eu aș fi preferat să păstrăm măștile.

Moron adulmecă spre camera verde.

Julien era blocat în subsolul următorului depozit de mărfuri de pe drumul spre nord. Cecile nu putuse recunoaște exact locul. Probabil îl lăsase acolo cu cineva și se repezise cu jeepul la noi, la șantier, unde a surprins-o explozia. Mi-am dat seama că sunt pe ruta dintre localitățile Mahattat al Hafif și Al Mafraq, și că ar fi trebuit să traversez drumul perpendicular, numai că, în acest caz, pe o distanță lungă nu aș mai fi dat de nicio așezare. Chiar și

dărâmate, aceste depozite care înainte vindeau produse de toate felurile, benzinăriile și chiar și micile așezări din jurul câte-unui ochi de apă, erau șanse de supraviețuire în plus. Pentru Cecile, însă, asemănarea dintre clădiri și monotonia peisajului, coroborate cu tăvălugul exploziei care spulberase totul, fuseseră cauza confuziei. în fața ruinei mi-am spus că ar merita să încerc să cobor la subsol, să mai caut apă sau ceva de băut și, cum încercam să găsesc scări sau un loc pe unde să mă strecor fără să fiu în pericol, am auzit un plânset. Venea de jos. Am reușit să găsesc intrarea în subsol, numai că trapa de fier căzuse peste intrare, fără s-o închidă de tot, bucăți de zid interpuse făceau să pătrundă dedesubt aer și o dâră din lumina cenușie a zilei. „Julien?", am întrebat. „Maman!", îmi răspunse copilul, cu disperare. „Am să te duc la mama ta, Julien, rezistă!", i-am promis, însă mi-am dat seama, după câteva clipe, că îmi va fi imposibil să ridic singură trapa: se prăbușise peste ea o bucată mare din zidul de

beton armat al fațadei. I-am aruncat copilului prin deschizătură ultima lipie. îmi cerea apă. I-am explicat că se află într-un depozit alimentar și că e posibil să găsească mâncare, doar să caute cu atenție. Mi-era foarte greu să-i vorbesc aplecată peste fanta ce rămăsese între trapă și podeaua acoperită de moloz. De jos, de la el, venea o duhoare de hoit. Nu înțelegeam cum poate respira acolo. Cineva murise lângă el, însă nu am vrut să-l întreb nimic, ca să nu-1 sperii și mai tare. Ivona, știi cum este să te simți părăsit de Dumnezeu? în haosul acela am reușit să descopăr un drug de fier de dimensiunea potrivită și mi s-a părut o minune, un

semn că cineva acolo sus voia să fie salvat copilul. Dar, după ce mi-am dat seama că nici cu acel soi de pârghie nu voi putea clinti trapa, m-am gândit că zeul acela capricios se joacă într-un fel absurd și de neînțeles cu mine. Copilul plângea și mi se părea că și plânsul lui e tot mai stins. Am mutat cu mâinile goale bucăți de zidărie pe care le puteam smulge, dar armătura de beton le ținea și erau mult prea grele. Transpiram și era rău, pierdeam ultima rezervă de apă a corpului. îmi ștergeam fața în eșarfa mea, de acum îngrozitor de murdară, și mă întrebam cât timp să fi trecut de la explozie. Ziceam că e noapte când se întuneca mai tare, dar putea fi doar norul de praf interpus în calea soarelui. Mi se părea că timpul însuși a fost suspendat. îmi dădea târcoale gândul că totul e fără sens. Am ieșit dintre ruine, să caut ceva de băut. Știam că în fața clădirii fuseseră automate cu apă îmbuteliată și suc. Poate aș mai fi putut găsi o sticlă nespartă. Un recipient întreg, de plastic sau de tablă sau de

sticlă pe care să-l pot strecura, prin deschizătura din subsol, copilului muribund. Dar dacă o găseam, i-aș fi dat-o? îmi era și mie atât de sete încât era posibil s-o beau eu, înainte ca mintea și educația să mă oprească. Făcusem bășici în palme și se spărseseră, dar mai țineam în mână drugul de fier, încercând să răscolesc printre dărâmături. Nu erau decât nisip, cioburi, bucăți de tablă, țiglă, nelipsitele resturi omenești arse, cârpe afumate. M-am oprit în lumina de un roz murdar a unui presupus asfințit. Norul de praf pe care-1 stârnisem se așeza pe mine. Nările îmi erau lipite, pe buze îmi stăruia gust de țărână. Am auzit un fâșâit, undeva aproape. Fără să mă mișc, mi-am întors capul în direcția de unde venea

sunetul. Un animal mic, de un roșu doar puțin mai intens decât al nisipului, cu urechile caraghios de mari, săpa de zor. Era vulpea deșertului, *vulpes zerda,* micuță și isteață, trimisă de Domnul pentru mine. M-am mișcat puțin și atunci m-a privit. M-am apropiat de ea. A plecat înciudată. Găsise unul din frigiderele pe care le căutasem eu în zadar. O atrăsese mirosul lipiilor cu carne de oaie care se stricaseră înăuntru. Era unul din frigiderele cu mâncare, nu cu băuturi. Și totuși! Cineva lăsase înăuntru o sticlă cu apă nedesfăcută, probabil din grabă sau din greșeală. O sticluță de două sute cincizeci de mililitri. I-am aruncat Zerdei un sandviș desfăcut din cutia lui de plastic, îl merita. Cu sticla în mână, am vrut să mă îndrept rapid spre subsol, înainte de a avea timp să mă răzgândesc. Atunci m-am auzit strigată: „Hei, tu, femeie!" Vorbea în franceză și nu știu de ce am presupus că e soțul Cecilei, trebuia să aibă un soț

dacă avea un copil, nu?, dar el a crezut că delirez când i-am tot repetat fără șir despre Julien, care era dedesubt, și Cecile, care era la depozitul următor, spre sud, așteptându-1 să-și amintească de sine. Mi-a dat să beau apă, Ivona. Mi-a dat din apa lui și m-am simțit arsă pe dinăuntru, de rușine, că eu poate nu aș fi fost în stare să ajung până la Julien cu sticla de apă din buzunar. Mi-a prins capul între palme și m-a silit să-l privesc în ochi. Mi-a poruncit să mă calmez și mi-a spus că-1 cheamă Kolea Torr și nu cunoaște nici pe Cecile, nici pe Julien. Ne-am străduit împreună să scoatem copilul. Și nu s-a putut. Am vrut să-i dau sticluța cu apă, dar bărbatul s-a opus. A zis că doar îi prelungim chinul. „Dar ne putem întoarce cu ajutoare!", am protestat.

„Mergem spre nord și venim cu oameni din satele de acolo." „Nu mai este nimic la nord.", a spus. „Nu mai este nimic nicăieri. Am mers cu o mașină o bucată de drum, când s-a terminat carburantul am mers pe jos, apoi am găsit altă mașină. Acum sunt iar pe jos, dar de la mare depărtare, de unde vin eu, nu am mai găsit pe nimeni capabil să dea ajutor." „Bine, dar tu unde te duceai?" „Spre sud", îmi zise. „Nu mai este nimic la sud!", i-am trântit-o. „Doar o explozie uriașă." „Da, dar eu iubesc energia atomică și ea mă iubește pe mine." Se făcuse noapte și am rămas amândoi lângă trapa de fier, vorbind din când în când cu Julien. Acolo mi-a spus Kolea povestea lui și eu i-am spus-o pe a mea, în timp ce, la doar câțiva metri, un copil se stingea de sete. Kolea a zâmbit în lumina cernită a zorilor și am văzut că avea ochii umezi. Tocmai ajunsesem cu relatarea la Cecile și la încercarea ei de a-și recupera

fiul de pe tărâmul celălalt. „Ah, deci dacă nu îi lași pe morți să uite, se întorc. Cred că asta s-a petrecut cu mine", observă el, serios. „M-am încăpățânat să nu uit cine sunt, deși toți îmi spuneau că am uitat și că ar trebui să fiu mort." Pe parcursul orelor următoare, băiețelul nu a mai dat semne de viață. L-am strigat de câteva ori, apoi l-am lăsat să plece, să uite de sine sau poate că avea șansa s-o audă pe maică-sa.

— Mai ai plăcuța de chihlimbar?

— Nu, a rămas în fânar, între spițele roții.

— Viitorul e ca un fascicul concentrat care vine spre noi și se proiectează pe un ecran. Pânza ecranului este prezentul, clipa în care trăim, o pânză extrem de subțire și care poate fi subțiată, teoretic, până ajungem la cuanta de timp. Insă ecranul acesta

are o proprietate aparte, e permeabil și de pe suprafața lui imaginile sunt absorbite în spate, într-o altă dimensiune, cam cum ai învățat la școală, la orele de optică despre formarea imaginii, mai știi? Trecutul se diluează, învăluie totul, Alexa, trecutul ne învelește, ne pătrunde, suntem îmbibați în această dimensiune inaccesibilă.

— Vorbește romul din salata de fructe, Leule?

— Intr-un mod adolescentin și, desigur, ridicol, aș spune că sunt beat de dragoste.Voiam să-ți explic ceva ce e greu de explicat, ceva ce poate nici nu se poate înțelege, plăcuța ta de chihlimbar e o bucată din pânza ecranului. La Incident au făcut ceva care, efectiv, a materializat-o.

— Bine, atunci să păstrăm măștile, Eugen, zise Ada cu regret. Ca să se consoleze, nu-i rămâneau decât vorbele maicii Milena: „începi să trăiești abia când ai ales să mori."

268

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— E mai bine să rămâi cu regretul gândind la ceea ce ar fi putut să fie, decât cu dezamăgirea a ceva sub așteptări. Păstrează masca, Ada, e chipul tău cel adevărat și doar aici e o mască.

— Spune-mi numele tău, Eugen. Când se va termina programul vreau să te caut.

— Sunt Eugen Goostman. Mă poți căuta oricând, în orice enciclopedie actualizată. Să mergi la sala de lectură, să cauți.

— Dar nu-mi poți spune tu?

— Nu. Mă tem.

Din camera roșie răzbătu până la ei țipătul Alexei: Ralph! Ralph! Ralph!

— Dragostea durează doar atât, zise Eugen, făcând un gest cu mâna spre peretele roșu. Mai bine să fim prieteni.

— Doar prieteni? Nu e prea puțin? Ce e un

prieten?

— L-au întrebat și pe Aristotel și știi ce a răspuns? Că un prieten e un suflet care trăiește în două corpuri.

— M-am încăpățânat să merg spre nord și Kolea a fost bun să mă însoțească. Spunea că pentru el este totuna încotro se duce și m-a întrebat dacă aș vrea să fiu regină peste damnații de la Pripiat, apoi s-a răzgândit singur, pentru că nu credea că aș fi rezistat la asemenea radiații. Oricum, eram îmbibată cât se poate cu radiații, nici pentru mine nu mai avea mare importanță, totuși am primit de la el niște pastile galbene, zicea că sunt foarte bune. Și nici nu-l ascultam cu mare atenție, căci rămăsesem legată sufletește de Cecile și Julien. Dacă nu ar fi confundat depozitele, oare dragostea ei de mamă i-ar fi dat acea misteri-

oasă forță supraumană și ar fi reușit să-l scoată de sub dărâmături? Mă temeam, și să nu râzi că-ți spun, mă temeam că Cecile și Julien erau un vis, că nu se întâmplase nimic în realitate, că în perioadele când oboseam de mers și deliram de sete, când mă lăsam să alunec la pământ, chiar și convinsă că e rău și riscant să mă culc, în acele momente alunecam de fapt în neființă și am imaginat totul la hotarul cu moartea. Născocisem pe Cecile și pe Julien, niște personaje care să mă țină în viață. Pentru că o poveste bună poate salva o viață. De când eram fetiță mi se întâmpla să nu fiu sigură dacă anumite întâmplări aparțin viselor sau lumii de aici, nu spun „realitate", căci cu ce este mai reală decât visul? Dar și dacă aceste două lumi sunt oarecum separate, Ivona, să știi că există vase capilare pe unde circulă un lichid între vise și lumea

asta. Prin canalele minuscule trec aluzii, șoapte, avertismente, premoniții. Iar din lumea asta spre lumea visului, cine știe ce trece? Mă temeam că pe un astfel de canal va veni spre mine chemarea copilului pe care poate că-1 abandonaserăm cât încă mai trăia. Poate că nu doar noi, cei vii, îi putem reține pe cei morți și îi putem lua înapoi, dar dacă și ei ne pot reține și chema la ei? Poate că, dincolo, Cecile și Julien mă prinseseră de firul de argint și mă pes- cuiau cu răbdare, încet. Nu zâmbi, Ivona, am să-ți dovedesc pe loc, doar să mă ajuți un pic. Asta e un ac chirurgical folosit în stomatologie. Da, l-am furat din cabinet. Vreau să mi-1 introduci fix în semnul de la ceafă, pe unde ne-au pus microcipul. Nu se va întâmpla nimic rău. Haide! Așa, acum ia mâna și lasă-mă pe mine. Ah, nici eu nu credeam

că e atât de lung! Vezi firul ăsta? Vezi ce subțire și rezistent este? De ce ni l-au înfășurat acolo? E un fir care ne leagă de ceva, într-un fel pe care nu-1 putem înțelege. Deocamdată.

— Vrei să-ti afli sensul vieții, dar el se dezvăluie numai în clipa când mori, Simon Leule. Sau în clipa orgasmului, care e tot un pic de moarte, să știi. Căci moartea seamănă atât de bine cu dragostea, pentru că amândouă presupun disponibilitatea de a te abandona, de a uita de tine. Și dragostea și moartea sunt invaziuni: invadezi și te lași invadat, orice ar presupune asta. Deschizi porțile minții, sufletului și trupului, ca să te lași pătruns și, în același timp, să pătrunzi în celălalt. Nu știu sigur cu cine ne împreunăm la moarte, dar poate că e chiar Dumnezeu cel care ne ia în posesie. Mereu mi-am imaginat că morții din morminte sunt ca niște cartofi în primăvară. Propria lor memorie îi consumă acolo, în

pământ, îi împuținează, îi devorează, pentru ca amintirile, trăirile, sentimentele și ideile să obțină suficientă energie pentru ridicarea la cer. însă mai trebuie să mă gândesc la asta, Leule, am nevoie de mai multe doze micuțe de moarte, ia-mă din nou!

— Voi căuta în enciclopedie, Eugen, îți promit că voi căuta, dar, mai ales, îți promit că orice voi citi despre tine, părerea mea va rămâne aceeași, neschimbată. îl iubești pe acela care îți dezvăluie cine ești cu adevărat tu, în adâncul tău, dincolo de măști și convenții, acela care te vede și te acceptă așa cum ești și, prin asta, te fixează în memoria lumii. Cred că ești primul bărbat care m-a văzut, Eugen, și simt că vei rămâne singurul. De acum nu-mi

rămâne decât așteptarea, aștept să mor purtând parama- nul și nu mă tem. Singurul lucru care mi-a dat fiori vreodată, în felul în care moartea dă fiori altor oameni, este perioada de timp de dinainte de a fi fost concepută, căci unde eram eu atunci? Moartea nu aduce nicio schimbare, nicio sciziune a eului, pe când, înainte de concepție, eu nu eram, ceea ce este cu adevărat teribil și de neacceptat.

— Ești singura ființă care știe, să nu mă trădezi, Ivona. Trebuie să ies de aici. Când ne-au adus, spuneau ceva despre un program de sănătate și reabilitare, dar ție ce ți se pare că se întâmplă aici? Nu ai senzația că, de fapt, suntem subiecții unui experiment? Nu trebuie să faci nimic, nu îți cer decât să păstrezi tăcerea. Am să fug când vom fi în Oraș.

Ivona încuviință și privi spre fereastră. Valea era învăluită în ceață și undeva, sus, departe, o lumină puțin roșiatică vestea zorii. Nu dormiseră deloc.

Abia își puseră măștile înapoi pe obraz, că sulița lui Morin ciocăni pe rând în cele trei uși. Venise timpul pentru îmbarcare. Cu toate că era la a treia experiență de acest fel, Ivona se simțea tot intrigată. îmbarcarea presupunea, de fapt, doar călătoria cu liftul. Ieșiră câte doi pe holul dintre cuiburi. Din pereți, din plafon, fără o sursă precisă, părea să se scurgă aceeași lumină glacială, cercetătoare, care începea să te încălzească progresiv, până la arsură, dacă te opreai sau dacă nu urmai ruta săgeții indicatoare. Moron se opri în dreptul unui lift. Ușile culisară de îndată și păsiră înăuntru. Apoi ușile se închiseră și ei stătură strânși și tăcuți sub lumina rece, în timp ce în stomac percepeau o

ușoară cădere. Dar tocmai asta era: îmbarcarea era alcătuită din două etape: coborârea cu liftul, toți stând cu fața spre peretele care se lumina, obligatoriu, iar apoi o rotire a cabinei și urcarea cu liftul spre ieșirea din Oraș. însă, de la fereastra cuibului, luminile Orașului se vedeau departe, în zare, ceea ce presupunea un traseu și pe orizontală, gândi Ivona. însă ce mai conta? Momentele petrecute în Oraș fuseseră cele mai destinse de când intrase în program și spera ca misiunea lor din acea zi să fie la fel de calmă ca precedentele: un pachet livrat unei bătrâne, instalarea unor lampioane într-un parc. Când ușile liftului se deschiseră în fața lor, un suspin de ușurare se înălță din toate piepturile: se aflau pe o terasă cunoscută, un loc de promenadă de pe dealul care înconjura Orașul pe una din laturi, ca un braț protector. Străzi pline de culoare coborau până în centru și era o plăcere să mergi printre casele de la periferie, apoi pe bulevardele tot mai animate. Orașul semăna mai mult cu o stațiune de

vacanță plină de turiști veniți să se relaxeze, un loc unde nimeni nu lucrează și toată lumea caută divertisment.

— Ce poate fi mai calm decât o zi de septembrie însorită? întrebă retoric Eugen. Fiecare murmură ceva, toți priviră cerul albastru până în profunzimile sale cele mai intime, inspirară în voie aerul călduț și luminos. Se pregăteau să pornească ușor la vale, pe aleea străjuită de pini, așa cum făcuseră la ieșirile precedente. Moron, însă, îi opri și le arătă cu vârful suliței un fel de vagonet pictat cu margarete. Se urcară docili. Ivona prinse ocheada pe care i-o aruncă Vulturul. Ar fi vrut să nu știe secretul Ra-

dianei. Mai ales că povestea pe care i-o spusese îi întărise impresia că ceva nu era cum ar fi trebuit. Dar ce mai era așa cum ar fi trebuit să fie? Se așezară pe scaunele de lemn. Moron tastă ruta pe tabloul de comandă de la urcare și vehiculul începu să alunece pe șine. In scurt timp, își dădură seama că nu se îndreptau spre centru, ci spre unul din cartierele vechi, un loc în care nu mai fuseseră până atunci.

— Cineva mi-a spus că vom locui aici, în Oraș, la încheierea programului, îi informă Ada.

— Da? Ar fi minunat, o susținu Alexa.

— înseamnă că toți oamenii ăștia sunt deja ieșiți din program, norocoșii! zise Leul, pe când coborau. Moron îi duse în fața unui fel de local. „La Maharanee", scria pe firmă. „Cărți, cafea, ciocolată". Se priviră puțin derutați. Străduța veche, cu clădiri scunde, cu ferestrele aproape acoperite de flori și pavajul din piatră cubică, avea un aer nostalgic. Se așezară la masa liberă. Toate celelalte erau ocupate de aceeași populație ciudată, cu un aer de beati-

tudine pe chipuri, formată din indivizi care vorbeau foarte puțin, râdeau mult și răspundeau monosilabic sau aiurea dacă îi întrebai ceva. în primul rând, își spuse Ivona, nimeni nu părea să remarce că un individ semi- sălbatic și aproape gol se plimbă pe străzi cu o suliță în mână. în acel moment, Moron ocupase o cabină telefonică și asculta un mesaj, fără să-i piardă însă din ochi.

— Cărți, cafea, ciocolată? Cu ce vă servim? Era o fetișcană brunetă, nu foarte înaltă, cu o privire cam vicleană, consideră Ada, care se deosebea de ceilalți orășeni. Ea nu

părea căzută într-un extaz perpetuu. Și purta un șorț și un ecuson pe care scria „Meda".

— Cafea pentru toată lumea! hotărî Leul.

— Stai puțin! îl întrerupse Alexa. Eu vreau și ciocolată.

— Aveți cărți la liber? întrebă Ivona. » »

— Avem citate din cărți, distribuite electronic, absolut aleatoriu, dacă doriti.

Chelnerița plecă grăbită. O melodie se auzea vag, ceva monoton și repetitiv. Murmurul de la mesele alăturate scădea și urca ritmic, Adei i se păru că simte o vălurire ușoară sub tălpi, ca și cum ar fi stat pe un covor zburător. Eugen își aprinse o țigară, Alexa tremura ușor, strâns lipită de umărul Leului, care-i șoptea insistent ceva despre universul holografic, iar Radiana, sub masca Vulturului, spera să vină mai curând cafeaua, avea gâtul uscat de emoție. Voia să fugă, dar plănuise să fugă din centru, loc în care mai fusese, nu cunoștea zona asta și acest amănunt complica imposibil lucrurile.

— Nu vi se pare..., începu Ivona, apoi se opri. își făcu iar curaj și continuă: Nu vi se pare că suntem în

lumea aceea fictivă a lui Karel Capec, în care Carburatoarele fabricau absolutul?

— Karel Capec e fizician? întrebă Alexa. Dacă vreți să știți, mie mi se pare că oamenii ăștia nu prea își amintesc cine sunt. Par să fi uitat cu desăvârșire cum îi cheamă, ia uitati-vă! »

Chelnerița se întorsese cu o tavă mare, plină cu cești aburinde de cafea și cuburi de ciocolată. Ivonei îi întinse un plic alb. Atmosfera se destinse, dar Ivona nu putea

scăpa de sentimentul că lucrurile au fost greșit asamblate. Se aflau într-o realitate trucată. Trucat era și cuibul lor și poate și oamenii de lângă ea erau doar imagini fără consistentă. ♦

— Deschide plicul! îi ceru Ada. Se dezmetici și rupse hârtia, cu degete tremurânde. Toți o priveau, cu cestile aburite în mâini, așteptând să le spună ce scrie.

— „Case și mașini se vor prăbuși, sisteme se vor nărui și numele celor mari se vor scutura ca frunza; numai tu, iubire, înfloresti sus, pe ruinele cetăților, și încredințezi vântului semințele vieții." Karel Capec.

— Să luăm aminte! zise Eugen.

— Tocmai vorbeam de el.

— O coincidență. Chestii care țin de sincronicitate, admise Leul, hrănind-o pe Alexa cu ciocolată.

— Chiar credeți în coincidențe? Așa ceva nu există, îi admonestă Ada. Și Ivona și Vulturul ar fi vrut să spună câte ceva, dar Moron se apropiase de masa lor. Și el avea un plic alb, dar cu siguranță nu conținea vreun citat. II întinse spre ei și Eugen îl luă.

— Cred că e vorba de misiunea noastră, zise deschizând plicul. Câteva momente citi în tăcere și

pe fața lui se răspândi mai întâi mânie, apoi nedumerire.

— Spune odată! îl apostrofă Alexa.

— Trebuie să găsim o fetiță pe nume Adina care a fost răpită de... Pedro Lopez? Ce aiureală e asta? Dacă o găsim vie și o salvăm, trebuie să-l ucidem pe Lopez. Dacă ajungem prea târziu... vom fi condamnați la moarte.

— Cum e posibil?

276

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Nu e obligatoriu să participe toată lumea la îndeplinirea misiunii, dar consecințele le vor suporta, oricum, toți, citi Eugen.

— E un non-sens, zise Ada palidă. Mai întâi poveștile de la salata de fructe, apoi jocul de senet și noaptea care a urmat, iar acum vânătoarea asta... Ce rost au? Și e o mizăabsurdă.

— Nu vă dați seama că jocul abia acum a început? Ce-a fost înainte era doar un fel de consolidare a echipei.

— Așa crezi, Colin? Ba eu zic altceva: jocul de senet nu a fost o joacă, mârâi Leul. Vă mai aminți cum l-ați terminat?

— Lorena! Lorena!

— Alexa, stai, ce faci? Nu e voie, te va lovi Moron, unde te duci, nebuno? Leul, surescitat, alergă după ea. Alexa se oprise lângă peretele unei case. Pe el începuse o proiecție care înfățișa o clădire impunătoare și, pe măsură ce obiectivul camerei înainta, se vedea o încăpere de proporții monumentale, iar pe unul din pereți era un tablou. Când imaginea s-a mărit suficient, Alexa sări de la masă, în tablou se distingeau doi oameni, un bărbat și o femeie stând îmbrățișați lângă o claie de fân, probabil după o zi de muncă.

— Exact ce vă spuneam, e vorba de coeziunea echipei. Dacă suntem mai puțini, ne scad șansele să găsim fetița vie, zise Colin cu amărăciune. De fapt, se gândea că dorea să fugă și acum urma să facă o alegere grea.

— E Lorena cu Randolph, îi zise Ada Ivonei.

— Timpul trece, trebuie să ne mișcăm, cu sau fără Alexa.

277

Tunelul de la capătul lumii Diana

Plecară derutați pe străduțele înguste. Se împărțiseră în perechi și umblau fără țintă. Alexa îi urmase plângând sfâșietor în brațele lui Simon.

— Nu vom căuta prea mult, îi spuse Radiana Ivonei. Nu asta îi interesează, ci alegerile pe care le facem.

— Pe cine să intereseze? întrebă Ivona, dar Radiana doar dădu din cap. Căutarea se prelungi însă destul de mult și se reîntâlniră cu toții într-o piață rotundă din fața unei gări. Se înserase. Pe cât de animat fusese Orașul pe timpul zilei, odată cu scăderea luminii, lumea se rări considerabil și se treziră singuri. Un fel de apatie începea să cuprindă micul grup. Li se părea irațional ceea ce li se ceruse și de aceea considerau că e firesc să capituleze. Un autobuz cu turiști ieși din gară, probabil venise un tren.

— Ivona!

Cineva din autobuzul în mers striga de la una din ferestruicile mici ale mașinii.

— Ivona!

Femeia pomi în fugă după autobuz. Recunoscuse glasul.

— Nu te duce! Stai! strigară ceilalți în urma ei. Mai ales vocea Radianei o străpunse: Ivona, ai promis! Dar ce îi promisese, în fond? se gândi Ivona,

alergând cât putea, dar fără vreo șansă de-a ajunge mașina. Până la urmă, renunță și rămase frântă într-o parte, ținându-se cu mâna de splină. Restul grupului o înconjură.

— Cine era?

— Emanuel, soțul meu, minți ea. Nu-i venea deloc să plângă și se întrebă de ce plânsese Alexa când îl văzuse pe Randolph. Nu știa ce simte, dar voia mai mult decât

orice să-l găsească și, dacă el era în Oraș, hotărî că avea să rămână și ea aici, cu orice preț.

— Dar îți făcea niște semne ciudate, n-ai observat? Arăta spre gară.

— Să ne întoarcem acolo, căzură de acord și o forțară și pe Ivona să-i însoțească.

Gara îi aștepta cu doar câteva lumini aprinse prin înserarea tot mai deasă. Copaci mari creșteau de-o parte și de alta a liniilor. Becuri de semnalizare clipind roșu atârnau de-a lungul terasamentelor. Geamul sălii de așteptare strălucea și înăuntru zăriră o fetiță cu păr lung, blond, jucându-se în jurul unei lămpi aprinse. Nu mai era nimeni cu ea, dar o ușă deschisă spre altă încăpere dădea de înțeles că mai este cineva prin preajmă. în mod ciudat, de pe peron nu exista nicio intrare în sală. Geamurile erau zăbrelite. Ciocăniră și o chemară, iar ea se apropie zglobie și dezinvoltă, zâmbind și ținând mâinile ascunse la spate.

— Adina! Tu ești Adina?

— Da, și am un fluture în mână, iar voi să ghiciți dacă e viu sau mort.

— E viu, zise Ada.

— E mort, zise Alexa.

— Depinde de tine dacă e viu sau mort, doar îl ții

în mână, zise Ivona amintindu-și o poveste veche.

— Vrem să venim la tine, cum să intrăm? o întrebă Vulturul. Fetița îi făcu semn să înconjoare clădirea și să intre pe ușa deschisă. Ajunși în pragul încăperii descoperiră că într-o firidă pe care nu aveau cum s-o vadă de afară era un scaun cu mânere. în scaun stătea un bărbat cu o armă îndreptată spre ei.

— E al treilea fluture! chicoti fetița, i-am scos afară pentru că se ardeau în lampă.

— Am găsit-o vie și năvătămată, ceea ce urmează știți, zise Eugen. Acela e un scaun electric.

— Voi chiar vreți să-l ucidem fără judecată? Nu e treaba noastră, zise Leul. Fetelor, scoateți copilul de aici, fugiți, noi îl oprim pe Lopez.

Femeile îl ascultară. Fugiră spre singurul loc luminat: peronul. Sosise un tren.

— E trenul meu! țipă Adina. Mă duce la mama.

— S-o urcăm în tren?

— Oricum nu contează, strigă Radiana venind în urma lor. Urcați-o! Lopez a scăpat! Fetița sări pe scările înalte și fugi pe intervalul dintre scaune, făcându-le semne de adio. Trenul se și pornise.

— Ivona, rămas bun, eu dispar. Radiana își scoase masca dintr-o mișcare și începu să fugă spre celălalt capăt al peronului, în direcție opusă trenului ce se îndepărta. Ada și Alexa se întoarseră în sala de așteptare. Moron își făcuse apariția și vârful suliței sale picura sânge. Eugen era mort, la picioarele lui.

— L-a împușcat Lopez, le spuse Simon cu glas scăzut.

Ada se apropie, tremurând din tot corpul. Nu-i păsa de sulița lui Moron cât timp avea platoșa paramanului între umeri. Se aplecă și scoase masca

Taurului Eugen. Nu-și putea crede ochilor: îl avea în față pe Arhanghelul din icoana de Ia schit. Sau o persoană foarte asemănătoare. Era atât de uluită încât nici nu simți când lancea o străpunse printre coaste.

280

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Radiana fugea spre capătul întunecat al nopții, pentru că acolo știa că trebuie să existe un capăt al lumii. Și, după puțin timp, înainte ca ea să-și fi epuizat puterile, constată cu plăcere că strada se curbează brusc în sus, ca un perete. Se cățără cu mare greutate, alunecă, se cățără din nou. După două ore se afla la jumătatea distanței față de buza de sus a bazinului. Casa Apei o aștepta.

IX

Luz

Nu-și putea aminti cine este. Tot ce îi rămăsese era senzația unei căderi fără sfârșit. O cădere la capătul căreia nu era decât substanța aurie și vâscoasă a somnului. înota în somn. Dar nici nu trebuia să înoate. Aerul ca mierea o ținea la suparafață. Unele camere ale pivniței străfulgerau brusc, ca și cum lumina le-ar fi luat în posesie. încă simțea tresărirea inimii din acele momente. Dar dacă deschidea ochii, nu mai înota în lumină, zăcea pe o claie de fân, cu capul sprijinit de pieptul cuiva. Sau se putea întâmpla să deschidă ochii și să fie în brațele unui bărbat, sub un tei, pe-o stradă necunoscută dintr-un oraș necunoscut în care toți trecătorii își pierduseră chipul și purtau măști. Dacă și-ar fi putut aminti cine era, poate ar fi deslușit misterul unor vitralii trezite de razele soarelui în apus. Sau poate nu. Plutea. Apoi lumina veni dintr-odată din afara ei. Era o lumină albă, rece. Nu voia s-o vadă. Cineva rosti un nume. Nu voia să audă. „Bine, dormi atunci!", și lumina se stinse. Când reuși să fie aproape sigură că persoana pe care o ținea în brațe sub tei era aceeași cu cea de pe claia de fân,

cu cea de sub un măr, aceeași cu cea de pe malul unei ape negre, moarte, lumina o pătrunse din nou:

— Radiana!

Fu nevoită să deschidă ochii. Lumina era doar un punct, dar punctul se mări până crescu cam cât o

fereastră. In rest, străjuia întunericul. Fereastra sclipea luminată și acolo era un chip. Chipul unui bărbat necunoscut. Sau... nu? Deodată, lumina se lărgi și mai mult, deveni spațială și un nor de imagini și amintiri se prăbuși peste ea. Se zbătu în apa care nu mai voia s-o țină, apoi realiză că e pescuită afară. Atârna la capătul unei priviri, la capătul unui fir și nu știa sigur dacă avea să fie aruncată în lumea viilor sau în cea a morților. Dar firul o săltă ușurel și o lăsă jos, pe un grătar de lemn.

— Hai, deschide ochii, nu scapi dacă îi ții închiși.

Radia întredeschise pleoapele și pipăi grătarul pe care fusese așezată. Uneori visa că e goală în fața unei mulțimi, iar acum nici măcar nu era vis. Sau era? Oricum, se afla numai el acolo, bărbatul din fereastră, dar pentru ea nu conta că e doar un om sau o mulțime. își puse brațul peste piept și speră că părul lung acoperă restul. Privi în jur pe sub sprâncene. Fir-ar să fie! își zise. Se afla într-un cuib. Degeaba fugise, degeaba sărise, degeaba fusese pe punctul de a se îneca, nimerise tot într-un cuib. Cum era posibil? Părea un loc mai confortabil decât cele pe care le mai văzuse, dar era, până la urmă, doar un cuib.

— Uite, îmbracă halatul ăsta, zise el și se așeză într-un fotoliu. Deși pe mine nu mă deranjează nici dacă rămâi așa, adăugă cu o privire amuzată. Dar vino mai aproape de foc, fetițo, tremuri.

îmbrăcă halatul gros, dar nu dori să se apropie. Bărbatul își aprinse o țigară.

— Nu e cazul să fii supărată pe mine. Ești într-o formă excelentă și te simți ca după revenirea dintr-o vacanță lungă. De ce-mi arunci privirile astea pline

de reproș? Doar nu-ți închipui cine știe ce! Mă faci să râd, zău, Radiana! Acela e un bazin de relaxare, unul întocmai cu cel construit de John Lilly, în care oamenii pluteau privați de orice simțuri. E ciudat ce gânduri ne vin când suntem puși față în față cu noi înșine, nu-i așa? Bazinele acestea sunt un prilej de a te scufunda în straturile succesive ale propriei ființe, în adâncimile intime, acolo unde plutesc peștii cei mari, peștii cu adevărat interesanți, cei care te pot fascina sau îngrozi. Tu însăți ești un peștișor pentru mine, Radia. De-ai ști cât te-am căutat! Ești peștișorul meu auriu sau, mai degrabă nu, ești un Betta Splendens cu părul tău arămiu și curajul de a sări dintr-un acvariu în altul. Ești o luptătoare, dar să sperăm că nu va fi nevoie să lupți cu mine, pentru că, draga mea, peștii Betta luptă până la moarte, adăugă el, gândindu-se la ceea ce știa deja despre ea.

— Vai de mine! reveni după o scurtă pauză. Nici nu m-am prezentat. Sunt Alee Sandini. Halatul o făcea să se simtă stăpână pe sine și reuși, în sfârșit, să-l privească mai sus de bărbie. Era un bărbat trecut de cincizeci de ani, dintre aceia care dau de înțeles fără să vrea că sub cenușă focul e viu. Purta o cămașă roșie și parcă ar fi văzut pentru prima oară culoare aceea, atât de diferit o purta el și atât de profund se asorta cu ceva din temperamentul lui mocnit.

284

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Unde sunt? Unde am nimerit?

— Ai rămas acolo de unde voiai să pleci, Radiana. Nu aveai cum să evadezi. Locul e astfel conceput încât nu se poate ieși decât... Dar nu are importanță. Bine că te-am găsit eu. Altfel, probabil că ai fost reciclată.

— Alee Sandini! Cine ești de fapt?
— Sunt Tehnician Principal și Observator.
— Aici, în programul Cuiburilor.
- Da.
— în programul de sănătate și reabilitare al Cuiburilor, întări ea, așteptând și dorind o confirmare. însă Alee zâmbi și privi în altă direcție:
— Știi ce? Vino să-ți pregătesc ceva de mâncare. Trebuie să fii leșinată de foame, ai plutit în bazin o săptămână.
îi deschise ușa, prevenitor, și ea trecu pe lângă el. în atrium, un colț fusese prevăzut cu doi pereți și un tavan fals care formau o mică încăpere. Se așeză pe un scaun și privi florile din grădinița lui. Se simțea inundată treptat de un val de blazare, pe măsură ce dezamăgirea eșecului îi ocupa mintea. Realiză cu uimire că era seară. Fusese o seară târzie când se cățărase pe peretele curbat al peisajului cu gara, căzuse prin întuneric un timp neprecizat, ce i se păruse nesfârșit de lung, apoi o îmbrățișase o masă densă, lichidă, dar mai vâscoasă decât apa. Când se trezise, crezuse, firesc, că era dimineață.
— Am să fierb niște paste cu sos, zise Alee, deschizând un bufet minuscul. Deocamdată e tot ce am, dar promit să fac rost de lucruri mai de soi. Să nu crezi că stăm pe roze aici, în spatele programului. Tot vor să ne convingă

de avantajele capsulelor sintetice. Când ești grăbit, merge. Dar o masă e altceva, știi. O masă e un ceremonial, draga mea. Ce noroc! Mai am o sticlă de vin.
Ea îi urmărea mișcările de la înălțimea taburetului pe care se cocoțase și pe care stătea cu spatele drept și cu mâinile în poală. Alee nu făcea nicio mișcare în plus. Totul era foarte precis, ca și

cum ar fi exersat înainte. O masă e un ceremonial, iar ceremonialul ne ajută să ordonăm haosul, nu? Uite, dacă ești drăguță, te rog să aprinzi lumânarea din sfeșnic, o să sting plafoniera și vom putea să ne credem într-un separeu dintr-un restaurant.

— Nu mă păcălești, să știi.

— Cine vrea să te păcălească? Nu poți și nu pot uita nicio clipă că suntem în Program. Și eu fac parte din Program, Radia, în ciuda poziției mele. Știu că aștepți lămuriri de la mine și le vei primi, ai răbdare. Ca să vezi că sunt cinstit, îți voi spune că ți-am pus înapoi firul. A fost o nebunie să-l scoți. Fără fir nu mai ai nicio valoare, nu le mai furnizezi ceea ce așteaptă din partea ta.

— Cine? Cine așteaptă ceva din partea mea? încetează cu joaca de-a misterul și spune-mi!

— Dar știi. I-ai văzut.

Radiana se înfioră. Ar fi vrut ca el să toarne mai repede vinul. Nu voia să-și mai amintească niciodată ceea ce văzuse.

— Dacă m-ai ținut în bazin ca să mă liniștesc, nu prea ai reușit. Nu mă pot obișnui. Absurdul și inexplicabilul care erup în viața mea mă fac să înnebunesc. Am nevoie de răspunsuri, altfel e ca și cum aș dormi pe cuie.

286

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Nu ți s-a întâmplat înainte de toate astea, în viața anterioară Incidentului, să fii plictisită de rutina zilnică? Să vrei să evadezi? întrebă Alee, strecurând spaghetele cu dexteritate. Radiana își aminti de câte ori dorise intens să plece departe, să o ia de la capăt, să lase în urmă nu doar pe toți cunoscuții, ci și pe sine însăși, să se transforme în alt om. Și, la un moment dat, chiar avusese curajul s-o facă!

— Dar mă așteptam la ceva diferit.

— Tocmai în asta constă aventura: neprevăzutul.

— Nu gust genul ăsta de aventură. Voiam să plec, să cunosc oameni noi, să-mi schimb coordonatele, să-mi încerc aripile, dar nu să moară pentru aventura mea mai mult de trei sferturi din lume. Se simțea iritată de calmul 1
imperturbabil cu care el prăjea roșiile, adăuga condimente, toca, strecura, călea, desfășura o activitate banală într-o lume devastată. Nu pot să pricep cum e să alerg de-a lungul șinelor de tren, reluă ea, și acestea împreună cu tot peisajul să înceapă să urce, să se încline, să se curbeze, până la o margine a lumii, o limită imposibilă peste care m-am aruncat, am căzut și am ajuns... aici, tot în sectorul Cuiburilor, de unde plecasem după jocul de senet, într-o dimineață, cu liftul. Geografia acestui loc este imposibilă!

— De fapt, e vorba mai mult de geometrie.

— Este ca și cum nu m-aș fi deplasat deloc! Parcă...

— Știu. Puncte îndepărtate în spațiul tridimensional pot fi foarte apropiate sau chiar unite într-un spațiu cu o dimensiune în plus.

— Ce liniștitor sună! murmură ea, cu toată ironia de care era în stare. O dimensiune în plus, ce mare lucru!

— Ei au adus o dimensiune în plus. Și noi căutam ieșirea în alte dimensiuni. Incidentul a deschis, a fisurat... făcu un gest cu mâna.

— Ce păcat că nu mai pot fi trași la răspundere și pedepsiți pentru ce au făcut acolo!

— Orice ai spune, a fost un test care, de fapt, a reușit. De la un anumit nivel, consecințele sunt imprevizibile. Drumul spre spațiu începe din acel

punct, alte șanse nu avem, nu există. Știi și tu, cum știau toți, că orice încercare de a crea și menține atmosferă pe Marte a fost un eșec. îți place cu cimbru? Să pun?

— Da, te rog. Și totuși, riscul pe care și l-au asumat a fost prea mare. Să omori cea mai mare parte a populației... Iar restul să înnebunească...

— Par eu nebun, Radiana? Nu e o nebunie propriu- zisă. Stările de conștiință au fost alterate, asta este evident. Sigur că se putea presupune că acest fapt se va petrece odată cu experimentul lor, pentru că până la urmă conștiința este rezultatul stării unor particule sub- atomice din creier. Doamna este servită! Pentru ce să ciocnim?

— Pentru trezirea din coșmar.

— S-ar putea să ne trezim, Radia. Măcar noi doi. De asta am dorit să te păstrez.

— Mă faci să cred că încă sunt în bazin, susținută de forța de emersiune a apei. Mă faci să cred că oricât aș visa că ies de acolo, am să mă trezesc iar și iar tot în bezna aceea fluidă, repetând și multiplicând coșmarul, ca și cum aș ține o oglindă în fața altei oglinzi.

288

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Avem o șansă. Mică, firavă, așa cum părea și speranța ghemuită într-un colț din cutia Pandorei. O evadare prin noi înșine.

— Mai bine explică-mi în ce fel funcționează locul acesta. Cred că e momentul să fim realiști.

— Ai avut vreodată stupi de albine? întrebă Alee, ascun- zându-și un zâmbet amar.

- Nu.

— Apicultorul exploatează albinele, ia fagurii, dar le lasă un grad mare de libertate, ele trăiesc conform naturii lor. Apicultorul le și ajută! După ce

le-a luat mierea, le oferă sirop de zahăr, ca să nu moară de foame. Le învelește stupul în iernile friguroase. Le apără de boli. Dar albinele nu au voie să roiască și nici să înceteze producția. De asta ți-am pus firul înapoi. Fără el ai fi fost o albină neproductivă. Alee miji ochii și o privi prin paharul cu vin auriu. Apoi sorbi din pahar. Asta e stupul nostru. Albinele sunt specializate. Construim faguri noi, crește populația de albine și apicultorul nostru va fi mulțumit. O simbioză, la naiba simbioză! un târg pe care suntem siliți să-1 acceptăm, altfel...

— Am înțeles metafora, dar vorbește-mi clar.

— Nu vom dispărea ca specie, doar ne-am diminuat în mod controlat. Printre altele, asta s-a dorit la Incident. Tardigrazii ne cultivă.

— Stai puțin! Tot nu înțeleg ce naiba doresc de la noi. Mierea?

— Cea mai rafinată și mai subtilă formă de energie: emoția. Dacă am înțeles bine, emoția umană directă le

prelungește viața. Alee scoase o țigară din tabacheră, o ținu între degete fără s-o aprindă.

— Trebuiau conectati la o cinematecă. Sau la o biblio- tecă sau...

— Nu. Au nevoie de emoția directă, proaspătă. Credem că ei nu pot simți nimic, dar pot converti energia aceasta într-un lichid. Suntem o fermă, draga mea. Știi cum se hrănește un păianjen? Mai întâi injectează victima cu o substanță paralizantă, care are și rolul de a o dizolva. Apoi suge conținutul victimei. Tardigrazii ne aplică niște stimuli, ai văzut doar.

— Ai spus că ești tehnician, zise Radiana, ca și cum acest lucru ar fi trebuit să aibă o urmare. Deci,

cu ce te ocupi? Se simțea mai calmă după ce mâncase. Fusese îngrozitor de flămândă.

— Nu cred că vei fi mirată dacă am să-ți spun că o elită mondială foarte restrânsă ne-a vândut în schimbul propriei libertăți și, desigur, în schimbul unor tehnologii. Tot dintre ei sunt și cei care s-au ocupat cu organizarea acestui program, de la racolarea unor indivizi ca mine și până la capturarea subiecților. Există o ierarhie bine stabilită și sarcini clare. Totul, cu unicul țel al recoltei.

— în cazul ăsta, au fost destul de neinspirați să ucidă atâția posibil subiecți, vreau să spun, furnizori.

— Dar nu ți-am spus? Ásta a fost înainte. O zonă mănoasă pentru tardigrazi, adică o populație densă, i-ar fi determinat să se stabilească aici permanent. Așa, sunt doar în trecere. Pun ibricul să fierb o cafea. Ti-e somn? Nu 1
știu tu ce simți, dar eu am o mulțime de lucruri să-ți spun.

290

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Ce-ar fi să începi prin a-mi explica, dacă nu din pură întâmplare, de ce m-ai ales pe mine?

— Nu, nu e vorba de hazard, deși sunt, în felul meu, un mânuitor al hazardului. Ți-am spus că aici există o ierarhie. Mă aflu pe un nivel ierarhic superior, așa încât pot vedea ce se petrece pe nivelurile inferioare, ca să zic așa. Pot vedea și controla orice subiect pe care îl dibuie Pescarii. Pot verifica felul cum Torcătorii desfășoară firul memoriei din fiecare individ. Am viziunea felului în care Țesătorii îmbină firele și realizează lanțurile. De asemenea, pot coordona Mozaicarii atunci când e realizat tabloul final. Sunt unul dintre cei care ocupă poziția Opus Magnus, adică sunt Observator, mă înțelegi? Ce facem noi aici? Noi țesem pânza realității. A unei realități artificiale. Suntem ajutați de un computer, nu s-ar putea altfel, iar în

programul respectiv subiecții sunt văzuți ca niște luminițe pe o schemă. Când ai fost adusă, luminița ta clipea și clipea. Nu te astâmpărai deloc. Știu că ai mai încercat o dată să fugi. Te-am cercetat mai îndeaproape. Am găsit în memoria ta un jurnal.

— E un lucru urât să...

— Ce copilă ești să te superi pe mine! Ce mai este urât sau imoral în lumea asta? încerc să mă răscumpăr față de tine. Ți-e frig? De ce tremuri?

— E vară, cum o să-mi fie frig? Tremur de nervi. Sunt indignată, speriată. De fapt, nu, sunt îngrozită!

— Suntem în plină iarnă, Radia. Cerul pe care-1 vedem e doar o simulare. Afară e iarnă. Vrei să bem cafeaua înăuntru?

291

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Radiana înclină din cap. Se simțea slăbită. Se simțea prinsă într-o cursă. Cine scapă piciorul vulpii din capcană? Doar cel care-i vrea pielea. Intrară. Privi mai atent camera în care se trezise. Grătarul de lemn fusese luat cât timp mâncaseră. Era singura schimbare. Nu înțelegea în ce fel comunica încăperea aceea cu bazinul în care plutise. Părea o cameră de zi obișnuită. Pe un perete era o bibliotecă plină de cărți, doar într-un colțișor trona o statuetă a zeului Ganesha, omul elefant. Măsuța dintre fotolii era ocupată cu un joc de șah și o cutie cu zaruri. Caseta senetului era închisă. Alec Sandini era un privilegiat, își hotăra singur soarta, nu avea jocuri cu miză.

— Ei bine, jurnalul tău a fost cel care mi-a atras cu adevărat atenția, reluă el după ce se așezară. Scriai jurnal de la nouă ani și timp de trei ani însemnările tale au fost sporadice și scurte. Copilărești. Apoi, dintr-odată, pe la vârsta de doisprezece ani, ai început să scrii mult, foarte mult.

Citind, îmi făcea impresia că vrei să înregistrezi TOTUL. Mi s-a întâmplat și mie acest lucru.

— Ce anume?

— Să simt nevoia imperioasă de a fixa cumva fiecare amănunt al vieții. A existat un factor declanșator, zise Alee ocolindu-i privirea. După ce ți-ai pierdut mama, ai început să scrii în fiecare clipă liberă. Scriai pe marginea ziarelor, pe foi smulse din caiete, pe carnețele, pe bilețele pe care le numerotai, ca să nu le încurci. Scriai la școală în pauze, ca apoi, în camera ta, să petreci timpul transcriind pe un caiet gros. Aproape că nu mai aveai timp să trăiești, pentru că trebuia să scrii.

292

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Și la tine care a fost factorul declanșator? îl întrerupse ea cu prefăcută nepăsare. Așează ceașca jos, pe măsuță. Mâna îi tremura și cana zăngănea pe farfurioară.

— La mine a fost o inundație. La șaisprezece ani strânsesem cinci sute de cărți și apa Someșului, care ne-a intrat în casă cu mâl și gunoaie, a distrus tot. Am încercat să-mi recuperez cărțile, le-am șters paginile cu șervețele, le-am uscat pe plăcile sobei, dar a fost în zadar: cărțile mele deveniseră ilizibile. Le citisem cu atâta pasiune, încât am încercat să le reproduc. îți amintești că în „451 Fahrenheit" oamenii memorau cărți? Eu aș fi fost „Un veac de singurătate". Și tu? Sunt sigur că nu-i doar o coincidență. Vezi, rezultatul încercărilor mele a fost dezamăgitor. Nu reușeam să-mi amintesc decât firul principal al acțiunii, unele citate deosebite, dar nu tot. Mi se întâmpla și noaptea în vis să visez cărți, să le văd coperțile și să le deslușesc titlul și autorul. Citeam în somn cărți care nu existau. Atunci mi-am spus că ar trebui să intercalez ceea ce îmi aminteam

din cărțile pierdute cu ceea ce citeam în somn și cu propria mea viață. Mi se părea o rețetă magică. Și am scris, am scris tot ce îmi puteam aminti, tot ce visam și tot ce trăiam și am adăugat capitole noi și inedite unor cărți moarte prin înecare. între timp, cumpăram alte volume, pe care le devoram și timpul se lungea pentru mine, Radia. îmi suspendam orele de somn, ca să am timp de citit și mă deprinsesem să visez treaz, tot din economie de timp, așa cum mă deprinsesem să învăț tot ce era nevoie la școală printr-o singură și concentrată lectură. Dar, pentru că nici așa timpul nu ar fi fost suficient, m-am învățat

să folosesc un alt fel de timp dintre cele care ne sunt puse la dispoziție de imaginația noastră și îți dai seama că l-am preferat pe cel cu scurgerea cea mai lentă. Alee făcu o pauză și sorbi din ceașca pe care o ținea în mână. Privirea lui rămăsese pironită undeva înăuntrul său, totuși continuă:

— Cu toate acestea, nu moartea mamei tale a fost factorul declanșator în cazul tău, Radiana. în acele zile te-ai simțit lipsită de apărare, încercai să spui ceva ce știai că nu se poate spune. Orice lucru scris e destinat citirii de către un ipotetic lector. Până și cel mai intim și mai bine păzit jurnal are această destinație. Chiar dacă e să-l recitească cel care l-a scris. Eu scriam „pentru mine", dar voiam să obțin o carte fără de seamăn. O carte ale cărei dimen- siuni să o facă vizibilă numai din cosmos. Și totuși, eu, chiar dacă destinasem în sinea mea cartea la care lucram unui public cât mai numeros, în paginile scrise nu mă adresam nimănui. Vorbeam numai cu mine însumi. Ori tu, tu scriai cu speranța că cineva are să citească ce-ai scris și, cu toate astea, fiecare

dintre caietele tale, odată umplut cu scrisul tău dezordonat, își găsea locașul de veci îngropat în pivnița casei. Știu, Radiana, nu te mai agita. în sfârșit, poți vorbi cu cineva.

- Știi?

— Da, știu.

— Nu se poate face nimic?

— Orice vei fi crezut, nu se poate călători în timp. Timpul nu e decât în mintea noastră.

— A murit, nu-i așa?

294

— A murit încă din prima noapte. Te-ai simțit vinovată tot restul vieții.

— Sunt vinovată.

— Vecina ta, Paula, este vinovată. Sora ei mai mare este vinovată. Părinții lor sunt vinovați, că din cauza lipsei lor de atenție în educația copiilor, fiica cea mare s-a trezit mamă fără voie. Dar nu e treaba mea să stabilesc vinovățiile. Nu aveau cu cine să lase bebelușul, iar Paula, după doar câteva zile de încântare și degustare a propriei importanțe, când s-a văzut împovărată cu grija nepoatei, s-a trezit mai degrabă enervată și indignată de prezența copilașului de șase luni.

— Nu am știut ce are de gând. O însoțeam adeseori când o plimba cu căruciorul.

— Numai că în după-amiaza aceea de toamnă târzie, când înserarea cade mai devreme, a luat copila din cărucior în brațe și v-ați dus prin tunelurile cetății, unde se jucau de obicei copiii cartierului. La ora aceea, însă, nu mai era nimeni acolo. Ai sugerat să vă întoarceți, dar Paula era hotărâtă. Te simțeai prea speriată să te întorci singură și ai urmat-o. Pe una din ramificațiile tunelurilor era o groapă, un puț adânc. Mergeați

încet, dibuind pe întuneric.

— O, Doamne!

— Și-a aruncat nepoata. S-a auzit un bufnet înfundat și bebelușul nici măcar n-a plâns. Paula a zis: „Dacă pâ- răști, te arunc și pe tine!". Acasă a povestit tuturor că un bărbat și o femeie v-au luat copilul. Îți amintești?

— A fost îngrozitor. Trebuia să spun adevărul din prima clipă, dar o ascultam întotdeauna pe Paula, era mai îndrăz-

neață și mai dezghețată decât mine. S-ar fi ținut de cuvânt, sunt sigură. Ar fi reușit, cumva, să mă arunce și pe mine acolo, nici nu conta când, după un an sau după zece.

— Nopți la rând ai visat că te ridici din pat și te duci în puterea nopții până în adâncul tunelurilor. Visai că te apropii de puțul din care ieșea o miasmă călduță și că te lungești pe pământul prăfos. Ascultai. Ascultai până când urechea ta încordată deslușea un foșnet vag pe fundul gropii. Printr-un miracol monstruos, copilul nu murea și dovada fărădelegii voastre nu dispărea. înțelegeai că trebuie să omori copilul. Te trezeai din coșmar gemând. Povara devenise atât de mare încât ajunseseși să-ți dorești să te fi aruncat pe tine în groapă, de la început. întunericul avea ceva violent acolo, în tuneluri, ceva ca o prezență care pândea așteptând să atace. Acel întuneric îți accelera bătăile inimii ca o cădere în smoală fierbinte. Ai căutat acel gen de întuneric în tot felul de locuri. Nevoia ta de penitență te transformase. Te-ai urcat în pod, dar printre țigle răzbătea lumină. Te-ai dus în pivniță, dar erau ferestrele de la demisol. Ai coborât în pivniță noaptea, pe când toți ai casei dormeau, dar și

atunci bezna de acolo îți era cumva familiară. în tunelurile cetății, întunericul era străin, rău-voitor. Deveniseși o fetiță palidă și tăcută, pe care părinții o recuperau stupefiați din cele mai neobișnuite locuri. Abia cu doi ani înainte de moartea mamei ai descoperit la bunicii de la țară ceea ce căutai: o hrubă cu întunecimea îndeajuns de terifiantă ca să îți biciuiască nervii. Obișnuiai să mergi în beciul adânc al bunicilor, în beciul săpat în malul de pământ din spatele

casei. Când toți plecau la muncă și te asigurai că ești singură acasă, pentru o bună bucată de timp, luai cheile din cuiul de pe sală și mergeai în curtea din spate. Acolo cădea umbra pădurii și întotdeauna atmosfera părea mai închisă. Era și un lac printre arbori, rezerva de apă pentru animale, dar apele lui întunecate și nemișcate te făceau să te gândești la un ochi căscat spre cer. Un ochi negru. Mergeai spre ușa de scânduri și deschideai lacătul. O lumină vagă pătrundea înăuntru, cale de câțiva pași. Te simțeai terorizată și izbăvită de suferința pe care ți-o impuneai. Nu voiai să intri, dar știai că trebuie. Trăgeai ușa în urma ta. întunericul era călduț și jilav, ți-era teamă că solzi de întuneric îți vor rămâne lipiți pe piele și ai tăi își vor da seama că ai fost acolo. Dar tu știai că oricum ei vor fi păcăliți, pentru că tu aveai deja în tine propriul tău întuneric. Și când a murit mama ta, ai avut revelația că ea va afla și se va supăra pe tine pentru că nu ai mărturisit. Morții doar află totul și tot ce era ascuns li se dezvăluie! Dar cum să fi spus? Atunci ai început să scrii. Doreai ca cineva să găsească ce ai scris. Cum a putut inima ta de fetită să rabde totul? în ce fel te-a modelat întunericul, Radia?

Femeia își aminti fără să vrea de atmosfera acelei perioade, când nu mai suporta să întâlnească privirea oamenilor. în jurul ei totul se ofilise. Credea că respiră aerul închis dintr-un mormânt și apa pe care o bea era amară. Nimic nu mai avea gust.

— Ai început să te reabilitezi câte puțin de îndată ce familia Paulei s-a mutat din oraș, zise Alee.

— Dar noaptea, în somn, Paula îmi dădea târcoale.

— în vis, Paula devenea o ființă fără chip, ca și cum fața ei ar fi fost ștearsă cu o radieră. Oriunde ai fi fost, visul decurgea în așa fel încât o vedeai undeva în mulțime și se declanșa în adâncul tău nevoia irepresibilă de a fugi de ea, de a te pune la adăpost. Numai că nu este ușor să fugi de Paula, nu-i așa, Radia? Fugeai și fugeai pe străzi tot mai înguste și întortocheate, până când ajungeai într-un gang închis, din care unica ieșire era fereastra întunecată a unui demisol. Știi cât de adânc e întipărită imaginea aceasta în tine? Un zid cenușiu de pe care tencuiala se fărâmițează, un trotuar murdar și o fereastră la nivelul genunchilor. Ceva din adâncul tău îți trimite un avertis- ment. Dincolo de sticla afumată și stropită de noroaiele succesive ale străzii domnește Răul pur. Răul gratuit, Răul fără motiv, Răul fără logică. Iraționalul. însă tu trebuie să intri și să-1 înfrunți. De unde veneau, în timp ce dormeai, aceste mesaje în mintea ta receptivă? De pe ce tărâm, din ce spațiu paralel? Urmărind fluxul memoriei tale îndepărtate, lucruri și imagini întipărite în tine, Radia, dar de care nu mai ești conștientă, mă gândeam la faptul straniu și incontestabil că toate conștiințele omenești nu sunt decât rupturi în pânza lumii materiale. Rupturi în

continuumul spațiu-timp, unde legile fizicii se suspendă. Conștiința umană este o mică invazie concentrată a unei energii de tip superior în lumea asta tridimensională.

Alee sorbi din cafea. Se răcise. Puse, la rândul lui, ceașca pe măsuță.

298

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Și ce făceai tu, Radia? Mai știi ce făceai în vis? Te aruncai pe fereastra întunecată, cu capul înainte, cu pumnii strânși, de parcă te-ai fi pregătit să te naști într-o altă lume. Sau de parcă te-ai fi pregătit de luptă. Cădeai în miezul tot mai întunecat și mai putred al unei lumi subterane, iar când se sfârșea căderea, încercai să vezi, dar ochii tăi nu puteau vedea nimic în acel loc în care lumina lipsea cu desăvârșire. Atunci descopereai că palmele tale pot vedea și căutai cu mâinile. Te grăbeai, căci Paula venea în urma ta și tu trebuia să găsești... să găsești cadavrul copilașului. Putrezise? Se dezlegaseră legăturile cărnu- rilor și eliberaseră lumina micuță sau încă era acolo, ca să strige și să te condamne, să te arate lumii vinovată? Paula se strecura în spatele tău cu viclenie. Nu mai voia să te arunce în groapă. Erați deja în adâncul sinistru al gropii. Voia să te mănânce. E spaima ancestrală a ființelor vii: aceea că vor fi devorate. Vreau să-ți spun că niciodată la nimeni nu am mai putut citi groaza și oroarea din amintirile tale. în momentul de maxim al terorii se producea un declic în tine. Spune-mi, de unde venea asta? Te întorceai cu fața spre ea, s-o înfrunți. Ca și cum o scânteie ar fi declanșat o flamă uriașă, în interiorul tău se aprindea o furie, iar furia aducea un curaj nebun și curajul lumina în beznă. Paula era măturată din calea ta, iar zidurile tenebroase cădeau și visul se încheia.

— Familia Paulei s-a mutat la Cluj. Uneori îmi dădea telefon. Nu știu cum se nimerea mereu când eram singură, de parcă ar fi știut. îmi spunea pe nume și atât. Nu vorbea. O auzeam respirând. Aerul intra și ieșea din plămânii ei

și eu auzeam tot mai distinct acest proces, încât începeam să cred că pot vedea interiorul traheii sale și pot vedea alveolele pulmonare buretoase despre care tocmai învățam la școală în orele de anatomie. Minute întregi de tăcere în care eu transpiram și tremuram de teama absurdă că voi rămâne cumva prizonieră în interiorul acelei creaturi funeste. Apoi, într-o zi, am aflat că Paula s-a aruncat într-o fântână din curtea unor vecini de-ai lor.

— După ce i-ai spus...

— I-am spus că dacă mă mai chinuiește, am să divulg secretul nostru. S-a aruncat în fântână și a dispărut. Nu i-au găsit trupul niciodată, deși exista un martor credibil care o văzuse sărind și care îi și alertase părinții. S-a spus că a fugit de acasă, ori că a fost răpită.

— Atunci te-ai simțit cumva învingătoare, deși era o victorie ciudată, căci te făcea să te simți vinovată din nou. Cu toate acestea, ai început să te reîntorci la tine cea de altădată, la copilul care încă erai. Ai încetat scrisul haotic.

— Alee Sandini, inventezi toate astea! Sunt doar presupuneri.

— Adică nu e adevărat ce spun?

— Ba da, dar e un adevăr la care ai ajuns pe cale intuitivă și făcând niște conexiuni.

— Ești de acord să facem un experiment? Ia loc pe scaunul acela!

— De ce?

— Hai, nu te speria, chiar dacă arată ca un scaun stomatologic. Așa! Pune-ți casca pe cap și ține palmele aici, bărbia sus, perfect! Acum te rog să te gândești la o perioadă din

viața ta, care vrei tu. Sau la o zi anume, la orice. Aparatul acesta va extrage și ceea ce este stocat în subconștient, ceea ce nu mai poți să-ți amintești. Uită-te la ecranul acesta! Aha! lat-o pe colega ta, Grosariu Mihaela. Ai mers la ea în vizită de câteva ori, pe când erai în clasa a șaptea. Era acolo, la ea în bucătărie, un bărbat ciudat și nu ai înțeles ce făcea. Mirosea în jurul lui a tot felul de substanțe chimice și încă a ceva, ceva nedefinit care te înfiora. Nu ai știut niciodată dacă era tatăl sau fratele mai mare al Miha- elei. îți spun eu, Radia: era concubinul mamei și pasiunea lui era taxidermia. lată-te pe tine privind păsările împăiate fixate în colțurile holului. Fazanul pare să-și ia zborul. Rața sălbatică măcăne. îți rotești privirea în semiumbra din camere. Draperiile sunt mereu trase acasă la Mihaela. Ești expertă în tipurile de întuneric, aici, chiar dacă e doar un singur strat de umbră, ca un fel de nor, în aerul întu- necat plutește o amenințare. Apartamentul lor a fost modificat și acesta e un lux care te impresionează. Vii de la baie și vrei să mergi spre camera unde te așteaptă colega, dar dintr-un colț sclipește spre tine ochiul de sticlă al unei vulpi împăiate și te sperii. Dai înapoi, dar o ușă se deschide și bărbatul necunoscut îți face semn să te apropii. Eziți. Te strigă Mihaela și te duci la ea. Ai senzația inexplicabilă de ușurare, ca și cum ai fi scăpat de un pericol neștiut. Vrei să pleci de îndată acasă. O stimezi pe Mihaela pentru că îți pare o prințesă trăind într-un castel îndepărtat. Pe masa din bucătăria lor este tot timpul un vas cu

portocale sau banane și cu niște cartofi părăși care nu știi ce sunt. Nu ești invitată să mănânci. Totuși, o con-

sideri pe Mihaela prietena ta cea mai bună. O placi. Și tatăl ei vitreg o place, pentru părul ei șaten ca mierea și ochii albaștri de madonă. Ce păcat, ce pierdere că a dispărut de acasă după ce a împlinit șaptesprezece ani! Nu a mai fost găsită niciodată frumoasa ta prințesă și te întrebai dacă exista un loc unde se duceau fetele cu personalitate, un loc inaccesibil pentru tine. Considerai că acela e un loc îndepărtat, un fel de tărâm magic, fără să bănuiești că Mihaela era încă atât de aproape, sub podeaua de beton proaspăt din subsolul blocului unde locuise, loc unde avea să rămână pentru totdeauna, intactă și frumoasă, în cutia ei căptușită cu mătase. Iată din nou flash- urile! Apar și la tine. Nu, nu te îngrijora, apar la toți subiecții cu care am lucrat. Uite, înregistrez câteva astfel de imagini foarte scurte și rapide, ca să le modulez și să le poți vedea. Gata, închidem dispozitivele. Vino să te uiți! Spune-mi dacă recunoști ceva sau dacă înțelegi ce vezi.

Radia privi ecranul pe care un punct strălucitor se mări până deveni o imagine puțin neclară, dar foarte luminoasă, ca și cum lumina ar fi ieșit din fiecare obiect surprins. Se deslușea o femeie pe stradă. O stradă plină de clădiri ruinate. Câțiva oameni se vedeau în fața a ceea ce mai rămăsese din intrarea într-un bloc vechi, căzut de la jumătate.

— Nu știu ce este. Nu-mi amintesc nimic din ce se vede aici. Nu am fost acolo.

— Uită-te și la asta.

A doua imagine, după ce se clarifică, înfățișa un detaliu mărit: o linie ferată plutitoare, sub care nu

era nimic,

picioarele cuiva pe care se agățaseră niște creaturi cu clești, dar, evident, nu erau ființe vii, păreau un fel de robotei. Să fi fost o pictură?

— Nu, zise Radia categoric. Nu are legătură cu mine.

— Dar poate e o scenă dintr-un film pe care l-ai văzut, sugeră Alee. Nu-ți amintești?

- Nu.

— Sunt o sumedenie de astfel de chestii în capul tuturor și nu le găsesc explicația.

— Poate sunt doar niște gânduri trecătoare.

— Poate. M-am întrebat uneori dacă nu cumva sunt realități latente. Bucăți disparate din lumi nenăscute. Mă gândeam să încerc să alcătuiesc un album, apoi să rog pe cel mai bun Mozaicar de care dispun să analizeze dacă există vreo legătură între imagini.

— Ce ai de gând să faci cu mine? Mă predai?

— Ce idee! Nu, te duc în camera ta să te culci. Bănuiesc eu că, în ciuda bazinului, tot vrei să dormi.

A doua zi dimineață, Radiana se trezi auzind niște voci în camera alăturată. Vorbeau încet și cu grijă, dar tocmai tonul lor scăzut se strecurase ca o insinuare în mintea ei și o deșteptase. Ascultă. Nu înțelegea ce-și spuneau, dar pe lângă vocea lui Alee se auzea vocea unei femei. Coborî din pat. Pe unul din scaune găsi o rochie albastră, de lână subțire. O îmbrăcă. Vocile tăcură. După un timp, cineva bătu la ușa ei. Era Alee, precedat de mirosul cafelei.

— Vino! o chemă.

Băură cafeaua așezați la măsuța mică din atrium. Radiana tăcea cu hotărâre. Nu-i plăcea să depindă de ni-

meni, ori Alee se uita la ea de parcă ar fi avut ceva să-i comunice. Ceva neplăcut.

— îți vine bine rochia. »

— Este a femeii cu care vorbeai mai înainte?

— Nu! exclamă el, parcă amuzat de idee. Am adus-o pentru tine special.

— Aha!

— De ce ești atât de furioasă? Ești furioasă pe mine, nu-i așa? Mă consideri vinovat de ceva.

— Consider că ai trecut de partea lor. Că te hrănești și tu cu emoții.

— Nu. Cu tine alături chiar trăiesc emoțiile. în rest, mi-am permis să studiez, atâta tot. E un prilej extraordinar și cu tehnologiile care mi-au fost puse la dispoziție...

— Colecționezi suferința umană.

— Mă judeci greșit, Radia. încă înainte de toate astea, domeniul meu de studiu era gândirea umană. Am făcut parte din Societatea Leonardo da Vinci. Am trei diplome. Una de medicină patologică, alta de psihologie și una de sociologie, dar...

— Un savant!

— Nu mă consider savant, încerc să dibui adevărul.

— Ha, ha! Ce este adevărul?

— Nu mă hazardez să răspund la întrebarea asta, mai ales că ai rostit-o oarecum ironic, dar, dacă vrei să știi, concluzia la care am ajuns este aceea că de foarte multe ori adevărul nu poate fi demonstrat. în multe cazuri, la adevăr nu se ajunge practic, pe bază de fapt, ca să spun așa, ci cum spuneai tu ieri, pe o cale intuitivă sau prin

inspirație. Dacă stau să mă gândesc, doar adevărurile mărunte pot fi și trebuie dovedite. Adevărurile profunde rămân obscure. Fără probe. Trebuie să le crezi și gata! Alee sustrase o țigară din buzunarul de la piept al cămășii. Ești ca un fluture albastru în rochia asta, Radia.

— Și, deci, care e adevărul tău, Alee Sandini? îl întrebă ea, privindu-1 în ochi cumva provocator. Îți place spectacolul suferinței? Hm? Prietena mea, Mihaela, sub placa de beton din boxa de la subsol?

— Astea sunt rănile tale, fetițo, și te dor când sunt atinse. Nu mă bucur de durerea ta și e urât să crezi asta despre mine fără să mă cunoști. Da, ți-am căutat rănile și poate încă nu le știu pe toate. Aș vrea să te gândești la aceste răni ale sufletului tău ca la un fel de telefon. Pentru că orice rană a sufletului devine, dacă ți-o asumi, un mijloc de a comunica, fără să știi, cu o instanță superioară a universului.

Tăcură. Privirea femeii stăruia pe chipul lui. Alee lăsă țigara neaprinsă pe masă. Părea încurcat.

— Uite ce este, Radiana, nu poți să cercetezi atât de intim și de profund rănile cuiva, așa cum o fac eu cu aparatul acela, nu poți să pătrunzi în adâncimile cuiva ca tine fără să... fără să...

— Fără să ce?

— Fără să simți ceva pentru persoana respectivă.

— Rănile fac oamenii atrăgători?

— întocmai. Ai auzit cumva de arta japoneză kintsugi? îmbinarea aurită? A apărut, se pare, prin secolul al cincisprezecelea, când shogunul Ashikaga Yoshimasa a trimis

în China un vas antic de ceramică ce se spărsese, pentru a fi reparat. Obiectul prețios i-a fost returnat

purtând un fel de nituri metalice grosolane care uneau dizarmonios bucățile între ele. Nemulțumit, el a provocat artiștii japonezi la un fel de întrecere, pentru a găsi o modalitate de a repara vasul, făcându-1, pe cât posibil, și mai frumos decât înainte. Unul dintre artizani a lipit cioburile într-un fel neașteptat: cu aur. „Rănile" piesei au devenit o amprentă unică, au devenit artă. Așa s-a născut ideea că un lucru se face mai frumos dacă are o poveste. Alee întinse mâna peste măsuță și apucă mâna ei.

— Radiana, la moartea mamei tale te-ai temut s-o atingi. Credeai, erai convinsă că s-ar fi trezit dacă o atingeai și toți oamenii veniți la înmormântare s-ar fi îngrozit. Știu prin ce ai trecut, se citește clar pe înregistrarea pe care am obținut-o din memoria ta. Știu și de moartea violentă a băiețelului cu care te jucai în copilărie, Fabian, cel pe care un hoț l-a ucis în propria lui casă, pentru că îl suprinsese pe când fura bijuteriile maică-sii. Știu că ai crezut în acea perioadă că moartea te caută pe tine, dar greșește mereu ținta. Am ascultat sunetul respirației tale aproape suspendate de fiecare dată când te ascundeai în miezul întunericului. Și știu și de căsătoria ta cu inginerul de la centrală. Mai știu că te-ai făcut arheolog din pasiune pentru subterane.

— Parcă ai fi un călugăr budist încărcat de învățături!

— Ha, ha! râse Alee. Nu, îți spun eu ce sunt: sunt un patriarh vetero-testamentar în sufletul meu. Dar acum, zău, sunt ca David după ce a zărit-o pe Batsheba.

306

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Ei bine, atunci sper că vei fi de acord să-mi îndeplinești o mică dorință. Spuneai că se poate ieși

de aici. Ara- tă-mi cum.

Alee se gândi cu regret că la un moment dat vorbise prea mult, dar acum nu mai putea da înapoi.

— Sigur că se poate ieși. Eu pot ieși. Ca să-ți arăt, trebuie să-mi promiți că nu vei face niciun gest necugetat.

— Promit! făcu ea fără să stea pe gânduri, într-un mod atât de rapid încât Alee o privi suspicios. Mergem?

— Acum? Chiar acum?

— De ce să mai așteptăm? Am înțeles, din ce ai spus, că ești un fel de șef pe aici și că nu trebuie să dai socoteală nimănui.

— Am spus eu prea multe, fir-ar să fie! mormăi Alee în barbă.

— Ce zici?

— Nimic. Bine, să mergem atunci. Va trebui să-ți caut o salopetă ca a mea și o căciulă. în rochia asta ai îngheța pe loc.

După puțin timp, treceau printr-un labirint de coridoare și Radiana înregistră faptul că nu exista nicio săgeată luminoasă care să le indice traseul. Se gândi că de această dată ar fi fost convenabil. Putea să ceară micului computer de la ușa ei să îi indice calea spre ieșire, iar acesta i-ar fi atașat un „cookie" personalizat care s-o conducă. „La revedere! Vă mai așteptăm pe la noi!". Insă, în acest sector lipseau și computerele din dreptul ușilor și săgețile luminoase. Trebuia să țină minte traseul. Căută puncte de reper, dar totul părea uniform: coridoare ca niște tuneluri

argintii, luminate în nuanțe reci. Pe ultima porțiune a drumului remarcă un fapt particular: se intersectară cu un coridor neluminat. Nu se putea

distinge din el decât o bucată de câțiva metri și văzu că avea unul din pereți acoperit cu cabluri, iar din direcția lui venea un ecou îndepărtat, ca și cum golul spre care ducea era imens. Alee se opri brusc. La picioarele lor apăruse, în sfârșit, un semnal care pulsa în roșu.

— Să nu treci niciodată fără codul de acces, Radiana. Te omoară.

— Deci voi primi un cod?

— Mă tem că nu. Dar dacă te gândești la evadare, să nu zici că nu te-am prevenit.

— Ești cel mai amabil și prevenitor temnicer din câți am cunoscut!

— Văd că arma ta favorită e ironia, dar cu mine te simți tentată s-o folosești numai pentru că nu mă cunoști. Dacă o să vrei să evadezi, anunță-mă.

Apoi Alee spuse ceva la care ea nu se aștepta:

— O să te ajut. înainte trebuie să analizăm puțin avantajele și dezavantajele, nu crezi?

între timp, scrisese codul său și trecură dincolo de linie. Șocul o făcu să țipe ușor. Nu doar că păși cumva cu o treaptă mai jos decât se așteptase, dar pătrunseseră în alt decor. De cealaltă parte a liniei nu se observa nimic: coridorul părea să continue până la niște uși. După ce trecuseră de linie, iluzia dispăru și Radiana constată că se aflau într-un fel de grotă, cam de dimensiunile unei camere de cuib, luminată cu tuburi. Ușile erau tot acolo, în fața ei,

dar nu mai arătau la fel. Nu erau albe cu muchii metalice argintii, cu casete pentru tastarea cifrelor și celule foto- electrice. Erau, pur și simplu, niște uși de metal de pe care vopseaua căzuse de mult, una dintre ele fiind chiar ruginită. Privi în jur: pe jos era pământ bătătorit, înghețat, iar pereții săpați direct

în stâncă erau acoperiți cu promo- roacă. Aerul era umed și rece și-i zgâria plămânii. Alee se oprise în fața uneia din cele patru uși. Apăsă un buton vechi de ebonită.

— Ce faci?

— Chem liftul, nu vezi?

Radia ar fi vrut să spună „Iarăși liftul?", însă tăcu. Ea ceruse plimbarea în exterior. Un scârțâit de mașinărie obosită anunță sosirea cabinei. Era prea tulburată pentru a aprecia corect durata călătoriei în cutia cu aspect antic în care erau diferite anunțuri scrise în rusă. Se gândi că cel mai probabil nu va mai dori să evadeze. Avea să se complacă și ea, ca toți ceilalți, cu soarta ce le va fi impusă. In fond, care era planul ei măreț? Să se întoarcă la centrala unde soțul ei era inginer? Mai era acolo? Mai era soțul ei? Ea fugise de acasă, foarte slabe șanse de a mai fi primită înapoi. Și chiar voia să se întoarcă? In fond, cu ce era mai bună viața din Exterior? se întrebă. Privind peretele murdar al cabinei, își aminti de cei zece ani petrecuți într-o căsătorie amorfă. Nic era mai tot timpul la centrală, iar ea, singură acasă. Avusese timp și liniște să-și scrie articolul despre „Problematica localizării și conservării si- turilor arheologice antice în Orientul Mijlociu".

Vecinii plecaseră, mulți dintre cunoscuți preferau să se mute mai la sud, unde se credea că e o zonă mai sigură.

309

Hm! Surâse ea amintirii. Zonă sigură! Dar pe atunci nu aveau de unde să știe că de acolo se va aprinde scânteia conflictului. Nu mai erau nici cunoscuți, nici vecini. Din când în când o tulburau doi copii, un băiat și o fată. Răsturnau cazanele în care încerca să adune apă de ploaie. O mică răutate gratuită. Dar

când i-a surprins într-o zi asupra faptului, i s-a părut că fetița... fetița parcă semăna cu Mihaela. Grosariu Mihaela. Sau... cu Paula? în mod ciudat, amintirea Paulei nu o mai speria. întunericul o vindecase. Tot ce mai simțea pentru Paula era ca un fel de arsură îndepărtată. Ca atunci când, după ce te-ai ars și rana s-a vindecat aproape complet, apropii fără să vrei partea aceea vătămată de o sursă de căldură. Se produce im fel de ecou. Cicatricea tresare. Băiatul era ceva mai mare decât fata. Putea să fi avut cam paisprezece ani. Când i-a găsit în grădina ei făcând stricăciuni și-a dat seama pe loc de starea lor: doi vagabonzi. Cine știe din care centru pentru minori fugiseră! O privi mai bine pe fată: abia în acel moment o vedea cu adevărat de la mică distanță. Copiii se opriseră și ei, într-o atitudine provocatoare. Fetița purta o rochie cu bretele, care fusese cândva albastră, dar devenise cenușie de murdară ce era. Avea pielea bronzată și întinsă pe oase, părul blond atârna încâlcit. Deodată, se simțise invadată de o pornire duioasă pe care nu o putu reprima. Sărăcuța purta în picioare niște pantofi cu toc, evident nu erau ai ei, poate de asta i se păruse mai în vârstă. Probabil că o durea spatele din cauza tocurilor acelora! I-ar fi putut dărui o pereche de încălțări ușoare, aveau atâtea! Nic primea echipament de la centrală. Pomi

către cei doi, fără să știe exact ce le va spune. îi va chema să le dea o masă ca lumea pe când soțul era la lucru, să-i dea copilei ceva în picioare și o bluză pentru serile mai răcoroase. Piatra o lovi în genunchi. Nu se opri. Băiatul râdea isterizat, agitând o bâtă. Fata se încruntă. Numai de n-ar fugi, își zise Radiana, pentru că nu ar fi avut nicio șansă

de a-i prinde, nici măcar pe fetiță, în ciuda tocurilor ei. Copiii făcură câțiva pași îndărăt, dar așteptară. Haideți să vă dau ceva de mâncare, îi îmbiase cu cel mai dulce glas de care se simțea capabilă. De când nu ați mai mâncat voi ceva bun? Ia spuneți! Am un tort de înghețată în frigider. Minți, nebuno! mârâise băiatul, dușmănos. Ce scop aș avea să vă mint? încercă ea să-l facă să judece. O vrei pe soră-mea. A mai încercat un boșorog să ne ademenească și l-am crezut, dar tot ce voia era să pună mâna pe Lill. I-am crăpat capul pe când se descheia la pantaloni și jur pe viața mea că mi-a plăcut și abia aștept să repet faza. Așa că, păzea! Nu sunt interesată în felul ăsta nici de tine, nici de Lill. Bună, Lill, eu sunt Radia, mă bucur să te cunosc, adăugă zâmbind. Atunci vrei să ne duci înapoi la cămin. Ești dintre agenți, zise băiatul, ridicând bâta amenințător. Nu te mai gândi la prostii! Nu toți oamenii sunt răi. Cum te cheamă? Să fiu al dracu' dacă oi sta aci ca tâmpitu' să-ți spun ție cum mă cheamă și să mă prostesc așa, auzi cucoană? Dacă vrei să ne dai ceva, dă-ne și nu te mai împăuna atâta! Bine, haideți în casă, sunt singură, soțul meu e la centrală. Copiii o priviră cu neîncredere. De când vă tot învârtiți prin zona asta sunt convinsă că ați observat unde stau și că nu suntem decât noi doi, eu

și Nic. De ce vă temeți? După câteva clipe de gândire, băiatul cedă. In regulă, zise, venim, ia-o înainte și vezi că te trăznesc cu bâta în cap dacă faci ceva aiurea. Lill, am putea s-o omorâm și să-i luăm tot, îi comunică soră-sii, de parcă Radia nici nu ar fi fost de față. O, mai taci odată! făcu fetița plictisită. Las-o să ne dea să mâncăm. Radiana își zise că avea un glas melodios, care te lua prin surprindere, având

în vedere chipul mereu încruntat. O porniră pe potecă, printre tufele de trandafiri neîngrijite. Radia în față și cei doi în urma ei. Soarele coborâse după deal și umbrele se lungiseră. La capătul aleii era automobilul pe care nu-1 mai băgase în garaj, tot cu gândul că până la urmă se va duce cale de treizeci de kilometri până la poștă să verifice dacă a mai sosit ceva de la Profesor. O să-ti »
luăm mașina, cucoană, o anunță băiatul încântat. Mai întâi să mâncați. Ești proastă rău, să mor io! râse el. Urcând treptele spre intrare, îi trecu prin minte că era cu adevărat proastă și băiatul descoperise asta în câteva minute. Cu alte cuvinte, Nic era justificat să pufnească iritat la orice sugestie a ei, să o minimalizeze și s-o desconsidere. Cândva, propoziția „sunt proastă" fusese interogativă, acum era o simplă afirmație. O citea uneori în ochii celor cu care vorbea sau, iată, acest copil i-o strigase în față. Categoric, opusul prostiei nu mai era inteligența, ci șmecheria. Ori ea nu prea se dovedise șmecheră de-a lungul timpului. Evident, era proastă din moment ce nu învăța nimic din faptele anterioare, nu distila nimic folositor care să-i rămână în cap sub forma unei utile experiențe de viață. Ea continua să creadă cu îndărătnicie în » ♦

312

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

fondul bun al făpturii umane. Chiar și după ce o cunoscuse pe Paula. Mai ales după ce o cunoscuse pe Paula! Sublinie în sinea ei, pe când ochii fixau peretele scorojit al cabinei liftului. Ce naivă! Pardon! Ce proastă! își spusese atunci, pe treptele casei. Copilul acela și cu surioara lui ar fi putut pe bune să-i dea una în moalele capului, chiar acolo, în fata casei, nu avea cine să-i vadă, nici cine să-i prindă. Lill ar fi devastat frigiderul, timp în care băiatul ar fi violat-o, așa inconștientă cum se găsea, era la vârsta

când hormonii urlau în el prin toți porii. Odată terminate aceste două obiective, frigiderul și violul, tinerii s-ar fi distrat urinând pe canapeaua din sufragerie, ar fi scris ceva porcos pe pereți, apoi băiatul s-ar fi apropiat și i-ar fi tăiat gâtul cu cuțitul de tranșat came din suportul de la bucătărie. Demonstrativ, pentru ca s-o impresioneze pe soră-sa. Nu era posibil? Și atunci nu era ea o proastă? Ar fi trebuit să fugă când i-a văzut, nu să încerce să le vorbească. Și cu toate astea, Radia era conștientă că nu simțea nici măcar o fărâmă de frică. Se întâmplase ceva în viața ei cu mult mai îngrozitor decât o lovitură pe la spate în cap, cu mult mai îngrozitor decât un viol și-o crimă. Nu exista vreun loc în care ei s-o poată trimite mai întunecat și mai ostil decât cele în care ea fusese deja. Lill, cred că am pentru tine o rochiță care ți s-ar potrivi și niște pantofi comozi, dar poate vrei să faci o baie ca lumea mai întâi, ce zici? Am șampon și săpun parfumat. Dacă fratele tău dorește, poate să se spele și el în baia de serviciu, iar eu vă pregătesc între timp ceva de mâncare. Ar fi grozav! suspină fetița cu încântare. Grozav pe dracu'! izbucni bă-

iatul. Adică noi mergem frumușel să ne spălăm și tu dai alarma, nu? Atât de fraier mă crezi? Măi băiatule, dacă tu chiar vrei să-mi dai una în cap, așa cum ai zis, hai, poc- nește-mă! Dacă, totuși, nu asta vrei, termină cu atitudinea asta belicoasă. Ești obositor. Eu mă port omenește cu tine, de unde atâta neîncredere? Ai tu vreun motiv! Urmărești tu ceva! Nu, chiar nu. Cred că din momentul în care v-am văzut, de când am văzut-o pe Lill, mi-am dat seama că seamănă cu o prietenă de-a mea din copilărie. Mi-ar fi plăcut să am și eu o fetiță ca ea.

Hă, hă! Păi nu e timpu' pierdut! Hai că-ți fac eu o fetiță pe loc, imediat, ia vezi ce am aci, o invită el să evalueze erecția lui de băiețaș. Știi ceva? Ești patetic. Du-te și spală-te, puți ca un câine ud. Dacă ești atât de dotat, n-ar trebui să-ți fie frică de mine că dau alarma. Fii bărbat și nu te mai prostii! Fii responsabil! Lill e flămândă. Și cum dracu' te cheamă? Băiatul se retrase un pas, cu bâta atârnând în mâna dreaptă. Radia nu-și putu reține un zâmbet: așa se ofileau toți reprezentanții sexului tare dacă le răspundeai pe limba lor. Bobi. Bravo, Bobi! Vezi că poți vorbi frumos? Acum, du-te în stânga, ușa aceea albă e ușa băii. Spală-te și vezi că sunt salopete curate puse la uscat, poți îmbrăca una din ele. Am să chem poliția numa' dacă nu ești gata într-o juma' de oră. Tu, scumpo, vino cu mine. Uite aici, intră și spală-te. Poți să te speli și pe cap, boilerul e plin cu apă fiartă, iar eu vă pregătesc ceva bun. Poliție! Ce glumă, gândi ea pe când deschidea frigiderul. Nimeni nu mai avea grijă de siguranța cetățenilor din zonele îndepărtate. Căută după praful de ouă pentru omletă, puse la dezghețat cana cu

suc sintetic de portocale și așternu pe masa de nichel două șervete albe. I se părea plăcut să audă zgomote în casă, să mai simtă prezența cuiva. Nic lipsea zile întregi, iar când venea, abia aveau câte ceva să-și spună. Dar îl mințise pe Bobi. După ce o privise mai atent, remarcă dintr-odată că Lill nu semăna cu Mihaela, ci cu ea însăși. Era ca ea pe când încerca să se ascundă în diferite nuanțe de întuneric. »

Acesta era motivul pentru care se simțise atrasă de copii.

Liftul se opri cu o zgâlțâială ușoară. Alee deschise

ușile. Chiar era un lift vechi! Primul lucru care-i întâmpină fu vântul tăios și înghețat. Radia simți ace în obraji. Alee îi aruncă privirea aceea cu „ți-am spus eu!" și o conduse pe un fel de terasă micuță. Se întoarseră cu spatele în direcția vântului și Alee întinse brațul ca să-i prezinte realitatea, însă Radia abia putea ține ochii deschiși. Până la urmă își regăsi suflul, corpul își reglă temperatura și se opuse frigului, înfruntându-1 doar cu un tremur. Privi cerul pe care se strecura secera lunii albă și uscată ca un os de pește. Zdrențe de nori alergau rapid, ca sloiurile pe un râu, pentru ca dintr-odată, de la o nevăzută limită încolo, să dispară definitiv, ca și cum ar fi căzut într-o cascadă, gândi Radia. își dădu seama că în direcția aceea era Vestul. Ruptura de la Incident. închise ochii, apoi îi deschise din nou ca să privească pământul. Lumina spectrală dezvăluia o întindere nesfârșită de dealuri și văi acoperite cu păduri. Șuvițe de ceață se destrămau în vânt. I se părea că sunt pe un pisc teșit cu o formidabilă vedere.

— Unde suntem?

— în Siberia, la Gornaya Shoria.

315

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Răspunsul lui o amuți. Locul părea cu totul sălbatic. Gornaya Shoria sau Alcatraz, ce mare diferență? Inspiră profund aerul curat și rece. Ii făcea bine, abia acum, după ce surpriza trecuse își dădea seama ce bine îi făcea o gură de aer proaspăt. Vântul se domolise, iar norii se așezară peste luna străvezie și peste cele câteva stele care clipeau nervos. Se făcu și mai întuneric. Totuși, trebuie să fi fost dimineață, căci în spatele lor, dincolb de nori, răsărea soarele. Alee tăcea învăluit în propriile gânduri. Deodată, ridică mână și îi indică o lumină

îndepărtată.

— Acolo e Reactorul cel mai apropiat, zise. Ceea ce însemna că cel puțin până acolo trebuia să reziste în caz că voia să evadeze.

Aerul se albi și lumina dispăru. Totul încremenise în jurul lor. Numai aroma de pin urca spre ei și Radia își aminti de pinii din grădina Profesorului și despre cum o învățase el să trateze semințele de conifer ca să germineze și să obțină puiet de pin și brad. Dar toate acele fapte se petrecuseră cu mult timp în urmă. Intr-un mod ciudat, îi păreau chiar mai îndepărtate decât copilăria.

— Uite, Radia, a început să ningă.

Era tristețe în tonul lui și tristețea din el rezonă cu propria ei tristețe. Se simțea dezamăgită. Sărise în zadar peste marginea lumii și în zadar renunțase pe rând la viața de la centrală, la viața de la cuiburi, căci până la urmă nu avea să descopere decât același lucru: oriunde ar fi fost, nu era liberă. Și dacă ar fi reușit să fugă de aici, ar fi murit de frig în acest ținut ostil, iar ei nu ar fi urmărit-o, nu ar fi ucis-o, nici nu ar fi salvat-o, doar i-ar fi sorbit emoția năs- ' ’ , cută din această experiență.

316

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Niciun fulg de zăpadă nu cade vreodată într-un loc greșit! zise Alee, ținând palma deschisă.

— Așa crezi?

— Nu cred, ci știu, o încredință el strângând pumnul peste cele câteva cristale de apă care poposiseră în palma lui. E un vechi proverb japonez. Iar japonezii știu ei ce știu! Hai să intrăm, ți-e frig!

— Pari atașat de Japonia, zise ea mai târziu, după ce se întorseseră și își schimbase iar salopeta vătuită cu rochia albastră. Abia atunci observase că pe rafturile cu cărți nu era doar statueta lui Ganesha, ci și câteva figurine origami și bețișoare pentru orez.

— Am avut o bursă pentru studii avansate la Universitatea din Kumamoto. Trei ani am stat în Japonia fără să merg deloc pe acasă.

— Oho! Cred că asta a presupus o schimbare. Nu ți-a fost dor?

— îmi propusesem să devin puțin japonez. Ei sunt foarte dornici să experimenteze orice și nu se lasă impresionați ușor... Sau n-o arată, se corectă el după o clipă de gândire.

— Când a fost asta?

— Aveam treizeci de ani. Mă însurasem ca să fiu în rândul lumii și aveam și doi copii mici, însă nu am pregetat. Maică-mea murise de un an și dacă ea ar fi trăit, nici nu m-aș fi gândit să plec. îmi dădeam perfect de bine seama că o să fie greu pentru mine. Cum aveam să mă adaptez între japonezii politicoși și distanți, eu, care de un an de zile căutam o inimă străină suficient de pură încât să mă pot fixa în ea definitiv? Eram însetat de afecțiune. Cât

trăise mama, păstrasem cu ea o legătură profundă, de parcă nici nu m-ar fi născut vreodată, ci aș fi fost dintot- deauna în ea, cu o singură inimă pentru amândoi. Abia când a murit, m-a născut pe lume. Au fost o moarte și o naștere grea. După ce că știe toată viața că o să moară, e îngrozitor de nedrept ca omul să se mai și chinuie ca să poată muri. De multe ori, moartea nu e nici pe departe o figură atât de prietenoasă ca scheletul cu coasa, ci se transformă într-un pește negru și diform care mușcă din tine cu dinții ca niște ace. Mușcă încet, din când în când, lăsându-ți timp berechet pentru o agonie ca lumea. Mama credea că fiul ei, doctorul, o poate salva. însă fiul ei era doar un doctor, nu Dumnezeu! în ultima seară mi-a cerut să-i citesc poezii. Era seara de Anul

Nou. îmi spuneam plin de speranță că dacă avea să apuce să treacă în anul următor, va trăi. Și se părea că reușește. La ora douăsprezece mi-a cerut să trag draperiile, să vadă focul de artificii. Am rămas în balcon vreo două minute, să-mi șterg lacrimile de mulțumire pe furiș. Când m-am întors, murise. M-am simțit înșelat.

— Cred că n-a vrut să fii de față.

— Aveam treizeci de ani, dar la moartea mamei m-am simțit ca un astronaut ieșit în spațiul cosmic și desprins printr-o eroare de cordonul care-1 leagă de navă: pluteam fără țintă. Știi cum e să fii părăsit pentru totdeauna, Radia? Alee tăcu și, pentru câteva clipe, întrebarea rămase parcă suspendată deasupra lor. Piesele jocului de șah dintre ei clipeau discret în lumina scăzută a încăperii. Radia clătină paharul de suc în care el îi pusese trei cuburi de gheață.

318

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Crezuse că știe cum e să fii părăsit. După ce fuseseră foarte apropiați timp de patru ani, Profesorul alesese să-și însoțească familia în sud. Ar fi putut să plece cu ea, dar ai lui nu s-ar fi descurcat fără el. Era un noiembrie uscat, cu nori vineții, când el o vizitase ultima dată. Ii adusese un pomișor cu rădăcinile învelite într-o pungă cu rumeguș.

— Dă-mi ceva să sap o groapă și spune-mi unde ți-ar plăcea să ți-1 plantez.

Alesese o mică pantă însorită de lângă banca unde stăteau de obicei, citind împreună. Acolo prinse rădăcini Mărul Xander și după doi ani de la despărțirea lor îi făcuse primele mere: erau mari, roșii, cu textură crocantă. Se gândi la felul lipsit de regrete în care el plecase. Ridicase din umeri, spunând că nu are încotro, că acestea sunt constrângerile vieții. N-ar fi trebuit să-l lase să

planteze meri în grădina ei! Se trezi dorind, la un moment dat, să fi plantat și ea ceva în solul pietros al inimii lui. Un arbore cu rădăcini atât de puternice încât să-l doară.

— Crezi că știi, Radia? o întrebă Alee, pe un ton meditativ. Era o seară de toamnă și soarele apunea în nuanțe roșiatice, iar eu priveam de la fereastra bibliotecii mele copacul din marginea grădinii. Avea ramurile înălțate spre cer, lipsite de frunze și se profila negru peste pânza norilor, ca o hieroglifă. Deodată, o pasăre a venit în zbor și s-a așezat pe creanga cea mai înaltă, tocmai în vârf, iar creanga s-a legănat sub greutatea ei. Am simțit că pasărea aceea sunt eu, atât de singură era acolo între cer și pământ. Nimeni nu o aștepta, nimeni nu-i ducea dorul. In seara aceea, când am mers în bucătărie să mănânc ceva, am

găsit-o pe nevastă-mea făcând clătite pentru copii. Tocmai întorcea o clătită în aer când m-a văzut intrând. A făcut un semn cu bărbia spre colțul bufetului și mi-a zis „A venit adineaori". Era un plic alb de la o universitate din Japonia. Fusesem admis. Câteva zile m-am prefăcut că mă gândesc ce decizie să iau, dar decizia mea era luată, iar doamna mea n-a avut nimic de comentat. Cât despre cei doi copii, ce să-ți spun? Mi s-au născut mai mult din țeastă, decât din coapse. Fuseseră și ei o decizie rațională, nu un fruct al iubirii. Mi-am pus ordine în lucruri, am aranjat să găsesc un suplinitor pentru cursurile pe care le predam la facultate, apoi mi-am donat cărțile Bibliotecii din Cluj. Aveam, la vremea aceea, douăsprezece mii de volume.

Alee sorbi din paharul său. Cuburile de gheață păreau uleioase în contact cu alcoolul. Pentru un

timp, privi dincolo de femeia ce stătea în fața lui, apoi păru să-și amintească de povestea pe care i-o spunea:

— întotdeauna vine un moment când trebuie să pleci, înțelegi? Prima datorie a omului este față de sine însuși. Toți ne naștem simpli pioni, dar, dacă reușim să traversăm tabla de șah, se întâmplă o minune, Radia: pionii se transformă în regine. Și tu ești o regină.

- Eu?

— Tu, da. Ai sărit peste marginea lumii fără să știi ce te așteaptă dincolo. Și nu doar șahul ne învață asta, ci și senetul. Cel care își scoate primul toate piesele de pe tabla de joc are parte de o nouă viață. Cel puțin așa scrie în Cartea Egipteană a Morților: pleci cu destinația Osiris, căci viața

de apoi este într-o altă dimensiune. Dar pentru accederea în acel loc, ai de trecut prin niște portaluri. Rugăciunile deschid portalurile, dar am să-ți spun un secret. Și poveștile pot face asta. Pentru că o poveste bună e o rugăciune. Apoi, mai este și proba lui Anubis, care are prostul obicei de a cântări inimile și de a refuza unele dintre ele. Nu e clar după ce criterii, înțelegi? Radiana îl asculta numai cu o ureche. Povestea lui despre pasărea care se legănase câteva clipe pe creanga cea mai înaltă a unui copac singuratic îi aminti de seara când Profesorul ei ieșise din țară. Trecuseră două zile de când mărul își înfigea rădăcinile în pământul grădinii ei și venea în fiecare seară să-i toarne câte o găleată de apă, pentru că, într-adevăr, acel noiembrie fusese foarte uscat. A auzit fâlfâit de aripi în aer și țipete de gâște. Era un stol, unul mare, în formă de „V", care despica aerul voinicește. Toate gâștele

acelea sălbatice păreau să vorbească în același timp. Probabil văzuseră lacul de acumulare de lângă centrală și își făceau socoteala să înnopteze acolo. Le privi desenate pe cerul roșiatic și plecarea lor o întristă mai mult decât în alte dăți. Și ele porniseră spre sud. Și ele aveau curajul să plece.

— Pentru mine venise momentul să plec, reluă Alee. Indiferent de verdictul pe care mi-1 dădea Anubis, cântă- rindu-mi inima. Recunosc, am plecat încărcat de prejudecăți, murmură el, înfigându-și o țigară între buze. Citisem o mulțime de cărți și văzusem chiar și câteva filme, dar poți spune că ești în cunoștință de cauză și că înțelegi sufletul unui popor din astfel de abordări artistice, abstracte? Mă duceam să le studiez modul de a gândi.

321

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Vezi tu, există o relație între conștiință și realitate. Creierul uman este metaprogramat, astfel încât avem de-a face cu niște tipare ale minții, avem un anume „stil" de a gândi, dar trebuie să știm că există și structuri posibile de gândire alternativă. Studiul inteligenței mi se pare cel mai pasionant lucru. Cred că și tardigrazii sunt de aceeași părere. In fine, diferențele între gândirea de tip european și cea asiatică erau mici, dar speram ca, totuși, să ne deschidă drumul spre ipoteze noi, pentru că, în fond, scopul studiului, deși nedeclarat în mod explicit, era acela de a ne ajuta să ne familiarizăm cât mai repede, când avea să fie cazul, cu gândirea unor ființe extraterestre. Zâmbești, Radia și ai dreptate, da. Știu ce-ți stă pe limbă. Urma să locuiesc în campusul universității împreună cu un coleg englez, care se afla acolo deja de un an. Ca să n-o mai lungesc, zise Alee făcând un gest cu mâna, trebuie să admit că am fost profund impresionat din prima

clipă. Kumamoto e în sudul țării și clima caldă a fost o schimbare plăcută pentru mine, după Clujul meu ploios. în prima perioadă, aveam de parcurs un program așa-zis de acumulare. Studiam cultura și civilizația, audiam cursuri și seminarii ale unor somități din domeniul psihologiei și sociologiei, toate îmbinate într-un orar lejer, menit să ne îngăduie să ne acomodăm fără efort. Englezul, colegul meu, a considerat o datorie de onoare să mă pună în temă cu ceea ce deja experimentase. Am făcut zeci de excursii și cred că am vizitat aproape toate cele o sută douăzeci de insulițe din lanțul Amakusa, am fost în drumeție pe vulcanul Aso-san, am vizitat castelul Kumamoto-jo și

parcul Suizenji-Koen. Eram pe punctul să mă intoxic în urma impactului cultural nedigerat. Mă aflam de zece luni în Kuki, orășelul în care ne stabiliserăm până la urmă, prea sufocați de atmosfera academică a Universității, când, într-o după-amiază, Steven, colegul meu, s-a lovit cu palma peste frunte ca și cum și-ar fi amintit ceva ce uitase în mod nepermis.

— Ah, Dumnezeule, Alee dragă, dar am uitat să te duc la Nakudo! N-o să mi-o ierte în veci! zise, părând într-ade- văr preocupat de felul în care se va scuza față de persoana respectivă.

— Cine e Nakudo? am întrebat prudent. Fusese tot atât de entuziast cu ceva vreme în urmă când mă dusese cu forța în fața unui fel de guru, convins că voi trăi revelația vieții, dar după vreo cinci ore petrecute cu un maestru de sumo care abia articula câte un cuvânt răstit din sfert în sfert de oră, fără nicio semnificație profundă sau măcar de bun-simț, mi-am zis că gusturile mele nu coincid cu ale englezului.

— Nakudo? făcu Steve, vădit contrariat că nu am auzit măcar de ea. Nakudo Li e cea mai dulce fată din câte am cunoscut.

— Deci e un fel de gheishă...

— Nu, nu! Nu știu ce conotație dai tu cuvântului ăsta, dar Nakudo Li e o fată modernă, are un bar într-un golf mic, între insule. O să-ți placă! E poetă și pictoriță și... Steven nu mai știa ce cuvinte să aleagă ca să mi-o descrie pe japoneza care-1 fermecase. Eu aveam o oarecare rezervă, la sosire nu știam să zic decât „arigato", după zece luni

ciripeam câteva propoziții simple, fără să garantez că înțeleg ce mi se răspunde. E întotdeauna greu să comunici cu adevărat când trebuie să uzezi de interpret. Ticălosul de Steven vorbea japoneza.

— Uite ce este, mi-am exprimat eu temerile, nu știu ce fel de om este amica asta a ta, dar nu am poftă de prietenii incomode cu oameni pe care, până să-i fac să mă înțeleagă vag sau până să pipăi eu ce vor ei să-mi transmită, să ne treacă deopotrivă nădușelile.

— Oh, dar Nakudo vorbește o engleză foarte frumoasă! mă asigură el. Și apoi, e o japoneză cultă, cunoaște tradițiile țării sale, dar e și europenizată, a făcut facultatea la noi, la Cambridge. Uiți că avem un studiu de realizat? E o persoană neprețuită, zău! Dacă Steven voia să-mi impună ceva, știa să fie foarte convingător, așa încât în week-end-ul următor am luat un autobuz până în port și de acolo am găsit un vaporaș care făcea cursa între insule. Am navigat lin printre malurile fărâmițate. Era o duminică senină și se auzeau în depărtare clopote bătând. Steven îmi explică doct că Amakusa a fost bastionul creștinătății în acele locuri până prin secolul al

șaisprezecelea, îi răspundeam numai din când în când, ceea ce nu părea să-l deranjeze. Considera de datoria lui să mă informeze cuprinzător despre economia locală, obiceiuri, istorie. Habar nu avea că eu mă detașam de vorbăria lui și că puteam să dau din cap aprobator, ca și cum aș fi părut interesat, pe când priveam cheiurile pitorești, căsuțele pescarilor sau chiar o turmă de pisici culcate pe scândurile unui debarcader, la soare. Până la urmă, vaporașul a acos-

tat. Am coborât pe pasarela îngustă spre ceea ce părea a fi o stradă formată din câteva case. Era un magazin pentru închiriat echipament acvatic, o mică agenție de turism care oferea servicii de cazare și transport pe insulă, un local unde serveau, pe lângă orez învelit în alge cu pește, și cafea cu gogoși. Steve voia să bem o cafea până să pornim la drum. „Ce drum?", am făcut eu iritat. „N-am ajuns?" „O, mai e doar un pic. Ai răbdare, bea o cafea." Cum nu aveam de ales, l-am ascultat, dar mi-am jurat ca de atunci încolo să nu mă mai las în voia lui Steven. Experiențele cu Guru-Muntele-de-Carne și această Nakudo- Poetă-și Pictoriță trebuiau să-mi fie de ajuns. Cu stomacurile primenite, am pornit prin soare spre barul de pe malul mării. După un kilometru, ne duceam sacourile agățate într-un deget, pe spate, ne suflecaserăm mânecile, iar mie chiar îmi venea să mă descalț. Afurisitul de Steven nu pomenise că urma să traversăm câteva coline nisipoase. Totuși, am ajuns până la urmă și, ca să fiu sincer cu mine însumi, am recunoscut că mă aflam într-un loc de o frumusețe paradisiacă. De undeva din interiorul insulei, un râu mic se vărsa în mare și malurile lui erau acoperite de vegetație luxuriantă.

Priveam în spate, la deșertul prin care veniserăm și nu-mi venea să cred. Undeva, mai sus, pe firul văii se profila acoperișul unei pagode și o alee mărginită de flori urca probabil până acolo. Barul pe care-1 căutam era însă aproape de mare. De fapt, era o casă spațioasă, albă, cu coloane, construită într-un stil eclectic despre care nu știam ce să zic. Mă blocasem. Câteva șezlonguri și umbrare se aflau mai încolo, pe plajă și doi

copii se alergau printre ele. „Am ajuns!" mă anunță Steve emfatic, de parcă aș fi fost orb. Insă avea dreptate: aș fi putut crede orice despre clădirea aceea, dar nu că ar putea fi un bar și chiar i-am făcut această observație amicului meu.

— Păi, chiar ai dreptate, mă aprobă cu cel mai senin surâs. I-am zis bar pentru că era mai simplu, dat fiind că de obicei clienții sunt serviți cu o băutură slab alcoolică până le vine rândul.

— Pentru Dumnezeu, Steven, cu ce se ocupă de fapt pictorița ta?

— Pictează, firește, făcu el jignit. Pictează pe mătase, scrie pe felicitări tradiționale haiku-uri din șaptesprezece silabe unicat. Și pune diagnostice. Este o elevă a lui Masam Emoto.

Numele îmi suna cunoscut. Mi-am răscolit mintea în căutarea unui răspuns înainte de a-mi recunoaște ignoranța desăvârșită. Dar mintea mea nu-mi dădea decât un răspuns vag și incomplet: „Masaru Emoto — APA".

— Masaru Emoto cel cu apa? am încercat eu timid.

— Da, acela, mă lămuri Steve, lăsându-mă în ceață. între timp ne așezaserăm la o masă pe terasa largă a clădirii, între coloane erau perdele albe,

transparente care se mișcau ușor în briză. Marea avea un albastru incredibil, care îmi înțepa ochii. Alături de noi erau încă trei mese ocupate, restul erau goale. La una din ele stăteau un bărbat și o femeie, între care mi s-a părut că tocmai se rostiseră cuvinte definitive. El își privea mâinile nemișcat, în timp ce ea fuma cu ochii îndreptați spre copiii de pe plajă. La altă

masă erau patru bărbați în costume elegante. Păreau oameni de afaceri. Unul dintre ei avea o figură interesantă, cu costumul lui de un gri închis, sobru și părul lung, negru-lucios, prins în coadă la spate. Altul purta o barbă și niște mustăți ciudate, tunse îngust și evident date cu o soluție care să le țină lipite de parcă ar fi fost șireturi. Automat i-am categorisit ca făcând parte dintr-un club de ocultism, fără să-mi dau seama de ce. Și, în sfârșit, la a treia masă stăteau trei tinere. Două dintre ele erau cu fața la mine și le-am privit discret. Una avea jumătate de cap vopsit blond, cealaltă ar fi părut normală până apucai să-i vezi dragonul tatuat pe obraz, către ureche. „Studente", mi-am zis în gând. Pe a treia nu o puteam vedea decât din spate. Purta niște pantaloni de culoare închisă și un tricou alb, simplu. Avea un păr negru, lung, revărsat pe spate. M-am gândit că voi constata că poartă cercel în nas când se va întoarce spre noi. Intre timp, am comandat unei fetișcane cu șorț două ceaiuri de la gheață.

— Și unde e amica Nakudo? am întrebat după prima înghițitură parfumată și rece care mi-a calmat spiritul. Steve făcu un gest cu bărbia spre masa celor trei fete și duse degetul la buze.

Alee tăcu, de parcă ar fi ascultat de interdicția

prietenului Steven. Radiana își ținu respirația: și ea auzise ceva. Cineva umbla la ușa de la intrare. Alee păli și-i făcu semn să rămână unde era. Se apropie de intrare. îl auzi vorbind cu cineva, apoi se întoarse urmat de un bărbat necunoscut. Purta și acela o salopetă ca toată lumea, dar în partea stângă a pieptului avea un romb de culoare roșie.

— Nu vreau să vă deranjez, zise privind când la unul, când la celălalt, dar trebuia să verific dacă e totul în ordine, ati fost în Exterior.

— Suntem bine, murmură Alee vădit agasat.

— Nu mă prezinți doamnei? Sunt foarte nerăbdător s-o cunosc.

— Radiana, el este Eugen Aldrin, prietenul meu cu care uneori mai joc șah și care în restul timpului mă supraveghează.

— Sunt onorat! Radiana, nu e cazul să te alarmezi, Alee exagerează. Doar ai văzut că puteți face tot ce doriți. Speram că vom lua prânzul împreună.

— Da, câte o pastilă de suplimente și un pahar cu apă cât se poate de hrănitoare! continuă Alee pe tonul sarcastic.

— Nu, întrucât e un prilej deosebit, am adus eu ceva, zise musafirul și deschise ușa de la intrare. O femeie împinse o măsuță pe roți. O amplasă lângă cele două fotolii, apoi aduse de pe hol și o frapieră în care erau două sticle.

— Deci ai premeditat tot.

— Haide, Alee, ce va crede doamna despre mine? Că sunt Omul Negru din Program. Eu nu propun decât o colaborare amicală în interesul tuturor.

Radiana strecură o privire îngrijorată spre Alee, dar el tăcea și evita să-i întâlnească ochii. Observă

că era palid și buzele lui se pecetluiseră cu o linie severă.

— Tot eu voi destinde atmosfera! promise Aldrin. Am aici două sticle de Chivas Royal și dacă nici așa nu reușesc, înseamnă că sunteți două cadavre ambulante, dragii mei.

328

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Cum te simți, Radiana, după mica ta săritură? Ești o fată foarte deșteaptă, pe cuvântul meu!

— Sunt bine.

— Pe când pluteai în bazin, Alec era îngrijorat pentru starea ta, dar eu l-am asigurat că vei fi bine și uite că am avut dreptate. Pentru ce să ciocnim? Nu vă doriți nimic? Atunci să bem pentru intrarea omenirii într-o nouă eră!

După câteva înghițituri, se simțiră cu toții mai relaxați.

— Nu pot să cred că am jucat atâtea partide de șah cu tine, Alee, iar tu nu i-ai pomenit nimic doamnei despre frumoasa noastră prietenie. Sau despre proiectul nostru comun. Oare toate navele pe care le-am scufundat împreună au fost în zadar?

— Ce nave ați scufundat? întrebă Radia înghițind băutura cu gust catifelat.

— Nu ai dus-o la simulator? Credeam că acolo ati fost 1 de dimineață.

— încetează cu circul ăsta, Eugen, ești caraghios.

— Ce simulator? insistă Radia.

— Dar, scumpă doamnă, nu știți? Am construit un simulator al Pământului. O replică la o scară mult mai mică. Pun pariu că nu știați că a existat așa ceva și la Institutul Elvețian de Tehnologie. Proiectul Helbing. Bine, nu avea nici dimensiunile și nici caracteristicile celui de aici. Avem niște mări și

oceane mititele, pe care am lansat corăbii și vapoare. Din când în când ne jucăm cu ele. Alee, până să se obișnuiască bine cu manevrele, a băgat Octavius în portul Constanța, ha, ha! Hai, nu te încrunta la mine, bătrâne! Asta a fost la început. Pe urmă mi-a scufundat-o pe

Andrea Doria. Ne jucăm, doamna mea, bărbaților le plac mult competițiile. Război naval. Alții se relaxează jucân- du-se cu trenurile. Iar alții au pasiunea avioanelor.

— Și care e proiectul vostru comun?

Aldrin tăcu o clipă, apoi zise cu voce scăzută:

— Nu i-ai zis nimic, nimic?

— Radiana, începu Alee întorcându-se dintr-odată spre ea, avem nevoie de o anumită informație pe care tu s-ar putea s-o deții. Problema este că poate nici nu știi dacă știi.

— Iar eu care am crezut ce mi-ai spus, că am fost o luminiță foarte jucăușă pe un anumit ecran...

Eugen Aldrin își mască un mic zâmbet răutăcios.

— Așa ai fost, o asigură Alee.

— Despre ce e vorba? se strecură Aldrin fără succes.

— Ai lucrat o vreme pe șantierul din Ebla. Exact în perioada când erai acolo s-a descoperit o cameră despre care nu se bănuia nimic, o cameră mult mai adâncă, în care zăceau doar o mie de plăcuțe scrise, dar care erau cu mult mai importante decât toate celelalte douăzeci de mii găsite anterior. Tu ai descoperit camera, nu-i așa, Radiana?

— Da, admise ea după o scurtă pauză. Eu am descoperit camera numărul douăzeci și unu.

— Mi se pare că-ți plăcea mult să cobori în subterane. Mai ales dacă auzeai în beznă și un glas

de copil. Hm, am dreptate? se insinuă iar Aldrin. Radiana îi aruncă o privire ucigătoare lui Alee.

— A fost doar o coincidentă ce-ai auzit tu când ai coborât acolo, continuă Aldrin cu șireată nevinovăție. Pe cuvântul meu, de când au descins tardigrazii au loc tot felul de atin-

geri și planurile comunică spontan. Le zicem halucinații, dar sunt suprapuneri cu o altă dimensiune.

— Bun, îmi spune și mie cineva despre ce vorbim aici?

— Să-ți spună Eugen, el știe cel mai bine.

— Să umplem paharele! Da, știu, să fiu al naibii dacă nu știu! Scumpo, tardigrazii sunt ca vampirii, nu pot intra dacă nu-i inviți înăuntru. Puteau trimite tot felul de indicii, dar nu puteau veni ei înșiși. Indicii erau peste tot, nimic de zis. Până și pe Lună! Când am văzut ce era acolo, ni s-a tăiat respirația.

— Stai, stai puțin. Vrei să spui că ai fost pe Lună? Tu ai fost pe Lună?

— Da, doamnă.

— E prea mult. N-o să cred niciodată că tu ești acel Aldrin.

— Nici nu bănuiești ce efecte poate avea o dimensiune în plus, Radia, șopti Alee.

— Așa, deci ați găsit... artefacte pe Lună.

— Mesaje de-a dreptul!

— Și? Și de ce nu s-a făcut publică informația? Bănuiesc că era prin anii șaizeci și nouă, șaptezeci.

— Radia, societatea omenească s-ar fi dezintegrat pur și simplu dacă ar fi fost obligată să accepte asocierea cu tardigrazii în acel moment. Nu erau pregătiți suficient. După cum vezi, nici mai târziu n-a ieșit mai bine. Sunt... mult, mult prea diferiți. S-au

efectuat studii pe tema asta. Lumea nu ar fi făcut față nici măcar ideii simple că nu suntem singuri în Univers, dar dacă s-ar fi trezit cu ei aici?

— Dar nu ați rezistat și ați vrut să profitați de saltul științific și tehnologic pe care-1 ofereau... Și s-a întâmplat exact ce au preconizat: ați deschis ușa și, practic, ați poftit vampirii înăuntru!

— Cam așa...

— Ei, nu chiar așa, zise Alec. E de presupus că până la urmă am fi reușit s-o facem și fără să fim ispitiți cu tot felul de aluzii presărate de-a lungul timpului în toate culturile importante. Chiar și pe Lună, Eugen poate confirma. Cu toate acestea, găseam noi și singuri ușa aia blestemată. Să nu-1 uităm pe James Clerk Maxwell. Ecuațiile lui arătau evident că anumite probleme de electromagnetism s-ar fi clarificat dacă s-ar fi luat în calcul mai multe dimensiuni spațiale. Energiile provenind din dimensiunile suplimentare erau, practic, refulate în universul nostru tridimensional prin intermediul geometriei tetraedrice. S-a putut estima până și zona unde era de așteptat să avem de-a face cu manifestarea aparent inexplicabilă a unor fenomene ce aveau ca sursă o altă dimensiune: întotdeauna în jurul latitudinii de 19,5 grade.

— Haide, Alee, n-o plictisi pe doamna cu fizica hiper- dimensională, amândoi suntem totuși diletanți în domeniu. Să-i mulțumim lui Oliver Heaviside că, simplificând ecuațiile profesorului său, Maxwell, ne-a îndepărtat pentru mult timp de fenomene precum Incidentul.

— Nu e mare lucru ce am spus, suntem diletanți, așa e, dar idei precum legătura strânsă prin hiperspațiu nu doar a particulelor, ci și a obiectelor mari aparent îndepărtate sunt ceva ce poate imagina

și înțelege oricine. Așa că, Ra-

diana, dacă apare cineva lângă tine ca prin minune, să știi că *a* descins din spațiul cvadridimensional trecând prin câmpul de torsiune. O să facă „bau!" și-o să plece, atât.

— Dar mie mi se pare că ei au făcut „bau!" și-au rămas, nu?

— Era prea bine aici, noi suntem exact ceea ce căutau.

Mâncară în tăcere. Tensiunea dintre cei doi bărbați scăzuse.

— Am avut un coleg la MIT, începu Aldrin punându-și tacâmurile în farfurie de-a curmezișul, care spunea oricui voia să-l asculte că „Alice în Țara Minunilor" este o încrip- tare artistică pentru probleme de fizică cuantică și paradoxuri matematice din galeria preferată a lui Riemann, Kaluza și Klein. Știi, mă gândeam la ce spuneai tu mai devreme, cu aparițiile și disparițiile bruște. Vă amintiți de motanul Cheshire? Domnule, omul era fascinant când se apuca el să explice care este, de fapt, semnificația nu știu cărui episod din carte. Râdeam cu toții de el, dar apoi, știi, cădeam pe gânduri. Riemann, matematicianul, călcase și el pe alături de drum când scrisese despre „realitățile dimensiunilor superioare" și originea sufletului omenesc.

— Ce să înțelegem, Aldrin? Că tu negi existența sufletului sau că negi sursa acestei „energii", ca să zic așa, într-o altă dimensiune?

— Ce porcărie, Alee, lasă-mă cu rahaturile filosofice! Chestiile astea care nu se pot măsura, care nu pot fi determinate, cuantificate sunt... nu știu cum... sunt...

— Pentru tine sunt inexistente, văd.

— Hai să schimbăm vorba, propuse Aldrin dintr-odată serios. Hai să vedem ce putem afla despre camera două-

zeci și unu de la Ebla. Și desfacem și cealaltă sticlă de Chivas Royal. E în interesul omenirii să aflăm, Radiana.

— In interesul a ceea ce a mai rămas din omenire, vrei să spui. Domnilor, sunt sigură că ați derulat toată memoria mea cu minunăția aceea de aparat pe care ați primit-o cadou de la ei. Știți foarte bine că habar nu am unde ar putea fi plăcuțele.

— Radia, e posibil să existe un indiciu ascuns pe care chiar văzându-1, noi să nu-1 putem recunoaște. Orice ai crede, aparatul nu face minuni. Dacă ne-ai ajuta...

— Deci nu negi că ai căutat. Păi ca să pornim un astfel de demers, nu ar fi frumos și corect să-mi spuneți de ce doriți plăcuțele?

Aldrin desfăcu brațele:

— Cum să nu? Domnul Muller, șeful șantierului, a scris într-o scrisoare că după ce a parcurs câteva fragmente de text de pe plăcuțe, ar fi presupus că ele ofereau informații despre niște vizitatori care călătoreau pe o rază de soare și au descins la Babilani, Poarta Zeilor, apărând brusc, poc! așa, ca motanul Cheshire.

— Și pentru atâta lucru vă zbateți voi? Vă pot da multe alte exemple de zei care s-au pogorât în diferite locuri călărind dragoni, bule de foc, valuri de fum sau alte mijloace inedite de transport. Hai să vorbim serios!

— Pe plăcuțe scria și cum s-ar putea închide poarta aia blestemată! Cel puțin așa pretindea

Muller.

— Credeți cu adevărat că niște scribi din neolitic dețineau asemenea informatii?

— Tu pui întrebarea asta, Radia, tocmai tu?

— Și de ce nu-1 întrebați pe Muller?

— E mort. Și el și destinatarul scrisorii.

— A trecut mult timp, zise Radiana clătinând paharul pentru a face cuburile de gheață să se ciocnească între ele. Eram doar o absolventă de facultate în practică pe șantier când am găsit din întâmplare camera douăzeci și unu. După aceea am plecat acasă. Voiam să scriu o carte despre descoperirea mea, despre experiența pe care o trăisem. La scurt timp am citit în presa de specialitate că Muller a scos la lumină camera ascunsă. Numele meu nu apărea nicăieri, adăugă cu o voce gravă. Cărțile sunt de mai multe feluri, îi spusese Profesorul. Sunt cărți ale momentului pe care le citești fără să le poți lăsa din mână și pe care le uiți de îndată ce le-ai terminat. Și sunt cărți pe care le citești mai greu. Pe care le închizi de mai multe ori, ținând un deget între file și lăsându-ți privirea să se piardă în gol. Sunt cărțile la care te întorci în gândurile tale și pe care le recitești, apoi, în alte epoci ale vieții. Acelea sunt cărțile care cresc în tine ca o sămânță. Ce fel de carte vrei să scrii?

*

Și ea, Radiana, renunțase la scris auzind. Dacă aș fi scris cartea, reluă ea în fata celor doi bărbați care o ascultau, m-aș fi interesat mai mult de soarta camerei douăzeci și unu. îmi pare rău.

— Bine! făcu Aldrin ridicându-se de la masă. Mă bucur că am stat de vorbă. Orice îți amintești, spune-i lui Alee și vom vedea ce putem face. Ce se mai poate face, mormăi pe un ton îngândurat.

Rămăseseră singuri din nou. Femeia de serviciu strânse masa și Alex puse ibricul pentru cafea. între timp, răs-

punsese și câtorva mesaje de la subalterni, doi Mozaicari și un Țesător, deduse Radiana, din felul cum Alee li se adresa. Nu era sigură că ar fi dorit să înțeleagă deplin cu ce se ocupă ei mai exact. Ca și data trecută, la bucătărie, și acum, în fața unui ecran acoperit de modele stranii, Alee îi făcu impresia unui om foarte eficient. După ce ascultase mesajele celor trei, modifică niște parametrii apăsând pe taste și mutând un cursor. Apoi baleie o plajă de opțiuni și alese două variante. Introduse modificarea. O parte a modelelor de pe ecran se transformă. Modelele erau alcătuite din luminițe și ea se gândi că schimbarea aceea se putea referi la vieți omenești. Nu, mai bine nu se mai gândea la asta!

Alee reveni lângă ea cu două cești aburinde.

— E bine că nu i-ai spus nimic lui Aldrin. Nu am prea mare încredere în el. E foarte alunecos. Uneori mi se părea că ceea ce dorește nu e să închidă ușa în nasul vampirului, ci dimpotrivă...

— Voi chiar credeți în chestia asta cu lumile paralele!

— Să nu le confundăm, Radia. Aceste „lumi paralele" sunt de fapt realități alternative. Iar locul de unde vin tar- digrazii este un univers cu o dimensiune spațială în plus. E destul de complicat, recunosc. Toate lumile sunt interconectate, întrețesute. E totul aici și acum.

— Nu poți nega că există o devenire. Ai fost copil, acum ești adult. Timpul a trecut și tu te-ai transformat.

— Hm, mai degrabă ți-aș spune că acum, chiar acum, în timp ce-ți vorbesc, sunt și copilul de care spuneai, sunt cu tine în seara zilei de ieri, sunt în Japonia cu Nakudo și

Steve, chiar acum privesc pasărea aceea ciudată legănân- du-se pe creanga cea mai de sus, acum sunt în pântecele maicii mele și îi aud inima bătând, dar tot acum privesc cu ea (sau singur?) jocurile de artificii din noaptea de Anul Nou, însă acum, chiar acum, Radia, sunt mort deja, mâna mea dreaptă dospește și încă și mai departe, sunt scrum, pulbere. Totul e acum, tot ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat deja.

— Și totuși, efectele decurg din cauze.

— Și invers. Cauzele sunt rezultatul propriilor efecte.

— E aiurea, mintea noastră nu poate separa timpul de materie. Iar timpul ordonează într-un singur fel cauzele și efectele lor.

— Imaginează-ți o carte, Radia. Personajul principal încă nu este implicat în intrigă, la primele pagini. Dar, pe parcurs, ajunge să treacă prin anumite întâmplări, până când are loc deznodământul, spre finalul cărții. Personajul tău de la ultima pagină e îmbogățit cu propria-i poveste. Ca un urcior spart și lipit cu aur. Dar dacă deschizi cartea la început, el e tot acolo, încă inocent cu privire la ce-l așteaptă. Dacă am putea asemui fiecare pagină cu cea mai mică unitate de măsurare a timpului, ți-aș spune că viața fiecăruia dintre noi e asemeni unei cărți. Insă numai un Cititor din afară o poate privi integral. Personajul de la pagina treizeci și opt nu știe ce va face el însuși la pagina o sută patruzeci și cinci... Dar știe ce a făcut până la pagina

treizeci și opt, pentru că ne este îngăduit să ne amintim. Știi ce îți spuneam, că există în fluxul memoriei tale, fără ca tu să fii o excepție, niște flashuri. Imagini care par să

nu aibă legătură cu nimic. M-am întrebat adeseori care este sursa lor. E posibil să fie amintiri ale viitorului, conform modului în care mintea noastră ordonează faptele.

— Sau mici scântei din lumile alternative?

— Da, de ce nu?

— Știi, în ultimul cuib în care am fost era o femeie pe nume Ivona. In seara pe care am petrecut-o împreună mi-a spus de mai multe ori, foarte tulburată, că are impresia bizară că lumea e greșit asamblată. Spunea că lumea a devenit monstruoasă, ca și cum un savant nebun ar fi cusut împreună părți care nu ar fi trebuit să se alăture. Și apoi tu mi-ai spus de mozaicari... Și am avut așa, o tresărire. Atunci remarcă surprinsă că Alee o privea cu ochii îngustați. Era prea devreme ca să îi fie somn, cel mai probabil el nu era obișnuit cu alcoolul. Aldrin golise pahar după pahar fără să aibă probleme, iar ea abia gustase din whisky-ul vechi. Sau poate că o evalua cu superioritatea celor care s-au situat, plini de măreție, dincolo de bine și de rău, pe un nivel de unde ochii lor privesc cu generoasă îngăduință spectacolul unei lumi în care totul e bine. Și în care, desigur, totul este îngăduit, din moment ce nimic nu e rău. Profesorul escalada uneori din treaptă în treaptă aceste concepte și în final îi spunea că dacă totul e îngăduit, evident că totul devine posibil. După câteva zile, când ea voia să dezvolte subiectul, o privea mirat și nu recunoștea că el ar fi făcut asemenea afirmații. Ce putea să însemne o lume

greșit asamblată, cum spunea acea Ivona, pentru cineva care plutește dincolo de bine și de rău?

338

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Sunt uimit că cineva din cuiburi a putut sesiza, zise Alee într-un târziu. Ce părere ai avea dacă ți s-ar spune că trăim mai multe vieți, Radia?

— Am auzit asta de atâtea ori încât nu m-ar impresiona mai mult decât un buletin meteo, te asigur. Și, în general, preferăm să facem abstracție de lucrurile care nu pot fi dovedite, nu?

— Tehnica struțului e una din minunatele abilități ale 1 I oamenilor, draga mea. Trăim mai multe vieți, dar nu succesiv, ci simultan. Ne descompunem ca lumina trecând printr-o prismă, suntem fiecare un splendid curcubeu din mii și mii de nuanțe și nu e de mirare că Albastru s-a lovit și că pe Verde îl doare capul. E posibil să se facă și asamblări greșite și Ivona să aibă dreptate.

— Vrei să spui că viețile paralele pe care le trăim se influențează reciproc... Știi ceva? Cred că voi putea să merg mai departe ignorând acest aspect. Poate fi un subiect interesant la o cafea, dar n-o să mă apuc de meditație trans- cedentală ca să acced în lumile celelalte.

— Așa gândeam și eu până când mi s-a făcut o demonstrație. Proba aceea necesară de care ziceai... Nu doar șamanii sau dervișii rotitori se pricep să treacă prin membranele care separă lumile una de alta, sunt și unii oameni care dobândesc acest talent fără să vrea. Ai fi putut să fii tu însăți, Radia, unul dintre aceștia. De unde știi că ceea ce te atrăgea spre întuneric nu era tocmai tensiunea emisă de un astfel de portal? insinuă Alee, iar între degetele lui apăru ca prin magie o țigară. O aprinse cu bricheta

lui negru-verzuie și suflă fumul în sus. Poate că ai fi reușit

să treci încolo și încoace peste prag, Radia, murmură el cu gândul deja dus spre alte direcții.

Să fi avut Alee dreptate? S-o fi atras spre întuneric ceva mai mult decât obsesia unui prunc aruncat în gol și abandonat în miezul devorator al pământului? încă de la începutul copilăriei observase că era diferită de fetițele din jur. Oricât ar fi sărit coarda împreună cu ele în fața blocului și oricâte prințese ar fi desenat pe asfaltul de pe trotuar, chiar dacă tratau cot la cot păpușile sau alergau după pisici prin canale, celelalte fetițe niciodată nu păreau străine de tot ce le încojura, așa cum i se reproșa ei. Niciodată nu păreau să asculte un glas care le chema din interior. Niciodată nu doreau să rămână singure ca să asculte, să adulmece și, mai ales, niciodată nu simțeau, așa ca ea, de la distantă, locurile tainice unde întunericul era atât de dens încât devenea păstos, se materializa. Lucrul acela care umbla pe întuneric, acela o atrăgea și o teroriza în aceeași măsură. într-o zi se întorceau de la școală, peste câmp, erau un grup de cinci școlărițe. Mergeau pe poteca ce șerpuia prin spatele grădinilor, paralel cu digul râului, până în dreptul podului. Apoi treceau peste pod și se îndreptau spre centrul orașului. O luau uneori pe acolo doar ca să scape de colegii de clasă care le trăgeau de păr sau suflau în ele cu cornete de hârtie prin tuburi berg- man. în ziua aceea simțise că îi transpiră palmele. De mai multe ori avusese senzația aceea neplăcută, ca atunci când calci mai jos decât te aștepți. Lucrul care umblă prin întuneric era undeva în preajmă. Dar unde să fi fost?

în pivnița vreunei case? N-ar fi dorit să-l viziteze tocmai

atunci, însă el dorea să fie vizitat. Și, deodată, știu exact de unde venea chemarea aceea întunecată. Din tubul gros care traversa râul, tubul cu gura lui largă, deschisă la un metru deasupra solului și care mergea mai întâi orizontal, apoi devenea oblic, puțin de tot, cam vreun metru și iar redevenea orizontal, până ajungea pe malul celălalt. Doi băieți din clasa lor fuseseră văzu ți călărind pe tub, fapt care le adusese pe mamele lor la cancelarie, indignate că diriginta nu știa ce face fiecare elev după ce părăsește școala și până ajunge acasă. Dar cei doi, care își tăbăciseră fundurile murind de frică, la zece metri deasupra apei, o făcuseră numai pentru că auziseră de alți băieți mai mari, care pășiseră cu talpa pe tub de la un mal până la celălalt, curajoși, fără să amețească și câștigând astfel o glorie nepieritoare printre fetele de clasa a opta. „Tu, ce-ar fi să trecem și noi, da' prin tub?" întrebă una dintre colegele care până atunci merseseră chicotind și tachinându-se ca un stol de vrăbii. „Hm? O să le pice fața la toți!" Cum acesta era un argument imbatabil, fetele se înghesuiră la gura tubului. Aveau să-și murdărească ciorapii, zise una, căreia începuse brusc să nu-i mai placă ideea. Și era foarte probabil ca înăuntru să fie păianjeni. Șerpi. Scorpioni! Râseră toate, puțin nervos, doar ea, Radiana, nu. înăuntru era altceva. Era Lucrul-Care-Umblă-pe-Intuneric. Lidera grupului le împinse înăuntru, dar, întrucât nu-i plăcea să rămână la coadă, fu de acord ca Radiana să încheie plutonul. Pentru că toate fetele fuseseră deja înghițite de mațul de metal, le auzea țipând ușor, smiorcăindu-se și râzând cu ecou, își

scoase din buzunarul secret carnețelul,

doar pentru o însemnare mică, mică, nu putea să întârzie prea mult afară, ar fi crezut-o fricoasă: „Intru în tunel.", scrisese și pornise de îndată, croindu-și drumul în genunchi și coate. Era ca și când ți-ai fi tras plapuma peste cap. Tubul o înghiți deodată în atmosfera lui călduță și puțin împuțită, ca gura unei feline sătule. Se opri o secundă. Privind peste umăr, mai putea zări, în aerul străveziu al amiezei de toamnă, ierburile prăfuite care stră- juiau poteca. Mai putea auzi zumzetul stâlpilor de înaltă tensiune care însoțeau râul pe malul stâng. După ce trecu de mica porțiune oblică, întunericul prinse contururi clare, sinuoase, unduitoare, ca valurile de cerneală într-un pahar cu apă. Se opri iar. De ce scrisese „tunel" și nu „tub"? Numai la „tub" se gândise. Trebuia să fie o diferență între cele două, ori ea o omisese. Dar nu mai avea timp de corecturi, se târî înainte. Imediat ce ajunse în porțiunea orizontală care trecea peste râu (să fi avut cincizeci de metri?), i se păru că a rupt total orice contact cu lumea exterioară. Cuvântul „tunel" o deranja în buzunar, de parcă l-ar fi simțit împungând-o. îi trecu prin cap ideea că toate notițele ei sunt extrem de importante și, deci, ar trebui să fie serioase, ca de altfel orice text scris. Când scria, adăuga ceva ce doar ea putea sesiza întâmplărilor notate. Ceva ce doar ea putea să vadă, era ca și cum ar fi participat la facerea lumii. Rămase nemișcată, cu palmele înfipte într-un strat de crenguțe, frunze, praf, cozi de scorpion, picioare de păianjen și solzii Aceluia, Lucrul-Care- Umblă-pe-întuneric. Poate că tocmai asta era: „tunel", nu „tub"! Toți vedeau un tub de traversare pentru niște con-

duete, ea văzuse un tunel. își legase bareta ghiozdanului de glezna unui picior și-l târa după ea. Spera să nu se desfacă. Fetele nu se mai auzeau decât vag, de undeva de unde ceea ce li se interpusese nu mai era doar o simplă distanță. Le auzea glasurile așa cum auzi vocile bunicii și ale prietenelor ei când privești poze vechi într-un album și bunica e moartă de mult, prietenele ei sunt toate țărână, dar încă mai dansează la primul lor bal, încă mai sunt acolo, cumva, de neînțeles. Colegele de clasă n-o așteptaseră. Radiana nu era decât colega aceea enervantă pe care o aplaudau toți la serbări pentru că recita frumos, care mergea de două ori pe săptămână la lecții de balet, care arăta ca picată din lună când o întrebai ceva și nu avea guler de dantelă la uniformă, nici penar chinezesc cu Pokemoni, nici gumă de șters parfumată, nici mamă și nici pachețel cu mâncare la școală. însă Radiana era mulțumită că n-o așteptaseră, se obișnuise cu singurătatea și, pe întuneric, ea era acasă, nu ele. Mai înaintă câțiva metri. Bezna începuse să se lipească de piele și o vibrație înaltă îi străbătu creierul. încremeni cu gura uscată. Ar fi putut să cadă! Ar fi putut să cadă! se mustră, dar apoi tăcu în sinea ei realizând că nu avea unde să cadă. Se afla într-un tub, nu într-un tunel, un tub suspendat peste râu. Și totuși, percepea clar în față, chiar sub nasul ei, o deschidere, un puț, ceva întunecat, mai întunecat decât întunericul din jur, și mirosind fetid, ca gheena de gunoi de la bloc. Ar fi putut să cadă prin gaura aceea! Și îndată se întrebă cum trecuseră fetele? Rămase pe buza gropii încercând să priceapă. Cum ar fi putut exista o groapă într-un tub suspen-

dat peste râu? Nu putea fi decât o surpriză specială pentru ea. Surpriza celui care o aștepta pe întuneric. Ascultă. Parcă ar fi auzit ceva, o mișcare undeva jos, la o distanță incalculabilă. Era sunetul păros al unei omizi mergând pe o ramură. Cu cât privea mai atent, cu atât i se părea că întunericul se dezbracă acolo în adâncul cel mai adânc al puțului, că poate zări prin văluri de ceață un fel de dungă, un fel de dig și două făpturi așezate pe limita care le despărțea. Poate să fi fost chiar Omida. Crezu că se poate concentra suficient ca să audă ce-și spun și ascultă, ascultă, până simți că o parte din ea a început să coboare în străfunduri, spre ei. Atunci, un sunet puternic ca o explozie o făcu să tresară violent. Ca și cum ar fi trecut un tren de-a lungul râului, un tren târându-se ca o uriașă omidă, adu- cându-și coada spre cap și îndepărtându-și capul de coadă. La capătul celălalt al tubului, colegele ieșiseră la lumină și băteau, cu o bâtă, probabil, în pereții metalici, strigând-o.

— Trecutul e fum, murmură Alee visător, făcând-o să revină alături de el. Uite așa, ca fumul de țigară. După ce clipa prezentă a ars, totul devine un fum care se împrăștie și se îmbibă pretutindeni. Fapte din trecut se atașează de fapte din viitor.

— Mă întreb dacă vrei să mă zăpăcești în mod intenționat. Spuneai că totul s-a întâmplat deja.

— Da, dar mintea noastră percepe lucrurile altfel. Depinde cum abordăm problema: din punctul de vedere al fizicii, al psihologiei sau al filosofici?

— O singură dată mi-am dorit să mă pot întoarce în timp, zise Radiana. Să nu râzi. Când mi-a murit pisica.

Dacă aș fi avut bani s-o duc la veterinar, putea să trăiască. Dar nu i-am avut și nimeni nu mi i-a dat. Eram doar o fetiță puțin mai răsărită, dar auzisem de călătoria în timp și m-am gândit că ar fi posibil ca eu, cea din viitor, să mă întorc pe furiș să pun o sumă de bani undeva, la vedere, ca să îi descopăr eu, cea din trecut și s-o salvez pe Missouri. Intr-un final am fost atât de sigură că eu, cea din viitor, aș face cu siguranță acest lucru, încât am răscolit toată casa în căutarea banilor. Missouri a murit în brațele mele, iar eu, te asigur, domnule Sandini, că nu există călătorie în timp, altfel pisica mea ar fi trăit până la adânci bătrânețe.

— Pisicile au o legătură evidentă cu fizica, pe tine o pisică te-a convins că nu există călătorie în timp, iar pe Schrodinger de ideea că niciun fapt nu e pe deplin real până când nu este observat. Și cu toate acestea, mie îmi place mai mult ca toate Maneki Neko.

— Pisica norocoasă japoneză. Ce-ar fi să continui povestea de unde ne-a întrerupt Aldrin?

— Abia așteptam să mă rogi. Unde am rămas? întrebă Alee, căutând cu privirea, dincolo de pereți, acea Japonie înglobată în fumul trecutului.

— Tocmai o descoperiseși pe Nakudo la una din mesele de pe terasa barului.

— Da. Eram emoționat într-un fel pe care nu-l puteam înțelege. Aveam presimțirea că această Nakudo îmi va da ceva ce nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să-mi ofere. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că aceste momente cu tine, Radia, mă făceau atunci atât de nerăbdător. Pentru că Nakudo a anunțat, cumva, apariția ta.

— Inițial am crezut că ți-am atras atenția pentru că am fost o luminiță prea jucăușă. Apoi, Aldrin mi-a dezvăluit că aș avea o informație importantă. Trebuie să te hotărăști, Alee. De ce sunt aici?

— Pentru că te-a prevestit Nakudo. Restul, cu Ebla, e o coincidență, deși mă tem de cuvântul ăsta. O coincidență e ceva tulburător. Mă lași să-ți povestesc sau preferi să mă judeci?

— Te ascult.

— Studentele pe care ți le-am descris mai devreme s-au ridicat de la masa lor. Am crezut că Nakudo va veni la noi, dar bărbații s-au ridicat și ei în același timp. Nakudo i-a așezat față în față și și-au dat mâinile doi câte doi. Toată scena îmi evoca un ritual hippie, un fel de comuniune simbolică la malul mării. Impresia mea era că oamenii aceia atunci se vedeau prima dată. Au plecat ținându-se de mână, spre interiorul insulei, mai târziu aveam să aflu că nu ajunseseră decât până la ușa din spatele clădirii. Localul se eliberase, nu mai era decât cuplul cel straniu și noi. Nakudo s-a dus și la masa lor și ei i-au înmânat niște sticluțe plate, pe care și le-au scos de sub braț, de parcă ar fi fost termometre. Conțineau un fel de lichid. Nakudo »

le-a desfăcut pe rând. Mai întâi a băut lichidul din recipientul femeii. A stat nemișcată câteva minute, nu mult, apoi i-a spus ceva în șoaptă. A băut și ce era în cealaltă sticluță și a vorbit cu bărbatul. Am început să mă simt penibil. Am golit paharul meu cu ceai pe nerăsuflate. Ți-am spus că eram emoționat și nu înțelegeam de ce. Când Nakudo s-a așezat, în sfârșit, la masa noastră, am crezut

că descopăr de unde vine emoția: eram în pericol iminent de a mă îndrăgosti. Ceva în jur avea efecte magice. Ca și cum japoneza aceea micuță și

fermecătoare mi-ar fi luat inima în mâinile ei și ar fi stors-o. Credeam că era dragoste. Acum știu că erai tu, Radia. Japoneza avea ceva din fragilitatea unui bibelou de porțelan. I-a zâmbit lui Steve, apoi s-a uitat la mine fără niciun pic de stânjeneală. A simțit că mă încordez, dar liniștea ei deplină m-a destins și pe mine, până la urmă. Mă privea fără să zică nimic. între timp și-a aprins o țigară și am remarcat că avea mâini delicate și îngrijite, dar fără manichiură. Nu era fardată și nu purta podoabe. Tricoul alb și pantalonii simpli păreau o ținută de o eleganță rafinată. Dar asta venea din interiorul ei. Când am avut curajul să-i susțin privirea, am descoperit o pereche de ochi ciudați. Nu știu sigur dacă erau frumoși, dar pe mine m-au fascinat. Erau atât de negri încât irisul nu se deosebea de pupilă. Erau foarte puțin migdalați și pleoapele sidefii mi s-au părut cea mai delicată lucrare a naturii. Poți să crezi despre mine ce vrei, dar în clipele acelea m-am gândit la magie, vrăji și altele asemenea. Steve tăcea ca un pește, nu mă ajuta deloc.

— Vă plac filmele, domnule Sandini? mă întrebă dintr- odată Nakudo. Avea cel mai desăvârșit accent englezesc. Am bâiguit ceva în sens afirmativ, cu toate că, de fapt, eu nu mă prea uit la filme, am fost dintotdeauna un cititor. Am vrut să adaug ceva despre un regizor japonez, ca să fac impresie bună, dar m-am bâlbâit penibil, aveam tocmai atunci un lapsus! însă, mă înțelegi, voiam să fac impresie.

— Foarte rar mă uit la filme, mi-o reteză cu drăgălășenie Nakudo, dar urmăresc adeseori genericele, domnule Sandini. Nu aveți impresia că genericul de la finalul peliculei vă pune în legătură cu esența lumii?

Cred că am făcut o figură siderată. M-am întrebat, în sinea mea, dacă fetișcana aceea râde cumva de mine.

— Când văd atâtea nume de oameni derulându-se pe ecran, stau și mă întreb unde o fi acum fiecare și ce o fi făcând. Mai trăiește sau nu? E fericit sau plânge? Care e visul său secret? Ce-și dorește de la viață? Câtă energie informațională a acumulat în conștiința sa? Faptul că numele lor au fost lipite acolo, pe o peliculă, e ca și cum ceva din ei înșiși ar fi fost pus la conservare.

O clipă mi-a venit s-o întreb dacă simte același lucru când consultă cartea de telefon, dar Nakudo vorbea atât de serios, ba chiar cumva trist, încât m-am abținut.

— Hm, nu știu, nu m-am gândit niciodată la așa ceva, am răspuns prudent. Mă simțeam dezorientat. Steve, care de obicei era protocolar, nici nu catadicsise să mă prezinte, iar Nakudo mi se adresase pe nume de parcă ne-am fi știut. Cum era cazul să îi spun? Doamnă? Părea un copil! Domnișoară? Direct pe nume?

— Steve mi-a spus că va veni cu un coleg. Sunteți colegi, domnule Sandini?

— Da, oarecum, lucrăm la un proiect comun.

— Despre studiul gândirii, parcă.

— întocmai.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

Fata se pricepea binișor să pună un om în mare încurcătură. Nu puteam fi decât ridicol încercând să sistematizez,

la o masă, într-un bar, concluziile unui studiu științific pe care, de fapt, nici nu-1 încheiasem încă. Văzând că deschid și închid gura fără să emit vreun sunet, Nakudo făcu un gest grațios cu mâna în care avea țigara:

— Iți spun eu marele secret! Abordările raționaliste sunt un drum închis. Merg numai până la un punct. Ca să pătrunzi dincolo de cortină este nevoie de o gândire abisală, de tip magic.

Nu știam cum să reacționez. Doar nu era cazul să port o discuție savantă cu o gheishă modernă într-un local!

— Dar dumneata cu ce te ocupi, frumoasă domnișoară? am întrebat pe un ton dulceag și idiot de care mă rușinez și acum. Iți mărturisesc, Radia, toată viața avusesem mare grijă să nu fiu luat în râs, să nu fiu ironizat, să nu se poată spune despre mine că n-am făcut față, că am eșuat și alte prostii de genul ăsta. Am pierdut multe lucruri importante străduindu-mă să fac o impresie bună. Am vrut să o tratez pe fătuța din dreptul meu cu o politețe glacial-aca- demică, dar, din fericire, ea nu m-a luat în seamă. A fluturat pleoapele ca și cum s-ar fi luptat să alunge senzația neplăcută pe care i-o produsese întrebarea mea și a răspuns foarte firesc:

— In momentul de față mă ocup de apă.

— Apă? Asta e prescurtarea de la ceva? l-am întrebat pe Steve, dar el clătină din cap cu ochii închiși, de parcă ar fi îndemnat un copil năstrușnic să tacă și să aibă răbdare.

— Studiez efectele conștiinței umane asupra apei.

— Aha! făcui eu, mimând o revelație.

349

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Continuu studiile lui Masaru Emoto, dar mai mult ca aplicație practică.

Nu reușisem să dau de urma lui Masaru Emoto în memorie și cred că a citit asta pe fața mea. Nu m-am priceput niciodată să mint și de aceea preferam să evit situațiile în care aș fi fost tentat să recurg la neadevăruri.

— Domnul Emoto a observat că structura moleculară a apei se modifică în funcție de starea de spirit a persoanei cu care vine în contact.

Dădeam din cap, ca și cum aș fi ascultat cu atenție, dar tot ce-mi doream în acele momente era să mă aplec peste masă și s-o sărut pe gură. Mă întrebam ce ar fi avut de spus domnișoara care studia structura moleculară a apei. Atunci o aud întrebând:

— Vreți să vă fac un test? Vi-l pot aduce în campus mâine.

M-am uitat la Steve:

— Da, desigur.

S-a ridicat și a dispărut undeva, în camerele de la parter. După câteva minute a revenit cu două sticluțe plate și o carafă cu apă. Ne-a rugat să ținem sticluțele și le-a umplut pe jumătate, fără să verse vreo picătură. Era îndemânatică. Apoi le-a astupat și ne-a îndemnat să le ținem sub braț. M-a trecut un fior, gândindu-mă că la sfârșit are să bea conținutul. Stomăcelul ei drăgălaș avea să studieze moleculele de apă! Insă, după un sfert de oră, ne-a cerut recipientele și ne-am luat rămas bun. Nici pomeneală să le bea! Am plecat cu Steve prin parcul din cealaltă parte a insulei. In spatele clădirii, niște femei îmbrăcate în alb tranșau pești cu o repeziciune uimitoare și îi agățau fâșii,

fâșii, la uscat. Sus, la etaj, erau ferestre cu vedere spre parc și perdelele vaporoase fluturau ca niște întrebări care nu au răspuns. Mă pregăteam să-l bestelesc pe Steve, dar m-am oprit la timp. în fond, petrecusem o duminică ciudată, dar agreabilă. Ți-e somn, Radia?

— Nu, deloc, continuă!

— A doua zi eram nerăbdător s-o întâlnesc. Campusul universității era departe de a fi un loc liniștit, dar m-am gândit că poate îi este în drum și că nu era frumos să cer o schimbare a locului de întâlnire. Pe la ora patru m-a sunat și mi-a propus să ne vedem la un mic local de lângă biblioteca engleză. Era deja acolo când am ajuns, comandase pentru amândoi ceai și turte de kamaboko. Pe sticla mesei erau împrăștiate niște fotografii. Mi-a întins una dintre ele:

— Asta-i a ta.

Era o fotografie făcută cu microscopul. Se vedea un cristal de apă cu contururile cam șterse. Mă așteptam la niște lămuriri. Nakudo își aprinse o țigară și se uită drept la mine cu una din privirile acelea care la noi, în Europa, nu sunt permise decât între persoane apropiate.

— Ești foarte trist, Alee Sandini?

— Nu, ripostai eu, luat prin surprindere, dar ea părea că nu vrea să mă audă.

— Ești foarte trist, pentru că ești singur, nu-i așa?

Mă pregăteam să-i răspund înțepat că am o soție și doi copii, dar m-am oprit brusc. Ochii ei parcă pluteau. Fata părea să fie căzută într-un fel de transă.

— Și tu ești dintre cei care au confundat liniștea cu fericirea?

— Fericirea e una dintre cele mai amăgitoare năluciri cu care poate avea de-a face un om în viața asta, am zis cu năduf. Dacă tot nu mă auzea, măcar s-o pun la punct! Nakudo sorbea din țigară. Atunci m-am apucat și eu de fumat, Radia. Cum tăcea de câteva minute, m-am gândit că ar trebui să-i pun eu întrebări. Asta e un fel de ghicit în apă? am zis, fără

speranța că îmi va răspunde. Dar ea renunță dintr-odată să contemple punctul acela nevăzut din spațiu, cu care se delectase până atunci, și întoarse ochii spre mine:

— Este un test științific. Uite, făcu împrăștiind pozele celelalte pe masă: Omul ăsta e fericit, vezi ce cristal perfect are apa lui? Totuși, e o fericire scurtă, posibil să fi luat vreun examen. Cel de aici ascunde o taină care îl consumă. Iar aici avem pe cineva care e nemulțumit de sine. Ia vezi asta! E a unui om rău. Aici e cineva bolnav. Cancer, probabil.

— Și tot ce poți să-mi spui e că sunt trist pentru că sunt singur? E ceva atât de general, încât aproape că s-ar potrivi oricui, mai ales unui străin venit aici pentru studii. Doar nu te aștepți să te cred! însă nu contează, mă bucur că te-am cunoscut pentru că îmi placi foarte mult, Nakudo.

își scutură țigara și pentru prima oară am avut senzația că se simte încurcată, dar zâmbi dulce:

— în fiecare om există o cantitate indefinită de imprevizibil. Ca un fel de lavă de mare adâncime, care, din când în când, trebuie să erupă. O să pun ceea ce ai spus pe seama acestui gen de activitate vulcanică. Dar trebuie să te punctez: dacă nu te-ai simți singur și trist, mă îndo-

iese că te-ai avânta să faci avansuri unei fete de la prima întâlnire.

Habar nu aveam eu însumi cum m-aș fi purtat într-o asemenea împrejurare. Iubitele mele fuseseră adevărate personaje de roman. Mă însurasem ca la o loterie, dând cu banul, ceea ce nu însemna că nu avusesem de-a face cu femei. Numai că nu mă interesaseră cu adevărat. Nu mă preocupase felul lor de-a fi, personalitatea lor, ce gândesc, ce opinii

au, ci cu totul alte aspecte, mai carnale. Singura persoană feminină de care am fost cu adevărat conștient în viața mea a fost mama, dar ea nu era femeie, era dumnezeu. Așa că, de unde știa Nakudo cea mignonă că nu aș fi făcut avansuri la prima întâlnire? Mă credea timid? Neexperimentat? Fricos? Trebuia să-i dovedesc contrariul!

— Ascultă, am zis eu, mai mult ca să schimb traiectoria dialogului, de ce nu ai băut din sticluțele noastre, așa cum ai procedat cu ceilalți doi clienți?

— Aceea era apă de la Hiroshima. Pe clienții de ieri i-am tratat de ceva diferit.

— Poți să-mi spui? Sau... e secret profesional?

— N-ar trebui să-ți spun, dar ținând cont că nu-i cunoști și că probabil n-o să-i mai vezi niciodată, plus că în curând vei termina studiul și ai să pleci... Cred că-ți pot spune. Doamna suferă de dislocare.

— Cum?

— E dislocată. Nu se află unde ar trebui să fie.

— Și cum și-au dat seama de asta? am întrebat cât am putut de ironic.

353

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Imediat după căsătorie, deși se iubeau foarte mult, ea a încetat să mai fie atrasă de el. Nu l-a mai dorit. Avea un inexplicabil sentiment de respingere.

— Oho! Presupun că avem o groază de dislocați, dacă e să ne luăm după aceste simptome.

— Apoi a început să-și amintească amănunte care nu se petrecuseră niciodată. întâmplări care nu avuseseră loc, mă înțelegi?

— E doar schizofrenie, Nakudo. Te superi dacă îți spun pe nume?

— îmi face plăcere. Și poate vreun psihiatru să trateze eficient schizofrenia? Eu, însă, am rezolvat problema.

— Ei, bravo!

— Lumea e ca un ciorchine de strugure care crește și tot crește. Fiece bob e o variantă a lumii. Fiecare alegere pe care o facem divide lumea. Grădina Potecilor ce se Bifurcă, știi conceptul, nu?

— Da, și?

— Există posibilitatea ca un subiect dintr-o lume să treacă dintr-o greșeală în alta. Totul pare cunoscut, familiar, dar multe lucruri sunt totuși diferite. Cei din jur îl cred bolnav, dar el e numai dislocat.

— Și cum procedezi?

— Aduc noroi de la Hiroshima. în primele ședințe trebuie să-1 mănânce așa. Apoi, treptat, timp de câteva ședințe, îl diluez cu apă de la Hiroshima până când se limpezește, ceea ce înseamnă câteva săptămâni de hrănire cu principiul activ de acolo. Terapia are ca rezultat o creștere a gradului de permeabilitate a membranelor realității

pentru persoana care face tratamentul. Le va penetra mai ușor și se va putea întoarce acasă.

— Și tu de ce ai băut din apa lor?

— Pentru ca să o pot direcționa, să-i pot spune încotro să se ducă.

— Ai vindecat pe cineva până acum?

— Bineînțeles. Am o mulțime de cazuri rezolvate.

> 1

— Sunt... fascinat. Spune-mi, de ce ai nevoie de noroi de la Hiroshima? Trebuie să fie ceva legat de bomba atomică, nu-i așa?

— Asta e o poveste mai lungă și e foarte personală, Alee Sandini. De ce ți-aș spune-o?

Am început să rontăi turtele de kamaboko. Nu puteam să-i spun că ceea ce doream, de fapt, era ca

ea să vină de două ori pe săptămână în camera mea închiriată și să facem sex, așa că am zis cu un aer naiv:

— Sunt doar curios.

— Meriți să auzi o poveste adevărată, Alee Sandini? Când știi povestea cuiva, e ca și cum l-ai poseda, mă înțelegi?

Devenise evident pentru mine că nu eram interesat de Nakudo pentru proiectul științific, ci numai în scop personal.

— Ce sunt turtele de kamaboko? Vreau și eu.

— Ce spui, Radia? Turtele de kamaboko? Sunt un fel de biscuiți cu gust de pește. îmi pare rău, nu am. Dar cred că am o cutie cu biscuiți englezești sărați! Sper să nu-i fi mâncat fără să-mi dau seama. Ia, uite! Gustă, sunt buni.

— De ce spui că Nakudo m-a prefigurat pe mine?

355

Tunelul de la capătul lutnii Diana Alzner

— Ascultă și-o să înțelegi! Nu îți voi mai reda toate etapele poveștii mele cu Nakudo. Mă lăsasem condus de idei preconcepute și îmi imaginasem că o tânără asiatică ar fi dispusă oricând să se urce în patul meu, pentru că eu eram omul alb, educat, eroul civilizator. M-am înșelat. Cu toate că începuserăm să ne întâlnim tot mai des și aveam certitudinea că și Nakudo mă plăcea, n-a trecut niciodată de limita unei camaraderii nevinovate. însă așteptarea mea răbdătoare și insistența, care are efect în cazul oricărei femei, nu zâmbi!, și-au arătat roadele după vreo trei luni. M-a invitat să luăm masa de prânz acasă la ea. Știam unde locuiește, pentru că o mai condusesem în vreo două seri, însă niciodată nu mă poftise înăuntru, închiriase etajul întâi al unei căsuțe dintr-un cartier curat, cu multe grădini, dar care avea un mic dezavantaj, era străbătut de linia ferată care unea orașul cu partea

de vest a insulelor. La parter locuia proprietăreasa, o doamnă bătrână și singură, despre care Nakudo mi-a șoptit că e cam severă și că nu suportă gălăgia. Din pricina ei am urcat scara în vârful picioarelor. Cumpărasem un buchet de flori și o sticlă de vin și nu-mi venea să cred că în sfârșit sosise momentul mult așteptat. în fața ușii, am pus sticla de vin sub braț și mi-am trecut degetele prin păr, am înghițit și mi-am dres vocea. Fusesem atât de nerăbdător în ultimele luni și tocmai de aceea nu-mi puteam explica de ce acum, în clipa supremă, căci avea să fie în după-amiaza aceea o clipă supremă, o clipă în care lumina va deveni lichidă, de ce mă simțeam de parcă cea mai importantă parte a eului meu s-ar fi aflat în cealaltă jumătate a lumii?

356

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

De îndată ce Nakudo a apărut în ușă, îndoielile mi s-au risipit. Eram atras de ea ca un fluture de lampă. Da, asta era, mă gândeam mai târziu, în timp ce degustam bunătățile pe care le gătise pentru mine, eram atras ca un fluture de o lampă! Fluturele nu ține minte lampa. Vine spre ea numai când o vede. Eram impresionat de osteneala pe care și-o dăduse cu prânzul acela, mai ales că eu nu eram deloc interesat de mâncare și tot ce doream era să avem o discuție despre relația noastră și viitorul ei. La sfârșitul mesei, după ce a strâns vasele și a turnat două pahare de vin, am simțit că a sosit clipa. Soarele intra în cameră pieziș, luminând un dulap vechi din lemn roșu. Acolo era o pisică Maneki Neko, de felul celor care stau de obicei la intrări, iar deasupra, pe perete, era o acuarelă reprezentând un lan de grâu năpădit de albăstrele și maci. Dintr-o cameră alăturată se auzea tic-tacul unui ceas. A fost un moment foarte plăcut și l-am gustat amândoi în

tăcere. Nakudo a ridicat paharul ei cu vin roșu, limpede, și m-a privit prin el. Mi-a declarat că era pregătită să-mi spună povestea ei, dacă mai voiam s-o aud. Și, din felul cum și-a arcuit buzele vorbind, am dedus că n-a uitat ce-mi spusese despre un anume gen de posesie. Mi s-a accelerat puțin respirația. Până atunci, ori de câte ori făcea referire la ea sau la viața ei, tonul vocii sale lua o nuanță reflexivă. Doream, desigur, să aud povestea, dar mă neliniștea gândul că avea să fie o poveste tristă. Sau, mai rău, că s-ar putea să aud vreo mărturisire care să mă dezamăgească. Pe loc am înțeles că eu eram, de fapt, în căutarea unei femei pure. Nu mă gândeam neapărat la virginitate, puritatea de care însetam era ceva cu mult mai complex.

357

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Te-ai aflat vreodată în situația de a descoperi că tot ceea ce știai este eronat? începu Nakudo. Am clătinat din cap, era mai simplu să tac.

— La paisprezece ani mi-am dat seama că adevărul nu poate fi găsit aici, la suprafață, în lumea pe care o locuim noi, continuă ea. Adevărul se află undeva într-un loc adânc și întunecat, într-o beznă care pătrunde în tine și te cucerește, care îți taie respirația. Acolo sălășluiește adevărul ultim, nu aici, afară, în lumina soarelui, printre oameni. Dar cine are curajul să coboare în căutarea adevărului?

își mângâie cu un deget buza de sus, privind dincolo de mine. Mi se păru că ceasul din cealaltă cameră se oprise.

— Bunica mea, împreună cu alți supraviețuitori de la Hiroshima, au avut acest curaj, murmură Nakudo, în șoaptă. Sorbi din paharul cu vin. Era palidă și mi-am zis că mâinile ei erau probabil reci ca piatra. Mă întrebam spre ce ne va duce această poveste a ei,

când ea vorbi din nou:

— Am cunoscut-o la paisprezece ani pe bunica mea, Alee Sandini. Știam că trăiește, dar mama nu-mi îngăduise niciodată s-o vizitez. într-o zi caldă de toamnă m-a anunțat din zori că urma să o vedem pe bunica și că nu trebuie să mă tem sau să mă arăt șocată de locul unde vom merge. Știi, începusem să cred, la un moment dat, că bunică-mea e una din acele femei fără adăpost care stau pe străzi și trăiesc de pe o zi pe alta. Mă rușinam în sinea mea că am o asemenea rudă. Ce aveau să spună colegele mele de la școală când vor afla? Și de ce mama nu o adusese la noi? Nu cutezam s-o întreb nimic din toate acestea. Știam că

mama nu va vorbi despre ceea ce nu vrea să vorbească până nu vine clipa stabilită de ea. Cândva, în copilărie, o întrebasem unde e tatăl meu și mi-a răspuns atât de sever încât am uitat chiar și că aș avea un tată. O vreme, mi-am imaginat că mama, care nu era urâtă deloc, a fost o gheishă care a greșit și s-a ales cu mine.

Nakudo sorbi iar din paharul cu vin. Mi se părea că ochii ei nu mă văd. Parcă ar fi vorbit mesei, dulapului, tabloului cu maci.

— Am luat trenul spre insula Honshu, spre Hiroshima Eki și când am ajuns în gara centrală, am urcat într-un autobuz. Mi-am dat seama că mama cunoștea traseul perfect, deci mai fusese acolo, și încă recent. Am coborât după câteva stații și ne-am îndreptat spre o gură de metrou. Dar, când am ajuns la peron, nu am urcat în trenul care tocmai sosise. Mama a spus să fiu cuminte și s-a adresat unui om în uniformă, care stătea lângă o ușă. Nu am auzit ce i-a spus, dar bărbatul a înclinat capul și ne-a permis să

intrăm. Era un fel de birou sau o sală de așteptare minusculă. înăuntru ne-am spus numele unei doamne care ne-a trecut într-un registru, zâmbind mamei ca și cum ar fi cunoscut-o și îndeplinea doar o formalitate. Ne-am așezat pe niște scaune de plastic tare alături de alte patru persoane care așteptau. Mă simțeam ca în școala primară când intrau asistentele în sala de clasă pe nepregătite să ne facă o injecție. Pe unul din pereți mai era o ușă. Oare bunica se afla dincolo de ea? Ce putea să facă acolo bunica mea? îmi făcusem socoteala că trebuia să fie foarte bătrână. O singură dată mama spusese că bunica văzuse

câinii războiului, ceea ce însemna că prin '45 era născută. Deodată, ușa la care mă uitam bănuitor s-a deschis și un alt bărbat în uniformă ne-a poftit afară. Dincolo de ușă era doar un fel de palier și scări care coborau. Eram tot mai timorată, dar mama s-a uitat la mine sever și m-a strâns de mână, așa că am urmat-o în tăcere. Și în acest caz, ca și la injecțiile din școala primară, nu aveam scăpare. La capătul scărilor era un alt peron de metrou. Stația părea mai veche și cam neîntreținută. Un singur vagon aștepta cu luminile aprinse. Am urcat. Eram șase călători și mecanicul. Drumul n-a durat nici cinci minute. Pe partea stângă a apărut o stație cum nu mai văzusem. Părea locuită. Linia se termina acolo, la capătul ei era un zid. Deci, vagonul urma să ia calea întoarsă. Am privit cu uimire în jur. Coloanele care susțineau tavanul fuseseră unite în partea dinspre linii cu sticlă mată. Pe jos era un fel de mochetă și câteva fotolii de piele erau răsfirate dintr-un capăt în altul. Surpriza a fost și mai mare când am trecut dincolo de coloane. Era un spațiu imens, aranjat ca o

cameră de zi, foarte confortabil, chiar luxos aș zice. Am fost întâmpinați de o asistentă medicală și trebuie să-ți spun că am tresărit. Deci tot trebuia să primesc o injecție! M-am calmat singură, zicându-mi că suntem într-un fel de sanatoriu particular, unde bunica e, cel mai sigur, internată. Poate chiar se afla pe moarte și ceruse să ne vadă. Asistenta a salutat-o cordial pe mama și a preluat ceilalți călători, pe care i-a invitat să ia loc într-un colț, pe niște canapele. De jur-împrejurul încăperii erau pereți glisanți din hârtie de orez, pictați cu motive tradi-

ționale. Priveam cu aviditate și încercam să înregistrez cât mai multe detalii, când mi-am dat seama că era totuși acolo ceva ce nu-mi plăcea, dar nu am reușit să-mi dau seama pe loc ce anume. Apoi, unul din pereți a alunecat într-o parte și a apărut o doamnă în vârstă, îmbrăcată în niște pantaloni lila și un pulover galben. Se apropia de noi cumva pieziș, parcă ar fi mers în dungă și, pe măsură ce venea, lucrul acela care nu-mi plăcuse devenea tot mai accentuat. Era mirosul. Un miros de pământ. Un miros de mormânt răscolit. Aș fi preferat să mă întorc pe călcâie și să plec, să fug, dar mama mi-a strâns mâna tare de tot și m-a împins înainte, zicându-mi s-o salut cuviincios pe bunica. O vedeam din profil, căci se oprise în fața noastră într-o atitudine ciudată, nefirească, dar trebuie să-ți spun că era cel mai frumos și mai distins profil al unei doamne în vârstă pe care îl văzusem în viața mea. M-am apropiat, m-am înclinat și atunci bunica a întors capul și am avut nevoie de toată stăpânirea de sine și de conștientizarea rapidă a prezenței necruțătoare a maică-mii ca să n-o iau la fugă țipând. Cealaltă jumătate a capului bunicii era doar

un nod de carne din care clipea aiurea o pleoapă peste un ochi tulbure și buza de sus era trasă spre ureche, dezvelind dinții. Bunica mea era un monstru!

Nakudo închisese ochii strâns, iar palma i se încleștase pe paharul de vin. Am vrut să întind mâna s-o mângâi, dar nu am îndrăznit. Amintirile acelea erau foarte vii în ea. A inspirat profund, a mai aprins o țigară și apoi a continuat:

— Trebuie să-ți spun, Alee Sandini, că prima impresie m-a înșelat și că bunică-mea s-a dovedit a fi o femeie

blândă și iubitoare. Mă așteptam să fie rea, pretențioasă, capricioasă, așa cum sunt de obicei oamenii cu frustrări. Cu timpul, am descoperit cu surprindere că era afectuoasă și veselă. Atunci m-a îmbrățișat ținând spre mine partea sănătoasă a capului și mi-a șoptit că sunt frumoasă. Mama nu mă lăuda niciodată pentru nimic, așa că am fost cucerită pe loc. Ne-a servit cu ceai și prăjiturele, apoi a trecut să-i salute pe ceilalți călători. Mi-am dat seama că toți o cunoșteau și o tratau cu dragoste și respect. Când a revenit la noi, avea ochii umezi de emoție. S-a apropiat de mine și mi-a pus mâinile pe creștet. După câteva clipe, i-a spus mamei că „darul e viu în copilă", adică în mine, am dedus eu, și că a venit momentul să îl folosesc. După o oră, mama s-a ridicat să plece și am fost panicată văzând că intenționează să mă lase acolo. Nu aveam de unde să bănuiesc că tocmai începuse cea mai intensă perioadă a vieții mele! Un an de zile am rămas acolo fără să ies la suprafață. Când bunica își pusese mâinile pe capul meu, a apăsat palmele cât a putut și dintr-odată am simțit ceva mișcându-se în craniul

meu, de parcă un vierme s-ar fi trezit la viață. în tot anul acela mi-a spus de mai multe ori povestea ei, de fiecare dată cu mai multe detalii, povestea mamei și misiunea pe care o aveam eu de îndeplinit. Nu m-a întrebat niciodată dacă vreau sau nu. Era de la sine înțeles că nu pot să aleg. Te-ai gândit, Alee Sandini, că e interesant cât de puțini oameni fac răul în mod conștient? De cele mai multe ori sunt convinși că deciziile lor sunt corecte. Sau, cel puțin, că sunt justificate. Bunica nu și-a pus problema că eu aș putea dori altceva și că era

rău să mi se impună să merg pe drumul pe care mi-1 prestabiliseră. Probabil așa se purtase și cu mama, cu o inflexibilă duioșie. Cu o tandrețe care nu i-a dat de ales.

Nakudo strivi țigara în scrumieră cu un gest brutal. Părea că se gândește la ceva și nu am rupt tăcerea. După vreun minut, a continuat:

— Bunica mea a văzut ciuperca nucleară. Venise la cimitir cu maică-sa, pentru că se împlinea un an de la moartea tatălui ei, în război. Mi-a povestit că dimineața aceea de august era foarte liniștită și însorită. Ultimul lucru pe care și-l amintește este că ștergea cu batista monumentul de la mormânt. In acea zi, era doar o fetită de cinci ani bunica mea, Michiko Shibata... Nu-mi pot imagina cum a fost posibil, dar poate pentru că era atât de micuță, suflul exploziei a îngropat-o înainte de a o arde cu totul. Din ziua aceea nu-și mai amintește altceva și nici din zilele următoare. Dar spune că are în memorie faptul că cineva o ducea în brațe, că avea capul lipit de umărul cuiva și că mergeau prin locuri înecate în ceață sau negură. Privind peste umărul celui care o purta, a văzut un copac uriaș, a cărui

coroană atingea cerul. Mult mai târziu a înțeles ce văzuse de fapt.

Își aprinse altă țigară și turnă vin. Făcea în continuare abstracție de mine, vorbea fără să mă privească.

— Pe bunica Michiko au crescut-o alți supraviețuitori. Se formase la periferia de la nordul orașului un grup, ca o familie mare, erau hibakusha, cei afectați de bombă. Unii dintre ei au trăit încă mulți ani așa, ca Danko Misawa sau Jinpe Teravama. Locuiau în câteva autobuze. După

încheierea păcii, americanii au vrut s-o ducă și pe bunică- mea, împreună cu alți copii, la tratament, acolo la ei, dar Grupul s-a împotrivit. Au ținut-o ascunsă. Ziceau că nu mai doresc alte experimente americane pe pielea lor. La început, până să ajungă la ei primele ajutoare, nu aveau nimic de mâncare. Nici foame nu le era. Doi soți care făceau parte din Grup nu au mai putut mânca nimic, niciodată. Insă a venit un fel de predicator și le-a vorbit urcat pe un butoi de tablă. Le-a spus că nu au nevoie de nimic de la nimeni și că pământul patriei îi va hrăni. Și *a* mâncat pământ în fața lor. Cum într-adevăr nu era nimic de mâncare, până la urmă s-au întors la groapa unde o găsiseră pe Michiko. Acolo, pământul se gelifiase, era păstos și tremura ca aspicul. Știi ce cred eu? Cred că acela era un pământ foarte tânăr. O materie care devenise pământ numai cu puțin timp în urmă, erau trupurile morților din cimitirul militar fierte și concentrate de explozie. Au mâncat bucățele de pământ și au văzut că avusese dreptate predicatorul. Patria îi hrănea oricum. Bunica a crescut acolo, lângă groapă. Sigur că timpul a trecut și reconstrucția a schimbat înfățișarea moartă a

orașului. Craterul a fost astupat și nu a mai rămas din vechea groapă decât un fel de puț. Dar din vechea stație de metrou se putea ajunge pe fundul puțului mergând printr-un tunel subteran. Chiar și azi eu merg pe acolo când mă duc să iau pământ.

M-a trecut un fior. Unele povești adaugă ceva sufletului celui care le ascultă, dar altele parcă ar fi o râzătoare care fură un strat de piele și came și îți lasă sufletul gol și

sângerând. Pentru prima oară de când începuse să vorbească, Nakudo s-a uitat la mine:

— Mai poți?

I-am făcut semn că aștept să continue și am băut o înghițitură de vin. Gura și gâtul mi se uscaseră.

— Pe la șapte ani, bunica și-a dat seama că vede lucruri pe care alți oameni nu le puteau vedea. Era jos, în adâncul gropii, scotea calupuri de pământ și le depozita în cutiuțe de lemn lăcuit. A privit în sus. Cineva îi spusese că de acolo se pot zări stelele și pe timpul zilei, dar ceea ce a văzut ea nu erau stele. Erau niște suprafețe transparente care înconjurau pământul, de parcă globul terestru ar fi fost conținut de niște sfere cu mult mai mari. Cu cât privea mai mult și mai atent, cu atât privirea ei pătrundea mai profund în lumea aceea. Erau și acelea lumi locuite de oameni. Niște fire subțiri ca de păianjen legau ființele de acolo de sus, de oamenii de jos, toți erau legați între ei și orice mișcare se propaga prin firele acelea afectându-i deopotrivă. S-a înspăimântat simțind dintr-odată cât de incertă și vulnerabilă este viața ei și a tuturor. Mi-a spus că de atunci a înțeles că lumea pe care o percep oamenii de la suprafața pământului este trunchiată și săracă și că adevărata viață e în altă parte. Mai târziu a întâlnit și primul

om care căzuse, trecuse cumva, din lumea lui, aici, în lumea noastră. S-a străduit mult, nea vând experiența necesară, dar până la urmă a reușit să-l treacă înapoi. Asta a fost viața bunicii mele Michiko. N-a urmat școli, au educat-o acasă câțiva profesori din Grup. Felul cum arăta Michiko era pecetea singurătății, însă cineva s-a

îndrăgostit totuși de ea și din legătura lor târzie s-a născut mama. Bunicul meu a fost un dislocat. Dar învățase cum să treacă limita și practic trăia în două lumi. Deci era firesc ca mama să moștenească această capacitate de a vedea și de a putea trece prin membranele dintre lumi.

— Stai puțin, credeam că acest dar a fost dobândit de bunica Michiko în urma exploziei. Cum ar fi putut să-l transmită genetic?

— Adevărul e că nu știm cum se transmite. Poate că explozia doar a declanșat ceva. Dacă vrei să știi, am fost preocupată și eu de chestia asta, zise Nakudo mai însuflețită. Ai citit cărțile lui Meyl? Konstantin Meyl? Autorul consideră că ADN-ul uman generează unde scalare. Și ce crezi că fac aceste unde? Nu doar că pot călători cu viteze mai mari decât viteza luminii, dar pot transcende în alte dimensiuni. In fine, dacă vei citi, ai să găsești și explicația felului cum se formează undele scalare din rotatia elec- tronilor de hidrogen. O explozie atomică scutură materia până în structurile sale cele mai profunde. Cred că explozia a fost un factor declanșator. Și mai cred că această capacitate de a călători transdimensional o au toți oamenii.

— Interesant.

— Da. Mama însă nu a dorit să se folosească de darul ei. A mers la școală ca un copil normal și de

îndată ce a reușit să se întrețină singură a părăsit stația de metrou a bunicii.

— Mi-ai spus, într-adevăr, o poveste stranie, Nakudo. — încă n-am terminat. Vrei să mai auzi sfârșitul?

— Sigur! am spus eu repede, cu toate că simțeam, după ani și ani, dorința din copilărie de a mă ascunde în pat, sub pături, de a pune o barieră între mine și restul lumii.

366

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— După ce am stat un an sub pământ și mi-am schimbat total modul de viață de până atunci, bunica mi-a îngăduit într-o zi să plec, dacă doresc. Aveam cincisprezece ani. Mi-a adus niște haine foarte frumoase, toate noi, și m-a îndemnat să le îmbrac și să merg la plimbare. Mă temeam puțin, dar am profitat. M-am gândit și că aș putea fugi acasă. M-am gândit numai o clipă: mama m-ar fi adus înapoi. Nu aveam unde fugi. Uneori, în copilărie, am vrut să fug de acasă. Să plec în căutarea tatălui meu. Dar cum să cauți pe cineva pe care nu-l cunoști? Ai simțit vreodată, Alee Sandini, că trebuie să cauți o persoană foarte importantă pentru tine, că acea persoană există undeva în lume, dar că tu nu știi cine este acea persoană? Bunica m-a condus la peron. Vagonul încă nu sosise. Am întrebat-o dintr-odată unde este tatăl meu. Mi-a spus că tatăl meu a murit. Niciodată până atunci nu văzusem oameni morți, nu participasem la vreo înmormântare și, pentru că nu aveam rude, nu-mi murise nimeni. A fost o lovitură să aflu că se întâmplase asta tocmai cu tata! L-aș fi căutat în zadar. Sau poate că nu, dat fiind că se putea trece dintr-o lume în alta. Am întrebat-o pe bunica ce este moartea. Mi-a zâmbit cu partea frumoasă a capului ei, apoi a întors-o spre

mine pe cea zdrobită și mi-a vorbit, cu dinții dezgoliți și m-a privit prin ochiul tulbure și apos: moartea e ca și cum ți-ai uita poșetuța asta de piele galbenă în tren, Nakudo, a șoptit. Trenul rămâne, nu pleacă, dar peronul pe care ai coborât o ia din loc cu viteză și poșetuța de piele rămâne în urmă, pe bancheta din cabină, nu te mai poți întoarce la ea și ajungi atât de departe, încât până la urmă chiar o uiți.

367

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

Nakudo avea lacrimi în ochi și am întins mâna spre obrazul ei, într-o încercare de a o mângâia, dar s-a ferit.

— M-am întors acasă seara. Acasă la bunica. M-am plimbat toată ziua prin oraș, am mâncat gogoși și am băut suc, mi-am cumpărat multe brățări și câteva cărți, am privit oamenii care se plimbau nepăsători, fără să știe că adevărata lume se vede numai din adâncul unei gropi. Bunica m-a îmbrățișat și mi-a spus că pot merge la școală, dacă vreau, dar să rămân cu ea, la Hiroshima. Am rămas. Nu am avut niciodată prietene, am fost o adolescentă singuratică și introvertită. De multe ori, noaptea, când mi se părea că adâncimea la care locuiesc este sufocantă, îmi doream să nu o fi cunoscut pe bunica, să nu fi primit darul, să fiu un om normal și inconștient. Pentru că aveam și eu darul, vedeam și eu. La optsprezece ani am întâlnit pe cineva. Nu, mă exprim incorect, dar nu știu cum să vorbesc despre asta. Mai bine îți spun dintr-odată.

Nakudo trase aer în piept:

— Am un copil cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, spuse dintr-o suflare. Cred că am ridicat din sprâncene, căci se grăbi să mă lămurească: îl întâlneam într-o cameră scufundată în beznă. Bunica

a vrut așa. Asta este însă partea din viața mea pe care nu o regret și mi-o asum. Fără Araki, viața mea ar fi fost goală. Povestea noastră nu a durat decât puțin, câteva luni, apoi el nu a mai venit. Era un dislocat care s-a întors definitiv acasă. Cred că a trebuit să aleagă. Nu m-a ales pe mine. Știi cum e să fii părăsit, Alee Sandini? Știi cum e să crezi că ești iubit mai mult decât orice pe lume și, dintr-odată, să-ți dai seama

că te-ai înșelat? E ca și cum ai merge pe-un drum cu cineva de mână, vorbind și râzând Ia o plimbare, într-o zi însorită, și apoi să realizezi că ești, de fapt, singur și că cel de lângă tine a dispărut și poate că vorbeai singur încă de la începutul drumului. Dar nu l-am iubit mai puțin pentru că a plecat. Nimeni altcineva nu ar fi putut să-mi dea ceea ce mi-a dăruit el. Mă întreb dacă eu am reușit să-i ofer ceva. Când te-am văzut prima oară, am avut un sentiment ciudat, Alee Sandini. Am simtit că Araki tre- buie să fi arătat aidoma tie. De-asta ți-am și spus povestea mea. Și pentru că vreau să te rog ceva. Vrei să mă ajuți?

— Fac pentru tine orice îmi stă în putere, Nakudo.

— Aș vrea să petreci o zi într-un parc împreună cu mine și cu fiica mea. Mai târziu, când are să mă întrebe cine este tatăl ei, așa cum am întrebat-o și eu pe mama, să-i pot aminti de tine și să-i spun o poveste despre cum a trebuit să pleci și nu te-ai mai putut întoarce. Doresc nespus de mult să pot să-i las în memorie un chip al tatălui de care să-și poată aminti.

— Cu multă plăcere am să fac ce îmi ceri.

— Mai am ceva să îți spun, Alee Sandini. Ascultă-mă bine, asta e răsplata pentru ceea ce faci pentru

micuța mea. într-o zi să te duci pe Insula Itsuku, mai este cunoscută și sub numele Miyajima, pe oricine vei întreba, va ști să te îndrume. Acolo e un templu. Mergi și ascultă liniștea acelui loc, e o insulă sfântă, o insulă pură, unde din vechime sunt interzise nașterea, căsătoria și moartea, adică toate patimile omenești. Deasupra insulei cerul are o transparență de cristal. Privește cerul acela. îți va limpezi ochii

369

așa încât într-o zi vei putea recunoaște o persoană care te va căuta venind din adâncul beznei, sărind peste distanțe. Când vei găsi persoana aceea, ține-o bine lângă sufletul tău și nu-i mai da drumul niciodată, orice s-ar întâmpla.

— Mulțumesc, am zis din politețe, fără să cred în prevestirea ei. îmi doream să plec, să pun punct vizitei aceleia ciudate. Mă simțeam rușinat pentru felul cum o judecasem, dar și cumva sufocat și derutat de povestea ei halucinantă. Și... cum o cheamă pe fetița ta? am întrebat pe un ton voit vesel ridicându-mă de la masă.

— Annabel. Am născut-o pe când eram la studii în Anglia, la facultatea de literatură engleză, mi-a răspuns.

— Și până la urmă te-ai plimbat cu Annabel și cu Nakudo Li, așa cum ai promis?

— Da, Radiana, i-am îndeplinit această dorință. A fost o zi foarte frumoasă pentru toți trei. Cealaltă dorință nu aș fi îndeplinit-o, însă, dacă nu s-ar fi petrecut accidentul cu Nakudo.

— A avut un accident?

— Ți-am spus că prin cartierul ei trecea o linie ferată veche. Nu știu cum s-a întâmplat, se pare că și-a salvat fetița, dar trenul i-a tăiat picioarele și a fost nevoită apoi să poarte proteze.

— îngrozitor!

— Da. Câteva zile s-a zbătut între viață și moarte și atunci, aflând de la Steve în ce stare este, am mers, așa cum mi-a cerut, pe Insula Itsuku. M-am rugat pentru ea la templul de acolo.

— Ai privit cerul?

370

Tunelul de la capătul lumii Diana Alzner

— Insula este o perlă. E de o frumusețe ce atinge perfecțiunea. Cea mai mare parte *a* insulei este acoperită de pini, dar am găsit un loc luminos la poalele muntelui Misen și am privit de acolo cerul, Radia. Cred că de asta te-am recunoscut încă de când erai doar o luminiță pe un ecran.

— Deci nu ești interesat de tăblițele de la Ebla.

— Nu. Vreau să scăpăm de tardigrazi și de programul lor.

— Nu există nicio șansă aid? Cel puțin avem un adăpost și hrană și în afară de acest fir din cap nu suportăm nimic.

— Firul acela, doar aparent inofensiv, până la urmă ne distruge. Chiar dacă rezistăm oricărui capriciu al jucătorilor de INWO, ne vom îmbolnăvi de un fel de degeneres- cență. Când nu mai sunt buni de nimic, oamenii sunt abandonați în deșert, asta e soarta lor. Sunt lăsați să moară acolo.

— înseamnă că vrei să fugim?

— Nici nu trebuie să fugim, Radia, doar să deschidem o anumită ușă. Putem beneficia de a patra dimensiune, care va reduce distanța pentru noi. Avem o ieșire în deșert, pe unde sunt scoși subiecții ajunși în stadiul final.

Radia avu un gest de nerăbdare:

— Și atunci ce am câștigat?

— Vom fi doi pioni care depășesc limitele tablei de șah. Vom trece într-una din realitățile alternative

văzute de Nakudo.

— Așa, pur și simplu?

— Odată, un păstor a plecat în petit și a rămas peste noapte în deșertul acela, lângă o cetate numită Luz. A

visat o scară pe care făpturile cerești urcau și coborau, după plac, în lumea noastră. A însemnat locul cu o piatră și l-a numit Betel, Poarta Cerului. Hai să căutăm cetatea Luz, Radiana. Se spune că acolo oamenii nu mai trebuie să moară.

— Ești sigur că asta dorești, Alee? Să ajungi într-o cetate necunoscută împreună cu mine?

— Nu avem nicio speranță, tocmai de aceea merită să riscăm totul. Nici măcar nu sunt sigur că vom ajunge împreună în Luz, adevărul este că tunelurile între lumi se deschid aleatoriu și, uneori, în mod diferit, separat pentru fiecare călător. Visez să ajung cu tine într-o lume în care tot ce ni s-a întâmplat să nu fie decât o poveste. O poveste scrisă într-o carte, Radia. Și să citim cartea împreună. Mâine vom pleca, ai încredere în mine, nu te voi părăsi. Acum încearcă să dormi, te acopăr cu o pătură și te veghez. Voi avea grijă ca demonul siberian, demonul Yakutiei, Niurgun Bootur, să nu ajungă niciodată la tine, Radiana, dragostea mea.

SFÂRȘIT

Progradia

de Florin Purluca

"O incursiune pe tărâmul fricii,
unde nu știi când și nici de unde
va răsări pericolul.
Știi, însă, cu siguranță,
că va răsări! Și asta te
înspăimântă cel mai tare!"

„In spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu fier în bot pocneau pietrele.

Și avea un cuțit. Nu puteai pricepe în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, lat sau ascuțit ca un brici. Dar puteai știi prea bine că n-arăta deloc prietenos.

Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului, înainta și mârâia. Un sunet ca al unui animal feroce, concentrat să-și descopere prada..."

Titlu: *Progradia*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #22
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care co piii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *415*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

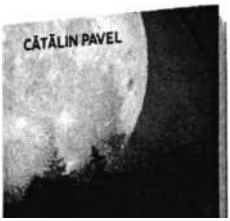

Colecția Science-Fiction **# 4**

"O *carte horror cu povești aproape adevărate!"*

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scornitурile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #4
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

I. Meda.....9

II. Annabel.....44

III. Sander.....66

IV. Eugen.....81

V. Adina.....108

VI. în derivă.....133

VII. Cuibul.....157

VIII. Senet.....217

IX. Luz.....282